DACĂ
SPUI
CUIVA
O POVESTE ADEVĂRATĂ DES
SECRETE DE FAMILIE ȘI U
DE NEZDRUNCINAT A UNO

GREGG OLSEN

D A C Ă SPUI CUIVA

O POVESTE ADEVĂRATĂ DESPRE CRIMĂ

SECRETE DE FAMILIE ŞI UNITATEA DE

NEZDRUNCINAT A UNOR COPII

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE

DIANA-ALINA ENE

EDITURA TREI

— 2024 —

Autor: Gregg Olsen

Titlul original: If you tell

Copyright © 2019

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2024
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2280-6
ISBN (EPUB): 978-606-40-2353-7

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design copertă:
Rex Bonomelli

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Cristina Teodorescu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Pentru Nikki, Sami şi Tori

Nota autorului

Amintirile împărtăşite sunt ca nişte piese de puzzle cu marginile dantelate. Uneori nu se aliniază perfect, cu absolută precizie. Am făcut tot ce-am putut ca să aşez toate piesele acestei poveşti complexe într-o succesiune cât mai exactă. În cazurile în care naraţiunea include dialoguri, am folosit documente de investigaţie şi rememorări din interviuri realizate pe parcursul a doi ani. În cele din urmă, din motive de confidenţialitate, am ales să folosesc un pseudonim pentru prenumele Larei Watson.

Prolog

Trei surori.

Acum, femei în toată firea.

Toate trei locuiesc în Pacific Northwest.

Cea mai mare, Nikki, stă în suburbiile bogate din Seattle, într-o locuinţă de un milion de dolari cu finisaje din lemn strălucitor şi mobilă de lux. Are puţin peste 40 de ani, este măritată şi are o casă plină de copii frumoşi. Un tur rapid prin galeria de fotografii de familie din sufragerie dezvăluie viaţa împlinită pe care ea şi soţul ei şi-au construit-o, cu o afacere de succes şi o busolă morală care i-a menţinut mereu pe calea cea bună.

E de-ajuns însă un singur cuvânt ca s-o arunce înapoi în prăpastia inimaginabilului.

„Mamă.”

Din când în când, se cutremură efectiv când îl aude, o reacție viscerală la un cuvânt ce o zgârie precum ghearele unui vultur, tăindu-i şi sfâşiindu-i pielea până la sânge.

Văzând-o, nimeni nu şi-ar putea închipui prin ce-a trecut şi cum a supraviețuit. De altfel, în afară de cei apropiați din familie, nimeni nu ştie cu adevărat. Nu este o mască pe care o poartă pentru a-şi ascunde trecutul, ci o medalie invizibilă pentru curaj. Ceea ce i s-a întâmplat lui Nikki a făcut-o şi mai puternică. A făcut-o femeia incredibilă care e astăzi.

Sora mijlocie, Sami, s-a întors în cele din urmă să trăiască în oraşul ei natal, acelaşi orăşel de coastă din statul Washington unde s-a întâmplat totul. Abia a împlinit 40 de ani şi predă la o şcoală primară din localitate. Are părul cârlionțat şi un simț al umorului molipsitor. Umorul este armura ei. Întotdeauna a fost aşa. La fel ca sora ei mai mare, copiii lui Sami sunt tot ce şi-ar putea dori o mamă. Deştepți. Aventuroşi. Iubiți.

Când dă drumul la duş dimineața, înainte să-i pregătească pe copii pentru şcoală şi apoi să se ducă la clasă, nu aşteaptă să se încălzească apa. Se repede direct sub duş, lăsând şuvoiul înghețat să-i înjunghie trupul. Ca şi Nikki, Sami e legată de lucruri din trecut. Lucruri de care nu poate scăpa.

Lucruri pe care nu le poate uita.

Mezina, la fel ca şi surorile ei mai mari, e o frumusețe. Tori abia a împlinit 30 de ani: blondă, neastâmpărată şi strălucitoare. Casa ei e mai departe, în zona centrală a Oregonului, dar e foarte legată de surorile ei. Greutățile şi curajul au creat între ele o conexiune puternică, de nezdruncinat. Această tânără şi-a construit o viață uimitoare, ocupându-se cu rețelele de socializare pentru un personaj important din industria hotelieră. Postările ei legate de serviciu şi de viața personală provoacă întotdeauna zâmbete, chiar hohote de râs.

S-a descurcat singură, firește, dar spune că n-ar fi reușit fără surorile ei.

Ori de câte ori se găsește în raionul cu produse pentru curățenie de la băcănia locală și ochii îi cad pe rafturile cu înălbitor, întoarce capul. Aproape tresare. Nu se mai poate uita la el. Cu atât mai puțin să-l miroasă. La fel ca surorile ei, lucruri neînsemnate – bandă adezivă, analgezice, sunetul făcut de o cositoare electrică – o propulsează într-un timp și un spațiu în care mama lor făcea lucruri despre care au jurat să nu vorbească niciodată.

Faptul că au suportat-o pe mama lor le-a unit. Și chiar dacă au avut tați diferiți, au simțit întotdeauna că sunt 100% surori. Niciodată doar pe jumătate. Relația lor a fost singurul lucru pe care fetele Knotek s-au putut baza și pe care mama lor nu l-a putut distruge.

A fost ceea ce le-a ajutat să supraviețuiască.

PARTEA I

MAMA
SHELLY

CAPITOLUL 1

Unele orășele sunt clădite pe pământ însângerat și pe trădare. Battle Ground, Washington, aflat la vreo 20 de kilometri nord-est de Vancouver, aproape de granița cu Oregon, este un astfel de loc. Orașul își datorează numele unui incident legat de o confruntare între membrii tribului Klickitat și armata Statelor Unite. Amerindienii s-au eliberat din barăcile în care fuseseră închiși, dar, în timp ce se

negociau condițiile capitulării, a răsunat un foc de armă care l-a ucis pe şeful Umtuch.

Întâmplarea a făcut ca oraşul natal al lui Michelle „Shelly” Lynn Watson Rivardo Long Knotek să fie cunoscut pentru un conflict important şi o falsă promisiune.

După cum s-a dovedit ulterior, cam la fel şi-a trăit şi ea viața.

Pentru cei care au locuit acolo în anii 1950, Battle Ground era chintesența orăşelului tipic american, cu şcoli bune, vecini care se ajutau între ei şi o ligă de bowling ce organiza întreceri în fiecare seară de vineri şi sâmbătă. Tații munceau din greu ca să-şi permită o maşină nouă şi o casă frumoasă. Majoritatea mamelor erau casnice şi aveau grijă de copii, unele întorcându-se mai târziu la serviciu ori la şcoală, la Clark College, pentru a-şi împlini visurile zădărnicite de convenințele sociale ori de căsnicie.

Dacă Battle Ground a avut un fel de „mare mahăr”, acela a fost tatăl lui Shelly.

Înalt de aproape 1,9 metri, lat în umeri, Les Watson, fost fundaş şi vedetă a echipei de fotbal a liceului din Battle Ground, era o figură importantă în oraş. Toată lumea îl cunoştea. Era isteț şi ştia să-şi folosească farmecul, bun de gură şi maestru într-ale aburelii. Şi chipeş pe deasupra. Toate fetele din oraş îl considerau o partidă bună. Nu numai că el şi mama lui dețineau şi administrau două azile de bătrâni, dar Les deținea şi Tiger Bowl, o sală de bowling cu zece piste, la care se adăuga şi un bufet cu 12 locuri.

Acolo lucra Lara Stallings în 1958. Tocmai absolvise liceul Fort Vancouver şi vindea hamburgeri pentru a strânge bani pentru facultate. Avea părul blond, cârlionțat, prins într-o coadă ce i se legăna mereu în timp ce lua comenzile. Cu nişte ochi albaştri strălucitori, era cu adevărat o fată frumoasă. Dar şi inteligentă. Mai târziu însă se va plânge că

nu s-a gândit prea mult când a acceptat să se întâlnească, iar apoi să se mărite cu Les Watson.

Acesta era şi cu zece ani mai mare decât ea, deşi o minţise pe soţia lui adolescentă că între ei era o diferenţă de numai patru ani.

„Am fost atrasă de aparentele lui calităţi”, a spus Lara peste ani, deplângând alegerea făcută. „Am căzut în capcană. Chiar nu era un tip grozav.”

Trezirea ei la realitate s-a produs a doua zi după ce şi-a ridicat părul într-un coc franţuzesc – ca Tippi Hedren în *Păsările*, clasicul film al lui Hitchcock – şi s-a căsătorit cu Les în 1960, cununia civilă ţinându-se la Vancouver, oraşul ei natal. Venise doar familia ei, chiar dacă părinţii fuseseră împotriva acelei căsătorii. Les avusese motive întemeiate să nu-i invite pe-ai lui.

Aceştia ştiau ce urma să se întâmple.

Când a sunat telefonul a doua zi dimineaţă, a răspuns Lara. Era prima soţie a lui Les, din California.

— Când vii să-i iei pe nenorociţii ăştia de copii? s-a răstit Sharon Todd Watson în aparat.

Lara habar n-avea despre ce vorbeşte.

— Ce?

Les nu-i spusese niciodată Larei că îi promisese lui Sharon că-şi va creşte copiii: Shelly, Chuck şi Paul Watson. Omiterea acelui mic detaliu era ceva tipic pentru el, iar Lara a înţeles că nu va reuşi niciodată să schimbe lucrul ăsta – şi că îngrijorarea părinţilor ei fusese justificată.

După acea convorbire, Les i-a spus că fosta lui soţie, Sharon, nu-şi putea creşte copiii – era depresivă şi alcoolică. Lara a tras adânc aer în piept şi a acceptat. Oricum, ce mai putea face? Erau copiii soţului ei şi ştia că va trebui să se descurce.

Ulterior s-a dovedit că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Când s-au mutat la ei, Shelly avea şase ani, iar

Chuck doar trei. Lara şi-a asumat rolul de mamă vitregă – Sharon îl păstrase cu ea pe băiatul cel mic, Paul, pe atunci doar un bebeluş. Shelly era o fetiță frumoasă, cu ochi mari şi păr castaniu, des şi cârlionțat. Totuşi Lara a observat o dinamică ciudată între ea şi fratele ei. Chuck nu vorbea deloc. Shelly, în schimb, vorbea tot timpul. Părea să-l controleze pe băiat.

Şi pe măsură ce fetița s-a obişnuit cu noul cămin, a început să se plângă adesea şi să folosească cuvinte urâte.

„Nu era zi în care să nu-mi spună că mă urăşte", şi-a amintit Lara. „Nu glumesc. O făcea în fiecare zi."

*

Sharon Watson s-a întors acasă în Alameda, California, după ce şi-a lăsat cei doi copii mai mari cu Lara şi Les, în toamna anului 1960. Odată plecată, a fost ca şi cum n-ar mai fi existat. Nu i-a sunat niciodată, n-a trimis nici măcar o felicitare de ziua de naştere a copiilor ei. Ori vreo urare de Crăciun. Nu prea existau scuze pentru acest comportament de tipul „ochii care nu se văd se uită" şi totuşi Lara n-a putut să nu se întrebe mai târziu dacă nu cumva întregul curs al evenimentelor fusese stabilit cu mult înainte ca mama lui Shelly să se mărite şi apoi să divorțeze de Les Watson.

„Sharon provenea dintr-o familie profund disfuncțională", a povestit Lara după ce auzise despre prima soție a lui Les. „Mama ei fusese căsătorită de cinci, şase, şapte ori şi ea era singurul copil. Am înțeles că a avut un frate geamăn care a murit la naştere. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar e una dintre poveştile pe care le-am auzit."

Indiferent ce anume o adusese în acel punct, era clar că, deşi Sharon avea probleme serioase cu alcoolul, erau mai multe lucruri care o trăgeau în jos. Se lăsase atrasă într-un

stil de viață periculos. Membrii familiei au speculat chiar că ar fi fost prostituată.

În cele din urmă, în primăvara anului 1967, familia Watson din Battle Ground a primit un telefon de la biroul şerifului din Los Angeles County. Un detectiv de la omucideri i-a anunțat că Sharon fusese ucisă într-o cameră dintr-un motel sordid, iar medicul legist avea nevoie de cineva care să identifice cadavrul – şi să-l ia pe fiul ei cel mic, Paul.

Les n-ar fi vrut să se ducă după fiul lui, despre care ştia că avea numeroase probleme comportamentale, dar Lara a insistat. Aşa era corect. Fără tragere de inimă, au făcut drumul până în California ca să-l ia şi să identifice cadavrul lui Sharon.

Les i-a povestit Larei ce a aflat de la polițişti şi de la medicul legist.

„Trăia cu un amerindian, dar erau oameni ai străzii", i-a spus el. „Nişte beţivi. Îşi făceau veacul prin Skid Row. A fost omorâtă în bătaie."

Mai târziu, când cenuşa i-a fost trimisă în Washington, mama ei a refuzat s-o primească. Nimeni n-a organizat vreo slujbă în memoria ei. Era tragic, dar pe măsura poveştii sale. Printre fotografiile culese dintr-un vechi album de familie ponosit, doar în câteva apare Sharon, care nu zâmbea aproape niciodată. Deznădejdea ei permanentă, încremenită pentru totdeauna în alb şi negru.

Când i s-a spus lui Shelly ce se întâmplase cu mama ei, fetița de 13 ani n-a părut câtuşi de puțin interesată. Abia dacă a reacționat. Larei i s-a părut ciudat acest lucru. Era ca şi cum între Shelly şi Sharon nu ar fi existat o legătură adevărată.

„N-a întrebat nici măcar o dată despre mama ei", şi-a amintit Lara.

CAPITOLUL 2

Cel mai nou membru al familiei Watson a venit la Battle Ground cu o serie de probleme. Paul nu-şi controla câtuşi de puțin impulsurile şi nu avea deloc abilități sociale. Nu ştia nici măcar cum să stea la masă la cină. În prima sau a doua zi de când venise, Lara l-a surprins pe băiat pe blatul din bucătărie călcând totul în picioare în căutarea mâncării, deschizând dulapurile şi aruncând tot ce nu-i convenea.

„Paul era un sălbatic", a recunoscut ea. „Se comporta ca un animal. Purta cu el chiar şi un briceag. Serios. Nu glumesc."

Lara a făcut tot ce-a putut, dar şi-a dat seama aproape imediat că era depăşită de situație. Les era ocupat cu afacerile lui, iar Lara nu-l învinuia prea mult pentru că nu avea timp de copii, însă ea făcea tot ce putea, ca mamă vitregă, pentru cei trei copii foarte dificili – încăpățânata Shelly, sălbaticul Paul şi tăcutul Chuck. Chuck, care încă nu vorbea decât îmboldit de Shelly, era un singuratic. Cei care o cunoşteau pe mama lor naturală bănuiau că dificultățile lui s-ar fi putut datora vreunui fel de abuz, chiar dacă în anii 1960 nu se prea vorbea despre asta.

„Un vecin mi-a zis odată că l-a văzut pe Chuck în camera lui cu fereastra deschisă – stătea pur şi simplu în picioare şi plângea", a spus Lara. „Făcea asta mai tot timpul."

Oricât de dificili ar fi fost Paul şi Chuck, copilul care-i făcea cele mai mari probleme Larei era Shelly.

Soții Watson puneau mare preț pe timpul petrecut în familie în weekenduri, aşa încât încercau să profite de el la maximum, eliminând orice altă distracție şi concentrându-se asupra copiilor, printre care se numărau acum şi fata şi băiatul pe care îi aveau împreună. În lunile de vară, făceau în mod regulat excursii pe coasta statelor Oregon sau Washington pentru a se plimba cu barca, iar iarna mergeau la schi pe pârtiile de pe muntele Hood. Ar fi fost o viață frumoasă şi fericită dacă n-ar fi existat Shelly.

Aceasta făcea crize, începea să se certe şi refuza categoric să meargă. Dacă ceva se întâmpla să nu fie ideea ei, n-o puteai urni. Ori de câte ori lucrurile nu ieşeau cum voia ea, Shelly era suficient de vicleană încât să găsească o soluție potrivită. De obicei asta presupunea o minciună. Scuzele ei erau vagi şi adesea ridicole. De pildă, nu-i plăcea să-şi facă temele. Aşa că se plângea că frații mai mici i-au distrus toată munca. Când acest şiretlic nu mai funcționa, refuza pur şi simplu să meargă la şcoală.

„Am tot încercat să fac lucrurile mai uşoare pentru ea dimineața”, îşi amintea Lara. „Îi pregăteam hainele de cu seară, ca să nu mai trebuiască să-şi facă griji în ultimul moment pentru a se decide ce să poarte. Îi puneam cerealele şi fructele pe masa din sufragerie – toate pregătite pentru plecare. Orice, doar pentru ca dimineții le să fie mai uşoare. Dar nimic nu conta. Shelly nu făcea ceea ce nu voia să facă.”

În fiecare dimineață, fata pleca posacă şi adesea furioasă la şcoală şi bătălia matinală se încheia.

Cel puțin aşa credea Lara la vremea respectivă.

„Odată am primit un telefon de la benzinăria Standard Oil de pe strada şcolii. Au zis: «N-am mai văzut aşa o nebunie! Am văzut-o pe fetița asta venind la noi şi intrând la toaletă, cu un sac de haine, apoi ieşind. Are o grămadă de haine aici. Dar pleacă cu alte haine, cu blugi».”

Aşa încât Lara s-a urcat în maşină şi s-a dus la benzinărie. A fost uimită de ceea ce a găsit.

Shelly lăsase într-adevăr acolo o rezervă de haine. „Cred că avea vreo patru-cinci rochii şi fuste de-ale ei ascunse acolo. Haine frumoase şi noi pe care Shelly nu voia să le poarte la şcoală.”

Problema cu hainele era doar o mică parte din neînțelegerile dintre Shelly şi Lara, chiar dacă aceasta din urmă a tot încercat s-o aducă pe fiica ei vitregă pe calea cea

bună. Când fata a mai crescut puțin, a dus-o la lecții de dans, dar jumătate din timp fata refuza să intre în studio. Lipsea şi de la recitaluri.

„Cu ea, totul era o dramă de proporții. Orice lucru, cât de mic. Părea mereu tulburată şi supărată, orice am fi făcut, oriunde am fi mers. Indiferent despre ce era vorba. Chiar şi când făceai ceva drăguț pentru ea, cum ar fi să-i iei un cadou, se înfuria. «De ce eşti supărată?» o întrebam. Nu zicea nimic, dar ştiam după felul în care se purta că nimic nu era suficient de bun. Absolut nimic. Nimic nu o mulțumea."

În timp, comportamentul lui Shelly a început să se schimbe, trecând de la a fi doar turbulentă şi nerecunoscătoare la întunecată şi răzbunătoare. Avea în special resentimente față de frații ei. Orice mică atenție acordată unei alte persoane însemna un deficit în ceea ce ea considera că i se cuvine. Iar când problema acelui deficit nu era rezolvată, Shelly căuta să se răzbune. Tacticile folosite erau brutale şi, de multe ori, sadice – minciuni despre membrii familiei, bani furați şi chiar suspiciuni de incendiere premeditată.

Peste ani, trăgând adânc aer în piept, Lara îşi amintea: „Obişnuia să fărâmițeze bucăți de sticlă şi să le pună în încălțămintea copiilor. Ce fel de om face aşa ceva?"

Lara nu a trebuit să caute prea departe pentru a găsi un exemplu.

Anna, bunica lui Shelly din partea tatălui, era exact acelaşi gen de persoană.

CAPITOLUL 3

Pe Lara o strângea în spate ori de câte ori o vedea pe soacră-sa, pe Anna Watson, sperând mereu ca mama lui Les să nu-şi arunce asupra ei ochii ca de rechin. Şi simțea o

mare uşurare după ce pleca. Abia atunci mai putea respira în voie. Cel puțin aşa se simțea mama vitregă a lui Shelly ori de câte ori dădea ochii cu strania teroare care era Anna Watson.

Născută în Fargo (Dakota de Nord) şi transplantată în Clark County pe când era adolescentă, bunica paternă a lui Shelly Watson era înaltă şi masivă, cu nişte umeri musculoşi de aruncătoare de greutăți şi tendoane viguroase ce coborau de la gât până la gulerul bluzei sale albastru uni. Anna înclina acul cântarului la mai mult de 125 de kilograme şi-şi târa piciorul stâng când mergea, scoțând un scârțâit care-i anunța pe oameni atunci când venea sau pleca. La fel ca şi dimensiunea ei fizică, încrederea în sine a Annei era formidabilă. Avea perfectă dreptate în legătură cu orice, aşa încât nimeni nu îndrăznea s-o contrazică. Nici Les, şi cu atât mai puțin tânăra lui soție, Lara. Anna conducea unul dintre azilele de bătrâni ale familiei Watson şi nu exista nicio îndoială că şi acolo totul trebuia făcut după voia ei. „Mână de fier” – aşa spuneau de multe ori cei care-şi aminteau de felul de a fi al Annei Watson.

Soțul ei, George Watson, era total diferit de soția sa. Un om cumsecade. Drăguț. Chiar afectuos. Față de Anna era mai mic de statură cu vreo zece centimetri şi făcea tot ce-i spunea ea. Mai bine de 20 de ani, îşi amintea Lara, George a dormit într-o mică magazie de vreo doi metri pe doi, chiar lângă uşa din spate a bucătăriei. Nu a dormit niciodată în casă, deoarece Anna insistase să stea în magazie.

Nu cu mult timp înainte ca Les şi Lara să se căsătorească, două femei de la Western State Hospital, de lângă Tacoma, au venit să lucreze pentru Anna la unul dintre azilele de bătrâni pe care familia le deținea în Battle Ground. Deşi numele lor erau Mary şi Pearlie, când se referea la ele, Lara n-a auzit-o niciodată pe Anna spunându-le altfel decât „retardatele mele”. Le stăpânea aşa cum ar fi

făcut o regină crudă cu nişte servitoare care nu-i erau în graţii. Nu exista sarcină care să fie prea înjositoare pentru ele sau pe care s-o poată refuza, într-un azil în care existau din plin asemenea îndatoriri.

După părerea Larei, acele femei erau aproape sclavele Annei. Acasă, le punea la curăţenie, să spele vasele şi podelele. Le ordona să lase deoparte orice treabă făceau în clipa aceea ca s-o spele pe picioare ori să-i aranjeze părul. Dacă se mişcau prea încet, le lovea cu pumnii, cu picioarele ori le trăgea de păr.

Odată, când Lara s-a dus s-o ia pe Shelly de la Anna, a observat că Mary era supărată. Părul lui Pearlie era ud şi înfăşurat într-un prosop. Lara a întrebat-o pe Mary ce s-a întâmplat, iar aceasta i-a mărturisit că Anna plecase valvârtej de acasă împreună cu Shelly. Se înfuriase atât de tare din cauza unei chestii, încât a băgat-o pe Pearlie cu capul în vasul de toaletă şi a tras apa de mai multe ori.

Lara a rămas şocată. Nu mai auzise niciodată aşa ceva.

— De ce ar face una ca asta? a întrebat-o pe Mary.

— Aşa face tot timpul când se enervează, a zis ea.

„Întotdeauna le-a fost frică de Anna”, a spus Lara mai târziu.

Tuturor le era frică.

Tuturor, se pare, mai puţin micuţei Shelly.

Lara a început să lucreze la recepţia azilului la scurt timp după ce copiii lui Les au venit să locuiască în Battle Ground. Ar fi vrut să meargă la facultate, însă planurile i-au fost zădărnicite de faptul că trebuia să aibă grijă de copii. Deoarece şcoala lui Shelly era lângă azilul de bătrâni, aceasta mergea adesea la bunica Anna după ore, în loc să ia autobuzul spre casă. Lara suna să vadă dacă e acolo, iar Anna îi reproşa că nepoata ei e neglijată şi trebuia să rămână la ea ca să mănânce „ca lumea” ori să facă o baie decentă.

— Nu trebuie s-o speli pe cap, Anna.

— Tu n-o faci cum trebuie. E murdară.

Doar Anna ştia ce era mai bine pentru Shelly.

De fapt, ea ştia ce era mai bine pentru toată lumea.

Şi Lara îşi ţinea gura – practică pe care, cu timpul, ajunsese să o stăpânească.

Altă dată, când Lara s-a dus din nou după fetiţă, a găsit-o cu frumosul ei păr roşcat tăiat. Bunica Anna stătea lângă ea cu o foarfecă în mână şi zâmbea răutăcios.

Lara a rămas cu gura căscată.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai cum s-o piepteni ca lumea, aşa că am tuns-o! a răbufnit bunica Anna.

Arăta ca naiba. Shelly, la rândul ei, părea demoralizată.

— Are părul foarte des, a spus Lara, perfect conştientă că fetiţa avea să dea vina pe ea pentru ceea ce-i făcuse bunica sa. I-l pieptăn în fiecare zi, a insistat aruncându-i o privire lui Shelly, care ţipa de fiecare dată când se apropia un pieptăn de capul ei.

Bunica Anna i-a aruncat o privire dispreţuitoare şi i-a întors spatele, târându-şi piciorul olog pe podeaua lustruită.

Făcuse exact ceea ce voia să facă.

O distra să-i vadă pe ceilalţi nefericiţi.

Lara a înţeles încă de atunci lucrul ăsta. Shelly şi bunica Anna erau inseparabile, ţinându-şi mereu companie. Chiar dacă uneori îi cădea victimă, fata avea în general rolul de protejată în viaţa bătrânei. Preferata bunicii Anna, umbra ei, imitatoarea ei, era foarte atentă la tot ceea ce făcea.

Cu timpul, Shelly avea să demonstreze ce elevă bună fusese.

CAPITOLUL 4

Prima lovitură adevărată a lui Shelly a venit când avea aproape 15 ani. A fost un atac pe furiş, genul de tactică despre care un adept al conflictului ştie că produce cele mai mari pagube.

În martie 1969, nu a mai apărut acasă după ore. Chiar dacă mai întârziase şi altă dată, acum părea diferit. Întârzia mai mult decât de obicei. Lara se uita fix la ceasul din bucătăria ei impecabilă, bătând darabana pe suprafaţa mesei.

Unde eşti, Shelly?

Ce mai pui la cale de data asta?

Cu cine eşti?

Din ce în ce mai neliniştită, Lara a sunat în cele din urmă la biroul directorului şcolii – când a aflat ce se întâmplase, a simţit că se sufocă. Shelly nu ajunsese acasă pentru că fusese dusă la centrul de detenţie pentru minori din Vancouver. Cu vreo lună înainte să împlinească 15 ani, fata îi spusese unui consilier că se întâmpla ceva la ea acasă şi nu mai putea suporta.

— Despre ce vorbiţi? a insistat Lara, cerând mai multe detalii. Trebuie să-mi spuneţi ce se întâmplă.

— Chiar nu ştiu să vă spun mai multe, i-a zis femeia de la celălalt capăt al firului, pe un ton foarte rece.

Asta a alarmat-o şi mai mult pe Lara.

A închis şi l-a sunat imediat pe soţul ei, Les, la azilul de bătrâni, spunându-i să vină acasă. Pe un ton tăios şi direct.

— Chiar acum, i-a zis. Se întâmplă ceva cu Shelly.

După un alt apel disperat la centrul de detenţie, soţii Watson erau pe cale să afle ce anume se întâmplase la şcoală în după-amiaza aceea.

„Nimeni nu ne spunea nimic”, a zis Lara mai târziu, uitându-se la fotografiile lui Shelly de când era copil, apoi adolescentă. Era frumoasă, fără doar şi poate. Părul roşcat încadra o faţă cu un nas pistruiat, iar ochii ei albaştri aveau

nişte gene dese ca marginile ondulate ale unei anemone-de-mare. Dar pe Lara, genul acesta de frumuseţe o ducea cu gândul la atracţia boabelor de mătrăgună – par delicioase, dar de fapt sunt periculoase.

Inocentă. Dulce. O mască.

Lara era înnebunită.

„L-am sunat chiar şi pe directorul şcolii acasă, dar nici el n-a vrut să-mi spună nimic. Mă gândeam că Shelly furase probabil ceva, pentru că obişnuia să-mi fure lucruri şi bani din geantă. Mă gândeam că furase banii vreunui copil sau ceva de genul ăsta. Habar n-aveam ce făcuse de data asta."

Era frustrant. Dureros. Probabil era ceva foarte, foarte grav.

Când soţii Watson au ajuns la centrul de detenţie din Vancouver, au cerut să-şi vadă imediat fata, dar directorul unităţii i-a refuzat.

— E în curs de cercetare, a spus acesta.

— Cercetare? a întrebat Les.

— Shelly v-a acuzat că aţi violat-o, a spus bărbatul cu o figură sumbră.

Lui Les aproape că i-au ieşit ochii din orbite, simţind că i se urcă sângele la cap. A ripostat imediat.

— Of, Doamne! a exclamat el. De ce ar spune Shelly una ca asta?

Lara a rămas perplexă, simţind că-i vine rău. Acea acuzaţie era cel mai dezgustător lucru pe care-l auzise în viaţa ei. Ştia că fata e mincinoasă, dar asta era mult prea mult. Chiar şi pentru ea. Despre soţul ei se puteau spune multe lucruri, dar nu că ar fi „violator".

— Probabil nici nu ştie ce înseamnă, a spus Lara în cele din urmă, întinzându-se spre soţul ei şi încercând să-l calmeze.

— Trebuie s-o vedem acum, a insistat Les.

— În niciun caz, s-a răstit directorul. Nu se poate. Anchetăm o faptă penală.

Les a ridicat mâinile, împăciuitor.

— Bine. Îl sunăm pe doctorul nostru, s-o examineze. Chiar acum.

Medicul de familie, Paul Turner, a dispus internarea lui Shelly la Spitalul St. Joseph din Vancouver, iar soții Watson s-au întors în Battle Ground.

În seara aceea, Lara s-a dus în dormitorul fiicei sale vitrege. Nici ea nu ştia ce anume caută. Un răspuns, poate? Adevărul. *Ceva*. Ca de obicei, camera lui Shelly era un dezastru, cu haine şi vase murdare peste tot. Şi hârtii. Mâzgălituri prin carnețele. Shelly se credea poetă şi scria mereu câte ceva, dar nimic din ce a găsit Lara nu-i oferea vreun indiciu. După o vreme s-a trezit cotrobăind prin jurul patului, să vadă ce-ar putea găsi. Aplecându-se, a băgat mâna sub saltea. Cu vârful degetelor a prins marginile unei reviste şi a scos-o afară.

I s-a tăiat respirația.

Era un exemplar citit şi răscitit din revista *True Confessions*.

Pe copertă scria, cu litere de-o şchioapă: „LA 15 ANI AM FOST VIOLATĂ DE TATĂL MEU!”

Lara a simțit că-i creşte tensiunea. Era de neconceput ca Shelly să fi putut face o asemenea acuzație, ce copia în mod fidel coperta unei reviste.

— Uite aici, i-a spus soțului ei, arătându-i ce descoperise.

Les a clătinat din cap cu dezgust şi neîncredere. Fusese devastat de acuzație, dar şi mai tulburat era de comportamentul fiicei sale.

— Ce-i cu ea? a întrebat.

Lara nu ştia ce să spună. Nu mai auzise să inventeze cineva o poveste atât de devastatoare. Nu avea nicio noimă.

În dimineața următoare, când doctorul Turner a sosit la spital pentru a-i face fetei examinarea, Lara i-a arătat revista.

— A inventat totul, a zis ea.

În opinia soților Watson, revista era dovada că în realitate nu se întâmplase nimic, că povestea scabroasă fusese doar rodul imaginației lui Shelly. Însă aceasta era mai mult decât o altă bătaie de cap în drama pe care fata o crease prin comportamentul ei distructiv şi scandalos. Les şi Lara erau sătui de ea până peste cap. Trebuiau să să gândească şi la ceilalți copii ai lor. Şi la cariera lui Les. Era preşedintele Camerei de Comerț. Dacă s-ar fi aflat fie şi o şoaptă legată de minciuna lui Shelly, scandalul l-ar fi distrus.

— E de rău, Lara, i-a spus el soției sale în timp ce aşteptau în fața camerei de spital unde se afla Shelly.

Femeia a oftat.

— E Shelly. Asta face ea de obicei.

Puțin mai târziu, doctorul Turner a ieşit cu rezultatele examinării.

— Fata e în perfectă stare. Nicio vânătaie. Nimic. Nici măcar nu a fost atinsă.

Shelly a fost eliberată în aceeaşi seară, cu o singură condiție.

„Fiica dumneavoastră are nevoie de terapie serioasă”, şi-a amintit Lara că le-a spus directorul de la centrul pentru minori. „Are nevoie de un psiholog.”

*

Din păcate, şedințele de terapie în familie şi întâlnirile individuale cu psihologul s-au dovedit mai puțin reuşite. Pe Shelly n-o încânta ideea c-ar putea avea probleme care trebuiau rezolvate. Chiar dacă fusese pusă în fața adevărului, era convinsă că nimic din ce se întâmplase nu era din vina ei. Nimic, *niciodată*. Les şi Lara au înțeles ceea

ce puțini înțelegeau în anii 1960-1970: nimeni nu poate ajuta o persoană cu probleme care nu crede că are nevoie de ajutor. Într-adevăr, Shelly nici măcar nu a recunoscut vreodată că a inventat povestea cu violul. Nici măcar nu părea să înțeleagă ce lucru oribil îi făcuse tatălui ei.

În schimb, părea fericită că a aruncat o grenadă în sânul familiei sale, primind astfel atenția pe care şi-o dorea.

Shelly a vrut să se întoarcă la liceul din Battle Ground, dar administrația a refuzat s-o primească înapoi.

— Tu singură ți-ai tăiat craca de sub picioare, i-a spus directorul.

Shelly stătea privind în gol în biroul lui, în timp ce Les şi Lara se uitau la ea.

— Nu te mai vrem aici. Pur şi simplu nu mai vrem alte probleme.

Soții Watson erau înnebuniți. Shelly avea doar 15 ani. *Trebuia* să meargă la şcoală. Lara a încercat imediat s-o înscrie la Annie Wright, o şcoală-internat renumită şi scumpă din Tacoma, dar n-a reuşit.

„S-au interesat de ea", şi-a amintit Lara mai târziu. „Au refuzat-o categoric."

Deşi familia Watson avea o situație financiară bună, adevărul e c-ar fi plătit oricât numai s-o vadă pe fată plecată din Battle Ground şi s-o ducă undeva la şcoală. Oriunde. În cele din urmă i-au găsit un loc în Hoodsport (Washington), unde avea să stea cu părinții Larei, care au învățat curând că trebuie să aibă mare grijă cu ea. Nimeni nu-şi dorea s-o supere. Căci pur şi simplu nu ştiai la ce să te aştepți din partea ei. Era nestatornică, imprevizibilă. Avea o parte întunecată, ascunsă uneori în spatele unei pretinse preocupări pentru cineva sau ceva. De exemplu, se oferea s-o ajute pe mama Larei la spălatul vaselor, pentru ca apoi să ajungă să arunce la gunoi tacâmuri, farfurii şi chiar oale şi

tigăi nespălate. Când era într-o dispoziție mai productivă, făcea farfuriile lună cu o cârpă, în loc să le spele.

Shelly spunea că-i plac mult copiii şi că voia să aibă grijă de copiii vecinilor. Şi nu numai asta – dar îşi dorea atât de mult să facă pe dădaca, spunea ea, încât chiar se oferea să aibă grijă de ei pe gratis. Se pare că îi plăcea să fie văzută ca o fată binevoitoare şi grijulie. Dar nu a durat mult. Când părinții se întorceau acasă după o seară petrecută în oraş, îşi găseau copiii în pat îmbrăcați cu hainele de peste zi şi cu poveşti despre felul în care Shelly îi baricadase în camerele lor folosind piese grele de mobilier.

După doar câteva săptămâni petrecute sub acoperişul lor, Shelly s-a întors şi împotriva bunicilor ei.

„Mama şi tata n-au avut niciodată probleme cu vreunul dintre nepoții lor", a spus Lara la mulți ani după ce Shelly se întorsese în Battle Ground. „Am aflat mai târziu că părinții mei au fost foarte bucuroşi când, în sfârşit, s-a terminat şcoala şi au putut s-o trimită pe Shelly înapoi acasă." Se pare că fata îl acuzase şi pe tatăl Larei de abuz. „Am aflat că Shelly le-a spus vecinilor că bunicul îşi bătea joc de ea. Iar ei i-au spus imediat mamei." Lara era consternată. „Nu înțeleg nevoia ei permanentă de a încerca să distrugă viețile oamenilor."

CAPITOLUL 5

Uneori, Lara Watson se crispa când auzea țârâitul strident al telefonului, temându-se de vreo altă veste despre cine ştie ce ispravă de-ale lui Shelly, ceva nou care să-i pună din nou la încercare hotărârea de a face lucrurile să meargă. Lara era pricepută. Se descurca bine cu oamenii. Avea un spirit luminos. Dar chiar şi fără Shelly în casă, căsnicia soților Watson era supusă unei tensiuni insuportabile. Desigur, afacerile familiei necesitau atenție

constantă, iar Les ştia să facă faţă provocărilor. Probabil la asta se pricepea cel mai bine. Lara, pe de altă parte, era prinsă în nisipurile mişcătoare ale creşterii celor cinci copii, doi ai săi şi trei ai lui Les, cu prima lui soţie, Sharon. Cei mari continuau să facă ravagii prin casă, dar nimeni n-o întrecea pe Shelly. Chuck era mai tot timpul tăcut – timid chiar. Lara îl lua în poală şi îi citea sau îl asculta cum se prefăcea că îi citeşte şi el. Ori de câte ori încerca să vorbească, Shelly era acolo, răspunzând în locul lui. Şi el avea probleme la şcoală. Paul, pe de altă parte, era un mincinos înrăit, ca şi sora lui mai mare. În timp ce Shelly îl controla pe Paul, acesta o imita, încercând la rândul lui să-l controleze pe Chuck. Era ca şi cum toţi copiii s-ar fi coalizat într-o gaşcă, cu Shelly în postura de lider suprem.

Regina albinelor.

Cea care ştia întotdeauna ce e mai bine.

Exact ca bunica Anna.

Shelly era întotdeauna o maestră a distrugerii şi a haosului. În concluzie, reapariţia ei în sânul familiei după exilul din Battle Ground nu avea să fie benefică pentru nimeni. Lara şi-a petrecut jumătate din vara aceea încercând să găsească o şcoală care s-o primească pe Shelly începând din toamnă. Însă a fost refuzată oriunde a sunat. Lara era aproape la capătul puterilor când, în cele din urmă, a primit un răspuns pozitiv de la St. Mary of the Valley din Beaverton, Oregon, la vreo 40 de minute sud de Battle Ground. Poate că nu era chiar atât de departe pe cât sperase ea, dar era cea mai bună soluţie dintr-o listă foarte scurtă de opţiuni.

Avea să recunoască mai târziu că n-a vorbit despre toate provocările care aveau s-o însoţească pe Shelly la şcoala-internat, dar era absolut disperată. În plus, şi-a închipuit că o grămadă de călugăriţe raţionale vor şti să vadă dincolo de cele mai evidente manipulări ale fetei, punându-le capăt.

După câteva săptămâni, surorile au început să sune, întrebându-i pe soții Watson dacă pot veni să o ia pe Shelly în weekend.

„Aşa că vineri seara o luam cu noi şi mergeam împreună la cabana noastră de la munte, la schi. Întotdeauna am încercat să facem asta în weekenduri, chiar dacă, sincer, era greu. Mereu strângeam din dinți. Era aşa linişte fără ea. Chiar şi băieții, care aveau mari probleme, se simțeau mai bine."

Se părea că, în cazul lui Shelly, nu era niciodată de ajuns cât făcea cineva pentru ea. Dacă nu primea ce voia, o apucau crizele.

„Călugărițele n-au mai vrut-o înapoi în anul următor", a spus Lara. „Mi-au zis că are probleme de comportament."

Problemele erau cele obişnuite.

Potrivit surorilor, Shelly se trezea adesea în toiul nopții țipând. A furat tema unei colege şi a distrus-o. A fost prinsă furând lucruri de la alte fete. A revenit chiar la vechea ei tactică de gherilă preferată: a pus cioburi de sticlă în pantoful unei colege de clasă.

Aproape de sfârşitul anului şcolar, directoarea de la St. Mary of the Valley le-a spus lui Les şi Larei că n-o vor mai accepta pe Shelly în următorul an.

„Eram dispuşi să plătim oricât ca s-o țină acolo", a spus Lara. „Nici vorbă de aşa ceva. Surorile au fost de neclintit."

Pe timpul verii, Shelly a aplicat tactica pământului pârjolit în viața ei din Battle Ground. Nu era zi în care să nu-i spună Larei cât de mult o ura şi cât de mult îşi dorea s-o vadă murind în chinuri. Lara, sătulă până peste cap, i-a zis de mai multe ori că sentimentul era reciproc.

— Ce-i cu tine? a întrebat-o. Nu eşti fericită niciodată şi nu apreciezi nimic.

Era adevărat. Lara nu trebuia să caute prea departe pentru a vedea cauza. Soțul ei îi oferea fetei tot ce-şi dorea.

În ciuda a tot ce-i făcuse, mânjindu-i efectiv numele, Les o trata pe Shelly ca pe o mică prințesă.

Doar că prințesa Shelly nu mai putea rămâne în Battle Ground.

*

Katie, sora lui Les Watson, a fost următoarea persoană inconştientă, dar bine intenționată, care a aruncat un colac de salvare familiei Watson. Shelly ştia să-şi atragă compasiunea oamenilor, făcându-i să fie de partea ei împotriva restului lumii. *Mama ei a fost ucisă. Tatăl era abuziv. Mama vitregă se purta urât cu ea*. Katie s-a oferit s-o țină la ea peste vară, după ce fata i s-a plâns cât de infect se purtau părinții săi – mai ales Lara – cu ea.

Lara a auzit unele conversații. Shelly nu era genul de om care să-şi ascundă sentimentele. Vorbea tare, asigurându-se că o aude toată lumea.

„Vorbea la telefon şi îi spunea lui Katie cât de rea, perversă şi abuzivă eram", şi-a amintit Lara. „Cum n-o lăsam să aibă nimic şi nu-i cumpăram nimic. Că o făceam în fel şi chip."

Întreaga mascaradă a fost un succes.

Soții Watson aveau o camionetă şi o rulotă, iar în vara aceea şi-au făcut planuri să meargă la Disneyland. Întreaga familie şi-a făcut bagajele, iar pe Shelly au dus-o la avion – s-au distrat de minune fără ea.

După câteva săptămâni, Katie a sunat şi le-a spus că Shelly îi mărturisise totul. Ea şi soțul ei, Frank, se hotărâseră ca „biata fată" să rămână la ei în următorul an şcolar, în casa lor de pe Coasta de Est, unde Frank era inginer minier şi preşedinte al unei companii de extracția cărbunelui.

Larei nu-i venea să creadă ce noroc avea. Ştia bine că fata minţise cu neruşinare despre cum mergeau lucrurile în Battle Ground. Dar nu o deranja lucrul ăsta.

Of, Doamne! s-a gândit în acel moment. *Dumnezeu este atât de bun, mi-a răspuns la rugăciuni!*

După cum s-a dovedit mai târziu, Coasta de Est a fost ultima oprire a lui Shelly în turneul de educaţie liceală care o purtase de la o şcoală la alta şi de la o rudă la alta.

„A fost îngrozitor", a spus Lara referindu-se la cei doi ani în care fata şi-a chinuit rudele. În opinia ei, „problemele pe care Shelly le-a provocat între Katie şi Frank au fost atât de grave, încât cei doi au ajuns să divorţeze".

Shelly nu părea deloc deranjată de toată această dramă. A mers mai departe. Nici nu împlinise 18 ani când şi-a cunoscut viitorul soţ.

CAPITOLUL 6

Orice bărbat cunoaşte momentul în care întâlneşte o fată. *Fata visurilor sale*. Cea care-i întoarce lumea pe dos, lăsându-i în suflet urme adânci. Randy Rivardo a remarcat-o pentru prima dată pe Shelly Watson în vara anului 1971, când ea avea 17 ani. Fără îndoială, fata asta nouă era o adevărată frumuseţe. Shelly a atras atenţia multor băieţi din zonă pe când stătea la mătuşa şi unchiul ei din Murrysville (Pennsylvania), unde urma cursurile liceului Franklin Regional High. Ea şi Randy au început să se întâlnească, fiind împreună în ultimul ei an de liceu. Formau un cuplu impresionant: Shelly, cu părul ei roşcat şi tenul ireproşabil, şi Randy, cu părul şi ochii lui negri, el fiind de origine italiană. Însă iubirea lor era una adolescentină, una ce rămâne de obicei doar un capriciu trecător şi o amintire fericită. Drumurile li s-au despărţit după absolvire, în 1972: Randy a rămas în Pennsylvania ca să câştige bani pentru facultate, iar Shelly s-a întors în cele din urmă în

Washington, unde şi-a luat o slujbă de infirmieră la azilul de bătrâni al tatălui ei.

Însă mai târziu în vara aceea, fiindcă flacăra iubirii pentru Randy nu se stinsese, l-a sunat. Shelly nu numai că îi simţea lipsa, dar avea şi o propunere. Tatăl ei îi putea oferi un loc de muncă.

— N-ai vrea să vii la Battle Ground? l-a întrebat. Tata te-ar putea angaja la întreţinere.

Randy nu ştia ce să zică. Era o ofertă bună, dar îl luase pe nepregătite.

Shelly a mai îndulcit propunerea.

— Ţi-ar putea oferi şi cazare, fără chirie. Ai putea strânge mai repede banii pentru şcoală.

Ideea i-a stârnit curiozitatea. Era plătit cu doar cinci dolari pe oră, dar după ce s-a interesat de taxele de la Clark College din Vancouver, Randy s-a hotărât. A condus spre Battle Ground, nimerind drept în braţele lui Shelly.

Deschise ca foliolele unei plante carnivore.

La scurt timp după ce a sosit, a devenit clar că familia Watson avea şi alte gânduri pentru el, în afară de munca de întreţinere. Îşi doreau un soţ pentru Shelly. La drept vorbind, în momentul în care intra cu maşina în Battle Ground, probabil că planurile de nuntă erau deja în desfăşurare. Aşa încât nu a durat mult până să fie prins în plasă. Shelly le spunea tuturor cât de mult îl iubeşte. Les îl trata ca pe un fiu de mult pierdut, făcând orice ca să-l ajute.

Cu toate acestea, Randy a bănuit că ceva era putred la mijloc. Tatăl lui Shelly părea prea nerăbdător să-şi paseze fata unui bărbat.

„Au grăbit atât de mult lucrurile, încât Les mi-a ales cavalerul de onoare, deoarece nu aveam prieteni sau rude prin zonă”, povestea el ulterior. „S-a întâmplat foarte repede.” Randy nu era genul de om pasiv, dar nu a

comentat. „Am stat deoparte şi am lăsat lucrurile să meargă de la sine.”

Niciunul dintre prietenii sau rudele lui Randy nu a reuşit să ajungă la nuntă.

Mai târziu, unul dintre membrii familiei a descoperit motivul: Shelly nu le-a trimis niciodată invitațiile.

*

Shelly şi Randy, amândoi în vârstă de 19 ani, s-au căsătorit în februarie 1973 la biserica metodistă din Vancouver. Shelly a purtat o rochie albă lungă, cu guler înalt, imitând în mod deliberat vestimentația actriței Olivia Hussey din filmul *Romeo şi Julieta*, din 1968. Mirele a îmbrăcat un smoching roz, ales de Shelly special pentru acea ocazie. A urmat o petrecere la Summit Grove Lodge, din Ridgefield. Toată lumea a fost de acord că ceremonia a fost minunată, visul de-o viață al lui Shelly. Ei era foarte tineri, dar şi foarte îndrăgostiți. Cel puțin aşa credea Randy.

Au petrecut luna de miere la cabana familiei din Government Camp (Oregon) – un loc pe care Shelly îl detestase în adolescență –, după care au locuit, fără chirie, într-o rulotă de 12 metri, tot proprietatea familiei Watson. Shelly s-a plâns că e o mizerie, însă Lara a subliniat că era doar un punct de plecare pentru viața ei cu Randy. Oricum nu-şi puteau permite o casă.

„Dar nu vreau să stau în rulota asta!” repeta Shelly la nesfârşit.

La puțin timp după nuntă, Shelly a început să se plângă de dureri menstruale severe şi să lipsească de la serviciu. „Problemele”, cum le numea ea, s-au transformat apoi într-un tsunami care dura de la începutul până la sfârşitul lunii. Se ducea la serviciu, pleca, apoi o lua de la capăt. În cele din urmă, Les a luat decizia – foarte dificilă pentru el – de a-şi concedia fiica.

„Munca asiduă şi seriozitatea n-au fost niciodată punctele ei forte”, a spus mai târziu Randy despre tânăra lui soție.

După aceea, Shelly s-a dus să lucreze la azilul de bătrâni al unei alte rude. Dar modelul de absenteism s-a repetat şi acolo, aşa încât a fost din nou concediată.

„Atunci se întorcea din nou la azilul tatălui ei”, a spus Randy. „Ca o minge de ping-pong.”

Fiind în cele din urmă concediată definitiv, în postura de casnică, Shelly nu aducea niciun beneficiu gospodăriei. Nu gătea. Nu făcea curățenie. Tot ce părea să-i placă era să mintă pe toată lumea şi să le spună tuturor celor care o ascultau ce-ar trebui să facă, deşi nu se sfia niciodată să le spună celorlalți ce merita *ea* şi cum ar trebui s-o ajute să obțină tot ce-şi dorea.

În sensul ăsta semăna mult cu bunica Anna.

*

Shelly îşi dorea o maşină nouă, aşa că a făcut ce făcea de obicei – a fugit la tăticu. Nu a contat că era cât pe ce să-l coste reputația sau chiar mai rău, susținând în fața autorităților că o violase. Asta părea să fie o treabă îngropată de mult. În realitate, familia Watson se temea de Shelly şi de ce era în stare. Era mai simplu să-i dea tot ce-şi dorea, doar pentru a fi fericită şi la distanță. Dacă Shelly voia să meargă la film, la un concert ori la vreun eveniment în afara oraşului, îi dădeau imediat bani.

Fireşte, şi familia Watson avea limitele ei. Oricât de profitabilă ar fi fost afacerea lui, Les nu făcea banii cu uşurință.

Odată cu cererea ei de a avea o maşină nouă, Shelly le-a demonstrat încă o dată părinților ei cât de departe era dispusă să meargă pentru a obține ce-şi dorea.

A însistat să-i ia un VW Beetle.

— Tati, asta-i maşina pe care o vreau! Pe care trebuie s-o am!

Les a acceptat şi s-a dus la Vancouver să vadă ce găseşte. Totuşi nu s-a întors acasă cu un Volkswagen, ci cu ceea ce i se părea lui mai potrivit – un Buick decapotabil roz-pal, aproape nou.

Ochii tinerei s-au îngustat, iar Shelly s-a colorat la faţă – cu câteva tonuri mai intens decât maşina cea nouă. A bătut din picior. A făcut o criză atât de puternică, încât ferestrele casei au zăngănit. A ţipat la tatăl ei că i-a cumpărat „o maşină oribilă, de fată bătrână".

Les a făcut un pas înapoi. Deşi o cunoştea, nu se aşteptase la aşa ceva.

Lui Randy i s-a părut frumoasă maşina, dar nu a reuşit să-şi calmeze soţia. Shelly era de neconsolat.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea i-a făcut pe toţi să intre în colaps.

În noaptea aceea, Shelly a căzut într-un fel de amorţeală, aparent din cauza unei supradoze de somnifere şi alcool. Când Randy nu a putut s-o resusciteze, i-a sunat panicat pe soţii Watson, care au dus-o imediat la Spitalul Vancouver Memorial. Toţi erau îngrijoraţi că nu va supravieţui. Medicul de gardă de la Urgenţe i-a făcut spălături stomacale şi a comunicat familiei concluziile.

„Am aflat că, dintre toate lucrurile posibile, a luat aspirină", şi-a amintit Lara mulţi ani mai târziu. „Şi doar o cantitate mică. Nu luase niciun somnifer."

*

Într-o zi, când s-a întors de la Clark College, Randy a găsit rulota complet distrusă, iar soţia lui avea faţa plină de sânge.

S-a repezit la ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un bărbat, a spus Shelly printre hohote de plâns. A intrat şi m-a atacat. M-a violat.

Şi a arătat câteva zgârieturi de pe faţă.

— Ţi-a luat puşca şi a fugit.

Randy i-a sunat pe şeriful din Clark County şi pe socrul său. Cei doi au ajuns la câteva minute unul după altul. Randy şi Les au rămas afară, în timp ce şeriful a interogat-o pe Shelly în rulotă.

Puţin mai târziu, acesta din urmă şi-a făcut apariţia şi, cu o faţă întunecată, le-a spus că rănile lui Shelly au fost provocate chiar de ea. Nu fusese niciun intrus. După care s-a uitat la ei şi le-a zis că nu va depune plângere împotriva tinerei.

După plecarea şerifului, Shelly şi-a schimbat din nou povestea.

„A revenit la afirmaţiile sale cum că ar fi fost violată", a spus Randy mai târziu. „A zis că a renunţat la poveste doar pentru că a forţat-o şeriful. Şi că l-a văzut pe atacator cum a îngropat puşca nu departe de casă."

Ca să-şi dovedească spusele, şi-a condus soţul şi tatăl la locul cu pricina.

— Chiar aici, le-a spus. Aici a ascuns-o.

Randy n-a crezut-o. A presupus că nici socrul lui. Cu atât mai puţin, mama vitregă a lui Shelly.

Shelly pur şi simplu nu mai voia să locuiască în rulotă. Nu era destul de bună pentru ea. Era fiica lui Les Watson, pentru numele lui Dumnezeu! Merita ceva mai bun.

„Spunea că era prea periculos pentru ea să mai locuiască acolo", a povestit Lara peste ani, dându-şi ochii peste cap. „În schimb, voia o căsuţă drăguţă în oraş."

*

Orice-şi dorea, Shelly obţinea. Se purta ca şi cum era proprietara oraşului Battle Ground. Lăsa facturi neplătite la

benzinărie şi la magazin. I se refuza cec după cec. A făcut atâtea datorii, încât unii comercianţi au considerat necesar să-l forţeze pe Randy să le plătească. El le spunea să nu-i mai dea pe datorie, iar ei acceptau. Apoi cedau din nou.

Bărbatul înţelegea acum de ce se grăbise Les atât de tare să-l primească în familie. Nu numai că-i dăduse fata de nevastă, dar în acelaşi timp îi pasase o mare problemă.

În vara anului 1974, când Shelly a anunţat că e însărcinată, toată lumea a respirat adânc.

Poate că asta va schimba lucrurile?

*

Părinţii lui Randy au anunţat că vor să facă o călătorie din Pennsylvania până în Washington, aducând cu ei daruri pentru bebeluş şi încântarea prilejuită de anticiparea apariţiei unui nou membru al familiei.

Însă Shelly i-a spus soţului ei că nu voia ca familia lui să vină. El a repezit-o. Oamenii veneau şi cu asta, basta. Când familia Rivardo a ajuns în sfârşit, Shelly s-a încuiat în dormitor. Şi n-a ieşit nici măcar o dată cât timp au stat acolo. Era jenant, dar Randy a afişat o atitudine curajoasă şi el şi familia lui s-au simţit foarte bine fără ea.

Ceea ce a enervat-o şi mai tare.

Răzbunarea a venit mai târziu. Au dispărut nişte cărţi primite de la fratele mai mic al lui Randy pentru bebeluş. Randy n-a reuşit să dea de ele. Shelly a spus că n-avea nici cea mai mică idee pe unde ar putea fi. După ce-au căutat peste tot, au renunţat.

După plecarea familiei, Randy a gustat din bomboanele de casă pe care bunicul său le trimisese în dar. Mai făcuse asemenea bomboane de o mie de ori. A muşcat din una, dar a fost nevoit să scuipe îmbucătura. Era îngrozitor de sărată. Şi-a sunat bunicul ca să-i spună despre greşeala făcută.

Bătrânul nu-şi putea explica ce se întâmplase – toți ceilalți membri ai familiei le apreciaseră.

Singurele sărate erau în cutia trimisă în Battle Ground.

Când au descoperit că sora lui Randy îşi uitase la ei nişte haine noi, Shelly s-a oferit să i le trimită prin poştă.

Pachetul a ajuns în stare perfectă. Conținutul însă... nu chiar. Cineva luase o foarfecă şi făcuse hainele ferfeniță.

Shelly i-a spus lui Randy că habar nu avea cum s-a putut întâmpla aşa ceva.

— Cred că cineva de la oficiul poştal a făcut-o, a zis ea.

PARTEA II

SURORILE NIKKI ŞI SAMI

CAPITOLUL 7

„Love Will Keep Us Together” de Captain & Tennille şi „Jive Talkin” de Bee Gees se repetau în buclă la casetofonul lui Shelly Rivardo în momentul când fiica ei, Nikki, a venit pe lume în februarie 1975. Cu nicio secundă mai devreme. Shelly se plânsese săptămâni întregi de sarcină şi de faptul că în mod sigur avea să-i strice silueta.

Cu trăsăturile şi culoarea mamei sale, Nikki nu ar fi putut fi un bebeluş mai frumos. Toată lumea spunea asta, chiar şi Shelly, care vedea în fiica sa o prelungire perfectă a ei. Le spunea tuturor cât de fericită era să fie mamă. Şi că avea visuri măreţe pentru fetița ei. Cei care o cunoşteau pe Shelly erau sceptici, dar sperau că, având un copil, îşi va reorienta atenția de la ea însăşi.

În loc să-şi ducă nou-născutul în Battle Ground, Shelly a hotărât că ar fi mai bine să fie îngrijit în Vancouver, în casa mare, stil Tudor, a părinților ei. Lara n-ar fi putut spune dacă tânăra era indiferentă sau îngrijorată în legătură cu noua sarcină de a creşte un copil. Cu excepția unei perioade dezastruoase când făcuse pe bona pentru vecinii bunicilor ei din Hoodsport, Shelly nu avea niciun fel de experiență în domeniu.

„Nu cred că a ținut vreodată un copil în brațe", a spus Lara mai târziu.

Lara era exact opusul. Se născuse să fie mamă şi era absolut încântată să fie bunică. Când simțise prima lovitură a lui Nikki în burta lui Shelly, Lara îl botezase pe bebeluş Thumper („Bocănilă"), după iepurele din *Bambi*, şi-l iubise chiar din clipa aceea.

Ceea ce Lara credea că va fi o şedere de câteva zile s-a transformat în trei luni, până când Randy a pus în sfârşit piciorul în prag şi s-au întors toți trei la Battle Ground.

Lara conducea până acolo pentru a vedea copilul în fiecare zi.

„Pur şi simplu nu aveam încredere în ea", a recunoscut Lara.

Nici Randy nu avea. Problemele în familia Rivardo s-au agravat. Soția îl încuia noaptea afară. Oricât de mulți bani ar fi adus, Shelly îi cheltuia fără să țină cont de nevoile familiei.

I-a mărturisit Larei un lucru care a frământat-o zeci de ani.

„Shelly este drăguță cu mine doar când mai sunt alți oameni de față."

Randy a început să doarmă în maşină, ceea ce ulterior a devenit o obişnuință. Shelly voia doar salariul lui, pe care insista să i-l dea vinerea. Nu era cine ştie ce sumă. Nici pe departe. Chiar şi cu o slujbă decentă şi fără plata chiriei,

erau cam strâmtoraţi. Iar ea era obişnuită să aibă mult mai mult. S-a plâns tatălui ei, aşa că Les Watson a intervenit şi a făcut în aşa fel încât salariul lui Randy să ajungă direct în mâinile lui Shelly.

„Aşa că eram nevoit să ajung acasă”, a spus el mai târziu.

Dar nu a durat mult până când Randy a decis că nu mai putea continua în felul ăla – oricât de mult ar fi iubit-o pe Nikki, nu putea ignora faptul că mariajul lor, care se clădise pe un teren instabil, acum se năruia.

Lara nu l-a învinovăţit pe Randy că şi-a părăsit familia, că o părăsise pe Shelly. Nimeni n-a făcut-o. Cu excepţia lui Shelly.

Randy a primit un bilet de avion de la părinţii lui şi a plecat din Washington – şi de lângă Shelly – cât a putut de repede. „Aveam nevoie de un nou început”, a zis el. Cu toate acestea, când Shelly l-a sunat la părinţii lui, două săptămâni mai târziu, şi i-a mărturisit o dorinţă sinceră de a-şi salva căsnicia, Randy a acceptat, chiar dacă fără tragere de inimă, s-o lase să vină împreună cu Nikki, să stea cu el şi familia lui. Îi era dor de fetiţa lui, la care ţinea mai mult decât orice pe lume, indiferent ce ar fi simţit pentru Shelly.

Reuniunea a fost de scurtă durată – doar două săptămâni.

„Chiar şi bunicii mei au fost dezgustaţi de comportamentul ei. A creat atâtea crize acolo, încât n-am avut altă soluţie decât să cer divorţul.”

Shelly s-a răzbunat imediat, cumpărând tot ce i-a căzut sub ochi şi lăsându-l pe Randy cu multe facturi de plătit. Ceea ce l-a îndatorat din ce în ce mai mult pe fostul ei soţ. Dar ei nu i-a păsat. Randy i-a trimis un cec de rambursare a impozitului pe venit care trebuia contrasemnat. I-a spus că banii l-ar fi scăpat de recuperatorii care-l hărţuiau.

Nicio şansă. Shelly l-a tras pe sfoară şi a pus un alt bărbat să-i falsifice semnătura.

Ea a încasat cecul de la guvern şi a păstrat banii.

Şi apoi, dintr-odată, Shelly a dispărut pur şi simplu din peisaj. Lara a sunat la toate numerele de telefon pe care le avea – prieteni, rude... Oricine. O îngrijora soarta copilului.

„Am tot sunat-o pe Shelly", a spus Lara. „N-a răspuns. Am încercat cu disperare să dau de ea, s-o găsesc, dar ori nu era acasă, ori nu răspundea la telefon. Pur şi simplu a încetat să mai fie mamă. S-a angajat chelneriță într-un bar de pe strada principală din Vancouver, ceea ce părea să fie suficient pentru ea."

Şi, o vreme, lucrurile au continuat la fel. La un moment dat, o rudă din Battle Ground i-a spus Larei că ar fi bine să meargă s-o ia pe Nikki, de care avea grijă ruda respectivă.

— Shelly a plecat.

— Unde? a întrebat Lara.

— Nu ştiu.

— Şi când se întoarce?

— Nici asta nu ştiu.

*

Şi Shelly a rămas dispărută. Ce făcea şi cu cine, era un mister – deşi, la drept vorbind, plecarea ei era un lucru foarte bun. Mai puțină dramă. Mai puține griji. Mai puțin din acel sentiment care-i făcea pe cei din jur să simtă un nod în stomac.

A trecut aproape un an până când Shelly a apărut să-şi ia fetița de la Lara. Nici măcar n-a dat vreo explicație. S-a întors pur şi simplu şi a luat-o pe Nikki. Lara o iubea foarte mult pe fetiță. Ar fi vrut să o păstreze – s-o declare abandonată, s-o adopte şi să aibă grijă de ea ca de propria-i fiică.

Lara a jurat că va face tot ce va putea pentru a rămâne aproape de nepoata ei.

În 1978, când Nikki avea doar trei ani, mama ei a scris aparent drăgăstos despre sentimentele pe care le avea pentru ea, pentru primul ei copil.

A pus pe „i”-uri puncte sub formă de inimioară, pentru a-şi sublinia devotamentul ei nemărginit. A scris versuri despre cum vederea feţişoarei lui Nikki îi însenina zilele lungi şi grele.

Un chip cât se poate de drăgălaş, râsul ei... un şipot cristalin... în timp ce zâmbetul îi aduce gropiţe în bărbia ei cea dulce... Totul încadrat de minunatul ei păr auriu... şi de acei ochi mari şi căprui... strălucind de râs.

Şi-a temperat scrisoarea de dragoste şi cu un strop de realitate veselă.

...e în cutia mea cu bijuterii! În poşeta mea! În rujul meu de buze! Ori face cine ştie ce năzdrăvănii!

Şi a încheiat cu o rimă grăitoare:

O, Nikki, deşi accesele noastre de furie se accentuează, dragostea pentru ea nicicând nu încetează!

O vreme, Shelly a perpetuat un fel de poveste de genul „tu şi cu mine împotriva lumii”. Îi spunea fetiţei că tatăl ei le-a abandonat şi că bunicii paterni n-o iubeau. Îi spunea toate acestea fiicei sale cu o privire tristă şi ţinând-o în braţe, adăugând însă că era în regulă, pentru că ea o iubea foarte, foarte mult.

Deloc surprinzător, totul s-a dovedit a fi o înşelătorie întreţinută cu grijă. Mulţi ani mai târziu, Nikki a găsit o ascunzătoare cu numeroase scrisori de la tatăl ei şi de la rudele lui, descoperind că aceştia îi trimiseseră cadouri de ziua ei de naştere şi de Crăciun, pe măsură ce creştea. Mama ei rupea etichetele şi-şi scria pe cadouri numele său.

*

Lara şi Les erau îngrijoraţi că Shelly o lăsa singură pe Nikki când ieşea în oraş, aşa că s-au dus la apartamentul ei

din Vancouver să verifice. Acolo l-au cunoscut pe Danny Long, care locuia vizavi de Shelly. Lara o cunoştea pe mama lui Danny pentru că jucase bowling la Tiger Lanes. Danny era slăbuț, cu părul lung şi negru şi un zâmbet plăcut. Le-a spus că are cheile de la apartamentul vecinei sale.

— Înseamnă că o cunoşti foarte bine pe fiica mea, dacă ți-a dat cheile, a zis Les.

Danny a mormăit ceva şi i-a lăsat să intre.

Shelly şi Nikki nu erau acasă, dar cei doi au găsit o grămadă de lucruri furate de la cabana lor de pe muntele Hood, plus un set complet de chei de la casa lor, de la maşinile lor şi, bineînțeles, de la cabană. Cheile dispăruseră de câteva săptămâni din geanta Larei.

Nu după multă vreme, Shelly şi Danny s-au mutat în casa din Battle Ground pe care bunica Anna i-o promisese mereu nepoatei sale preferate. Curând, Shelly a rămas din nou însărcinată. Cei doi s-au căsătorit într-o capelă pentru cununii din apropierea tribunalului din Vancouver, pe 2 iunie 1978. La 24 de ani, Shelly era deja la a doua căsătorie. Câteva luni mai târziu, în august 1978, s-a născut Samantha. Era un bebeluş frumos – blondă, cu ochi mari şi expresivi.

Danny se purta frumos cu copiii, dar o repezea pe Shelly mai mult decât era ea obişnuită. Cei doi se certau adesea, dur şi cu implicații fizice. Farfurii sparte. Țipete. Uşi trântite. Tot felul de drame de genul ăsta. O dată, când Lara a venit în vizită – în rarele ocazii când i se permitea –, a observat găuri făcute cu pumnul în peretele din rigips. Lara îl bănuia pe Danny, deşi, în realitate, femeia n-ar fi putut spune care dintre adulți dăduse cu pumnul în perete.

Fără îndoială, căsnicia lui Shelly cu Danny era foarte zbuciumată, aşa cum fusese şi cea cu Randy, aşa încât s-a terminat la fel. Când se termina cearta şi Danny pleca să se

răcorească ori să scape, Shelly urca fetele în maşină şi începea să-l caute.

Lui Shelly, avea să spună mai târziu familia ei, i-a plăcut întotdeauna să vâneze.

Ori de câte ori apărea un nou iubit, Shelly avea o singură regulă pentru Nikki.

— Trebuie să-i spui tată, zicea ea.

Şi fetiţa se conforma. Când a început să meargă la şcoală, mama ei o înscria pur şi simplu cu numele de familie al noului ei bărbat. Fără vreo formă legală, doar insistenţa ei şi cuvintele frumoase prin care încerca să convingă că şi-a întemeiat o nouă familie.

Pur şi simplu.

După cinci ani de căsnicie cu Danny, Shelly l-a sunat pe tatăl ei şi i-a spus că are nevoie de bani pentru divorţ. S-a plâns că Danny a înşelat-o.

Ca de obicei, Les nu a pus la îndoială nimic din toate acestea.

Pentru Shelly, orice.

Era în 1983 şi, la 29 de ani, Shelly avea un nou iubit.

„Mă gândeam la Danny ca la tatăl meu", şi-a amintit Nikki, mulţi ani mai târziu. Dar odată ce Danny a ieşit din peisaj, Shelly a pus ochii pe manieratul Dave Knotek. „Îmi amintesc că mama l-a adus pe Dave la noi acasă, în Battle Ground, şi mi-a spus că el e noul nostru tată. L-am urât, pentru că-l iubeam pe Danny. Şi nu după multă vreme, ne-am făcut bagajele pentru Raymond."

*

Chiar şi acum, Nikki se agaţă de o amintire care îi revine din când în când, vizitând-o ca o fantomă.

Se întâmpla chiar înainte de mutarea în Raymond. Dormea în patul ei din casa din spatele azilului de bătrâni din Battle Ground. S-a trezit dintr-odată, neputând să

respire din cauza unei perne ce-i era apăsată pe față. Nikki a început să strige după mama ei şi, dintr-odată, chiar în clipa aceea, a apărut Shelly.

— Ce-i? a întrebat-o ea. Iubito, ce s-a întâmplat?

Plângând, fetița i-a spus că cineva îi pusese o pernă pe față.

— A fost doar un vis urât, a zis Shelly.

Chiar şi la vârsta aceea, Nikki ştia adevărul.

— N-a fost un vis, mami.

Shelly a privit-o fix pe fetiță, insistând că nu are dreptate. Nu a cedat. Nici nu trebuia. Ca întotdeauna, avea dreptate în orice privință.

Acea poveste i-a rămas fetei în minte. Viteza cu care a reacționat mama ei. Privirea ei ciudată – mai mult preocupată decât îngrijorată.

Mai târziu, avea să se întrebe dacă atunci fusese prima dată când mama ei se jucase cu mintea sa şi dacă nu cumva făcuse la fel şi cu alții din viața ei.

CAPITOLUL 8

Lemn. Stridii. Şi, zeci de ani mai târziu, marijuana.

Umed şi foarte cenuşiu, Pacific County (Washington) s-a bazat întotdeauna foarte mult pe natură. A avut o traiectorie cu suişuri şi coborâşuri încă de când primii colonişti albi au ajuns în acest loc ploios şi bătut de vânturi din sud-vestul statului, în anii 1850. Pare aproape disprețuitor să-i numim pe oamenii care trăiesc acolo rezistenți, însă chiar nu se poate nega acest lucru. Locul în care Oceanul Pacific întâlneşte râul Willapa şi diverşi afluenți este genul de ținut în care abundența nu a fost dată, ci câştigată. Triada de oraşe – South Bend, reşedința ținutului, Raymond şi Old Willapa – reprezintă coloana vertebrală a districtului. Case imense în stil Craftsman se întind de-a lungul dealurilor ce

domină golful care se varsă în ocean, mărturii ale unor vremuri de dinainte de recesiunea economică, aşa cum se întâmplă de obicei în locurile care depind de resursele naturale. Doar tribunalul, cu arhitectura lui Beaux-Arts şi magnifica rotondă din sticlă artistică, mai constituie astăzi o afacere de succes. În anexa lui se găseşte biroul de asistenţă socială.

În ciuda umezelii, regiunea situată de-a lungul râului Willapa, până la golf, şi-a lăsat amprenta asupra culturii populare. Sau poate mai mult o pată decât o amprentă. Nirvana, trupă originară din Aberdeen, în districtul vecin, a susţinut primul ei concert în Raymond, un oraş cu mai puţin de 3 000 de locuitori. Textierul Robert Wells, care a scris „The Christmas Song" împreună cu Mel Tormé şi tema muzicală de la emisiunea TV *Patty Duke Show*, a copilărit şi el acolo. Autorul Tom Robbins a scris primul său roman, *Another Roadside Attraction*, în South Bend.

Şi totuşi, cei mai mulţi dintre locuitorii de acolo – mai ales cei care au crescut cu rumeguş şi scoici de stridii – nu sunt faimoşi. Nici pe departe. Se potrivesc doar în acel spaţiu îngust cuprins între sarea pământului şi sărăcie.

Dave Knotek era un băiat get-beget din Pacific County, care şi-a trăit primii patru ani din viaţă în localitatea învecinată, Lebam, înainte ca părinţii săi, Al şi Shirley, să se mute de-a lungul Elk Creek, într-o căsuţă cu structură de lemn din Raymond. Al era tăietor de lemne, însă munca în pădure putea fi sezonieră. Ca urmare, faptul că familia lui n-a avut niciodată prea mulţi bani era un eufemism. Dave, fratele şi sora lui îşi confecţionau singuri jucăriile – arcuri şi săgeţi din beţe şi pene de găină. Copii ca ei puteau fi văzuţi adesea în clasele de la şcoala din Raymond. Purtau haine vechi şi nu întotdeauna de cea mai bună calitate.

„De câteva ori am început anul şcolar cu aceleaşi haine pe care le purtasem în anul precedent", şi-a amintit el. „Fără

să dau pentru asta vina pe părinții mei. Ei munceau din greu. Doar că nu aveam bani."

Fiica unui muncitor de la o fabrică de cherestea, Shirley a muncit şi o bună perioadă de timp într-o fabrică de conserve de stridii, iar mai târziu la J.C. Penney.

Dintre cei trei copii, Dave era oaia neagră a familiei – se ținea de prostii, fura țigările tatălui său, ba chiar a avut o tentativă, cam fără tragere de inimă, ce-i drept, de a fugi de-acasă cu un prieten, în clasa a IV-a. Şi din această cauză, a fost pedepsit la fel cum fusese şi tatăl său. Al avea o curea pentru ascuțit briciul, pe care nu ezita s-o folosească pe spinarea copiilor, dacă era nevoie. Dave i-a simțit usturimea de câteva ori, dar nu s-a gândit niciodată că n-ar fi meritat. Aşa a fost să fie.

În acele vremuri, Raymond era plin de viață. Fabricile funcționau în trei schimburi, iar aprovizionarea nesfârşită cu lemn ținea camioanele de la exploatarea forestieră pe drumuri toată ziua. Râul era aproape blocat cu plute din buşteni.

În 1971, Dave a terminat liceul din Raymond – un cunoscut liceu sportiv – cu gândul de a călca pe urmele tatălui său, devenind tăietor de lemne, chiar dacă acesta din urmă a făcut tot posibilul pentru a-l descuraja.

„Tata nu voia să fac nimic din toate astea. Era o muncă prea grea. Şi totuşi, asta am ajuns să fac." Aşa că a lucrat un an în domeniul exploatării forestiere, după care s-a înrolat în marină.

„Nu aveam de gând să fiu tăietor de lemne ca tata, dar m-am înrolat în marină, cum a făcut şi el, şi am învățat să conduc echipamente grele. Şi asta am făcut timp de 22 de ani – am condus un buldozer prin exploatări forestiere."

Armata i-a dat lui Dave încrederea în sine de care avea mare nevoie. Când s-a întors acasă, în Raymond, după ce a servit în Hawaii şi Alaska, Dave Knotek a fost dintr-odată

văzut ca unul dintre cei mai râvniți burlaci. Era un tip chipeş şi atletic, care învățase să facă surfing în Hawaii. Era amabil şi blând, dar ştia şi să petreacă. Şi, foarte important, avea o slujbă bună la fabrica de cherestea Weyerhaeuser. După ce s-a întors, a devenit membru al unor frății precum *Elks* („Elanii") şi *Eagles* („Vulturii"), aşa încât popularitatea sa a crescut vertiginos. A avut câteva relații serioase cu fete din zonă, dar care n-au dus la niciun rezultat.

„Fetele mă cam fugăreau", a spus el mai târziu, zâmbind.

Însă la vremea aceea nu ştia că cea nepotrivită va sfârşi prin a pune mâna pe el.

*

Nu a existat un motiv anume pentru care Dave Knotek a făcut o plimbare cu maşina până în Long Beach, Washington, într-o sâmbătă de la sfârşitul lui aprilie 1982. Nu era vreme de plajă – care pe coasta Washingtonului e abia pe la sfârşitul lui august. Părăsit recent de una dintre iubite, Dave căuta doar o bere şi puțină distracție. De fapt, când a plecat de la locuința sa din Raymond la volanul Volkswagenului său portocaliu decapotabil spre autostradă, nu ştia dacă să facă dreapta, spre Westport, ori stânga, spre Long Beach. A câştigat Long Beach. Când a ajuns la cârciuma The Sore Thumb, locul era plin de tineri care pierdeau vremea.

Stăteau la taclale.

Jucau biliard.

Vorbeau despre vânătoare.

Şi totuşi, în mijlocul lor se afla cea mai frumoasă fată pe care Dave o văzuse vreodată.

Deşi în viața amoroasă a lui Shelly existau sincope, nu puteai nega că era foarte frumoasă, cu ochii ei luminoşi, părul roşcat pe care-l purta lung şi genul de siluetă la care toate fetițele visează când încep să crească. Totul cum

trebuie şi la locul lui. Shelly înțelesese că bărbaților le plac femeile care-şi etalează formele şi încă de mică o făcuse cu plăcere.

După aprecierea lui Dave Knotek, Shelly Watson Rivardo Long nu era de nasul lui. A înțeles asta din prima clipă. A urmărit-o de pe margine. Avea părul roşcat şi un corp criminal. El, pe de altă parte, înflorise mai târziu. Nu avusese nicio iubită în liceu, fiind foarte timid pe vremea aceea. Era timid chiar şi după ce ieşise din marină. Şi-a băut berea şi a încercat să-şi facă curaj s-o invite la dans pe frumoasa roşcată.

„Chiar arăta ca o vedetă de cinema din filmele alea vechi. Era nemaipomenită. Ceilalți băieți îi făceau avansuri, însă eu doar mă uitam la ea. Exact când eram gata s-o invit la dans, a venit la mine la masă."

Shelly i-a spus că are două fetițe şi că locuieşte în sud, în Clark County, într-o căsuță frumoasă pe care bunica ei, Anna, i-o lăsase moştenire.

— Îmi dai numărul tău de telefon? a întrebat-o el după câteva dansuri.

— Bine, a zis ea cu detaşare.

S-au despărțit mai târziu în acea seară. Dave nu se aştepta s-o mai vadă vreodată, dar se gândea mereu la ea. Cu siguranță nu avea să mai dea de ea la barul acela, deoarece The Sore Thumb a ars din temelii în noaptea după seara când s-au cunoscut.

În cele din urmă şi-a făcut curaj şi a sunat-o – a întrebat-o dacă poate veni în Vancouver s-o vadă. Ea a acceptat. Cu timpul, a început s-o viziteze săptămânal. S-a îndrăgostit foarte tare de Shelly *şi* de fetițele ei.

„Erau copii drăguți. Nişte copii foarte buni. Aveau nevoie de un tată. Mi-am dat seama de asta. Oricine ar fi înțeles lucrul ăsta."

În acea perioadă, Shelly avea nevoie de un salvator – cineva de care să se poată folosi. Danny era plecat de mult. La fel şi Randy. Avea probleme cu casa pe care i-o lăsase bunica Anna. Aceasta intrase sub sechestru judiciar deoarece nu mai putuse face rost de bani pentru impozite sau pentru restituirea împrumutului. Aşa că a lăsat-o în seama lui Dave Knotek.

Dave vrea să încerce să salveze casa pentru mine, i-a scris ea judecătorului, *însă are neapărată nevoie de reparaţii. Eu de-abia reuşesc să-mi întreţin copiii. Sunt nevoită să-l las pe Dave să se ocupe de ea.*

Shelly a deplâns moştenirea casei adiacente azilului, care fusese în familia ei de trei generaţii.

Bunica a trăit acolo toată viaţa ei. La fel şi mama mea naturală, înainte de a muri. Eu însămi am fost crescută acolo în primii doisprezece ani de viaţă. Familia şi rudele ştiau de la început că îmi va reveni mie, la timpul potrivit. Care a venit în 1981. Nu s-a întâmplat mai devreme deoarece eu eram într-o căsătorie improprie şi părinţii mei n-au vrut s-o pierd, în cazul unui divorţ. În 1979 am divorţat şi m-am mutat în casă. Ştiu sigur că atunci a fost, pentru că fiica mea a început grădiniţa în acea toamnă... Ajutaţi-mă să salvez căminul copiilor mei. Aş dori să colaborez cu U.S. Creditcorp ca să vedem ce se poate face. N-am făcut rău nimănui. Vreau doar să-mi construiesc un viitor.

Mai târziu, Dave i-a promis că-i va înapoia casa, dar, în timp, a fost pierdută în urma unei executări silite.

*

Pe măsură ce noul cuplu a început să se sudeze, Shelly i-a mărturisit cu lacrimi în ochi, după o consultaţie medicală, că are o problemă mult mai mare decât simpla încercare de a o scoate la capăt cu banii pentru ea şi fetele ei.

— Am cancer, i-a zis. Probabil că n-o să mai apuc 30 de ani.

Dave a rămas cu gura căscată. Shelly părea absolut sănătoasă. În plus, în acel moment era deja îndrăgostit de ea. Iar acum, odată cu dezvăluirea pe care i-o făcuse, era deja prins în laț definitiv.

„M-am gândit”, a spus el mulți ani mai târziu, „că probabil avea să moară. Şi atunci cine urma să aibă grijă de Nikki şi Sami? Fetele chiar nu aveau pe nimeni. De fiecare dată când eram împreună, nu ezita să joace cartea cancerului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am făcut-o”.

După ce au stat cam o lună în garsoniera lui Dave, cei patru s-au mutat într-o casă roşie de pe Fowler Street, în cartierul Riverview din Raymond.

„Nu m-am însurat cu Shelly datorită copiilor”, a spus Dave, „dar trebuie să recunosc că acesta a fost un motiv destul de important”.

Într-adevăr, au oficializat în cele din urmă căsătoria în Raymond, pe 28 decembrie 1987. Unul dintre martorii la cununie a fost o tânără pe nume Kathy Loreno, coafeza şi cea mai bună prietenă a lui Shelly. Nimeni n-a bănuit în acel moment că aceasta avea să joace un rol important în căsnicia celor doi, mult mai important decât şi-ar fi putut imagina cineva.

*

Les Watson a fost mai mult decât fericit să-şi vadă fata măritată pentru a treia oară. Într-adevăr, nu se putea simți mai uşurat. Asta însemna că, probabil, nu-i va mai cere în fiecare zi bani. În plus, n-o iertase nicicând cu adevărat pentru povestea cu violul, dar învățase să se prefacă. Chiar dacă acuzațiile ei nu-l ruinaseră, totuşi lăsaseră o cicatrice adâncă.

Pe de altă parte, Shelly a continuat să-şi bârfească tatăl, deşi, pe față, a încercat să-l împace cu scuze indirecte şi promisiuni că avea să se schimbe. Acum pretindea că are cancer şi credea că el ar vrea să afle direct de la ea, nu de la Lara, cu care tânăra începuse un război legat de vizitarea mai frecventă a fetițelor. Când Les nu i-a răspuns la telefon, Shelly i-a scris:

Voi fi întotdeauna mândră să te am ca tată. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau seama cât de mult te apreciez. Tată, sunt atât de copleşită de durere, încât nu vreau decât să se termine. Vreme îndelungată, ai ştiut atât de puține despre viața mea. Poate că data viitoare... n-o să mai fac aceleaşi greşeli. Nu am puterea necesară ca să trec peste lunile ce vor veni. Dar te iubesc, tată, şi mi-a fost dor de tine. Cu dragoste, Shell.

CAPITOLUL 9

Din perspectiva lui Nikki, era ca şi cum mama şi tatăl ei vitreg şi-ar fi început viața de cuplu cu un sărut otrăvit şi o declarație de război. Era evident pentru multă lume, inclusiv pentru Nikki, că Dave Knotek devenise mai puțin bărbat prin căsătoria cu Shelly. Şi că de-abia îi făcea față.

Nikki şi-a amintit un incident la care a asistat cu ochii ei mari de copil – fără să clipească şi, în acelaşi timp, înlemnită. Dave, subțire, cu părul lung şi tatuaje ce-i dovedeau dragostea pentru mare din timpul petrecut în marină, se afla pe veranda din fața casei de pe Fowler, ținând o puşcă de parcă ar fi vrut să se sinucidă. Tremura şi plângea. Era după o altă ceartă cu mama ei, după un alt val de ură şi dezgust îndreptat împotriva lui pentru că nu făcea destui bani sau nu-i păsa suficient de mult de copii.

Mama urla, aruncându-i, una după alta, invective pline de răutate.

— Eşti o imitaţie de soţ, un nenorocit de doi bani! a ţipat Shelly înainte să trântească uşa. Nici măcar nu ne iubeşti, pe mine ori pe fete! Dacă ne-ai iubi, ai munci mai mult!

Dave a mai stat puţin, să se liniştească. Apoi s-a urcat în camioneta lui şi a plecat, aşa cum făcea întotdeauna după o ceartă mare.

Aşa era el. Împăciuitor. Pasiv. Supus.

„Nu l-am văzut să o lovească, nici măcar o dată", şi-a amintit Nikki mai târziu. „Vreau să zic că rareori i se întâmpla să-i spună măcar o vorbă urâtă."

Ceea ce nu se putea spune despre Shelly.

„Devenea violentă. Cu adevărat violentă. M-a pălmuit de câteva ori, dar nu i-am răspuns la fel pentru că un bărbat nu face aşa ceva", şi-a amintit Dave. „Mă împingea. Mă înghiontea. Ţipa. Foarte violentă. Nu eram obişnuit cu aşa ceva."

— Trebuie să discutăm, să clarificăm lucrurile, i-a spus Shelly de mai multe ori, încercând să-l aducă unde voia.

— Eu nu pot să stau cu tine în condiţiile astea, i-a replicat el.

Shelly se cuibărea lângă el.

— Dar e normal. Aşa îşi rezolvă oamenii problemele.

— Pentru mine nu e ceva normal, i-a spus el.

Prima dată când lucrurile s-au înrăutăţit cu adevărat a fost atunci când Dave a băut ceva mai mult la o petrecere de Crăciun de la şantierul de sortare Weyerhaeuser. Colegii care l-au adus acasă au găsit-o pe Shelly în uşă, furioasă la culme. Cu ochii ieşiţi din orbite, roşie la faţă. L-a împins şi a ţipat la el atât de violent, încât bărbatul a ajuns să se ducă la părinţii lui şi să rămână acolo peste noapte. Ceea ce a înfuriat-o şi mai tare pe Shelly. Ea îl voia acasă, să înfrunte muzica pe care-o dirija ea. El, pe de altă parte, nu avea niciun refugiu. După aceea, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-l separa pe Dave – şi mai târziu pe fete – de familia

lui. Insista să dețină mereu controlul total, oriunde mergeau. Dacă izbucnea o ceartă în timp ce se aflau în maşină, Shelly îl obliga pe Dave să coboare din maşină.

— Chiar în clipa asta! Jos!

Cu timpul, bărbatul a început să se resimtă. Era din ce în ce mai rău. Nu ştia ce se va mai întâmpla şi de ce. Nu mai putea să doarmă. Se întreba mereu ce avea să-l mai aştepte, când va mai izbucni Shelly, trecând la atac.

Am nevoie de o pauză. De puțină odihnă. Departe de ea.

Uneori se urca în camionetă şi mergea să campeze pe dealurile de deasupra oraşului Raymond. Alteori rămânea la prieteni. Era conştient că viața lui cu Shelly nu era ca oricare alt mariaj. Nu lipsea însă de la serviciu şi nici nu-şi îneca amarul în vreo sticlă de whiskey. Reacționa plecând.

Ca să-i supraviețuieşti lui Shelly, trebuia s-o eviți pe cât posibil. Chiar şi la începutul căsniciei lor, Dave se retrăgea din calea constantelor ei rafale de cereri furioase. Da, putea fi dulce. Da, putea fi amuzantă. Dar, pe măsură ce trecea timpul, acele calități au fost umbrite de furia ei necontrolată, un temperament care-l speria. Dave ştia că ceva nu era în regulă cu ea. Era dusă. Țipetele. Temperamentul violent. Uşile trântite până ieşeau din balamale. Toate acele lucruri. Aşa că stătea în camioneta lui cu un sac de dormit şi o pernă, întrebându-l pe Dumnezeu ce să facă.

„Doamne, nu-i bine aşa ceva”, spunea el. „Nu este normal. Nu aşa funcționează o familie. Ştiu foarte bine lucrul ăsta. Ajută-mă.”

„Când cineva te împinge întruna, iar şi iar, într-un colț, curând nu vei mai vrea să stai acolo. Oamenii mă întrebau mai târziu de ce n-am plecat pur şi simplu. Să iau copiii şi să plec. Nu puteai face aşa ceva cu Shelly. Chiar nu puteai. N-ar fi permis asta. M-ar fi vânat până la moarte.”

Adesea, când se întorcea acasă după o introspecție considerabilă, Shelly îşi schimba felul de a fi şi se arăta dulce, vorbea potolit, cu afecțiune. Lucru care putea dura câteva săptămâni, zile sau doar câteva ore.

După care totul scăpa din nou de sub control.

CAPITOLUL 10

Peste câțiva ani, casa de pe Fowler Street din Raymond a ars din temelii, lăsând o cicatrice mare şi adâncă în peisaj – în felul ei, o metaforă pentru începutul căsniciei soților Knotek. Când treceau pe lângă locul acela, Nikki îşi amintea frecvent de tiradele mamei sale împotriva tatălui ei vitreg şi a ei însăşi. Ea, pe de altă parte, se lupta să păstreze doar amintirile frumoase, puține câte erau. Mama ei o iubea. Trebuia să fie adevărat. O iubea şi pe Sami. Asta era evident.

Dureros de evident.

Uneori, apăsarea butonului de pauză într-o viață care începe să scape de sub control, prin mutarea în altă casă, poate reseta situația, făcând astfel ca lucrurile să se îmbunătățească.

Nikki spera ca acesta să fie şi cazul lor.

Trebuia să fie.

Dave şi Shelly Knotek şi-au mutat familia într-o casă mare de tip Craftsman, închiriată, din Old Willapa, pe care au numit-o întotdeauna Casa Louderback, după numele proprietarilor, o familie asociată cu străvechea industrie maritimă a regiunii. Reşedința se afla la capătul unei lungi alei private ce şerpuia printre terenuri agricole. Drumul făcea o curbă strânsă pe un deal, unde casa era ascunsă în marginea pădurii.Vopsită în verde-închis, cu ornamente contrastante, se mândrea cu o verandă largă ce se întindea până după colț, făcând legătura între intrarea în camera de

zi şi o uşă laterală ce dădea în bucătărie. În interior, tavanele aveau vreo patru metri înălțime; podelele erau deteriorate, dar lucrate frumos, din lemn de esență tare; un şemineu din cărămidă completa o cameră din față lambrisată cu panouri mari. În partea opusă camerei de zi, lângă scară, era o baie spațioasă cu o cadă pe măsură. În dreapta uşii din față era dormitorul principal, cu o fereastră ce dădea spre curte.

Dormitoarele fetelor erau sus, la capătul unor scări de lemn destul de abrupte. Fiecare avea camera ei, despărțite de un spațiu deschis pe care îl foloseau ca loc de joacă. Camera lui Nikki dădea spre dealul cu iarbă şi pădure ce se înălța în fața bucătăriei. Ferestrele lui Sami dădeau spre curtea laterală, cu rododendronii săi maturi şi robinetul din grădină. Două etaje mai jos, subsolul era mare şi mucegăit, cu un cazan pe motorină care mirosea oricând – indiferent de anotimp. Lui Shelly, casa îi plăcea la nebunie. Din punctul ei de vedere era perfectă şi voia chiar s-o cumpere, nu s-o închirieze, însă nu-şi permiteau. Pe vremea aceea, Dave lucra la pădure, făcând ore suplimentare şi încercând tot ce-i stătea în putință. Shelly spunea că ar trebui să-şi caute şi ea un serviciu, dar nu făcea niciodată nimic în acest sens.

Era o casă grozavă, fermecătoare şi confortabilă.

Însă era şi locul în care au început toate relele.

*

Orice lucru putea fi folosit drept armă. Copiii ştiau asta. Dave la fel. O spatulă dintr-un sertar de la bucătărie, o undiță, un cablu electric. Shelly Knotek se putea folosi de oricare dintre ele – şi orice îi cădea în mână – ca să-şi bată fetele, dacă i se părea că au greşit cu ceva. Nu conta cât de gravă era greşeala. Când descoperea o pedeapsă care avea efect, căuta s-o facă şi mai eficientă, şi mai brutală. Actul de

a-şi bate copiii părea s-o alimenteze şi s-o stârnească. Parcă savura fiorul de adrenalină care venea odată cu atacul.

„Disciplinarea” se producea mai ales seara, au povestit fetele mai târziu.

Nikki şi Sami dormeau la etaj, fără să ştie că mama lor clocotea pe canapea, asigurându-se că pedeapsa pe care le-o pregătea avea să fie severă, dar şi surprinzătoare. Shelly era un agresor invizibil. Fiicele ei au învăţat să poarte mai multe rânduri de haine când se duceau la culcare, în cazul în care mama lor le-ar fi târât în curte în mijlocul iernii.

„Uneori cred că existau motive”, a spus Nikki mai târziu. „Poate că-i foloseam cosmeticalele sau pierdeam vreo perie de păr. Lucruri de felul ăsta. Dar de multe ori chiar nu ştiam ce am făcut.”

Respectivele bătăi se sfârşeau aproape întotdeauna în sânge. Odată, Shelly a împins-o pe Nikki într-un dulap. *Cu forţă*. Ţipând din toţi plămânii.

— Târfă nenorocită!

A sărit apoi la ea şi a început să o lovească cu pumnii şi cu picioarele, în timp ce fata plângea şi o implora să se oprească.

— Îmi pare rău, mamă! Nu mai fac!

În realitate, Nikki n-avea idee ce anume o scosese pe mama ei din sărite.

Spusese ea ceva? Lipsea vreun lucru? Ori altceva?

Nikki s-a ridicat şi a încercat să fugă spre uşă, dar Shelly a înşfăcat-o, a învârtit-o şi a izbit-o de perete, unde s-a lovit de un cui ieşit în afară.

Abia atunci, când şi-a ţintuit efectiv copila de perete, femeia a dat înapoi.

Când juca volei la Raymond Elementary, Nikki purta colanţi de balet opaci pe sub pantalonii scurţi, ca să-şi ascundă vânătăile şi tăieturile sângerii de pe picioare făcute

cu cablul de telefon – un alt instrument preferat al furiei dezlănțuite a mamei sale.

Mai târziu, avea să-şi asume o parte din vina pentru abuzurile suferite, deoarece mama ei „se lăsa dusă de val în timpul bătăilor, pentru că eu încercam să scap”.

Deşi a avut numeroase ocazii de a spune cuiva ce se întâmpla, Nikki nu a făcut-o. A rămas retrasă şi în gardă. Nu voia să ştie cineva că i se întâmpla ceva rău sau că în familia ei se recurgea la violență.

„Nici măcar nu mi-a trecut vreodată prin cap să spun”, a mărturisit ea mai târziu. „Nu am vrut să atrag atenția asupra mea. Nu am vrut ca oamenii să se uite la mine ca la o ciudată. Pe de altă parte, nimeni nu m-a întrebat niciodată nimic. Nici măcar o dată.”

Nu toate abuzurile erau fizice. Shelly folosea şi o serie de jocuri mintale asupra fiicelor sale.

În săptămâna de dinaintea unui Crăciun, a încuiat-o pe Nikki în camera ei. I-a spus că nu-i bună de nimic şi că nu va reuşi nimic în viață.

— Ratata dracului! Mi-e scârbă de tine!

Iar când a venit ziua de Crăciun, Shelly s-a purtat ca şi cum totul ar fi fost perfect. Le-a copleşit pe fete cu daruri, le-a tratat cu tot felul de bunătăți şi, măcar în ziua aceea, au fost cea mai fericită familie din lume.

Apoi totul s-a terminat.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Cadourile le erau luate înapoi câteva zile mai târziu. Shelly le spunea că sunt rele, nerecunoscătoare şi că nu meritau nimic din ce le dăduse.

Într-un an, Nikki a primit o păpuşă Cabbage Patch. N-ar fi putut fi mai fericită. Dar Shelly i-a luat-o imediat după ce i-o dăduse şi a încuiat-o într-un dulap. Fetele ştiau că mama lor le punea capcane ca să vadă dacă umblă pe undeva cât timp e ea plecată. Aranja lucrurile într-un

anume fel, ori punea bucăți mici de bandă adezivă pe marginea uşii ca să vadă dacă s-a deschis. Nikki a învățat să fie cât mai atentă. Mai ales cu păpuşa aceea.

„Aşteptam ca mama să plece, apoi scoteam cu mare grijă păpuşa de la ea din dulap, ca s-o țin un pic în brațe", a spus ea mai târziu. „Uneori mă prindea, alteori nu."

La un alt Crăciun, Shelly le-a pus fetelor în şosete nişte broşe cu ursuleți. Pe măsură ce muntele de hârtie de împachetat a început să crească odată cu deschiderea cadourilor, micile broşe s-au pierdut cumva. Shelly şi-a ieşit din minți şi le-a bătut pe fete cu un cablu electric.

— Sunteți cei mai egoişti şi mai nerecunoscători copii!

Cu ajutorul lui Dave, le-a ținut toată noaptea treze să caute broşele. Când le-au găsit în cele din urmă – băgate în interiorul unui alt cadou de Crăciun –, au ştiut imediat cine le ascunsese acolo.

Se pare că o dramă de sărbători care să culmineze cu o bătaie fusese exact ceea ce-şi dorea Shelly de Crăciun.

*

Pe măsură ce fetele creşteau, Shelly depunea eforturi considerabile pentru a născoci noi tehnici de a le face să sufere.

— Fântâna e pe cale să sece, a anunțat ea la un moment dat, din senin, referindu-se la sursa de apă de la noua lor casă. Gata cu duşurile. Iar dacă vreți să mergeți la toaletă, vorbiți mai întâi cu mine.

Era o minciună pe care o folosea de nenumărate ori – chiar şi atunci când aveau apă curentă, când locuiau pe Fowler Street.

Ori de câte ori Shelly îşi lăsa fiicele singure, acestea se grăbeau la baie şi făceau duş cât de repede puteau. Sami ştergea apoi podeaua, pereții de la duş şi robinetele. Şi ascundea prosoapele ude. Nu puteau lăsa în urmă niciun

indiciu că făcuseră ceva ce mama lor le interzisese. După ce făcea curat, Sami încerca să mascheze faptul că făcuse duş.

„Mi-era ruşine să mă duc la şcoală fără să fac duş”, şi-a amintit ea. „Oricine vrea să arate curat şi să miroasă bine. Mama voia să controleze totul. Voia să hotărască ea când să facem baie, chiar şi când puteam folosi toaleta. Trebuia să ni se dea voie. Orice lucru, chiar şi unul simplu cum ar fi să faci un duş, era considerat un privilegiu pe care doar ea ni-l putea acorda.”

*

Uneori, după vreo bătaie, Sami se furişa în dormitorul surorii sale şi se strecura la ea în pat. Ea şi Nikki stăteau apoi acolo ore întregi, vorbind despre cât de tare le durea fundul şi cum ar putea s-o oblige pe mama lor să nu le mai facă rău.

— Aş vrea s-o putem micşora, sugera Sami. S-o facem mică de tot şi s-o băgăm într-o cuşcă.

Lui Nikki i-a plăcut ideea, însă era un neajuns.

— Ar ieşi de acolo şi ne-ar muşca de glezne!

Râdeau.

— Poți să ți-o imaginezi pe mama înțepându-ne cu bețişoare sau cu alte chestii? a întrebat Nikki.

Da, puteau.

Deci nu. Micşorarea ei n-ar fi ajutat cu nimic. Câtuşi de puțin.

CAPITOLUL 11

Chiar dacă nu venea nimeni în vizită, aparențele erau foarte importante în casa Knotek. Dave şi-a dat seama de asta. Nikki la fel. Chiar şi Sami avea să spună mai târziu că înțelegea importanța de a face lucrurile să arate „frumos”, indiferent cât de mult începea lumea s-o ia razna. Era ca

machiajul aplicat pe o vânătaie. Un trandafir din plastic într-o grădină de paie şi nuiele. Era ca şi cum a face ca lucrurile să pară drăguţe în faţa uşii de la intrare însemna că orice s-ar fi întâmplat în baie, în dormitor, în subsol sau în curtea din spate nu putea fi chiar atât de rău.

Nu-i aşa?

Într-adevăr, oriunde locuia, Shelly decora totul în stil rustic, mai degrabă gen Holly Hobbie decât Martha Stewart. Culoarea ei preferată era albastrul, aşa că mobilierul din lemn de stejar închis la culoare din noua lor casă era fie tapiţat într-un albastru-deschis denim, fie acoperit cu pături împodobite cu inimi şi flori. Unele roz. Unele albastre. Coşuleţe şi milieuri peste tot. Avea o slăbiciune pentru bibelouri; figurinele din colecţia Precious Moments, cu ochii lor mari, erau preferatele ei. Cu greu putea rezista unui ceainic cu flori sau fluturi. Dacă exista vreun loc cât de mic pentru ceva vesel – şi country –, Shelly găsea imediat la mall ori comanda prin poştă ceva care să umple spaţiul respectiv. Îi plăcea la nebunie să amplaseze obiectul şi să-l admire o vreme, trecând apoi mai departe, la altceva pe care mai punea ochii. De asemenea, Shelly a decorat aproape fiecare cameră cu o uimitoare colecţie de fotografii de familie. Nu exista loc din care să lipsească pozele fetelor sau, mai târziu, ale vărului lor Shane, care să privească de pe pereţi. Zeci de portrete atârnau în jurul şemineului din cărămidă roşie.

„Da, mama avea o obsesie să etaleze fotografii cu noi", a povestit Sami peste ani. „Era ciudat să văd faţa zâmbitoare a lui Nikki pe perete. Îmi frângea inima. Să văd toate acele poze, ştiind în acelaşi timp cum a fost pedepsită, abuzată. Mă doare şi mi se face rău chiar şi când mă gândesc la asta."

Există sute, dacă nu mii de fotografii ale surorilor. Fiecare surprinzând un zâmbet nu numai plin de speranţă, ci adesea chiar sincer. Ani mai târziu, va fi greu pentru alţii să

se uite la imagini şi să se întrebe cum de o fată frumoasă ca Nikki putea reuşi să zâmbească în faţa aparatului de fotografiat.

Fetele o priveau pe mama lor lipind margini de tapet cu inimioare şi punând lambriuri roz în sufragerie. Îşi dădeau cu părerea în timp ce ea încerca să vadă cum arată pe şemineu o figurină în formă de far sau o colecţie de lumânări parfumate pe o măsuţă. Momentele acelea erau amuzante; şi, deşi mai târziu le-ar fi fost uşor să-şi dea ochii peste cap gândindu-se la gustul estetic al mamei lor, fetele ştiau că în sufletul ei exista ceva ce tânjea după căldura şi farmecul pe care-l evoca acel stil. Dar mai ştiau şi că era în totală contradicţie cu felul în care îşi trăia viaţa – şi îşi creştea fiicele.

Desigur, adevărul era undeva pe aproape. Era întotdeauna mai uşor să facă ceea ce le cerea mama lor decât să i se împotrivească. În fiecare zi, de fiecare dată, exista speranţa că nebunia va înceta. Că Shelly Knotek va deveni pur şi simplu, în mod inexplicabil şi fără surle şi trâmbiţe, mama pe care şi-ar fi dorit-o.

Doar că era o fantezie de copii care era destrămată de o nouă pedeapsă.

Shelly o numea „bălăceală”.

Era felul ei de a dovedi că este Dumnezeul întregii familii. La fel ca toate invenţiile ei perverse, bălăceala era un amestec de umilinţă şi durere fizică. De asemenea, era genul de pedeapsă pe care o putea aplica indirect.

Era o activitate nocturnă, potrivită pentru orice anotimp.

Nikki era aproape întotdeauna principala ţintă.

Totul începea cu Shelly aprinzând lumina din dormitor.

— Trezirea! Hainele jos! Coboară naibii scările! Rahat cu ochi ce eşti!

În timp ce se conforma, ochii lui Nikki se umpleau instantaneu de lacrimi. Era ceva în vocea mamei sale, în

forța pe care o emana. Puternică, guturală. O înspăimânta. În spatele cuvintelor ei se ascundea un fel de furie care o făcea pe Nikki să creadă că se putea întâmpla orice şi că, indiferent despre ce ar fi fost vorba, totul ar fi fost în defavoarea ei.

— Îmi pare rău!

— Taci naibii din gură!

Nikki se ghemuia goală în noroi, în timp ce tatăl ei o stropea cu furtunul. De obicei, Dave nu spunea nimic, făcând doar ceea ce i se spusese să facă. Nikki plângea şi implora să i se mai acorde o şansă.

Mama sa o privea de la câțiva metri, spunându-i soțului ei ce să facă.

— Pune-o să se bălăcească! E o scroafă, Dave! Dă-i o lecție!

Şi mai multă apă se năpustea peste trupuşorul ei tremurând.

— Bălăceşte-te, Nikki! îi spunea Dave.

— Îmi pare rău, tată.

— Bălăceşte-te!

Odată, în timp ce încerca să se ridice, Nikki a simțit cu vârful degetelor bucăți de gheață. Era în mijlocul iernii. Balta de noroi din groapa pentru bălăceală era înghețată pe margini. Era aproape sigură că va face pneumonie şi va muri.

Moartea, gândea ea, *e singura cale de scăpare din tot ce mi se întâmplă*.

De la fereastra ei de la etajul al doilea, Sami urmărea scena. Şi-ar fi dorit să fie şi ea acolo – nu ca să-şi salveze sora, ci ca să fie pedepsită şi ea, în acelaşi fel. Sami era dureros de conştientă că, dintr-un motiv oarecare, pedepsele lui Nikki erau mult mai rele decât cele pe care Shelly i le aplica ei. Nu era corect ca sora ei să îndure asemenea traume pentru acelaşi fel de greşeli care pe ea o costau o

lovitură usturătoare cu cureaua sau o scatoalcă cu dosul palmei.

„Îmi amintesc că mă gândeam că nu era drept ca eu să nu primesc acelaşi tratament”, a spus Sami peste ani. „Ştiam că, orice ar fi făcut, nu merita bălăceala, dar asta păţea. Asta-i făceau părinţii mei.”

După o perioadă ce părea că nu se mai termină, Shelly o târa pe Nikki în baie, certând-o întruna. Deschidea robinetul cu apă fierbinte şi umplea cada. Fără să adauge şi apă rece. Deşi era rezistentă, Nikki a plâns fără încetare.

— Eşti o scroafă, îi zicea mama ei. Curăţă-te. Şi du-te la culcare.

Lui Nikki îi venea greu să-şi amintească cât timp a durat genul acela de tortură. Sau de câte ori a fost pusă să se bălăcească. *De zeci de ori? Mai mult?* Uneori dura mai mult, alteori mai puţin. Cam douăzeci de minute, poate. Sau două ore. Se târa în noroi, pe întuneric, simţind rădăcinile arbuştilor, jetul de apă şi usturimea remarcilor crude ale mamei sale.

Iar sora ei vedea totul, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

*

Fără să înţeleagă de ce, Nikki observa că poziţia ei în familie devenea din ce în ce mai umilă. În ochii mamei sale, era din ce în ce mai lipsită de importanţă. O nulitate. Sora ei mai mică reuşise cumva, presupunea ea, să găsească o modalitate de a se folosi de mama lor în avantajul ei. Era adevărat că şi Sami era abuzată, însă părea să controleze mai bine ceea ce i se întâmpla. Suporta abuzul, însă apoi reuşea să-şi îmbuneze agresorul cu vorbe frumoase. Acea abilitate unică lucra în favoarea ei.

„Se pricepea s-o linguşească pe mama”, şi-a amintit Nikki. „Sami obţinea întotdeauna ceea ce voia prin faptul că ştia să-şi susţină cauza. Ceea ce a salvat-o. Mama nu se

concentra prea mult asupra ei, deoarece Sami avea prieteni şi probabil se gândea că, într-o zi, ar putea-o pârî. Eu nu eram ca Sami, nu aveam abilitatea ei de a o linguşi sau vreo reţea socială. De altfel, nu credeam că există vreo persoană căreia să-i pese."

Sami a învăţat să fie conciliantă şi să nu insiste prea mult pentru a scăpa de o pedeapsă care oricum era inevitabilă. Nikki nu prea a înţeles lucrul ăsta. Sau poate că refuza să înţeleagă. Nikki a continuat să lupte. A continuat să reziste.

Sami şi-a amintit că odată Nikki a fost bătută cu un bici. Pedeapsa a escaladat pentru că ea s-a împotrivit. A *ripostat*.

„Nikki a fugit şi mama a prins-o", a spus Sami. „A bătut-o până când n-a mai putut să meargă. Avea fundul o rană deschisă."

Deşi era cu patru ani mai mică, Sami şi-a dat seama că, dacă-i cânta în strună lui Shelly, ar fi putut scăpa de unele violenţe. N-o făcea des, pentru că-şi iubea sora mai mare, dar uneori o pâra. La rândul ei, Nikki nu avea deplină încredere în Sami, dar nu şi-a dorit niciodată ca ea să primească acelaşi tip de tratament ca şi ea.

Într-adevăr, lui Shelly îi plăcea să se joace de-a favoritismele. De cele mai multe ori o alegea pe Sami.

I-a şi schimbat numele în Sami Jo, după personajul jucat de Heather Locklear în serialul *Dynasty*. Mai târziu, Sami avea să se întrebe dacă nu cumva mama ei făcuse acest lucru ca s-o ascundă de Danny Long, tatăl ei biologic, despre care aflase că o căuta la vremea aceea, dar nu putea fi sigură.

— La naştere te-am botezat Sami Jo, a insistat Shelly din senin într-o după-amiază. Doar că nu ţi-am spus aşa până acum. De-acum o să-l folosim, aşa cum trebuia s-o facem dintotdeauna.

În timp ce Nikki se bucura rareori de afecţiunea mamei sale, Sami şi ratonul ei de pluş, Racoony, o primeau

adeseori. Shelly obişnuia să organizeze petreceri fastuoase – prăjituri, cadouri, decoraţiuni – pentru animalul de pluş pe care Danny i-l cumpărase lui Sami când apăruse în viaţa lor. Ani la rând, Shelly mergea chiar şi până la Baskin-Robbins, în Aberdeen, pentru un tort cu îngheţată; sau ajungea chiar să pună în scenă mici surprize, umplând jucăria cu şosete de sport ale soţului ei şi cu tot felul de cârpe vechi şi lăsând în preajmă o prăjitură mâncată pe jumătate, ca să-i arate lui Sami că micuţa creatură fusese activă în timpul nopţii.

„Mama putea fi foarte drăguţă atunci când voia”, a spus Sami.

CAPITOLUL 12

Nikki nu putea fi sigură cât timp a ţinut-o mama sa încuiată în dormitorul ei de la etaj, din Casa Louderback. Şi nici nu-şi putea aminti de ce îi aplicase acea pedeapsă. Nu existau încuietori la uşi, aşa că Shelly a folosit un cuţit de măcelărie înfipt în cadrul uşii, ca să-şi ţină fiica înăuntru. Era o tehnică pe care o folosea ori de câte ori voia ca vreuna dintre fetiţe să stea într-un loc.

I-a spus lui Nikki că e urâtă şi inutilă şi că avea nevoie de timp ca să se gândească de ce era o fată atât de rea. Aşa încât i s-a spus că va sta acolo o vreme.

— Atât cât va fi nevoie, i-a zis Shelly.

Nikki şi-a amintit mai târziu că s-ar putea să fi fost pe toată durata verii.

„Am încetat să mai număr zilele”, a spus ea.

În realitate, o astfel de pedeapsă, închisă prima dată în cameră, apoi în debara, aproape că n-a deranjat-o. Debaraua era mică, fără aerisire şi fără ferestre. După o vreme, totuşi, chiar s-a bucurat de închisoare. O ţinea departe de părinţii ei.

Auzea cuțitul mişcându-se. Uşa se deschidea brusc. Devenea atentă, fără să se ferească. Doar îşi înfrunta mama cu hotărâre.

— Foloseşte asta, a lătrat Shelly, dându-i o găleată de plastic de la magazinul Home Depot, din Aberdeen.

Fata n-a trebuit s-o întrebe pentru ce.

În următoarele câteva săptămâni, Shelly a lăsat-o să iasă doar pentru a goli găleata. Nu i s-a permis s-o vadă pe Sami.

Shelly i-a spus lui Sami motivul exilului şi importanța ordinului ei de interzicere a contactului.

— Sora ta e rea, a spus ea. Ai înțeles?

— Da, mamă, a mințit fata.

Sami îşi făcea griji pentru Nikki. Şi ea fusese încuiată în camera ei, dar numai pentru o zi sau două.

De câteva ori, lui Sami i s-a permis să intre în cameră pentru a recupera găleata de toaletă a lui Nikki. O golea în baia de la parter, după care se grăbea înapoi, în timp ce mama ei stătea de pază la uşă. De asemenea, a încercat să țină legătura aruncând mici conuri de pin în fereastra surorii sale, atunci când mama lor dormea în timpul zilei.

Nikki ştia că era la închisoare. Însă a ajuns la concluzia că închisoarea avea avantajele ei. Scăpase de tiradele răutăcioase ale mamei sale. Nu trebuia să mai fie atentă la ceea ce face, doar ca să afle că oricum făcuse ceva greşit. Într-un fel, era liberă. Cea mai grozavă treabă era masiva colecție de cărți depozitată de mama ei în dulapul din dormitorul lui Nikki.

„În vara aceea am descoperit cât de mult îmi plăcea să citesc. Am devorat toate volumele cu Nancy Drew pe care le aveam, apoi am trecut la cărțile lui John Saul sau Dean Koontz, preferatele mamei. Era înnebunită după romanele horror. Avea cutii întregi de cărți broşate, pe care le-am citit din scoarță-n scoarță.”

Când cățeaua familiei, Freckles, a făcut pui, Sami a anunțat-o pe Nikki aruncând un con de pin în fereastră.

— Sunt opt! a strigat ea şoptit.

— Vreau să-i văd, a spus Nikki, ducându-şi apoi degetul la buze, ca să-i amintească să nu facă gălăgie.

Sami a dat din cap.

Freckles şi puii ei erau o sursă de fericire temporară.

Nikki a trimis găleata jos cu două cordoane de halate de baie legate între ele, aşa cum văzuse într-un film despre o evadare din închisoare. Sami a spălat-o bine şi, când a fost sigură că mama lor nu vede, a trimis doi cățeluşi sus, îngrozită că ar putea fi prinsă.

Nikki s-a jucat o vreme cu cățeluşii, după care i-a coborât înapoi la sora ei.

*

În cele din urmă, Nikki a fost eliberată, dar n-a durat mult şi mama lor a luat-o de la capăt. Aşa era Shelly. Adormită. Apoi brusc plină de viață, în căutarea unei victime. Care era aproape întotdeauna Nikki.

De pe veranda acoperită, Sami se uita cum mama ei alerga după Nikki prin casă şi apoi în bucătărie. Shelly țipa şi îi spunea lui Nikki să stea locului ca să-şi primească pedeapsa.

— Am să te bat de n-ai să ştii ce-i cu tine!

Shelly a împins-o pe Nikki prin geamul uşii de la bucătărie. Cioburile au zburat peste tot, iar Nikki a scos un țipăt ca de animal rănit. Shelly a dat drumul curelei cu care voia s-o bată şi s-a grăbit să o ajute pe fiica ei, care sângera din cauza a zeci de tăieturi. Din tricoul şi din pantalonii scurți plini de sânge îi atârnau o grămadă de cioburi. Nikki a început să plângă, însă nu a spus nimic. Intrase imediat în stare de şoc. Plângând şi ea, Sami s-a repezit s-o ajute.

Privirea lui Sami a întâlnit ochii mamei sale. În acel moment, şi-a permis să creadă că mama ei nu dorise să se întâmple aşa ceva. Însă primul impuls al lui Shelly era întotdeauna o negare mascată sub formă de reproş.

— Uite ce m-ai obligat să fac, a spus Shelly.

O clipă mai târziu, văzând sângele curgând din trupul fiicei sale, Shelly şi-a schimbat brusc tonul.

Şi din gură au început să-i iasă nişte cuvinte ciudate, ca într-o limbă necunoscută.

— Îmi pare rău.

În felul lor, scuzele erau la fel de şocante ca şi sângele scurs de pe podeaua bucătăriei până în baie.

Sami şi mama lor au condus-o pe Nikki în baie, unde Shelly a pregătit o cadă cu apă fierbinte. Nu clocotită, de data asta. Doar o baie caldă, binefăcătoare. Uşor, i-a dat jos hainele îmbibate de sânge şi a ajutat-o pe Nikki să intre în cadă.

Apa s-a înroşit.

— Îmi pare rău, a zis ea din nou.

Fetele sperau că mamei lor îi părea *cu adevărat* rău. Poate că, până la urmă, îşi dădea seama că mersese prea departe? Poate mai exista speranță. De altfel, după acel incident, Shelly s-a purtat frumos cu Nikki. A scos-o în oraş la cină şi a dus-o chiar la coafor, să-i aranjeze părul.

„Doar ea şi cu mine”, şi-a amintit Nikki mai târziu. „Mama nu mai făcuse niciodată aşa ceva.”

Deşi un copil, Sami ştia că mama sa ar fi trebuit s-o ducă pe sora ei la spital, cu genul acela de tăieturi pe care sora ei le avea pe tot corpul.

„Dar nu putea”, a concluzionat Sami. „Mama n-ar fi putut explica tăieturile şi toate vânătăile de pe corpul surorii mele. Amândouă aveam. Însă ale lui Nikki erau întotdeauna mai rele. Probabil că nu a existat o perioadă de mai mulți ani în

care să nu avem semne vizibile ale abuzurilor la care eram supuse.”

Şi totuşi, Shelly nu era complet împotriva ideii de a-şi duce fetele la doctor ori de câte ori aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Doar că uneori hotăra să rezolve problemele de una singură.

Fusese toată viaţa în preajma cadrelor medicale şi chiar urmase câteva cursuri la Clark College, în Vancouver. Vorbea adesea despre dorinţa ei de a se întoarce la şcoală pentru a obţine o diplomă de asistentă medicală, dar spunea că prioritatea era creşterea fiicelor sale, nu visurile şi ambiţiile ei. Avea în casă o grămadă de cărţi de medicină şi de acordarea primului ajutor, iar atunci când nu citea vreun roman de Stephen King sau Dean Koontz, stătea cu nasul în vreuna dintre cărţile de medicină.

David Knotek şi-a amintit de momentul când soţia lui a efectuat o intervenţie chirurgicală pentru a-i îndepărta un chist mare de pe spate.

Shelly i-a turnat câteva pahare de whiskey ca să-l anestezieze, după care, cu un cuţit mic, i-a scos chistul. Simţea durerea, dar era sigur că Shelly ştia ce face.

„N-a fost mare lucru. Tatăl ei obişnuia să-i taie negii de pe degete şi chestii de genul ăsta”, şi-a amintit el. „A făcut o incizie, chistul a ieşit şi l-a tăiat pur şi simplu. A fost în regulă.”

*

În ciuda amplorii şi a frecvenţei îngrozitoare a abuzurilor din familia Knotek, Lara Watson nu şi-a auzit niciodată nepoatele spunând vreo vorbă rea despre mama lor. Niciodată nu au lăsat să se înţeleagă ceea ce li se întâmpla.

„Mama e ciudată” era singurul comentariu din partea celor două fete.

Odată, Lara a venit în vizită pentru a sărbători ziua de naştere a lui Nikki. Era o seară toridă de vară, iar ea trebuia să doarmă în camera lui Nikki de la etajul al doilea, unde se aduna toată căldura. Dar când a încercat să deschidă ferestrele, a descoperit că toate erau bătute în cuie. Fetele i-au zis că mama lor făcuse asta, dintr-un motiv pe care niciuna dintre ele nu şi-l amintea.

A doua zi dimineaţă, Lara a observat că uşile de la amândouă dormitoarele aveau un zăvor pe dinafară.

Le-a întrebat din nou pe fete despre ce e vorba, dar ele au ridicat din umeri, spunând că era o altă chestie de-ale mamei.

Shelly era *cu adevărat* ciudată.

CAPITOLUL 13

Pentru un băiat care jumătate din timp îşi făcea veacul pe străzile din Tacoma, venirea în Raymond avea şi avantaje, şi dezavantaje. Shane Watson era nepotul de frate al lui Shelly. Fratele ei, Paul, tot intra şi ieşea din închisoare, aşa că Shelly a pus ochii pe băiat, pasămite să-l ajute să iasă din acea situaţie imposibilă. Timp de câţiva ani, ea şi Dave discutaseră dacă să-l ia sau nu la ei, ori chiar să-l adopte, dar el se împotrivise. Şi aşa se chinuia să ţină pasul cu firea ei risipitoare.

Bineînţeles că Shelly l-a ignorat. Cam aşa se descurca ea cu tot şi cu toţi cei care îi stăteau în cale. Ea avea întotdeauna dreptate, iar dacă nu erai de acord, însemna că eşti ori tâmpit, ori laş, ori un egoist netrebnic.

Chiar dacă Shane era la câteva ore distanţă, Shelly l-a copleşit cu o avalanşă de mesaje pline de iubire.

În octombrie 1985, când Shane avea zece ani, Shelly a semnat cu numele tuturor, după ce i-a scris: *N-ai fost plecat de multă vreme, dar noi toţi îţi ducem deja dorul. O să ne*

vedem cât de curând. Peste două weekenduri, cu siguranță. Te iubim foarte mult! Unchiul Dave îți transmite şi el „Bună, băiete! Mi-e dor de tine!”

În realitate, Shane nu avea unde să se ducă atunci când a ajuns la Raymond pe la mijlocul anului 1988. Tatăl lui, Paul Watson, fugise din Battle Ground la 15 ani, crezând că a lăsat o fată însărcinată. Fusese o alarmă falsă; totuşi a rămas departe, pierzându-se într-o viață de infracțiuni şi cu bande de motociclişti, întorcându-se doar pentru puțină vreme la 18 ani cu o iubită însărcinată, indigenă din Alaska. Shane s-a născut în iunie 1975. A dus o viață grea, de vagabond, înconjurat de violență şi clanuri, cu un tată mereu pe drumuri şi o mamă cu numeroase probleme, inclusiv abuz de stupefiante – însă Shane a reuşit cumva să se descurce singur.

Sincer ori prefăcut, băiatul a adus în casa familiei Knotek speranță şi o atitudine pozitivă. Nu fusese învins de viață. În mod sigur, pe stradă se descurca mai bine decât fetele Knotek – Nikki avea 14 ani, iar Sami 10, în timp ce el împlinise 13 –, dar era simpatic.

Shane era ca mulți dintre băieții din Raymond. Îi plăcea muzica heavy metal şi Bon Jovi. Avea ochi negri şi părul închis la culoare, ceea ce amintea de strămoşii lui indigeni. Fetelor li se părea drăguț, nu numai pentru că era băiatul cel nou, ci pentru că avea o personalitate amuzantă şi caraghioasă, care atrăgea pe toată lumea. Surorile Knotek s-au ataşat imediat de el. Pentru ele era mai mult un frate decât un văr. Mereu zâmbitor. Mereu pus pe glume. Shelly a depus cerere la Departamentul de Servicii Sociale şi de Sănătate ca s-o ajute să-l întrețină. I-a cumpărat haine noi pentru şcoală şi i-a amenajat un dormitor confortabil la subsol, cu aşternuturi noi, şi l-a ajutat să-şi aranjeze cele câteva lucruri pe care le adusese cu el, ca să se simtă ca acasă.

Aproape imediat, a început să le spună lui Shelly şi lui Dave „mamă şi tată”.

Shane era un copil prietenos, dar era şi un băiat de oraş crescut în cartiere rău-famate. Nu vorbea prea mult despre viaţa lui de dinainte de Raymond. Odată, când familia a mers într-o excursie, el şi fetele s-au culcat în saci de dormit, în spatele camionetei. A fost singura dată când vărul lor s-a deschis cu adevărat şi le-a povestit cum a crescut cu un tată motociclist şi o mamă dependentă de droguri. Era supărat de ceea ce i se întâmplase în Tacoma şi de felul în care fusese plimbat de colo-colo, până când se mutase la familia Knotek. După ce ajunsese în Raymond, abia dacă mai auzise ceva despre vreun membru al familiei lui, în afară de bunicii materni şi, bineînţeles, de Lara.

„Shane nu semăna deloc cu cei din familia lui. N-a avut niciodată probleme cu poliţia ori cu drogurile. Deloc”, a spus Nikki. „Niciodată nu mi-am făcut griji că va face aceleaşi greşeli ca părinţii lui. Shane era bun.”

La puţină vreme după sosirea nepotului ei, Shelly l-a pus la treabă, înşirându-i o listă care părea să nu se mai termine.

„Mama îl muncea până la epuizare”, a mărturisit Nikki mai târziu. „Făcea totul. Nu de bunăvoie, la început, dar în cele din urmă a făcut tot ce i-a spus ea să facă.”

Băiatul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând diverse treburi casnice. Dar îşi mai găsea vreme să meargă cu motocicleta prin pădure. Uneori o lua la plimbare şi pe Sami, dar de cele mai multe ori confidenta lui era Nikki, care era doar cu câteva luni mai mare decât el. Ea ştia ce înseamnă să fii un outsider – şi la şcoală, şi acasă. Şi, la fel ca Shane, ştia prea bine ce rol juca mama ei în toate acestea.

Lui Shane îi era frică de Shelly. Asemenea fetelor, ar fi făcut orice ca să n-o enerveze. Aceasta a început să facă o

fixație pentru el, încărcându-l cu tot mai multe treburi de făcut în jurul casei şi în curte. Dacă lucrurile nu ieşeau cum voia ea, Shane plătea prețul. Obiectele din camera lui de la subsol au început să dispară. Perna. Pătura, apoi patul. I s-a spus să doarmă pe podea. La început s-a plâns, dar a învățat repede că obiecțiile nu făceau decât să înrăutățească pedepsele.

Apoi Shelly i-a luat şi privilegiul de a face duş o dată la două săptămâni şi l-a lăsat doar cu un rând de haine pentru şcoală. Aşa că, din băiatul cel nou şi grozav, Shane a devenit slinos, împuțit şi ciudat.

*

La puțină vreme după ce Shane a venit să locuiască cu familia Knotek, Lara Watson a făcut o călătorie în nord. Asemenea vizite implicau întotdeauna un risc. Uneori ajungea încărcată cu cadouri şi trebuia să lase totul în pragul uşii, deoarece nu era nimeni acasă – în ciuda aranjamentelor făcute pentru a stabili întâlnirea. Alteori îşi parca maşina şi aştepta ore întregi până când fetele şi mama lor se întorceau acasă cu nişte scuze jalnice, cum că Shelly încurcase datele sau avusese de făcut un comision neaşteptat în Aberdeen ori Olympia. De data aceasta însă, când a ajuns, Shelly, fetele şi Shane erau acasă. În timp ce Shelly se uita la televizor, Lara a stat cu fetele în camerele lor de la etajul al doilea. Acolo totul părea minunat. Dormitoarele lui Nikki şi Sami erau curate, ordonate şi aerisite – cu totul altfel decât arăta camera lui Shelly pe când locuise în Battle Ground.

Lara era nerăbdătoare să vadă şi dormitorul nepotului său. Cu Shelly apărută brusc în spatele ei, s-a aventurat pe treptele de lemn, spre subsol. La jumătatea drumului, Lara abia mai putea respira. Mirosul de motorină folosită pentru

a încălzi casa veche era puternic, înțepător. Îi umplea plămânii şi-i făcea ochii să lăcrimeze.

— Tocmai am umplut rezervorul cu motorină, a zis Shelly. Băiatul se va întoarce să rezolve problema.

Lara a intrat pe uşa scundă din sala cazanului şi s-a îndreptat spre partea din față a subsolului, unde Shane dormea pe o saltea pusă direct pe podeaua de beton.

A făcut o piruetă. Confuză. Nu era posibil aşa ceva.

— Unde e patul lui? a întrebat ea.

Shelly nu a răspuns.

Supărată, Lara s-a uitat la ea absolut consternată.

— Are nevoie de un pat, Shelly. Ce se întâmplă aici? Dacă nu ai bani... Lasă-mă să-ți dau eu.

Cealaltă stătea pur şi simplu, fără să scoată o vorbă.

Lara s-a mai uitat o dată, cu atenție, prin încăpere.

— Îi trebuie şi un dulap.

Shelly a inventat o scuză vagă cum că a fost foarte ocupată şi nu prea a avut timp să-l aranjeze pe Shane, dar a luat banii.

La scurt timp după aceea, Lara a aflat că Shelly îi cumpărase, în sfârşit, un pat lui Shane. S-a întrebat dacă cealaltă s-ar fi gândit măcar la asta, dacă ea n-ar fi făcut scandal.

Sau dacă i-ar fi păsat.

CAPITOLUL 14

Nikki a văzut la televizor cum se comportau mamele. Cum îşi ascultau şi alintau copiii cu vorbe şi o mângâiere tandră. A observat şi alte mame din oraş, felul în care interacționau cu copiii sau cu soții lor. Nu erau țipete şi lovituri. Nu-şi obligau copiii să facă lucruri ciudate, care nu erau doar dureroase din punct de vedere fizic, ci şi umilitoare, în aşa măsură încât nici nu puteau vorbi despre ele. Nikki *ştia* că

mama ei *nu* era normală. Când a venit Shane, cei doi au petrecut ore întregi vorbind despre cât de distrusă era aceasta.

Băiatul nu era nici pe departe la fel de iertător ca Nikki.

— O nenorocită, numai prostii are-n cap, a zis el.

— Ştiu, a recunoscut Nikki. Dar sunt momente când...

Shane a întrerupt-o brutal.

— Ce momente?

— ...când cred că ne iubeşte cu adevărat. Mă face să mă simt iubită şi toată nebunia dispare pur şi simplu.

— Nu ține mult, Nik, i-a amintit el. Apoi o ia de la capăt.

Fata i-a dat dreptate. Poate că pentru el era greu să înțeleagă ce vrea să spună. Ea chiar fusese iubită de mama ei. Fusese ceva trecător, dar spera din toată inima că se va întâmpla din nou.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcuse Shelly.

Peste ani, va încerca să-şi găsească cuvintele care să-i facă pe ceilalți să înțeleagă cum de putuse să iubească o persoană abuzivă ca mama ei.

„Cred că, în copilărie, depindeam de ea. Fiind mama mea, nu cred că m-am gândit vreodată că aş avea altă opțiune decât să locuiesc cu ea. La maturitate fiind, mi-e ciudă că atunci n-am făcut nimic în această privință. Mama putea să fie afectuoasă şi să spună cuvinte frumoase, dacă voia... mă abuza, pentru ca apoi, a doua zi, să mă îmbrățişeze şi să-mi spună că eram copilul ei drag, că mă iubeşte bla-bla-bla... Cred că era ca orice altă relație abuzivă... persoana în cauză se simte prinsă în capcană, n-are unde să se ducă... e abuzată, dar apoi agresorul o atrage cu blândețea lui, iar persoana abuzată se liniştește, fără să se mai gândească prea bine la următoarea dată când va fi bătută etc., simțindu-se uşurată doar că abuzul a încetat (pentru moment). Mama mea era o bombă cu ceas... Nu ştiam niciodată când va exploda. Totul putea fi minunat câteva

zile, după care *bum*... Mi-am iubit mama pentru că nu ştiam că am de ales. Trebuia s-o iubesc."

*

Unele lucruri pe care Shelly îi obliga pe copii să le facă erau umilitoare, altele dureroase. Unele erau de-a dreptul ridicole. Era ca şi cum îi testa, să vadă cât de departe putea merge. Shane fusese bătut şi obligat să se bălăcească. Fusese făcut în fel şi chip. Ca nişte soldaţi dintr-un lagăr de prizonieri, el şi Nikki şi-au unit forţele, devenind conspiratori inseparabili.

Shelly avea o abilitate îngrijorător de pronunţată de a găsi noi modalităţi de a-i umili pe cei doi. Îi punea să-şi dea jos hainele în sufragerie pentru prostii de care nimeni nu-şi mai putea aduce aminte. Sami se uita cum sora şi vărul ei erau obligaţi să danseze dansuri lente în pielea goală.

— Până vă spun eu să vă opriţi, le zicea Shelly.

Sami se uita, dezgustată de privelişte. Şi bucuroasă că nu era în locul lor. Era atât de pudică, încât abia dacă suporta să se dezbrace în costum de baie. Ceea ce li se întâmpla celor doi era mai mult decât umilitor.

Acesta fiind şi motivul pentru care mama îi obliga pe cei doi copii mai mari să o facă.

Uneori era şi Dave acolo, urmărind dansul.

„Tata stătea acolo pur şi simplu", a spus Sami. „Sora mea şi Shane plângeau întruna. Dar trebuiau s-o facă. Pe mama n-o puteai refuza."

Peste ani, Lara Watson va încerca să înţeleagă, să dea un sens ineditei fascinaţii a fiicei sale vitrege pentru nuditate. A apărut ca din senin. N-a reuşit să stabilească o legătură de cauzalitate între copilăria lui Shelly şi acel tip de comportament.

„Niciunul dintre copiii mei nu m-a văzut vreodată în chiloţi şi sutien", a spus Lara. „Aveam întotdeauna pe mine

un halat. Nici tatăl lor nu umbla gol prin casă, nici nu înota astfel. Les le făcea duş băieţilor când mergeau cu cortul, dar niciodată lui Shelly."

Aşa că n-avea idee de unde erau toate astea.

Poate se întâmplase ceva ciudat când mergea la bunica Anna. Posibil, dar puţin probabil.

„Cred că Shelly mi-ar fi spus. Chiar cred asta. Nu ştiu de unde-i toată nebunia asta."

Pe de altă parte, viaţa lui Shelly cu mama ei biologică – înainte ca Sharon Watson să renunţe la copii şi să se întoarcă în California – era oarecum un mister.

„Poate i s-a întâmplat ceva în perioada aceea? Nu ştiu. Sharon era alcoolică. Poate s-a întâmplat ceva cu ea. Nu cred că vom afla vreodată", se gândea Lara.

În copilărie, Shelly era foarte ruşinoasă, a spus Lara. Se îmbrăca în camera ei, cu uşa închisă. N-a făcut niciodată paradă prin Battle Ground în haine provocatoare. Nu era genul să facă aşa ceva.

Aşa cum bănuiau şi copiii, în cazul ei, nuditatea era legată mai mult de putere decât de sexualitate. Sami a ajuns s-o înţeleagă ca pe o modalitate prin care mama ei îşi umilea victimele şi le împiedica să fugă de ea. Goliciunea forţată era o componentă a bizarei şi înjositoarei sale metode de a anula personalitatea cuiva.

Şi capacitatea lor de a fugi.

CAPITOLUL 15

Era iarnă şi soarele se ascunsese deja îndărătul brazilor ce înconjurau Casa Louderback din toate părţile. De streşinile pline cu frunze şi ace de brad atârnau ţurţuri. Zăpada scârţâia sub picioare. În casă, tensiunea plutea în aer încă din momentul când Nikki şi Shane se întorseseră de la şcoală. Aproape întotdeauna te puteai aştepta la o

ambuscadă când Shelly era acasă mâncând batoane Oh Henry!, uitându-se la televizor şi ticluind un nou plan de a-i pedepsi pe copii pentru cine ştie ce lucru.

Se simțea că urma să se întâmple ceva, ca un fel de energie ciudată care plutea în atmosferă, sufocându-i pe copii.

— Hainele jos! Acum! a strigat Shelly.

Nu asta.

Nu din nou.

De ce?

Uneori, Nikki şi Shane se împotriveau pedepselor. Dar fără folos. Shelly se enerva şi mai tare – iar să o enervezi pe Shelly, cu fața ei roşie şi ochii ieşiți din orbite, era ca şi cum ai fi provocat un monstru să-şi anihileze victima. În majoritatea cazurilor, se supuneau pur şi simplu. Aşa cum Nikki nu-şi putea aminti aproape niciodată ce anume făcuse ca s-o enerveze pe mama ei atât de tare, nu-şi putea da seama de ce nici ea şi, nici vărul ei nu se împotriveau cu adevărat.

„Trebuie să fi existat vreun motiv", zicea ea, chinuindu-se mai târziu să găsească un motiv anume pentru care se legase de ei în ziua aceea. „Dar chiar nu-mi amintesc despre ce era vorba."

Şi-au dat jos hainele, gândindu-se că vor fi obligați să se bălăcească împreună, dar Dave nu era acasă în acel moment. Aproape întotdeauna el era cel care dirija bălăceala, stând în picioare în întuneric, mânuind furtunul şi întărind ordinele foarte precise ale soției sale. Avea să fie o pedeapsă nouă, însă niciunul dintre ei nu ştia despre ce ar putea fi vorba. Shelly le-a spus lui Nikki şi lui Shane să se ducă într-un loc de pe dealul din spatele casei şi să se aşeze acolo, spate-n spate.

— Stați acolo până vă spun eu.

Apoi s-a întors în casă să se uite la televizor împreună cu Sami.

Shane tremura, înghețând de frig.

— M-am săturat de toată tâmpenia asta, Nikki, a spus el.

Fata, şi ea la pielea goală şi pe jumătate înghețată, a confirmat.

— Şi eu.

Norişori de aburi calzi se ridicau din gura băiatului.

— Vreau să plec.

— Şi eu, a spus Nikki.

Cu ochii ațintiți asupra casei, se întrebau dacă nu cumva Shelly îşi va face apariția cu furtunul, stropindu-i cu apă.

Ar fi fost în stare.

Ori poate chiar s-o pună pe Sami să facă asta. Sami era preferata, favorita lagărului de prizonieri care oscila între cele două lumi, pârându-i pe ceilalți pentru a-şi atrage favoruri.

Şi pentru a supraviețui.

Existau momente când Nikki şi Shane mai găseau puterea să râdă de ceea ce le făcea Shelly, însă ziua aceea când înghețau pe dealul din spatele casei nu era unul dintre ele.

— E complet aiurea, a zis Shane. Chiar o urăsc pe mama ta.

— Şi eu.

Asta nu pentru că Nikki îl aproba orbeşte pe Shane. Chiar îşi ura mama. O parte din ea credea totuşi că, în ciuda felului în care Shelly se purta cu ei, era mai bine decât să n-ai deloc mamă. Shane nu avea altă familie. Nu înțelegea că era mai bine decât nimic?

Shelly s-a aplecat de câteva ori peste balustrada verandei, ca să se uite la adolescenții care tremurau spate în spate. Niciunul nu spunea nimic. Vorbitul nu i-ar fi schimbat

planurile, dar o făcea întotdeauna să strângă şurubul oricărei pedepse pe care le-o aplica.

— E nebună, a zis Shane când a văzut-o intrând în casă.

Nikki nu putea să nu-i dea dreptate.

— Mda... Ştiu.

În timp ce stăteau acolo, s-au apucat să joace unul dintre jocurile lor preferate: s-o omorâm pe mama. Nu era un joc real, firește. Era doar un fel de răzbunare fictivă pe care şi-o permiteau.

Ca momentul băii. Cu halatul mereu pe jumătate desfăcut, Shelly îi chema pe Shane şi pe Nikki să pregătească o baie fierbinte.

— Pregătiți-mi o baie, le cerea ea, ori de câte ori avea chef.

Copiii se duceau în baie şi dădeau drumul la apă. În timp ce Shane se uita, Nikki adăuga nişte spumant. Mama ei nu avea o marcă preferată, aşa încât lua orice găsea la magazin. Lavandă. Trandafir. Iasomie. Se aşeza pe marginea căzii în timp ce se forma un munte de spumă şi încerca apa. Temperatura trebuia să fie perfectă.

Fierbinte, dar nu prea.

Shane privea spuma ridicându-se şi zâmbea.

— Ar trebui să aducem un radio, zicea el.

Nikki ştia imediat unde voia să ajungă. Se uita la el şi-i zâmbea.

Shane dădea din cap.

— Şi să-l aruncăm în apă după ce intră ea în cadă.

— Bună idee, spunea Nikki.

Era mai în glumă, mai în serios. Era genul de poveste care-i apropia.

Când Shelly se întorcea, se opreau din vorbit. Ea îşi lăsa halatul să cadă pe podea şi intra în cadă. Fantezia efemeră despre cum i-ar fi curmat viața electrocutând-o se spulbera. În ciuda a tot ce le făcuse, nu-i puteau face vreun rău.

Se întunecase de-a binelea când Shelly le-a spus în cele din urmă lui Nikki şi Shane să intre în casă, la căldură.

— Sper că v-aţi învăţat lecţia, le-a spus ea.

Ei au răspuns că da, deşi nu aveau nici cea mai mică idee de ce se înfuriase atât de tare.

PARTEA III

CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ KATHY

CAPITOLUL 16

În copilărie, locul preferat al lui Sami fusese întotdeauna Casa Louderback, din Old Willapa. Poziţia ei izolată, la capătul drumului, o făcea să pară o destinaţie specială, ascunsă în pădure, înconjurată de brazi Douglas masivi şi bătrâni care, în cele din urmă, aveau să cedeze în faţa furiei drujbei unui tăietor de lemne.

La şase ani, Sami fusese doar doi ani la grădiniţa cu program redus, deoarece Shelly voia s-o ţină acasă, ca să aibă companie în timp ce se uita la întreaga gamă de telenovele de la ABC TV. Legătura între mamă şi fiică se crea pe canapea, în timp ce se uitau la seriale şi mâncau sendvişuri cu ton şi murături.

Nikki, pe de altă parte, nu avea amintiri aşa frumoase de la Casa Louderback.

Avea nouă ani când s-au mutat acolo; şi, chiar dacă fusese disciplinată de mama ei la celelalte locuinţe unde stătuseră până atunci, totul se încadrase între nişte limite pe care unii le-ar fi putut considera acceptabile. Însă ceea ce Shelly le-a oferit după mutarea în noul cămin a depăşit orice

imaginație. Dinamica s-a schimbat şi ea, pe măsură ce alți oameni au venit să locuiască acolo.

Prima dată a venit Shane, apoi Kathy.

Kathy Loreno a apărut la început ca prietenă, apoi ca bonă. Era coafeza şi prietena lui Shelly, femeia care fusese martor la cununia ei cu Dave. Avea o statură impunătoare, cu o înălțime de aproape 1,8 metri. Avea părul şaten şi-l purta adesea despletit într-o cascadă de bucle, chiar dacă, la fel ca mulți alți stilişti, îşi schimba înfățişarea aproape în fiecare anotimp. Mai lung sau mai scurt. Ondulat. Drept. Ea însăşi făcea haz de treaba asta şi le împrumuta fetelor ondulatorul ei, ca să adopte şi ele un stil nou.

Sami, întotdeauna cea mai dornică să fie acceptată şi să placă, s-a ataşat imediat de Kathy. „Kathy era autoritară. Aşa credeau [Shane şi Nikki]. Şi aveau dreptate. Dar eu o iubeam. A fost ca o mamă pentru mine, în sensul bun al cuvântului. Înainte să locuiască la noi, obişnuia să ne viziteze şi-mi făcea părul permanent, mie şi prietenelor mele. Îşi aducea instrumentele şi ne aranja părul. Era grozavă."

Pe copiii mai mari îi deranja faptul că mai apăruse o persoană care le conducea viața. La început, Nikki şi Shane n-o puteau suporta pe Kathy, chiar dacă nu era neapărat vina ei. Rolul de a doua mamă îi fusese impus. Însă ei nu aveau nevoie de o a doua mamă sau de bonă.

La Crăciunul din 1988, Shelly, pe atunci în vârstă de 34 de ani, era însărcinată cu al treilea copil, ceea ce sporea şi mai mult magia sărbătorii. Nikki, Sami şi Shane împărtăşeau bucuria sosirii unui nou membru al familiei. Ceea ce însă niciunul dintre ei nu ştia era planul lui Shelly de a impune încă un cap de familie.

— Kathy se mută la noi, a anunțat ea.

Afirmația a picat ca din senin – şi nu numai pentru copii. Dave ştia că Shelly era prietenă bună cu coafeza sa – dar să locuiască la ei? Era o surpriză absolută.

— De ce se mută aici? a întrebat el.

— Familia ei nu o vrea, a spus Shelly. Are nevoie de un loc unde să stea. În plus, o să mă ajute cu bebeluşul. Ca o moaşă.

Dave nu s-a opus, chiar dacă ar fi vrut. Încercase să se împotrivească mutării lui Shane, dar tatăl acestuia era din nou la închisoare şi băiatul avea nevoie de un mediu stabil, dacă mai exista vreo speranță de a pune capăt cercului vicios al infracționalității. Vedea că Shelly luase deja o hotărâre şi că oricum nu-i păsa de părerea lui.

Shelly şi Dave au mutat patul dublu şi comoda lui Kathy în spațiul liber dintre camerele lui Nikki şi Sami de la etajul al doilea. Au decorat pereții cu câteva dintre lucrurile lui Kathy şi i-au aranjat coşul cu gheme şi alte chestii pe care le adusese cu ea. Femeia avea 30 de ani şi era şomeră, fiind recent disponibilizată de la salon, aşa încât era foarte recunoscătoare să locuiască cu nişte prieteni atât de buni.

În ochii copiilor, Shelly părea să o salveze de o viață pe care femeia nu şi-o mai dorea, iar ea părea să n-aibă nimic împotrivă. Îi era mai degrabă recunoscătoare. La început, Shelly i-a spus că nu era nevoie să lucreze şi că ei aveau să aibă grijă de ea.

— Trebuie să stai cu noi, Kathy, a spus ea. Va fi foarte distractiv. În plus, chiar am nevoie de tine.

Însă adevăratul motiv era altul.

Shelly chiar avea nevoie de Kathy. La început, i-a spus că pentru vizitele la doctor, apoi pentru nou-născut. Apoi toți cei patru copii obraznici aveau nevoie de judecata ei sănătoasă şi de ajutor. Kathy a părut să facă față provocării.

Nikki o privea pe intrusă cu scepticism şi îngrijorare, examinând-o pe autoritara prietenă/coafeză a mamei sale. A observat relația ce se contura între cele două. Kathy o diviniza pe Shelly. Se agăța de fiecare vorbă a ei. O ridicase

pe un piedestal, deasupra tuturor, ca pe o zeitate. Kathy părea să adopte această atitudine.

— Nimeni nu munceşte mai mult decât mama voastră, insista Kathy. Nu ştiu de ce voi, fetelor, şi Shane nu puteți face mai mult ca s-o ajutați.

Dacă auzea vreo impertinență la adresa lui Shelly, Kathy îl lua pe vinovat deoparte.

— Te auzi ce spui? şuiera ea. Nu fi aşa obraznic.

Probabil pentru că avea o poziție privilegiată în raport cu mama lor, Sami a adorat-o pe Kathy din prima clipă. În schimb, Nikki şi Shane o considerau o băgăcioasă arogantă care nu urmărea altceva decât să le facă viața şi mai amară spunându-le ce să facă. Era ca şi cum ar fi avut două mame. Bineînțeles că Shelly o informase pe Kathy în legătură cu cei doi copii mai mari: Nikki era sfidătoare, iar Shane incorigibil.

„Nu se purta urât cu noi, copiii", şi-a amintit Nikki. „A apărut într-o casă în care mama zbiera întruna la noi. A crezut că suntem pur şi simplu nişte copii îngrozitori. Mereu aveam probleme. Shane mai fuma din când în când, iar o dată a fost prins cu marijuana. Kathy a crezut că e un copil rău."

Iar dacă Kathy nu ştia mare lucru despre copiii familiei Knotek, ei ştiau şi mai puține despre ea.

CAPITOLUL 17

Mama lui Kathy Loreno, Kaye Thomas, era o femeie remarcabilă, cu apetență pentru căsătoriile de scurtă durată. Părinții ei o crescuseră în North Hollywood, California, unde tatăl său lucra pentru NBC. Mama ei şi-a luat o slujbă la Lockheed, ca să-şi întrețină familia în timpul războiului. Când a crescut, Kaye s-a angajat vânzătoare la

un magazin de produse cosmetice de lux din Hollywood. A avut o viață grea, ascunsă în spatele unei note de strălucire.

Fiica cea mică a lui Kaye, Kelly, şi-o amintea pe mama ei ca pe o femeie nefericită care zâmbea rar, dar care muncea din greu şi căreia îi plăcea să citească. În 1952 a avut primul copil, un băiat. Aveau să urmeze încă trei, dintre care două fete – Kathy şi Kelly.

Când s-a născut, în vara anului 1958, Kathy avea cei mai frumoşi ochi albaştri, ca două mărgele azurii. Şi părul blond. Semăna cu mama ei, care prin anii 1930 apăruse într-o reclamă pentru pâinea Langendorf.

Soții au venit şi-au plecat, în timp ce familia se muta dintr-un loc în altul – Lompoc, Moorpark, Simi Valley. Kelly s-a născut la patru ani după Kathy; a urmat un frate. Chiar dacă banii nu ajungeau întotdeauna, copiii au crescut mai ales în cartiere ale clasei de mijloc, locuri unde tații lucrau ca instalatori sau tipografi, iar mamele erau casnice. Vara, copiii ieşeau la joacă şi nu se întorceau acasă până la cină. Kathy şi Kelly au împărțit întotdeauna dormitoarele, două paturi separate de o noptieră. Păpuşile Barbie şi hainele confecționate de mama lor erau împrăştiate peste tot. Aproape în fiecare seară, înainte de culcare, citeau poveşti din cărțile pe care mama lor le avea de când era mică. Existau şi drame, fireşte. Care o găseau întotdeauna pe Kaye. Dar copiii erau fericiți.

După ce tatăl vitreg al lui Kathy a murit, mama ei a cumpărat o rulotă şi i-a dus pe copii prin toată California, ceea ce a devenit sursa unor amintiri de neşters. Kathy făcea genți din blugi vechi, iar cele două surori le umpleau cu snackuri, se urcau apoi pe acoperişul rulotei şi stăteau acolo ore întregi, uitându-se pe drum şi vorbind despre viață. Lui Kathy îi plăcea de băiatul de vizavi, dar erau doar prieteni. Ea trăia doar pentru aparițiile lunare ale cărților din colecțiile Harlequin şi Silhouette. Le cumpăra pe toate şi

le devora înainte de începutul următoarei luni. Îi plăcea la nebunie şi muzica country, mai ales Dolly Parton şi Gatlin Brothers.

Când Kathy avea aproape 18 ani, Kaye le-a spus copiilor că vor merge într-o vacanță în nord, spre South Bend, Washington. După zile întregi pe drum şi nopți petrecute prin Motel 6 – copiii visând să petreacă măcar o noapte la un hotel Howard Johnson cu piscină –, au ajuns în Pacific County, Washington.

„Era o vară cenuşie şi întunecată", şi-a amintit Kelly. „Tipică pentru zona de coastă a statului Washington."

La puțin timp după acea vacanță, Kaye a renunțat la slujba ei de bucătar la un restaurant Thousand Oaks Steakhouse şi i-a anunțat cu solemnitate pe cei trei copii rămaşi acasă:

— Ne mutăm în Washington!

A fost un şoc. Nimănui nu i-a plăcut ideea. Stăteau într-o casă mare, cu chirie, pe un colț de parcelă din Simi Valley. Avea patru dormitoare şi şase nuci – o sursă importantă de venit pentru familie în perioada Crăciunului. Era un cămin din orice punct de vedere, mai ales pentru o familie în care tații veneau şi plecau.

Nu ştiau câtuşi de puțin ce-i aşteaptă, dar toți ştiau ce lăsau în urmă.

Sora mai mică, Kelly, nu înțelegea de ce trebuiau să se mute în Washington. Kaye nu prea avea bani. Şi nici slujbă. Cu toate acestea, în vara anului 1977 şi-a dus copiii în South Bend. La 19 ani, Kathy tocmai urma nişte cursuri de cosmetică, aşa că şi-a transferat creditele din Simi Valley la o şcoală de profil din Aberdeen. S-au mutat într-o casă mică, din lemn, de la începutul secolului, pentru care au plătit ceva mai mult de 25 000 de dolari.

Kaye nu lucra, iar după ce a cumpărat casa le rămăseseră foarte puțini bani.

„Nu reuşeam să înțeleg ce era în capul mamei”, a spus Kelly cu năduf. „Cum o să ne descurcăm?”

Kathy şi-a continuat studiile la şcoala de cosmetică şi şi-a găsit un loc de muncă la un salon local. Totuşi era greu să-ți faci o clientelă într-un loc ca Pacific County. Cei mai mulți dintre clienții stiliştilor erau prieteni de-ai lor. Iar majoritatea prietenilor erau relații vechi.

Ținutul nu avea o populație prea mare, dar pentru un nou-venit era greu de pătruns. Iar pentru Kathy, o fată amabilă, dar destul de timidă, era aproape imposibil.

*

Dintre fetele lui Kaye Thomas, Kelly era cea mai puternică. De departe. Spre deosebire de sora ei mai mare, ştia mai bine ce voia de la viață. În primul rând, voia să plece din South Bend. Şi să meargă la facultate. Şi mai voia o căsnicie fericită şi împlinită.

Kathy, pe de altă parte, se împotmolise. Avea şi ea visuri, dar nu ştia cum să şi le îndeplinească.

„Mama profita de Kathy, care încerca mereu să facă oricui pe plac”, şi-a amintit Kelly. „Când a început să lucreze la salon, ea şi mama aveau un singur cont. Pe atunci avea şi mama serviciu, dar cecul lui Kathy plătea facturile.”

Când Kelly, care nu a condus până la 21 de ani, avea nevoie să meargă undeva cu maşina, o ducea Kathy. Se bucura, firește; doar că nu se gândea de ce sora ei era aşa liberă. Şi întotdeauna amabilă.

Când era mai tânără, Kathy avea adeseori grijă de copii pe gratis, dacă ştia o familie mai săracă. Odată s-a plâns unei vecine că familia ei nu avea destui bani pentru sărbători, aşa că la uşa lor a apărut un grup de oameni amabili cu cadouri. Kaye s-a cam ruşinat, dar, în realitate, chiar n-aveau bani. Kathy a strâns cureaua şi i-a luat de

Crăciun un „inel al mamei”. Când femeia a împlinit 45 de ani, tot Kathy a organizat pentru ea o petrecere-surpriză.

Era o persoană care dădea totul.

Mulți ani mai târziu, când Kathy s-a dus s-o viziteze pe Kelly în Seattle, ca să-l vadă pe Neil Diamond în concert, cele două au trecut pe lângă un cerşetor de lângă arenă şi Kathy a băgat imediat mâna în geantă ca să scoată nişte bani.

„M-am gândit atunci că sora mea nu s-ar fi descurcat niciodată aici”, a zis Kelly mai târziu, referindu-se la viața în marele oraş. „Este prea drăguță.”

Când tatăl lor a murit într-un accident de muncă în timpul filmărilor pentru o emisiune TV, Kathy şi fratele ei au primit bani în urma unui proces de omor din culpă. Kathy ar fi vrut mai mult decât orice să-şi cumpere o maşină nouă, un Camaro sau un Trans Am, dar la îndemnul unui membru al familiei, Kathy a renunțat la maşina visurilor sale şi a investit banii într-o casă, nu departe de cea a mamei sale.

Era independentă şi lucra la salonul din Aberdeen.

Îşi construia o viață.

Nu a durat mult.

Oricât s-a străduit, Kathy n-a reuşit să atingă volumul de lucrări pe care le cereau proprietarii de la ea. Aşa că şi-a pierdut slujba şi a căzut în depresie. Nimic nu mergea cum trebuie. A început să aibă probleme financiare, aşa încât a rămas fără casă, fiind nevoită să se întoarcă la mama ei. O uimitoare şi tristă răsturnare de situație. Nu după multe vreme, mama ei i-a spus că ar trebui să înceapă să plătească chirie. Făcuse atât de multe pentru ea, dar acum rolurile se inversaseră. Nu mai avea niciun ban. Avea însă o prietenă foarte bună. Îi fusese chiar martor la nuntă.

Numele ei era Shelly Knotek.

CAPITOLUL 18

Să aibă un copil al lui şi toată bucuria aşteptării unui asemenea eveniment a fost singurul moment din căsnicia cu Shelly când Dave Knotek a fost cu adevărat fericit. Cu toate acestea, cu Kathy şi Shane deja mutaţi la ei, un nou-născut însemna o gură în plus de hrănit. Bărbatul a simţit presiunea asupra lui ca unic întreţinător al familiei şi a muncit mai mult ca oricând. Shane făcea parte din familie şi, chiar dacă mai avea, când şi când, nevoie de câte un ghiont în privinţa treburilor din jurul casei, Dave îl considera un copil bun. Pe de altă parte, Kathy era acolo să ajute cu sarcina şi cu controalele prenatale şi să ţină pasul cu tratamentele lui Shelly împotriva cancerului. Chiar dacă n-a spus nimănui în perioada aceea, Dave s-a gândit că era un lucru extraordinar că soţia lui rămăsese însărcinată, cu toată chimioterapia pe care o făcea. Copilul? O minune incontestabilă.

Când Shelly a considerat că era timpul să meargă la spitalul din Olympia, i-a spus lui Dave că prietena ei Kathy avea să o ducă cu maşina.

Era prima dată când Dave auzea de un asemenea plan.

— Nu te duc eu? a întrebat Dave.

— Nu, a spus ea. Tu vii în urma noastră.

Dave a rămas cu gura căscată.

— Serios?

— Doar m-ai auzit, Dave.

Însă atunci când s-a născut, în prima săptămână din iunie 1989, Tori Knotek a fost luată prima dată în braţe de tatăl ei, nu de Kathy. Era toată înfăşată şi cu pielea oarecum pământie, dar era cel mai frumos copilaş pe care-l văzuse vreodată. Avea ochi albaştri şi un păr blond pufos.

„N-am să uit niciodată momentul ăla”, a spus el. „A deschis ochii, iar eu am fost primul lucru pe care l-a văzut în viaţa ei.”

Tori, zicea Shelly, s-a născut prematur şi avea plămânii subdezvoltaţi. Dave a crezut la acea vreme că prezenţa lui Kathy alături de ei era o mană cerească. Se îndoia că Shelly ar fi putut găsi un ajutor mai bun.

La puţină vreme după ce s-au întors acasă, Shelly i-a anunţat în mod dramatic că Tori încetase să mai respire, însă reuşise s-o resusciteze. A doua zi, ea şi Kathy au dus-o pe Tori înapoi la spital, unde a stat aproape o săptămână sub supraveghere medicală.

„Nu ştiu dacă Shell a salvat-o sau nu", a spus Dave mai târziu. „Dar aşa a zis."

Pentru o vreme, în ciuda dramei, lucrurile păreau să se fi îmbunătăţit. Shelly, care avea la vremea aceea în jur de 35 de ani, părea să se desfete cu teama că i s-ar putea întâmpla ceva bebeluşului. Chiar dacă Tori nu se născuse prematur, Shelly le-a spus lui Nikki şi Sami că naşterea cu o săptămână mai devreme îi cauzase surorii lor o problemă la inimă, care trebuia monitorizată. A fost trimisă acasă într-un pat special, cu echipament de monitorizare cardiacă.

În fiecare noapte, după ce fetele mergeau la culcare, erau trezite de sunete de alarmă şi de panica de rigoare, la parter. Se grăbeau să coboare şi o găseau pe mama lor legănând copilul cu o sclipire de teroare în ochi.

— E bine? o întreba Sami, îngrijorată pentru surioara ei.

— Acum e bine. Bine, zicea Shelly, legănând copilul înainte şi înapoi.

Shelly era calmul din ochiul unei furtuni îngrozitoare, hrănindu-se din preocuparea şi îngrijorarea fetelor ei mai mari şi făcând tot posibilul ca să le liniştească.

Odată, Nikki a coborât scările şi şi-a găsit mama ţinând o pernă pe faţa lui Tori.

— E bine acum, a spus Shelly ridicând privirea de la copil, cu o expresie de uimire.

Alarmele nu se declanşaseră încă.

Nikki ajunsese prea devreme.

Mai târziu, fata şi-a amintit momentul când mama ei venise la ea în cameră, când era mică, şi crezuse că-i pusese o pernă pe faţă.

Oare le făcuse asta tuturor?

După cele întâmplate, Nikki şi Sami au supravegheat-o în permanenţă pe surioara lor. Nimeni nu vorbea despre ceea ce bănuiau ele că s-a întâmplat. Nimeni nu voia s-o provoace pe Shelly. Părea interesată de bebeluş, dar în mod superficial. Pe măsură ce treceau săptămânile, Kathy şi surorile mai mari au început să-i preia sarcinile.

Shelly s-a întors la televizorul ei, în faţa căruia stătea până noaptea târziu.

Dave, pe de altă parte, considera că Shelly era cea mai bună mamă din lume.

„Se purta minunat cu bebeluşii", a spus el mai târziu. „Chiar era cea mai bună mamă."

Lui Shelly îi plăcea să-şi îmbăieze şi să-şi îmbrace fetele când erau mici şi să se mândrească cu ele. Părea să o bucure atenţia de care avea parte ca mamă de bebeluş. Dar pe măsură ce fetele creşteau, lucrurile legate de ele o preocupau din ce în ce mai puţin. A trecut de la una la alta, până când a început să se concentreze tot timpul asupra lui Tori, zi de zi.

Mulţi ani mai târziu, tatăl lui Sami, Danny, a venit s-o vadă şi i-a spus ceva care i-a modificat percepţia asupra felului în care mama ei avea grijă de bebeluşi. Era cu totul altceva decât ceea ce auzise de la Dave Knotek.

„Întotdeauna am crezut că e mai bună cu bebeluşii decât cu copiii, mai ales pe măsură ce noi creşteam", spunea ea despre mama ei, ca pe urmă să se îndoiască şi de asta. „Tatăl meu biologic mi-a spus c-o vedea pe mama sărind de pe canapea şi repezindu-se la leagăn să mă ia. Voia să pară că mă ţinuse în braţe tot timpul. Dar nu era adevărat. El

ştia că stătusem în leagăn toată ziua. Scutece murdare. Sticle de lapte peste tot. Iar iritaţiile de la scutece erau îngrozitoare."

Deoarece avusese mereu atâtea de ascuns, Shelly devenise expertă în păstrarea aparenţelor. Era o abilitate care o ajuta să-şi ţină cele mai întunecate secrete departe de familie.

Şi de autorităţi.

CAPITOLUL 19

Copiii erau adunaţi în jurul lui Sami, sărbătorita, cu lumânări albe pâlpâitoare pe un tort roz. Lui Shelly îi plăcea să facă spectacol din sărbători şi ocazii speciale. Zilele de naştere erau cele mai importante. Nu conta dacă banii erau puţini sau lipseau cu desăvârşire; găsea ea o modalitate să adune grămezi de cadouri şi să umple frigiderul cu bunătăţi. Sami se agita încântată de muntele de daruri îngrămădite în faţa ei pe masa de picnic de pe verandă. Shelly i-a oferit fiicei sale o Popple, o jucărie de pluş pe care toate fetele şi-o doriseră în anul acela. Kathy i-a dat un lănţişor de aur cu un pandantiv în formă de inimioară. Sami a fost superîncântată şi l-a pus la gât imediat. Era o bijuterie adevărată şi încă una specială, deoarece persoana care i-o dăruise era specială pentru ea.

Toată lumea se distra de minune, când dintr-odată atmosfera s-a întunecat din cauza unei întrebări puse de mama ei.

— Care e cadoul tău preferat?

Sami a rânjit cu gura până la urechi şi şi-a atins lănţişorul.

— Al lui Kathy. Îmi place lănţişorul foarte mult! Nu e drăguţ?

— Ba da, a zis Shelly.

Mai târziu, după ce plecase toată lumea, Shelly a luat o curea şi i-a dat sărbătoritei o mamă de bătaie.

— Pramatie nerecunoscătoare! Eu am organizat petrecerea. Eu ți-am invitat prietenii! Datorită mie ai avut toate astea. Ți-am cumpărat lucruri frumoase. Lănțişorul de la Kathy nici măcar nu-i nou! Doar o chestie pe care o avea printre lucruri!

Cu lacrimi în ochi şi dureri pe unde fusese lovită, Sami a învățat o lecție importantă – cadoul preferat trebuia să fie întotdeauna acela pe care i-l dădea mama ei.

*

Lara Watson se descurcase foarte bine în viață, lucrând în domeniul medical şi specializându-se în îngrijirea persoanelor în vârstă – o moştenire din perioada când trăise în Battle Ground, ca soție a lui Les Watson. Divorțată deja de mai mult de doi ani, locuia în Vancouver, într-o căsuță de pe NW Cherry Street, când a primit un telefon de la foarte tulburata şi de acum inconfundabila Shelly Knotek.

— E confirmat, a spus Shelly. Limfom non-Hodgkin.

Vestea a cutremurat-o pe femeie. A început să plângă. În ciuda tuturor neînțelegerilor, Shelly făcea parte din familie. Mai era şi mamă, cu copii mici care depindeau de ea. I se rupea sufletul.

Shelly i-a spus că făcea tratament, dar boala era foarte, foarte gravă.

După câteva zile a sunat-o din nou. De data asta i-a spus că doctorii se înşelaseră. Nu era limfom, ci un cancer la hipofiză.

Lara nu mai auzise niciodată de aşa ceva. S-a întrebat cum de putuseră doctorii să facă o asemenea greşeală, schimbând diagnosticul în mijlocul planului de tratament.

„Nu prea înțelegeam”, a spus ea mai târziu. „Şi doar lucram în domeniul medical.”

A întrebat-o pe Shelly despre tratament.

— E destul de rău, a spus ea. Nu sunt sigură cât mai am de trăit. Am să mă duc la un medic specialist.

Larei i-a trecut prin minte că, dacă Shelly nu va supraviețui, va fi chemată să îşi crească nepoatele. Ceea ce nu o deranja, deoarece le iubea foarte mult.

S-a oferit să meargă în Raymond s-o ajute, dar Shelly i-a spus că are deja un ajutor.

— Prietena mea Kathy e aici.

— Care Kathy? a întrebat Lara.

— Coafeza mea, a spus Shelly. Prietena mea cea mai bună. Se poartă minunat cu fetele. Poate să aibă grijă de ele cât sunt la tratament.

Lara era puțin nedumerită, dar n-a insistat. La naiba cu cancerul – pe Shelly n-o puteai presa.

În următoarele săptămâni, Kathy a fost cea care a sunat-o pe Lara, spunându-i că Shelly face progrese şi că fetele sunt foarte bine.

„Kathy a fost absolut minunată”, şi-a amintit Lara. „Chiar de la început. O, Doamne, era grozavă! Binecuvântată să-i fie inima pentru tot ce-a făcut. De câte ori sunam, ea răspundea la telefon.”

— Shelly e foarte obosită, i-a spus o dată Kathy. Eu pregătesc cina şi mă ocup de casă. Copiii îşi fac temele. Fac tot ce pot.

Totuşi, apăreau semne că prietenia lor începea să scârțâie. Altă dată când Lara a vorbit cu Nikki, a auzit țipete în fundal.

— Ce se întâmplă acolo, Nikki?

— O, e mama – iar e supărată pe Kathy.

*

Tratamentele lui Shelly pentru cancer au durat foarte mult. Mult prea mult. Lara Watson devenea din ce în ce mai

suspicioasă. Le spunea oncologilor cu care lucra despre simptomele fetei sale şi despre tratamentul cam vag pe care-l urma, la sfatul Dumnezeu ştie cui, iar aceştia nu înțelegeau nici ei mare lucru.

Într-o zi, a sunat-o Shelly şi Lara a insistat. Pe un ton pe care nu-l mai folosise niciodată.

— Ştii ceva, Shelly? Sunt sătulă de prostia asta cu cancerul.

Shelly a început să țipe.

— Am vorbit cu nişte doctori şi credem că minți din nou.

Shelly i-a trântit telefonul în nas.

Câteva minute mai târziu a sunat Kathy.

— Ai supărat-o rău pe Shelly, a zis ea.

— Kathy, astea-s tâmpenii. Cancerul nu-i chiar aşa.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vă păcăleşte.

Ulterior, a intrat şi Dave pe fir.

— Ce fel de mamă eşti tu, Lara? Shelly se luptă pentru viața ei. Chiar nu te interesează deloc?

Lara ştia că Dave lua de bun orice îi spunea soția lui. Avea nevoie de dovezi.

— Dave, ai dus-o tu la doctor?

— Da.

Lara a insistat.

— Ai intrat efectiv înăuntru? Ştii bine că doctorii insistă asupra acestui lucru. Familia e o parte foarte importantă a tratamentului.

— Nu, a spus el. Shell e prea mândră. M-a pus s-o aştept afară.

— Deci n-ai fost niciodată acolo în timp ce i se puneau perfuziile?

— Nu, dar ăsta nu-i un motiv ca s-o acuzi că minte, Lara!

Dar femeia nu s-a lăsat.

— Unde anume obişnuieşti să aştepți? În maşină?

Dave a încercat să rămână ferm.

— În sala de aşteptare. Toată ziua.

— Toată ziua, a repetat Lara.

— Mda... Opt ore.

— Nu durează opt ore, a spus Lara. Ai primit vreodată vreo factură de la compania de asigurări?

Dave i-a spus că Shelly lua corespondența, însă nu văzuse nicio factură. Dar asta nu însemna nimic. Adevărul era că Dave nu putea fi convins. I-a închis Larei telefonul în nas.

„A fost acolo, în sala de aşteptare", a spus Lara mai târziu. „Nu mă îndoiesc de lucrul ăsta. Dave nu e mincinos. Probabil că ea ieşea pe uşa din spate şi mergea la film ori să ia masa. Nu ştiu sigur. E doar o bănuială."

CAPITOLUL 20

Cu Kathy în viața lor, dinamica din Casa Louderback continua să se schimbe. Încet. Cu paşi de melc. Kathy nu părea să înțeleagă cu adevărat jocul lui Shelly. Era singură, înstrăinată de cea mai mare parte a familiei şi nu avea niciun ban al ei. Kathy era mare. Îndrăzneață. Amuzantă. Jucase *softball* într-o ligă locală. Mergea la biserică cu regularitate. Era genul de lider care aduna toate fetele în jurul ei, făcându-le să râdă cu poveşti din zilele când fusese coafeză la salonul din Aberdeen. După ce s-a mutat la familia Knotek, Kathy a început să dispară. Personalitatea a început să i se estompeze văzând cu ochii. Se ofilea pur şi simplu.

Până când tot ce voia Shelly a devenit prioritar.

Da!

Imediat!

O să mai curăț o dată!

Firea optimistă a lui Kathy a dispărut. Oricât de mult ar fi muncit, Shelly nu era mulțumită. Nu era niciodată de ajuns că avea grijă de bebeluş, făcea curat şi pregătea cina. Întotdeauna când făcea ceva ce nu-i plăcea lui Shelly, aceasta apuca orice-i venea la mână – o ustensilă de bucătărie, un cablu electric, o carte de pe măsuța de cafea – şi o lovea. *Tare*. Kathy plângea, iar uneori o amenința că pleacă. În cele din urmă, Shelly îi spunea că era doar din vina ei.

— Tu m-ai forțat să fac asta, îi spunea. Nu mă obliga s-o fac din nou. Vreau să mă pot baza pe tine. Nu mă contrazice. Fă doar ce ți-am spus să faci.

Kathy îşi cerea scuze şi promitea să nu mai facă aceeaşi greşeală.

Atunci Shelly o îmbrățişa şi-i dădea o grămadă de pastile.

Copiii se uitau, întrebându-se ce se întâmplă.

Shane şi Nikki vorbeau despre asta.

— Mama ta-i ciudată, iar Kathy e o idioată că o suportă, a spus Shane.

Nikki era de acord, dar mai ştia şi că, de bine, de rău, faptul că o avea pe Kathy în preajmă o mai liniştea puțin. Era o uşurare, dar şi un motiv de tristețe. Nimeni nu merita să fie tratat aşa cum făcea mama ei cu Kathy sau cu oricare dintre ei.

Apoi abuzurile au început să se înrăutățească.

Odată, Kathy şi Shelly s-au luat efectiv la bătaie, ducând apoi cearta afară, pe uşa de la bucătărie, spre deal. Chiar dacă Shelly era încă însărcinată cu Tori, iar Kathy mult mai masivă, tot cea din urmă lua bătaie. Shelly a apucat-o de păr, iar Kathy a început să țipe. Apoi Shelly a împins-o cu putere şi Kathy a căzut la pământ. Atunci Shelly a început s-o lovească cu picioarele în abdomen, iar Kathy s-a rostogolit pe panta dealului.

Kathy a strigat că îi pare rău pentru orice făcuse de o înfuriase atât de tare pe Shelly.

Şi a promis să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Nevenindu-i să creadă, Nikki a urmărit lupta de la fereastra dormitorului ei. O mai văzuse pe mama ei ţipând la Kathy, umilind-o sau jucându-se cu mintea ei, dar era prima dată când o atacase fizic. Fetei nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

Dar asta era realitatea.

Altă dată, Shane şi fetele au urmărit din sufragerie un schimb de replici între cele două. Shelly îşi încrucişase mâinile la piept şi scutura din cap.

Kathy spunea că nu e vinovată.

— N-am făcut aşa ceva, insista ea, negând acuzaţia lui Shelly.

Aceasta părea îngrijorată.

— Nu-ţi aminteşti c-ai făcut-o, Kathy, a corectat-o. Vrei să spui că nu-ţi aminteşti.

Kathy şi-a privit acuzatoarea în ochi.

— Nu am făcut-o.

Shelly a dat din nou din cap şi s-a uitat la ea cu milă. Copiii o văzuseră pe Shelly în acţiune de un milion de ori. Avea un stil de a distorsiona realitatea într-un asemenea hal, încât erau momente când nu mai ştiau ce să creadă.

— Kathy, a repetat ea, ştii că te iubesc.

Kathy s-a înmuiat şi a început să plângă.

— Da. Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Atunci trebuie să mă crezi când îţi spun. Ai început să umbli noaptea ca o somnambulă. Sunt foarte îngrijorată.

— Dar nu-mi amintesc nimic.

— Da. Normal că nu-ţi aminteşti.

Asta însemna s-o înţelegi pe Shelly cu adevărat.

— Aş fi ştiut.

— Kathy, azi-dimineață am găsit plăcinta cu lămâie şi bezea sub patul tău.

Cealaltă părea confuză.

— N-am pus-o eu acolo.

— Vrei să spui că nu-ți aminteşti s-o fi pus acolo. Nici copiii n-au făcut-o. – Şi-a plimbat privirea peste audiență. – Ați făcut voi aşa ceva?

Nikki a recunoscut una dintre loviturile preferate ale mamei sale – manipularea simțului realității. I se întâmplase şi ei.

— Nu, au răspuns ei.

Era mai bine să nu atragă atenția mamei asupra lor. Dar Nikki o văzuse pe Shelly strecurând plăcinta sub patul lui Kathy. O văzuse şi ascunzând – apoi descoperind – ambalaje de bomboane.

Shelly şi-a îndreptat din nou atenția spre cea mai bună prietenă a ei.

— Ascultă, Kathy. Nu slăbeşti pentru că mănânci prea mult ziua, iar acum mă tem că faci acelaşi lucru şi în somn.

Cealaltă era confuză, dar hotărâtă.

— Ba nu.

Shelly a insistat şi, în următoarele câteva săptămâni, a continuat să descopere mâncare pe jumătate consumată ascunsă sub patul lui Kathy sau în spațiul dintre camerele lui Nikki şi Sami. Odată, a pus-o şi pe Nikki să ascundă mâncare sub patul lui Kathy, ca s-o poată informa a doua zi dimineață că „mânca în somn” şi că „mânca noaptea toată mâncarea din casă”.

— Azi-noapte te-am auzit la frigider, i-a spus Shelly lui Kathy în timpul unei alte confruntări având aparența unei intervenții. Mănânci ca o scroafă în toiul nopții. Trebuie să încetezi!

— Îmi pare rău, a spus Kathy. Mă străduiesc.

Deşi erau mici, cu timpul, fetele şi Shane şi-au dat seama că abilitatea lui Kathy de a-i ține piept mamei lor se diminua din ce în ce mai mult. Cum se întâmplase şi cu Dave. Şi, desigur, cu ei.

*

Nikki vedea teama din ochii lui Kathy atunci când mama ei o admonesta.

— Azi-noapte, i-a spus Shelly, ai umblat goală, în somn, prin camera lui Shane. El mi-a spus.

Kathy părea speriată.

— N-am făcut aşa ceva, Shell.

— Ba da. Te-a *văzut*, Kathy. Ştiu că-l vrei, dar asta trebuie să înceteze. Nu vreau asemenea chestii în casa mea.

Femeia a făcut un pas în spate. Şocată de acuzație. Shelly sugera că ea, o femeie la treizeci şi ceva de ani, voia să facă sex cu un adolescent minor.

— N-aş face niciodată aşa ceva. Pe cuvânt. Îți jur.

Shelly se uita la ea cu milă.

— Nu ştii ce faci, Kathy. Chiar nu ştii. Stai aici.

Şi s-a dus să-l aducă pe Shane.

— Spune-i, i-a zis ea.

Shane părea foarte speriat, în timp ce-i confirma povestea.

— Ai fost. Azi-noapte, Kathy. Te-am văzut.

Femeia a început să plângă. Părea confuză în timp ce ținea piept acuzațiilor.

— Nu cred. Vă înşelați amândoi.

Shane a rămas ferm.

— Ba da, a insistat el. Te-am văzut. Am văzut tot.

Kathy a fugit în camera ei cu ochii în lacrimi.

Mai târziu, Shane i-a spus lui Nikki că toată povestea era o minciună.

— Kathy n-a venit goală în camera mea, a zis el. Dar a trebuit să spun ce voia mama ta.

Nikki înțelegea. Făcuse şi ea aşa ceva. Doi împotriva unuia era tactica de atac preferată a lui Shelly. De obicei erau Shelly şi Dave. Uneori le obliga pe fete la acest chin. Alteori îl folosea pe Shane – mai ales când era vorba despre Kathy.

— Mama ta e o perversă, Nik, a spus el.

— E psihopată, confirma Nikki.

— Crede că toată lumea e atât de tâmpită încât să-i creadă toate prostiile.

— Kathy o crede.

— Eu nu cred nimic din ce spune ea.

— Nici eu. Cum deschide gura, cum scoate o minciună.

Orice ar fi spus, niciunul dintre ei nu avea tupeul să-i zică ceva în față. Făceau tot ce le cerea ea. Amândoi ştiau bine de ce o făceau. Trebuiau să supravieţuiască. Dacă s-ar fi împotrivit, ar fi fost dezbrăcați la piele şi forțați să se bălăcească ori să fie bătuți cu un cablu electric. Ori li s-ar fi aplicat cine ştie ce alte pedepse pe care Shelly le inventa în fiecare zi. Teama de necunoscut îi ținea în frâu.

— Mda... facem ce ne zice ea, dar n-o credem, a spus Shane. Dacă ar şti, ar lua-o razna.

*

Kathy făcuse ceva ce-o enervase pe Shelly – deşi Nikki nu-şi amintea ce anume, la fel cum nici copiii nu reuşeau să-şi dea seama ce anume făcuseră ca să-şi merite pedepsele –, iar Shelly îi dăduse un picior în spate din capul scărilor, prăvălind-o de-a dura. Femeia zăcea grămadă la pământ, în timp ce Shelly o blestema pentru că fusese proastă şi neîndemânatică. Copiii învățaseră de mult să nu scoată o vorbă; a atrage atenția asupra oricărui lucru pe

care îl făcea mama lor nu făcea decât să-i transforme în noi ținte.

Shelly a început să-i retragă lui Kathy privilegiile. Fusese „foarte rea şi trebuia învățată să se descurce cu mai puțin". Asta însemna să nu mai aibă multe dintre lucrurile pe care şi le adusese când venise în Casa Louderback. Chestiile personale i-au fost confiscate, începând cu fotografiile, discurile de muzică country şi materialele pentru tricotat. Apoi a început să-i ia majoritatea hainelor, lăsându-i o singură pereche de chiloți, un sutien şi o rochie largă, hawaiiană.

Câteva zile mai târziu a dispărut şi rochia.

După aceea a dispărut şi lenjeria intimă. Kathy era nevoită să facă treabă prin casă dezbrăcată. I s-a spus că va trebui să ceară permisiunea să folosească toaleta. Nu mai putea face nici baie fără aprobarea lui Shelly. Cu timpul, a fost nevoită s-o facă afară, cu un furtun de grădină.

S-o vadă pe Kathy goală şi să n-o mai bage în seamă a devenit o obişnuință în familia Knotek. Copiii se uitau la televizor în timp ce femeia făcea cine ştie ce treabă ordonată de Shelly. Nici măcar nu se uitau la ea, darămite să-i mai şi zică vreo vorbă.

Uneori, mama lor o încuia pe Kathy în dulap, ca pedeapsă pentru vreo vină necunoscută. Sami o auzea pe mama ei şoptind cuvinte liniştitoare prin uşă, în timp ce Kathy gemea înăuntru.

— O să fie bine, zicea ea.

Kathy murmura ceva de neînțeles de cealaltă parte a uşii.

— Nu e bine să te răneşti, Kathy. N-o să las pe nimeni s-o facă. Te iubesc, Kathy. Eşti în siguranță cu mine.

Sami se îndepărta, întrebându-se cum era posibil ca mama ei s-o pedepsească pe Kathy atât de aspru şi apoi să se prefacă, spunându-i că va fi mereu aproape, ca s-o salveze de orice rău.

Aşa le făcea tuturor. Cu abuzurile concentrate deocamdată asupra lui Kathy, ceva o alina pe Sami. Era fericită că pedepsele cădeau pe capul femeii şi nu se abăteau asupra fraților ei. O parte din ea se simțea recunoscătoare că femeia nu pleca. Dacă ar fi plecat, Sami ştia că frații ei ar redeveni țintele favorite ale mamei lor.

Sami o vedea pe Kathy ca pe o femeie puternică. Era mai mare decât mama ei. Şi deşteaptă.

„M-am tot gândit că era femeie în toată firea. Avea maşină. Nu era mama ei. Nici copil. Dac-ar fi vrut, ar fi putut pleca", reflecta Sami peste ani. „Eu nu puteam înțelege totul. Eram doar un copil. Însă mi-am spus de multe ori: «Ce-i cu tine? Ar trebui să pleci!»„

Nikki simțea la fel.

— Ceva nu-i în regulă cu ea, îi spunea lui Shane. Ar trebui să plece pur şi simplu.

Şi totuşi, „în toată perioada aia cu Kathy", şi-a amintit Nikki, „eu n-am mai încasat-o deloc. Părea să mă ignore o vreme".

Pauza de abuzuri asupra copiilor familiei Knotek a venit la pachet cu un preț mare. Trăiau într-o lume în care să te uiți în altă parte însemna să fii la adăpost de mama, dar şi să accepți nişte lucruri care te vor bântui pentru totdeauna.

*

Shelly nu avea nicio milă şi, cu timpul, i-a obligat pe copii să participe la unele dintre pedepsele pe care le ticluia pentru Kathy. Nikki şi Sami o plesneau cu benzi de cauciuc la insistențele mamei lor, în timp ce femeia cobora scările ca să-şi facă treaba. Era slabă şi nu se mişca destul de repede pentru Shelly.

— Pe ea! striga Shelly de jos.

Sami, care tremura şi era prea speriată ca să ignore ordinul mamei sale, făcea ce avea de făcut.

Totuşi, Shane executa cele mai multe dintre ordinele lui Shelly.

Când Shelly îi spunea s-o înghiontească ori s-o lovească pe Kathy, el o făcea. Nu cu plăcere, dar o făcea, ştiind cât de repede s-ar fi putut întoarce Shelly împotriva lui. Dacă n-ar fi făcut ce voia ea, ar fi fost obligat să se bălăcească, ori ar fi ajuns să fie lipit, gol, cu bandă adezivă de perete, ori pedepsit să doarmă pe podeaua de ciment fără haine sau pătură. O mai făcea şi din alt motiv. Oricât ar fi urât-o pentru chestiile la care-l supunea şi pentru cum îi trata pe cei din jurul lui, mătuşa lui, Shelly, era ființa cea mai apropiată de o mamă pe care o avea.

Voia să-i facă pe plac, s-o mențină de partea lui. Deci făcea ce voia şi când voia ea.

„Lui Kathy îi era frică de Shane", şi-a amintit Sami. „Îl vedea ca pe o sursă a durerii provocate la cererea mamei. O lovea cu palmele. Cu picioarele. O făcea pentru că îl obliga ea."

Shelly folosea toate resursele posibile ca să-şi atingă scopurile.

Odată, când Kathy fugea în sus pe scări ca să scape de Shane, ea a apărut şi a prins-o în brațe, ca s-o protejeze, devenind dintr-odată apărătoarea ei, nu călăul.

Altă dată, Kathy dispăruse şi toată lumea din casă o căuta. Înăuntru. Pe afară.

— Trebuie să fie pe undeva, a zis Shelly.

Nimeni nu reuşea să o găsească, până când Sami a descoperit-o gemând în dulapul mamei sale.

S-a dovedit apoi că Shelly o ascunsese acolo. Sami a auzit-o vorbind cu Kathy.

— O să fie bine, o alina Shelly. Sunt aici ca să te protejez. Eşti în siguranță cu mine, Kathy. Îți promit. Nimeni n-o să te rănească. Nici Shane. Niciunul dintre ei.

Kathy plângea şi se agăța de ea, recunoscătoare pentru intervenție.

„Mama se prefăcuse toată ziua că nu ştie unde e Kathy. Dar ştia. Ea o făcuse să stea în dulapul ăla ore întregi. Cică pentru a o feri de Shane. Dar nu era adevărat. Asta ca s-o facă să creadă că e de partea ei. În realitate, nu era", a spus Sami.

Sami a eliberat-o pe Kathy din dulap.

Şi nu pentru ultima oară.

Uneori, când aveau musafiri, Shelly o băga pe Kathy în dulap până când plecau. Nu conta cât de mult dura. Ore întregi. Iar Kathy stătea prăbuşită pe podea, aşteptând răbdătoare o geană de lumină.

*

Kathy a început să slăbească. Pielea îi era învinețită şi zgâriată. Lucrările dentare nu mai țineau. Iar părul, pe care-l purta lung şi era aşa frumos, fusese ciopârțit de foarfeca turbată a lui Shelly. Nikki se gândea la cum se uita femeia la ei când erau abuzați. Simțea un nod în gât când Kathy se uita la *ea* cu milă.

Milă.

Kathy, care devenise ținta nevoii mamei lor de a face rău şi de a umili, se uita la copii cu milă.

Femeia refuza orice ajutor din partea copiilor. Ştia că, încercând s-o ajute – să o salveze –, deveneau următoarele victime ale părinților lor.

— Mi-aş dori să mă puteți ajuta, a zis Kathy odată. Dar ştiu că nu puteți.

Nu era ca şi cum Kathy s-ar fi sacrificat ca să-i salveze pe ei, se gândea Nikki. Doar ştia că, în realitate, situația era fără speranță.

Pentru ea.

„Mă enerva când Kathy ne spunea ce să facem”, a zis Nikki peste ani. „Uneori chiar nu-mi plăcea de ea. Era o pacoste pentru noi, copiii. Mama îi dădea toată puterea şi o făcea să se simtă necesară şi importantă. Niciunui adolescent nu-i place să-l conducă un străin. Dar atunci am văzut cum era ea cu adevărat. O persoană foarte bună.”

CAPITOLUL 21

Chiar dacă soţii Knotek ar fi avut bani pentru o vacanţă în altă parte, era puţin probabil ca vreo activitate să aibă mai mult succes decât o excursie cu cortul în statul Washington. Dave crescuse în pădurile dese şi veşnic verzi de pe coastele abrupte din Pacific Northwest. Shelly la fel. Pădurile din jurul Pacific County şi din apropierea Grays Harbor County erau de un verde-închis, umede şi învăluite în nuanţe cenuşii. Culori reci, desigur, dar frumoase. Umpleau maşina cu scaune de camping, genţi frigorifice şi cortul şi se pregăteau pentru călătoria spre locul de campare preferat, din Westport.

Nu prea era loc în Toyota maro a familiei Knotek, cu Dave, Shelly, Shane şi fetele, aşa că biata Kathy mergea în portbagaj. Chiar dacă ar fi fost loc, Kathy tot în portbagaj ar fi stat, pentru că acolo îi stabiliseră locul Shelly şi Dave. În mod ciudat, femeia nu s-a împotrivit.

„Nu-mi amintesc discuţii în privinţa asta, a spus Sami mai târziu. „Nu-mi amintesc să se fi plâns. Mama zicea doar: «Mergem în excursie cu cortul, Kathy. Treci în portbagaj».”

După un an de la venirea ei, Kathy ocupa în familie un loc ciudat, de servitoare. Participa la ieşirile lor cu cortul, dar nu întru totul. Rămânea deoparte când copiii frigeau bezele sau hotdogi. Nu stătea cu Shelly şi Dave când îşi beau cafeaua dimineaţa, ori berea, la sfârşitul zilei. Aducea proviziile. Monta cortul.

„Nu auzeai decât «Kathy, ia asta!» sau «Kathy, fă aia!» Lucruri de genul ăsta.Venea cu noi doar ca să facă tot felul de chestii pentru mama, dar nu participa efectiv la excursie. Făcea ce i se spunea să facă”, şi-a amintit Sami. „La vremea aceea nu părea ciudat. Eram copii. Pur şi simplu credeam că aşa trebuia să fie.”

În prima noapte, în loc să doarmă împreună cu ceilalți în cort, Kathy dormea sub maşină.

Pentru noaptea următoare, Shelly a ticluit un alt plan în privința locului de dormit al lui Kathy.

„Ar fi amuzant să dormi în portbagaj, Kathy!” şi-a amintit Nikki că a spus mama ei – şi şi-a ajutat prietena să intre în el, după care a închis parțial capacul.

„Mi-o amintesc pe mama râzând apoi. Dimineața următoare [Kathy] s-a trezit şi a căzut din portbagaj. Destul de urât.”

*

Shelly era leneşă, fără doar şi poate. Nimeni în afară de Kathy nu ar fi spus altceva. Lăsa vasele grămadă pe oriunde trecea. Uneori, resturile de mâncare formau o crustă atât de tare, încât farfuriile se lipeau între ele. Şi hainele de spălat se adunau într-o grămadă imensă, până când nimeni nu mai avea nimic curat de îmbrăcat.

Odată Shelly le-a spus fetelor că are ceva de făcut în ziua aceea, aşa încât trebuiau să meargă la spălătorie.

— Luați-o şi pe Kathy, a spus ea. N-o putem lăsa acasă singură toată ziua.

Fetele au urcat sacii plini cu rufe murdare în maşină, iar Kathy s-a băgat în portbagaj.

Pe vremea aceea era deja slăbită, iar Sami şi-a dat seama că nu se va mai face bine. Era clar că se ducea de râpă, chiar dacă Shelly susținea contrariul.

După ce au ajuns la spălătorie şi au umplut vreo şase maşini de spălat, Sami s-a tot dus să vadă ce face Kathy. Vorbea cu ea prin capacul închis de la portbagaj, deoarece Shelly le avertizase pe fete să n-o lase cu niciun chip să iasă afară.

— Cum te simți? a întrebat Sami.

— Bine, a zis Kathy. Cum merge cu spălatul?

— Foarte bine, Kathy.

— Cum e vremea?

— Plăcută. Foarte plăcută.

Sami s-a dus înapoi în spălătorie, deoarece se simțea rău, dar după puțină vreme s-a întors la maşină.

— Acum sunt în uscător, a zis ea. Nu mai durează mult.

— Nicio problemă, a răspuns Kathy, cu vocea înăbuşită de capacul portbagajului. Vorbim în curând.

Aşa se desfăşurau conversațiile. Relaxat. Fără confruntări. Kathy nu lovea cu pumnii, luptându-se să iasă. Nu încerca să lovească cu piciorul vreun far. Nu se plângea că e întuneric înăuntru, ori cald, ori incomod. Se conforma. Calmă. Aşteptând până ajungeau acasă pentru a putea ieşi şi să facă alte lucruri ca s-o ajute pe Shelly.

Însă chiar dacă nu se împotrivea să călătorească în portbagaj, să lucreze prin casă goală şi să înghită Dumnezeu ştie ce pastile i se dădeau, Shelly tot găsea motive să intensifice abuzurile.

Pur şi simplu pentru că putea.

Odată, fetele au privit oripilate cum Kathy stătea pe verandă cu un castron pe cap, în timp ce Shelly mânuia nişte foarfeci de tuns, ciopârțind părul lung şi ondulat cu care coafeza îşi făcea reclamă pe vremuri. Lacrimile îi şiroiau pe față. În tăcere. Părul se aduna grămadă, ca un cuib, pe verandă.

— Fetelor! le-a strigat Shelly după ce i-a ciopârțit părul femeii. Ia uitați, noua coafură a lui Kathy! Nu e cel mai drăguț bob pe care l-ați văzut vreodată?

Era greu să te uiți la ea fără să-ți trădezi adevărata părere. Nu era nimic drăguț în ce făcuse mama lor. Era, se gândea Nikki, cea mai oribilă coafură pe care o văzuse în viața ei. Atât de urâtă, încât trebuie să fi fost intenționată.

— O, da, a zis Nikki. Îmi place mult. Arată aşa drăguț!

Sami simțea că i se face rău. Dar a aprobat şi ea.

— E aşa drăguță, Kathy!

Dacă ar fi spus orice altceva, ştiau prea bine că ar fi însemnat un dezastru. Pentru Kathy. Sau pentru ele. Cu mama lor nu ştiai niciodată la ce să te aştepți. Poate că lui Shelly îi venise ideea acelei tunsori urâte de la coafura umilitoare pe care i-o făcuse cândva bunica Anna, prin care voia să-i dea o lecție mamei sale vitrege, Lara: „N-ai cum s-o piepteni ca lumea, aşa că am tuns-o!”

Ca şi Lara, Nikki a învățat să-şi țină gura. Toată lumea a intrat în casă.

— De ce-a lăsat-o Kathy pe mama să-i facă tâmpenia aia? a întrebat Nikki după ce mama lor s-a îndepărtat.

Sami nu ştia. Părerea lui Shane, pe de altă parte, era clară.

— Mama ta e nebună de legat, a spus el. De-aia. Lui Kathy îi e o frică de moarte de ea. Ca şi nouă, de altfel.

CAPITOLUL 22

Probabil că era din cauza pastilelor. Kathy fusese o persoană normală până să se mute acolo. Avea opinii în legătură cu ceea ce se întâmpla în lume. Avea o identitate. Nu era un sac de box, mulțumindu-se să se legene de la o lovitură la alta.

Shane şi Nikki erau hotărâți să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. S-au strecurat în camera mamei lor când ea era plecată, iar Kathy era ocupată cu treburile ei.

— Hai să vedem ce-i dă mama lui Kathy să mănânce, a zis Shane.

Shelly avea un depozit de flacoane cu pastile în partea de sus a dulapului ei şi pe noptiera de lângă pat. Bufetul cu medicamente de la parter era şi el o veritabilă farmacie, cu zeci de cutii de medicamente pe bază de rețetă, inclusiv Lorazepam, Nitroquick, Atenolol, Altace şi Paxil.

Năucitor.

Multe erau medicamente de care niciunul dintre ei nu mai auzise vreodată, prescrise de doctori din tot ținutul şi cumpărate de la diferite farmacii din Raymond, South Bend şi Aberdeen.

Cel mai uşor de recunoscut era Prozacul, cu capsulele lui verde cu alb.

— Din ăsta-i dă lui Kathy tot timpul, a zis Nikki.

Shane a băgat o pastilă în gură şi a înghițit-o.

„Îmi amintesc că la vreo 20 de minute după aceea era praf, ca beat”, a spus Nikki mai târziu.

Era clar că Shelly o droga pe Kathy.

Unii s-au întrebat mai târziu dacă nu cumva îl droga şi pe Shane ori pe fetele ei, din când în când.

*

Legătura între Nikki şi Shane a devenit tot mai strânsă. Erau atraşi unul de altul din cauza abuzurilor pe care le îndurau împreună şi ca urmare a faptului că erau izolați cumva de Sami prin repetatele vorbe grele, umilințe şi pedepse dureroase pe care le primeau. Doar venirea lui Kathy le oferise puțină uşurare.

Aşa încât conspirau aşa cum fac toţi adolescenţii, închipuindu-şi cum ar putea pune capăt suferinţelor şi scăpa lumea de Shelly.

— Beciul, a spus Shane odată. Ar trebui s-o închidem acolo.

— Ori în pod? a sugerat Nikki. Oriunde, doar să nu poată scăpa.

— Mda... Dar pe bune – de ce-o fi mama ta aşa nebună?

— De unde să ştiu eu? a spus fata ridicând din umeri.

Shane a rămas puţin pe gânduri.

— Da. Unii sunt aşa pur şi simplu. Ştii, am de gând s-o şterg de aici.

— Şi eu.

— Pe bune, chiar am să plec.

Nikki şi-ar fi dorit să aibă curajul să facă ce spunea Shane, dar ceva o ţinea legată de casa aceea. Se pricepea la vorbe, dar nu reuşea să-şi pună ideile în practică.

Shane, pe de altă parte, a încercat de câteva ori.

Ori de câte ori făcea o încercare, Nikki îşi spunea că e un lucru bun şi adânc înrădăcinat în sufletul lui, chiar dacă mama ei le îngrămădea pe toate în maşină ca să-l caute pe fugar. N-a încetat nicio clipă să spere că băiatul va reuşi în cele din urmă.

Shane avea motive întemeiate să vrea să scape din casa mătuşii sale.

Shelly părea să inventeze mereu noi metode de a-l răni.

Odată, a luat banda adezivă din bufetul din bucătărie şi unguentul antiinflamator Icy Hot din dulăpiorul cu medicamente din baie. Era cea mai recentă întruchipare a pedepselor, care începuseră cu bătăi şi apoi evoluaseră, devenind din ce în ce mai bizare. L-a pus să se dezbrace şi i-a legat mâinile şi picioarele, sub ochii fetelor. El a protestat, dar nu s-a luptat cu ea. N-a opus rezistenţă.

Apoi femeia l-a pus la colț, lângă uşa de la intrare, şi i-a uns penisul cu Icy Hot, în timp ce el urla de durere.

— Să nu mai faci asta niciodată, i-a zis.

Peste ani, nimeni nu şi-a mai amintit ce făcuse adolescentul ca să merite o asemenea pedeapsă. Era versiunea mamei lor de a pune un copil la colț. Shane se simțea umilit şi era supărat pe Shelly, dar a lăsat-o să-şi facă damblaua.

*

Mama şi sora ei mai mare plecaseră la magazin, lăsând-o pe Sami în grija lui Shane, care făcuse ceva ce o supărase foarte tare pe Shelly. Aşa că l-a pus să se dezbrace, l-a legat cu bandă adezivă şi l-a băgat în colțul de la uşa din față.

— Ai grijă să stea nemişcat, i-a spus lui Sami înainte de a pleca.

În clipa când a auzit maşina pornind, Sami a făcut ce făcea întotdeauna – ce făceau *toți* – oricând pleca mama lor de acasă.

S-a dus în baie.

Shelly nu-i lăsa niciodată pe copii să folosească toaleta fără permisiunea ei, şi numai cu uşa larg deschisă. De cele mai multe ori, Shelly se aşeza lângă copii când îşi făceau nevoile, urmărindu-i ca şi când ar fi efectuat un experiment ştiințific.

Când Sami a terminat şi s-a întors la uşă, Shane dispăruse.

Panicată, s-a uitat peste tot în jurul casei şi în grădină, dar nici urmă de el. Era foarte supărată pe el pentru că fugise. Era supărată pentru că ştia că mama lor avea să le urce pe toate în maşină şi să pornească în căutarea lui Shane, zi şi noapte. Oricât era nevoie. În astfel de cazuri, Shelly era necruțătoare. Îi plăcea să vâneze. Nu s-ar fi oprit

până nu-l găsea. Nu conta dacă a doua zi trebuiau să meargă la şcoală şi vânătoarea ţinea până la trei dimineaţa.

Se întunecase deja, când Sami l-a descoperit pe Shane în magazia unui vecin.

— Trebuie să vii acasă, Shane, a spus Sami. Mama e furioasă. Ştii c-o să te găsească.

Când băiatul s-a întors în casă, Shelly n-a scos o vorbă. Era gol şi îngheţat. Şi plângea.

S-a uitat doar urât la el.

— Îmi pare sincer rău, mamă, a zis el. Promit să nu mai fac.

În cele din urmă, femeia a deschis gura, întrebându-l ce-a fost în capul lui. Tonul îi era dintr-odată dulce, reconfortant. Ca şi cum ar fi găsit un pisoi rătăcit şi-l lua ca să-i ofere un cămin.

— Te iubim, Shane, a spus ea. Să nu ne mai sperii în halul ăsta. Nu înţeleg de ce vrei să ne părăseşti.

Altă dată, când familia era plecată la Wild Waves Theme & Water Park, la nord de Tacoma, Shane a fugit din nou. Shelly a întrerupt imediat excursia şi a pornit la vânătoare. Nikki şi Sami cunoşteau procedura şi inima li s-a făcut grea, ca de plumb. Urmau să piardă distracţia de la parcul acvatic, iar mama lor avea să-l caute până va da de el.

Au căutat două zile. Prima dată, în cartierul Tillicum, unde trăise Shane înainte de a veni să locuiască cu ei în Raymond. Au căutat în fiecare căsuţă dărăpănată. După fiecare garaj în ruină. Au răscolit fiecare magazin din uriaşul Tacoma Mall. Fără succes.

Shelly a oprit chiar şi la o clarvăzătoare din Tacoma ca să vadă dacă ştie unde se dusese băiatul.

— Mamă, a spus Nikki, pregătindu-se să încaseze o palmă peste faţă, nu vrea să stea cu noi. Lasă-l să plece.

Shelly a ignorat-o şi a continuat să scruteze împrejurimile.

În tot acest timp, Nikki se ruga să nu-l găsească niciodată.

Te rog, Doamne, ajută-l pe Shane să scape. Mama e malefică. Trebuie să plece. Ca să fie în siguranță.

Se pare însă că Dumnezeu nu i-a auzit rugăciunile. După câteva ore de căutare, a doua zi, Shelly şi-a găsit nepotul cel îndărătnic şi l-a ademenit înapoi în maşină, cu vorbe care pentru el însemnau mai mult decât orice.

I-a spus cât de mult îl iubeşte.

Vorbe despre care el trebuia deja să ştie că sunt mincinoase.

— Chiar ne-ai speriat, Shane, i-a zis ea cu o voce catifelată şi cu o atitudine ce mima îngrijorarea. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. O să mă faci să mor de grijă. Şi pe fete la fel. Noi te iubim.

CAPITOLUL 23

După ce Shelly a luat hotărârea că Tori şi leagănul nu mai puteau rămâne în dormitorul ei de la etajul întâi, i-a cerut lui Kathy să renunțe la spațiul dintre camerele lui Nikki şi Sami.

— Am o cămăruță confortabilă pentru tine, la parter.

În acel moment, majoritatea lucrurilor personale ale femeii, precum mobila de dormitor şi hainele pe care le adusese când se mutase, dispăruseră. Kathy nu s-a plâns; se pare că uitase cum să-şi susțină cauza. Era întru totul sub papucul lui Shelly.

„Confortabilă” s-a dovedit a fi un termen impropriu. Noua cameră era la dreapta, sub scară: camera cazanului, de cealaltă parte a subsolului rece unde dormea Shane. Acel spațiu de 1,5 pe 2,5 metri avea podeaua din beton şi pereți nefinisați, cu fierăria la vedere. Era plin de nisip şi, chiar şi

vara, foarte friguros. Spațiul era atât de strâmt, încât cu greu încăpea o saltea.

Kathy părea puțin tristă că va fi nevoită să trăiască acolo, dar nu s-a plâns. A acceptat pentru că Shelly i-a spus că va fi în avantajul lui Tori.

— O să-ți placă acolo jos, Kathy.

Lui Sami, în schimb, nu-i plăcea. Îi venea rău când se gândea că femeia era nevoită să stea la subsol, în locul acela îngrozitor. La puțină vreme după mutarea lui Kathy, Sami a găsit cutiile cu lucrurile ei, despre care mama ei spusese că le dăduse, pentru că femeia făcuse ceva ce ei nu-i convenise. Fata a dus câteva postere jos şi le-a lipit pe pereți. Kathy a intrat în panică în momentul când şi-a dat seama ce făcea Sami.

— Nu face asta, a spus Kathy.

— E în regulă.

— Nu, a insistat ea. Te rog, nu.

Sami nu i-a dat atenție.

— O să facem locul ăsta mai drăguț. Mai bun pentru tine.

Kathy era îngrozită.

— Sami, te rog, a implorat-o ea. Opreşte-te.

Sami nu putea să-i înțeleagă spaima. Ştia că mamei sale s-ar putea să nu-i placă, dar era camera lui Kathy, care mirosea urât şi arăta oribil. Voia s-o facă mai drăguță. Nu grozavă. Doar mai bună.

Însă Kathy o cunoştea pe Shelly mai bine decât propria ei fiică.

Când Shelly a văzut ce făcuse Sami, a țipat la femeie şi a rupt posterele de pe pereți. Când a găsit-o pe Sami, i-a spus că e un copil îngrozitor şi că trebuia să-şi vadă de treburile ei.

— Să nu mai faci aşa ceva niciodată, a avertizat-o.

*

Târziu, într-o noapte, la câteva zile după un îngheț și dezgheț în urma unei ninsori, Kathy a făcut ceva ce a înfuriat-o pe Shelly. *Foarte tare*. Așa cum Nikki și Sami n-o mai văzuseră niciodată. Cele două fete s-au ghemuit împreună și au urmărit de la fereastra lui Nikki cum părinții lor i-au ordonat lui Kathy să urce delușorul din spatele casei. Shane a apărut și el să se uite. Kathy era goală și înghețata. Era greu de anticipat, la început, ce anume o aștepta. Nikki și Sami au rămas cu privirea țintă la scenă, în timp ce Kathy îi implora pe Dave și Shelly s-o lase să intre în casă, fără a reuși însă să-i înduplece.

— Pur și simplu fă ceea ce ți se spune, Kathy, țipa Shelly la ea. Chiar e nevoie să faci totul atât de dificil pentru mine?

Fără să scoată o vorbă, Dave a împins-o pe femeie de sus, iar aceasta a început să alunece la vale, plângând și țipând. Când a ajuns jos, Shelly a strigat din nou.

— Ridică-te! Ridică-te!

Kathy s-a târât în sus, plângând întruna.

Și au ținut-o mult așa, ore întregi, parcă. Kathy de-abia putea merge de frig și de durerea pe care sigur o resimțea. Iar și iar. Sus – jos. În lumina difuză de la fereastra bucătăriei, se vedea clar că fundul femeii era julit rău din cauza cristalelor de gheață.

— Îmi pare rău, repeta ea întruna. N-o să mai fac. Mi-e frig. Mă doare. Te rog, Shelly. Te rog!

Părea un coșmar fără sfârșit. Shane a clătinat din cap și s-a dus la subsol. Nu mai avea nevoie de cuvinte care să descrie cât de aiurea era totul. Nici surorile n-au mai putut suporta și s-au ghemuit în patul lui Nikki, ținându-se în brațe până în zori.

„Dimineața ne-am dus cu toții acolo”, a spus Sami mai târziu, cu vocea pierită. „Eu, sora mea, Shane... zăpada era roșie, plină de sânge, pe toată panta dealului. Ca o dungă mare, purpurie.”

Ochii lui Nikki s-au umplut de lacrimi când a văzut zăpada însângerată, în acea dimineață. Şi le-a şters imediat. Mama ei ar fi observat – şi ar fi fost încântată. Altceva era la mijloc, iar surorile Knotek mai mari ştiau asta. Kathy era cea torturată şi pedepsită, nu ele.

„Şi câtă vreme mama o pedepsea pe Kathy", spunea ea mai târziu, „ne ignora pe noi. Oricât de aiurea ar fi fost totul – şi noi ştiam asta la momentul respectiv –, ne bucuram. Ne bucuram că nu o păţeam noi".

CAPITOLUL 24

În martie 1991, Kaye, mama lui Kathy, avea nevoie de o operație importantă pe cord, dar fiica ei cea mare era de negăsit. Se ştia că locuieşte cu Shelly Knotek, aşa încât unii membri ai familiei o căutaseră de mai multe ori acolo. Dar nimic. Telefonul suna în gol. Într-un final, când a răspuns, Shelly i-a informat pe un ton lejer că femeia se mutase din zonă.

— Cu iubitul ei, Rocky, le-a zis.

— Rocky?

Numele îi suna vag familiar surorii lui Kathy, dar nu-l întâlnise niciodată cu adevărat. Nici ea, nici frații lor.

Shelly nu i-a dat prea multe detalii, dar Kelly a insistat. Atunci cealaltă i-a închis telefonul în nas.

Kathy plecase. *Dar unde?*

„Am tot încercat s-o găsim", zicea Kelly mai târziu. „Dar n-am reuşit."

La puțină vreme după aceea, Kelly a primit un plic cu o fotografie neclară a surorii sale stând în fața unei camionete. În plic, o notă cu scrisul copilăresc, inconfundabil, al lui Kathy. Aceasta zicea că-i pare rău că ea şi Kelly nu aveau o relație apropiată, dar că e bine.

„Vorbea şi despre Rocky”, şi-a amintit Kelly mai târziu. „Povestea părea plauzibilă. M-am gândit că n-o pot acuza dacă nu vrea să mai aibă de-a face cu familia – iar dacă asta însemna să n-o mai văd niciodată, era în regulă. Poate că-şi găsise pe cineva, ca în romanele de dragoste. Şi-şi trăia viaţa aşa cum voia, refuzând-o pe cea mizerabilă de acasă.”

O lună mai târziu, pe 15 aprilie 1991, toţi membrii familiei Knotek s-au urcat în maşină ca să meargă la Washaway Beach, un loc de pe Washington Coast cunoscut pentru plajele ce se erodau repede, cabanele şi rulotele fantomatice ce atârnau deasupra oceanului învolburat şi pentru surferii ce călăreau talazurile cenuşii, în depărtare. Era ziua de naştere a lui Shelly, iar Washaway Beach era unul dintre locurile preferate de surfing ale lui Dave. Tori stătea în faţă cu părinţii ei, iar cei trei copii mai mari, pe bancheta din spate.

Kathy, care călătorea în portbagaj, era tot mai slăbită. Imaginile surprinse de camera video a familiei în acea după-amiază înfăţişau o femeie cu sănătatea şubrezită. Dinţii din faţă începuseră să i se deterioreze, transformându-se în nişte cioturi negre, iar pielea, întinsă cândva, i se ofilise. Stătea la soare, privind absentă întinderea de apă, în timp ce prietena sa se bucura de ziua ei.

Shelly poza ca o tânără fără griji pe plaja cu nisipul măturat de vânt, în timp ce Dave o fotografia. Părul roşcat luminat de soare, ochii albaştri care sclipeau atunci când râdea – nimeni nu putea nega că era izbitor de frumoasă la cei 37 de ani ai ei. Le promitea dulciuri copiilor şi lui Dave îi spunea cât de mult îl iubeşte.

Nimeni nu putea să vadă ce se petrecea în spatele acelui chip frumos şi al cuvintelor frumoase.

Sau cât timp avea să poarte masca aceea.

CAPITOLUL 25

Sami Knotek nu reuşea să înţeleagă ce era în capul părinţilor ei în momentul când au decis să cumpere ferma albă cu pereţi din şindrilă de pe Monohon Landing Road, în Raymond, în vara anului 1992. Casa nu era grozavă, iar Shelly era furioasă că trebuia să se mute acolo. Era un adevărat pas înapoi faţă de eleganţa şi farmecul Casei Louderback. O fermă din anii 1930 ce avea nevoie de o grămadă de reparaţii. Dave era priceput, dar, din cauza serviciului, nu prea stătea pe-acasă.

Locul era îngrozitor. Pomi fructiferi, mai ales meri, formau o mică livadă pe proprietate, iar un câmp mare se întindea până la marginea unei păduri replantate de brazi şi cucută. Elanii îşi făcuseră potecă pe proprietate, iar în apropiere se formase o colonie de bâtlani albaştri. Casa era situată la un drum ce şerpuia de-a lungul râului Willapa, până departe. Foarte departe. Cam singurul lucru bun la Monohon Landing era, din punctul de vedere al lui Sami, că era la drumul principal, nu ascunsă printre brazii uriaşi, departe de drumurile umblate. Poate că lucrurile vor fi mai bune acolo, spera ea. Dacă proprietatea era mai la drum, poate Kathy nu va mai fi abuzată atât de mult. Poate că mama ei n-o va mai pune să lucreze goală în curte. Poate că Nikki şi Shane nu vor mai fi forţaţi să se bălăcească.

Dar s-a dovedit că locul era mai retras decât se aşteptase Sami. În prima sau a doua zi acolo, Shelly a trimis-o să străbată proprietatea şi să meargă de-a lungul drumului – pe la toate punctele de observaţie –, ca să-şi dea seama ce anume ar putea vedea un trecător sau vreun vecin din casa şi din curtea lor.

— Intimitatea e foarte importantă pentru familia noastră, i-a spus ea fiicei mijlocii.

Fata, care urma să intre în clasa a VII-a, a petrecut câteva ore făcând ceea ce-i ceruse mama ei. S-a dus prin pădure şi printr-o zonă recent exploatată de pe proprietatea

Weyerhaeuser. Când s-a întors acasă, i-a spus mamei sale ce văzuse.

— Nimic, a zis Sami. Se vede o parte din casă, dar nimic altceva.

Proprietatea avea ceva mai puțin de cinci acri şi era în mare parte împrejmuită. Ceea ce era bine. Gospodăria Knotek avea partea ei de animale de companie – mai ales câini şi pisici, deşi la noua casă numărul lor a crescut în cele din urmă, adăugându-se cai, găini, un papagal şi un iepure pe nume Buttercap. Chiar dacă Shelly mărturisea că iubeşte animalele, în realitate, părea doar că-i place să le colecționeze, rareori având grijă de vreunul.

Aveau şi o serie de dependințe. Majoritatea mici – un coteț de găini, o magazie de unelte, un şopron dărăpănat, un adăpost pentru fântână şi o sală a pompelor, ce dovedeau că locul era într-adevăr o minifermă. Cea mai mare dintre structuri era un hambar de mărimea unui garaj de la periferie, dotat cu un banc de lucru, rafturi de depozitare, un dulap şi un frigider. La câțiva paşi de uşa din spate, structura de aluminiu oferea spațiul atât de necesar pentru lucrurile care nu încăpeau în casă.

Care era prea mică. Sami ştia asta. La fel şi ceilalți copii.

Având aproape 150 de metri pătrați, cu două dormitoare mici la etaj, separate de ceea ce avea să fie camera calculatorului, şi un dormitor principal pentru părinți la primul nivel, nu erau destule dormitoare pentru cele trei surori, Shane *şi* Kathy.

În plus, exista o singură baie – lângă dormitorul părinților. Doar asta şi făcea casa să pară şi mai mică.

Tori dormea în camera părinților, la primul etaj. Shane dormea mai mult în debaraua lui Nikki, fără avantajul unei saltele.

„Doar o pătură”, a spus Sami mai târziu. „Doar atât. Tot timpul cât a stat la Monohon Landing, Shane n-a avut o cameră a lui.”

Kathy nici atât. Ea dormea pe podea, în sufragerie. La vremea aceea, lucrurile sale încăpeau într-o pungă de hârtie. Aproape tot ce avusese când se mutase cu familia Knotek dispăruse. Mobila de dormitor, majoritatea hainelor, cărţile şi obiectele personale – dispăruseră toate. Dave parca vechiul Plymouth Duster al lui Kathy în spatele noii case. După o vreme, a dispărut şi el.

Shelly s-a pus imediat pe treabă, făcând planuri pentru renovarea locului – aranjarea bucătăriei, adăugarea unei căzi cu hidromasaj şi aruncarea vechiturilor lăsate de fostul proprietar. Timp de câteva săptămâni, familia a lucrat zi şi noapte, mai ales noaptea, smulgând covorul şi curăţând bucătăria. Dave se întorcea acasă în weekenduri, epuizat de cele cinci ore de condus de la locul lui de muncă de pe şantierul din Whidbey Island, şi se străduia să ridice casa la standardele lui Shelly. Lui Nikki şi Sami li s-a dat mână liberă să-şi decoreze dormitoarele. Nikki a cerut – şi a primit – permisiunea de a aplica o temă tablă de şah în alb şi negru în stilul anilor 1950, în timp ce Sami şi-a ales o mochetă corai.

După ce casa a început să arate ceva mai bine, Shelly i-a spus lui Nikki că avea de gând să vopsească şopronul în roşu. Totuşi, când a ales culoarea, era un roşu-deschis. Însă Shelly nu a luat în seamă faptul că greşise culoarea şi, dându-i lui Nikki o pensulă lată de vreo trei centimetri, i-a spus să treacă la treabă.

I-a luat toată vara.

La rândul ei, Sami a fost instruită să vopsească hambarul. Fără să fie o surpriză pentru nimeni, i s-au dat ustensile şi vopsele mai bune. Shane a rămas să cureţe curtea lăsată în paragină şi să stivuiască lemnele de foc. Iar

Shelly îi controla din când în când. În cea mai mare parte a timpului stătea pe canapea, uitându-se la telenovele, mâncând batoane Oh Henry! şi îndesând ambalajele cerate printre perne.

Noua locuinţă şi munca grea nu au schimbat dinamica fundamentală. Shelly şi-a continuat atacurile necruţătoare, concentrându-se în principal asupra lui Shane şi Kathy.

Ieşirile ei neprevăzute îi ţineau pe toţi în alertă maximă. Nikki tresărea ori de câte ori Shelly se apropia de ea. Aceasta o muşca de cap. O plesnea peste faţă. O lovea cu pumnul. Odată a plesnit-o pentru că adormise în maşină pe scaunul pasagerului, iar mama ei voia să o vadă trează.

Altă dată, în staţia autobuzului şcolar, Shelly era supărată pe Nikki, dar a aşteptat ca maşina să oprească în faţa casei, moment în care a plesnit-o tare peste faţă.

„Voia ca toţi prietenii mei să vadă, ca să poată râde de mine."

Shelly a apărut la şcoala fetei când era în primii ani de liceu, în miezul zilei, căutându-şi rimelul pe care era convinsă că Nikki i-l furase din baie. I-a deschis dulapul şi i l-a răscolit, aruncând totul pe jos, sub ochii mai multor copii.

— Mi l-a luat! ţipa ea în faţa colegilor de clasă ai fetei. Mi-a furat rimelul! Nu e normal. O fiică n-ar trebui să facă aşa ceva! O fiică bună n-ar face aşa ceva.

Totuşi, cu oricâtă cruzime s-ar fi purtat cu fata ei, Shelly păstra ce era mai rău pentru Kathy.

*

Kathy nu făcea baie prea des nici înainte, nici după ce familia Knotek s-a mutat la Monohon Landing. Ca şi în cazul copiilor mai mari, în cea mai mare parte a timpului nu i se dădea voie. La început, se spăla cam la fel cum o făcea la Casa Louderback – se punea furtunul pe ea, în timp ce ea

stătea goală, afară, pe iarba din spatele casei. Indiferent de anotimp sau de cât de frig era afară.

Se renunța la săpun. În schimb, Shelly turna pe ea înălbitor.

— Eşti o scroafă jegoasă, iar ăsta o să te curețe!

Femeia țipa, în timp ce lichidul caustic pătrundea în rănile deschise ce-i acopereau pielea, din cap până-n picioare. Când țipa prea tare ori se zbătea să scape, Shelly sau Dave, când era acasă, îi lega mâinile şi picioarele cu bandă adezivă. În lipsa lui Dave, Shelly îi poruncea lui Shane s-o țină pe Kathy până o spăla cu furtunul.

Odată i-a lipit o bucată de bandă chiar şi peste gură, s-o împiedice să alerteze vecinii.

— Trebuie să-ți ții gura! Ce naiba ai? Nu fac decât să te ajut. Scroafă tâmpită!

După o astfel de baie, Shelly se transforma, invariabil, într-o persoană drăguță, cumsecade, luând-o pe Kathy de după umeri.

— Aşa-i că acum te simți mult mai bine?

*

Dave o întreba pe Shelly despre Kathy, iar Shelly insista că o ajuta să se întremeze. După o vreme, bărbatul a început s-o vadă din ce în ce mai rar pe cea mai bună prietenă a soției sale. Când venea în weekenduri de la serviciu, aceasta nu era nicăieri.

Fetele i-au spus că mama lor o ținea pe Kathy în sala pompelor.

Treaba asta nu părea deloc în regulă, aşa că Dave a luat-o la întrebări.

— De ce stă în sala pompelor, Shell?

Lui Shelly i se părea un aranjament perfect. De altfel, avea şi un motiv întemeiat.

— Trebuie protejată, i-a spus.

— Protejată? De ce?

— De copii, Dave, a zis ea dând din cap în cunoştinţă de cauză.

De copii? Nu avea nicio noimă. Copiii erau cuminţi. Dar era atât de sătul să se lupte cu ea, încât n-a mai spus nimic – ceea ce, avea să recunoască mai târziu, n-ar fi putut face nici dacă ar fi dormit bine noaptea.

Aşa că a crezut-o pe cuvânt. Shelly insista că Shane o abuza pe Kathy, aşa încât a mutat-o în sala pompelor doar pentru a o proteja de nepotul lor. „Odată, când am venit acasă, Shane o târa pe Kathy de picioare prin curte", şi-a amintit Dave. În ciuda probabilităţii ca Shane să fi făcut acest lucru la ordinul lui Shelly, după acel incident, Dave a avut certitudinea că Shelly îi spune adevărul şi numai adevărul.

CAPITOLUL 26

— Unde-i Kathy?

Shelly s-a ridicat de pe canapeaua din sufrageria de la Monohon Landing şi a început să ţipe. Era în halat, cu părul vâlvoi şi neîngrijit.

— Pliveşte buruienile, i-a spus Sami.

— A plecat, a zbierat femeia din nou uitându-se pe fereastră, după care s-a dus înapoi în dormitor, să se îmbrace. Du-te şi caut-o prin pădure. Acum!

N-ar mai fi fost nevoie să adauge „Acum!" Orice spunea Shelly era un ordin care trebuia executat imediat. Sami s-a repezit pe uşă afară şi a traversat terenul din spatele casei, spre pădure. A strigat-o pe Kathy de nenumărate ori, în timp ce scruta împrejurimile. Ştia că mama ei nu va fi mulţumită dacă nu va căuta până la căderea întunericului. Shane şi cu fetele au alergat şi pe cărările făcute de cerbi prin pădure.

— Poate a scăpat, a zis băiatul.

— Sper, i-a răspuns Nikki.

Shelly a plecat cu maşina, iar după două ore s-a întors cu Kathy, care ducea două sacoşe cu haine noi de la Wishkah Mall, din Aberdeen. Shelly le-a spus că o găsise pe Kathy cu o prietenă şi că reuşise să discute cu ea în intimitatea unei toalete din mall. Kathy se hotărâse să se întoarcă acasă. Avea o ţinută verde şi una roşie; ambele erau seturi de pantaloni cu cămăşi în dungi, asortate. Purta, de asemenea, ceva nou, spre surpriza lui Sami şi Nikki. Arăta mai bine, cum nu mai arătase de foarte multă vreme, chiar dacă o parte din păr şi câţiva dinţi îi căzuseră. Părea curată şi mai fericită.

Nikki era sceptică. Nu înţelegea de ce se întorsese. De ce nu profitase de şansa aceea ca să spună cuiva ce i se întâmpla – prietenei de la mall, poliţiei?

Cuiva...

„Am fost şocată când am văzut că s-a întors", a spus ea peste ani. „Şocată de faptul că mama nu păţise nimic. Nu-mi venea să cred. Doar era o infractoare. Kathy ar fi putut merge la poliţie să spună că era abuzată. De ce s-a întors? E nebună. E dusă. Bolnavă. Aşa credeam şi despre tata. De ce nu divorţa de ea?"

Peste ani, Sami avea să lăcrimeze gândindu-se la Kathy, că ar fi putut fi mai fericită. Era atât de urât şi nedrept. „A apucat să stea în casă o vreme după ce Shelly a capturat-o la mall. Nu foarte mult timp. O perioadă."

Câteva zile mai târziu, Kathy a fost din nou dată afară şi trimisă în sala pompelor, ca pedeapsă pentru că fugise.

Nimeni nu a mai văzut-o vreodată purtând acele haine noi şi frumoase.

*

Kathy a încercat să scape din nou. Şi din nou. O dată a încercat să fugă dezbrăcată.

Un copil de la şcoală i-a spus lui Sami o întreagă poveste despre asta.

— Ha-ha! Lumea a văzut-o pe mama ta din autobuz. Alerga prin curte fără haine! Arăta ca un urs mare şi gol!

Fata ar fi vrut să se facă ghem şi să moară.

— Mă îndoiesc, a zis ea, încercând să devieze discuţia spre ceva ce putea fi realmente adevărat.

— A văzut-o mama lui Erin.

Mama lui Erin era şoferiţa autobuzului.

Sami a încercat s-o ignore, dar bârfa a făcut înconjurul şcolii, asemenea bilelor de oţel de la flipper. Pur şi simplu nu se mai termina.

Când a ajuns acasă, fata i-a povestit totul mamei sale.

— Prostii, a spus Shelly. Era Kathy! Încerca să fugă! Dar am prins-o.

Explicaţia nu era chiar o surpriză.

— E foarte jenant, mamă. Ei cred că ai fost tu.

Shelly şi-a ieşit din minţi. Fusese Kathy! Oamenii ar fi putut să se întrebe ce se întâmpla la ei acasă, văzând-o pe Kathy alergând prin curte goală puşcă. Aşa că, în două secunde, a ticluit un plan.

— Invit-o pe Erin la noi, a zis ea. Puteţi folosi cada cu hidromasaj.

Mai târziu, când a venit Erin, ea şi Sami au intrat în apă – a apărut Shelly:

— O, Doamne! Mi-e aşa ruşine... Eram în cada cu hidromasaj, goală, şi dintr-odată a scos scântei – aşa că am sărit afară şi am alergat prin toată curtea. Ce frică mi-a fost! Am crezut că mor!

Fetele au ascultat povestea scoţând strigăte de uimire, în timp ce Shelly le arăta o arsură pe peretele căzii, explicându-le cum au scos firele scântei.

„Mama era nemaipomenită”, a spus Sami mai târziu. „Arsese locul acela înainte de venirea lui Erin, pentru ca povestea să pară mai plauzibilă. Nu ştiu dacă Erin a crezut-o, dar eu ştiu că am fost foarte aproape.”

*

Nikki a auzit țipete şi s-a uitat prin uşa deschisă a hambarului, unde fusese trimisă să facă treabă. În ziua aceea, lui Kathy i se dăduse voie să iasă din sala pompelor ca să smulgă nişte buruieni, şi se pare că Shelly nu era mulțumită de munca sa. La ordinul ei, Dave a târât-o pe femeie afară din grădină, pentru a-şi primi pedeapsa. Când Nikki s-a uitat la ea, Kathy era dezbrăcată şi stătea întinsă, plângând, pe un bloc de ciment.

— Loveşte-o, Dave! i-a strigat Shelly.

Bărbatul n-a scos o vorbă. Aproape niciodată n-o făcea. Avea în picioare cizmele cu vârf metalic pe care le purta în pădure – a lovit-o pe Kathy cu piciorul în cap.

„Ea gemea şi zăcea pur şi simplu pe jos”, a spus Nikki mai târziu. „Cred că era destul de grav. Apoi nu i-am mai dat atenție. M-am dus înapoi în hambar.”

CAPITOLUL 27

Sala pompelor era cea mai mică dintre anexele de pe proprietate, care mai includeau un şopron vechi, un hambar, un coteț de găini şi două spații de depozitare. Era întunecoasă, plină de mucegai şi friguroasă. Shelly decisese că ar fi numai bună pentru Kathy, ca să stea şi să cugete la greşelile ei. Nikki şi Shane fuseseră şi ei locuitori de ocazie ai acelui spațiu restrâns.

Kathy era nevoită să stea acolo zile, chiar săptămâni la rând.

Sami i-a dus nişte perne de la o canapea veche, maro, depozitată în magazia de lemne, ca să-i facă locul mai confortabil. Când a aflat, Shelly a pus-o pe Sami să le scoată imediat de acolo.

— Vrem ca ea să se facă bine! a spus Shelly. Nu vrem să stea confortabil! Trebuie să-şi dea seama şi să înţeleagă de ce a fost pedepsită. Vrem ca ea să se întoarcă în casă, nu să trăiască aici!

Sami nu înţelegea cum era rău să-şi ajute prietena, dar a dat înapoi. A o ajuta pe Kathy putea însemna să stârnească şi mai multă violenţă împotriva ei.

Mama ei era adesea un agresor pasiv, punându-i pe Dave ori Shane să-i facă treburile murdare. Uneori îşi manifesta indiferenţa tocmai prin ceea ce nu făcea.

Odată, Sami mergea după mama ei şi Kathy pe aleea de lângă hambar şi deodată, din cine ştie ce motiv, fără veste, Shelly a îmbrâncit-o pe Kathy cu putere. Aceasta s-a dezechilibrat şi aterizat cu faţa în jos pe ciment. Nici măcar n-a încercat să-şi atenueze căderea. A picat latră, pur şi simplu. A început apoi să urle, ţinându-se cu mâinile de cap, zvârcolindu-se în agonie, ca un animal rănit. Sami a văzut-o pe mama ei ezitând puţin, înainte de a o ajuta pe Kathy să se ridice, pentru ca apoi s-o bage din nou în sala pompelor.

Nikki credea că ştie de ce o mutase mama ei acolo. Nu din cauza vreunei noi greşeli pe care o făcuse. Nici măcar nu era efectiv o pedeapsă. Doar că Shelly obosise s-o tot păzească pe Kathy, după ce aceasta încercase să fugă. Shelly nu a spus-o direct, dar Nikki bănuia că mama ei se temea de ce-ar fi putut zice Kathy.

Aşa cum îi explicase şi lui Sami, mama ei formula totul în ceva pozitiv pentru Kathy. De pildă, exilarea în sala pompelor era întotdeauna pentru binele ei.

— Cred că i-ar fi mai bine acolo, spunea Shelly, în timp ce-o ducea pe Kathy de mână afară din casă şi prin curte. Are nevoie de pace şi linişte.

Întotdeauna exista un motiv fals pentru orice îi făcea lui Kathy.

Din când în când, Nikki îşi ajuta mama s-o ducă pe Kathy în sala pompelor. Sănătatea acesteia se deteriora rapid. Minciuna lui Shelly era îndrăzneaţă. Kathy avea nevoie de îngrijire medicală. Nu de o şedere într-o anexă umedă.

Nici Shane şi nici Nikki nu aveau nevoie să fie închişi acolo, dar acolo ajungeau ori de câte ori Shelly obosea să-i mai bată şi voia o pedeapsă pe o durată mai lungă.

Una care să demonstreze amploarea controlului ei asupra tuturor.

„În felul ăsta scăpa de noi – de mine, Kathy, Shane", a spus Nikki mai târziu, explicând motivul din spatele exilului. „Nu mai trebuia să ne supravegheze şi să-şi facă griji în legătură cu ce am fi putut face. Mai ales Shane şi Kathy."

Totuşi, cu timpul, Kathy a părut să-şi accepte soarta. La fel cum se obişnuise să călătorească în portbagaj.

Odată, Sami era în apropierea sălii pompelor, când a auzit vocea lui Kathy.

— Hei!

S-a apropiat de uşa încuiată şi s-a aplecat spre ea. N-a îndrăznit s-o descuie. Oricum Kathy nu i-ar fi cerut niciodată s-o facă. Shelly le spusese clar tuturor că o închisese pe Kathy acolo drept pedeapsă, dar şi pentru a o ajuta să se vindece şi să se facă bine.

— Plouă afară? a întrebat femeia.

— A plouat puţin mai devreme. Acum nu, Kathy.

— O, a spus ea cu o voce uşor răguşită. Mi s-a părut că aud cum plouă.

*

Aşa cum se întâmpla de obicei, Dave era la serviciu în Whidbey Island când Shelly trebuia să meargă în oraş la cumpărături. Înainte de a pleca, i-a spus lui Shane că i-o lasă în grijă pe Kathy – trebuia să se asigure ca femeia să nu ţipe sau să cheme pe cineva.

— Ori să fugă, i-a spus ea. Ai grijă să rămână în sala pompelor, unde-i este locul, Shane. În momentul ăsta nu putem avea încredere în ea. Nu e-n toate minţile.

Shane s-a prefăcut că e de acord.

— La naiba! i-a zis el lui Nikki imediat după plecarea lui Shelly. Eu îi dau drumul.

Nikki ura ideea că mama ei o încuiase pe Kathy în sala pompelor. Ştia că femeia are nevoie de un doctor. Slăbea din ce în ce mai mult. Faţa i se umfla şi cei câţiva dinţi pe care-i mai avea erau ca nişte ghinde negre şi mici ce abia se mai ţineau.

Shane a scos lacătul şi a deschis uşa larg.

Lumina a inundat spaţiul şi Kathy a tresărit. A rămas nemişcată, apoi, într-un târziu, s-a uitat la el.

— Hai afară, i-a zis el.

Femeia nu s-a mişcat.

Nikki ştia că-i era frică de Shane, chiar dacă nu avea niciun motiv, când Shelly nu era prin preajmă.

Shane a rugat-o mai întâi, apoi s-a enervat când ea s-a uitat la el fără a avea vreo reacţie.

— Hai, Kathy, ieşi. Trebuie să pleci de-aici.

Ea a început să plângă. Era palidă. Bătută. Sângera. Aproape că rămăsese fără păr. Avea pe ea doar o rochiţă subţire şi zdrenţuită. Nimic altceva.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? s-a enervat şi mai tare băiatul.Trebuie să pleci! Pleacă naibii de aici! Asta-i şansa ta.

Kathy părea îngrozită.

— Minţi! a zis ea.

— Nu. Îți spun adevărul. Poți să pleci! Pleacă de aici!

Kathy s-a ghemuit în mica anexă. Într-un târziu, a zis cu o voce răguşită:

— Dacă plec, mă vor găsi. Ştii bine. O vor face. Ea mă va găsi.

Shane îşi ieşise din sărite. Nu înțelegea de ce Kathy nu voia să fugă. Uşa era deschisă. Ei erau copii şi nu aveau unde să se ducă. Dar ea era femeie în toată firea.

— Asta e singura ta speranță, Kathy. Nu fi tâmpită!

Kathy l-a implorat s-o lase în pace.

Băiatul a trântit uşa, lăsând-o din nou în întuneric.

— Dacă nu pleacă, o să moară, a zis el, întorcându-se spre Nikki.

— Ştiu.

Mai târziu, cei doi au stat multă vreme sus, în camera lui Nikki. Amândoi aveau impresia că ceea ce se întâmpla cu Kathy era fără speranță. Când Shane a descuiat uşa ca s-o lase să fugă, a fost probabil ultima ei şansă. Însă Kathy nu mai avea putere să lupte. Pur şi simplu cedase.

PARTEA IV

SOȚUL DAVE

CAPITOLUL 28

Shelly îi amintea mereu lui Dave că e un soț jalnic.

— Cel mai groaznic cu putință! spunea ea, distrugându-i puțin câte puțin stima de sine.

N-ar fi trebuit să se mărite cu el în veci.

Ar fi putut alege oricare alt bărbat.

Făcuse o greşeală teribilă.

El se mulţumea să confirme. În sufletul lui, ştia că femeia avea dreptate. În orice privinţă. Un soţ bun ar fi fost acasă tot timpul, ajutând la treburile gospodăriei. Având grijă de copii. Amintindu-i soţiei sale că era mai mult decât omul care aducea banii în casă. Lucra 16 ore pe zi şi conducea din Whidbey Island ca să ajungă acasă în weekenduri, în timpul cărora nu prea reuşea să facă nimic din ceea ce trebuia. Munca în construcţii însemna efort fizic şi îl epuiza. Toată ziua dădea pe gât termos după termos de cafea şi înghiţea pastile No-Doz şi Vivarin cu cafeină, ca să nu-l ia somnul.

„Conduceam un buldozer. Coboară. Urcă-te. Umblă în sus şi-n jos pe dealuri ca să-ţi faci treaba. Doar muncă fizică, iar şi iar", povestea el peste ani. „Mă luptam să stau treaz. Ajunsesem atât de rău la muncă, încât luam şi acele inhalatoare cu săruri de amoniu din trusa medicală. Le foloseam doar ca să nu adorm pe buldozer."

De foarte multe ori se trezea că nu mai poate face drumul spre casă din Whidbey. Se mira cum de n-a intrat niciodată pe contrasens, să omoare pe cineva. Uneori conducea atât de încet pe autostradă, încât toată lumea îl depăşea. Dar nu-şi putea da seama de ce. Uneori ajunsese să audă nişte sunete în capul său, pe care a început să le numească „răutăcioşii urlători".

Ori de câte ori „urlătorii" se năpusteau asupra lui, oprea pe marginea drumului şi trăgea un pui de somn, ca să-şi revină. Uneori reuşea să facă faţă crizei, până ajungea aproape de Raymond. Dacă reuşea să se apropie şi mai mult, parca Old Blue, camioneta lui, în Battle Creek, o zonă de picnic situată la vreo cinci kilometri nord de casă, lângă Autostrada 101. Acelea erau momentele când era prea obosit să mai apese pedala de acceleraţie. Prea obosit. Şi, în

realitate, prea epuizat ca să se mai lupte cu Shelly. Avea nevoie de un răgaz, ca să-şi mai vină în fire.

Să scape de „urlători”.

Ceea ce n-o oprea pe soția lui. O dată l-a trezit o lovitură puternică în geamul maşinii.

Era Nikki.

— Ştim unde eşti, tată, i-a spus, după care s-a întors la noul Jeep pe care şi-l cumpărase Shelly.

Femeia nici nu se obosise să se dea jos din maşină ori să arunce vreun cuvânt în direcția lui. Îşi lăsase fata cea mare să-l facă de râs şi să-i amintească, în acelaşi timp, că, oriunde s-ar fi dus, era în stare să-l găsească.

Aşa era Shelly. Neobosită ca un copoi. Avea tenacitatea şi abilitatea înnăscută de a găsi pe oricine.

Oricând.

Dacă Dave avea impresia că poate să scape o vreme de ceea ce-l aştepta acasă şi să-şi găsească o clipă de răgaz, se înşela amarnic.

Lara Watson era de părere că ginerele ei avea o problemă serioasă cu băutura, dar care pălea în raport cu problemele pe care le avea cu Shelly. De băutură se putea lăsa. De Shelly, în schimb, se pare că nu chiar atât de uşor.

Lara era sigură că, la fel ca Randy şi Danny, Dave va pleca şi el la un moment dat. Deşi Dave avea să recunoască mai târziu că nu avea puterea s-o părăsească pur şi simplu pe Shelly, a sperat întotdeauna că într-o zi va veni acasă şi n-o va mai găsi.

„Pur şi simplu să plece. Să se mute înapoi în Vancouver sau ceva de genul ăsta”, şi-a amintit el. „Nu ştiu ce speram. Dar ea a continuat să rămână prin preajmă.”

Cântărind lucrurile de la distanță, Lara a observat precedentul creat de bunica Anna, care-şi obligase bărbatul să doarmă în magazie. Primul soț al lui Shelly, Randy, se

obişnuise să doarmă în maşină după ce se certa cu soția lui. Iar acum, la fel i se întâmpla şi lui Dave.

„Nu voia să meargă acasă”, spunea Lara. „Ori poate că nu-l lăsa ea. Omul muncea zi şi noapte, apoi dormea în camionetă. Shelly îşi păstrase pentru ea maşina cea mare. Iar el rămăsese cu camioneta, nu? Şi dormea acolo. Ori se strecura în birou seara, după ce plecau cei pentru care lucra, şi dormea pe jos.”

*

Ulterior, Dave avea să dea vina pentru ceea ce s-a întâmplat în căsuța roşie din Monohon Landing pe faptul că-şi dăduse demisia de la Weyerhaeuser. Shelly insistase să facă lucrul ăsta. Zicea că marea companie de cherestea profita de el şi că ar fi putut câştiga mai mult lucrând pentru altcineva. Dar slujba îl îndepărta de casă, ceea ce, în mod sigur, îl împiedica să fie un tată implicat şi un soț bun.

„Totul era în regulă”, susținea el referindu-se la viața de la Casa Louderback. „Eram doar eu, Shell, Nikki şi Sami şi totul mergea bine. Ajungeam acasă în fiecare seară – aşa cum era normal. O căsnicie înseamnă implicarea amândurora în mod egal, iar eu nu mi-am respectat partea mea de înțelegere. E greu să creşti copii. Nu te poți aştepta ca o mamă să se ocupe de ei tot timpul, înțelegi, să-i disciplineze, să-i ajute la teme. Iar eu nu eram acolo. Şi când eram, dormeam pe mine. Nu puteam să stau treaz nici măcar ca să urmăresc o emisiune la televizor.”

Shelly, din punctul lui de vedere, făcea mai mult decât partea ei de treabă.

„Era mamă sută la sută şi încă ceva pe deasupra. Vreau să spun, copiii aveau petreceri de aniversare, adică veneau prieteni la grătar, toate alea... Mergea întotdeauna la competițiile de atletism ale lui Sami. Pentru că tata nu

ajungea niciodată la evenimentele şcolare ale lui Sami. Chiar nu am reuşit să fiu un soţ bun."

Încercând să supravieţuiască făcând ceea ce trebuie, Dave era convins că, de fapt, făcuse contrariul. Îi dezamăgise pe toţi. Nu reuşise să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

„Tatăl meu a avut grijă de mine şi, ştii, muncea foarte, foarte mult. La fel şi bunicul. Eu mi-am dezamăgit familia. I-am dezamăgit. A fost din vina mea, pentru că eram un ratat."

Facturile medicale îi secau de bani. Shelly îi cerea lui Dave să muncească mai mult, ca s-o scoată la capăt. Era o chestiune de viaţă şi de moarte, insista ea. Cu toate acestea, Dave nu putea să muncească mai mult. Abia se mai ţinea pe picioare, făcând ore suplimentare ca să poată plăti avalanşa de facturi.

La un moment dat, Shelly a ajuns chiar să-i spună că ar trebui să ceară bani de la familia lui. Dave şi-a sunat sora, pe care familia Knotek o considera bogată, şi i-a spus că nu stăteau prea bine cu banii.

— Cancerul lui Shelly ne distruge, a spus el.

Femeia i-a promis că-l ajută.

Câteva zile mai târziu, Shelly s-a întors de la poştă. Dave n-o mai văzuse nicicând atât de furioasă.

— Treizeci de dolari? bombănea ea. Îţi vine să crezi? Zgârcita naibii! Eu am cancer şi asta-i tot ce pot face ei ca să ne ajute?

Dave detesta să ceară bani. Ura şi mai mult faptul că soţia lui se plângea de cadou.

— Ne ajută, Shell, a spus el.

— Nu-i suficient.

Era tot ce putuse să facă. Dave o susţinea mereu. Cerând bani. Muncind cât putea de mult. Cerându-şi scuze familiei sale pentru ce făcea Shelly.

Modelul s-a perpetuat: în timp ce Shelly îl înjosea pe Dave reproşându-i că nu-i poate întreține şi că e un om slab, el folosea orice ocazie pentru a-i spune soției sale că ea însemna totul pentru el.

Spre deosebire de alți soți care cumpărau o felicitare obişnuită în ultimul moment, Dave era atent. Niciodată nu se mulțumea să se semneze doar pe una scrisă deja şi luată de la Hallmark. Dimpotrivă. Cu caligrafia lui impecabilă, îi scria lui Shelly mesaje care erau o mărturie a celor mai profunde sentimente. Sau o versiune romanțată a adevărului.

Îți aminteşti ce mi-ai spus cu ani în urmă? Că îngerii nu se iau niciodată în serios. Eu m-am căsătorit cu un înger. Ochii tăi sunt cei mai blânzi din câți am văzut vreodată. Sufletul tău aruncă umbre de căldură iubitoare oriunde te afli... Iubeşti şi ai grijă de toată lumea, de copii, de alți oameni, animale, plante. Eşti absolut sinceră în inimă şi în suflet.

Nu conta dacă credea cu adevărat în cuvintele lui.

Mesajul său era o dorință şi o speranță. Era ceea ce Dave avea nevoie să creadă în timpul lungilor drumuri spre şi dinspre Raymond.

CAPITOLUL 29

Shelly nu era medic... deşi îi plăcea să se joace de-a doctorul – cel puțin aşa li se părea celor din familie. Sami îşi amintea momente din copilărie când se trezea şi o găsea pe mama ei fluturându-i o fiolă spartă prin fața ochilor. Tuşea şi aproape că-i venea să vomite din cauza a ceea ce trăgea în plămâni.

O văzuse făcându-i acelaşi lucru şi lui Kathy.

„Kathy leşina din cauza abuzurilor şi mama o trezea în simțiri”, a spus Sami. „Ca s-o poată lua de la capăt.”

Odată, pe când locuiau la Monohon Landing, pe Sami a apucat-o o durere de cap. Shelly i-a spus că nu mai aveau Excedrin şi că o să-i dea altceva.

Pastilele arătau ciudat, neobişnuit, dar le-a luat oricum. Următorul lucru pe care şi-l amintea era că se afla afară, pe verandă, în patru labe, incapabilă să-şi ridice capul. Shane a încercat s-o ajute. În zadar.

— Mama ta ți-a dat relaxant muscular. Un rahat nenorocit. Şi mie mi-a făcut asta, a spus el.

În ciuda faptului că avea în casă o rezervă formidabilă de medicamente, Shelly căuta acum ceva ce nu avea în momentul ăla. Fotocopiase informații legate de beneficiile tranchilizantului Haldol, un medicament pe care voia să şi-l procure.

Din anumite motive. Pentru cineva.

*

Tratamentele pentru cancer ale lui Shelly durau deja prea mult, aşa încât Lara n-a mai suportat. După cum vedea ea, femeia îşi obliga fetele să trăiască un coşmar, lăsându-le să creadă că putea muri în orice clipă. Soțul ei ar fi trebuit să-i atragă atenția în legătură cu asta, gândea ea, însă Dave era prea naiv. *Prea drăguț*. Aşa că Lara s-a hotărât s-o înfrunte pe Shelly.

A sunat-o pe fiica ei, Carol, sora vitregă a lui Shelly, şi i-a spus că trebuie să meargă împreună la Raymond, să rezolve problema cu cancerul, o dată pentru totdeauna. Fără s-o avertizeze pe Shelly. Căci de fiecare dată când îi făceau o vizită anunțată, Shelly avea grijă să nu fie nimeni acasă în acel moment.

Mama şi fiica au condus Chevy Blazerul negru din 1992 al Larei până la casa lui Shelly, ca să afle ce se întâmpla cu adevărat. Când Shelly a deschis uşa, Lara ar fi putut

izbucni în hohote de râs dacă ceea ce vedea n-ar fi fost oribil, total aiurea.

Shelly arăta ca o păpuşă Kabuki – şi încă una foarte bolnavă.

„Era dată cu fard alb şi-şi răsese sprâncenele de tot”, şi-a amintit Lara. „Iar faţa... Uau... Parc-o văd şi acum. Pe bune... Era incredibilă.”

Shelly nu părea fericită să-şi vadă în prag sora şi pe mama vitregă. După o clipă de tăcere, le-a invitat înăuntru.

— Mă bucur că aţi venit, a spus ea.

Lara era obişnuită cu minciunile sale, aşa că i-a răspuns cu aceeaşi monedă.

— Vrem să vorbim cu tine despre boala prin care treci, ca să te putem ajuta mai bine, a zis ea.

Shelly s-a aşezat pe un scaun.

— Oh, mulţumesc.

Lara venise cu o misiune clară.

— Avem nevoie de numele doctorilor şi al clinicii. Povestea asta durează de prea mult timp. Vrem să analizăm şi facturile.

Shelly nu a reacţionat. Probabil că nici n-ar fi avut prea multe de spus.

Lara a întrebat:

— Cât de rău te simţi după tratament?

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— Foarte rău.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus la baie. Lara şi Carol s-au uitat una la alta, dar n-au spus nimic. Fetele erau şi ele acolo, stând cuminţi şi susţinându-şi mama. Nu era nici urmă de Kathy Loreno.

Câteva minute mai târziu, Shelly a revenit cu un pumn de păr roşcat.

— Of, mamă, a spus ea, aruncând jos smocul de păr. Părul meu. Tocmai a început să cadă.

— Of, Doamne, a zis Lara, luând părul de jos, sub privirile tuturor.

L-a studiat şi apoi a înfruntat-o din nou pe Shelly.

— Nu ştiam că bolnavii de cancer îşi pierd părul de la mijlocul firului, a spus Lara într-un târziu. De obicei, cade de la rădăcină. Al tău se rupe.

Apoi s-a dus în baie să vadă ce se întâmplase.

„Înăuntru era un coş de gunoi cu nişte şervețele mototolite deasupra", şi-a amintit ea, cu imaginea încă vie în minte, după atâția ani. „Am scormonit prin coş şi am găsit fire lungi de păr şi o foarfecă. Cu fire încă lipite de ea. Păr roşcat. Am ieşit, cu foarfeca în mână. Shelly stătea cu spatele la mine. Carol era pe canapea, înlemnită. Fetele n-au scos o vorbă."

Dar Shelly a refuzat în continuare să spună adevărul.

În maşină, pe drumul de întoarcere, Lara s-a întors spre fata ei.

— Of, Doamne, ființa asta e bolnavă.

Şi nu se referea la cancer.

Carol, încă în stare de şoc, a confirmat din cap.

Totuşi, niciuna dintre ele nu ştia cât de bolnavă.

Cam în aceeaşi perioadă a început un val de apeluri telefonice matinale. Lara sărea din pat şi răspundea, pe la ora două sau trei, iar de la celălalt capăt al firului cineva îi țipa în ureche. Uneori suna şi închidea. Iar şi iar. Femeia nu s-a îndoit o clipă că era Shelly. Dacă nu ea personal, cineva pus de Shelly.

Carol a primit şi ea apeluri similare.

În perioada aceea, Carol lucra ca model pentru Nordstrom – şi i-a povestit şi lui Shelly, care păruse interesată. În mod ciudat, agenția de modelling a anunțat-o pe Carol că, într-o seară, primiseră o informație anonimă cum că era o hoață şi că nimeni n-ar trebui s-o angajeze.

Era o acțiune marca Shelly. Întotdeauna își vărsa nervii seara târziu, când ceilalți dormeau.

„Mereu fusese așa”, și-a amintit Lara. „Pasăre de noapte. Nu putea să doarmă niciodată, nici când era mai tânără. Așa că dimineața avea cearcăne mari la ochi. N-o puteam da jos din pat. Iar dacă trebuia să meargă undeva, era o adevărată luptă, în fiecare zi. Un scandal monstru, indiferent despre ce era vorba.”

*

Shelly era livid㠂. Aflase că se organiza o cină cu spaghete ca strângere de fonduri pentru părinții unui coleg al lui Nikki, care aveau cancer.

— Tu de ce n-ai făcut așa ceva pentru mine? Nu mă iubești deloc.

Tu nu ai cancer, mamă, a gândit Nikki.

— Îmi pare rău, mamă, a spus ea cu voce tare.

Shelly a clătinat din cap cu un dezgust amar.

— Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu tine, Nikki. Nu faci decât să mă dezamăgești. Ești o dezamăgire nenorocită!

CAPITOLUL 30

La aproape 16 ani, Shane Watson era epuizat. Mergea la școală, muncea în curte până seara târziu și dormea în debaraua verișoarei sale Nikki. Era epuizat fizic și psihic. Nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui, lucrurile pe care Shelly și Dave îl obligau să le facă, nu era corect sau normal. Ura întreaga situație. Voia să scape. Și totuși, în ultimă instanță, Shane își dădea seama că era la fel de captiv ca și Kathy. Ar fi fost o ironie, dacă n-ar fi fost atât de oribil. Familia Knotek fusese planul lui de rezervă, marea lui speranță. Ei îl salvaseră de viața pe stradă, dar pentru ce?

După părerea lui, Shelly era mai mult decât o mare figură, iar Dave nu era cu nimic mai bun. Poate chiar mai rău. Era un bărbat în toată firea şi părea de neînţeles cum de putea face tot ce-i cerea ea. Exerciţii în pielea goală pentru Shane şi Nikki. Sărituri afară, în aer liber, în plină iarnă. Plimbări în jurul casei în miez de noapte, până căzeau din picioare. Pe măsură ce creştea şi se făcea mai puternic, Shane a început să riposteze, comunicându-le tuturor exact ce gândea. Cât de aiurea devenise totul înainte şi după Kathy. El şi Dave s-au luat la harţă de mai multe ori, în timp ce Shelly pândea în apropiere, spunându-i soţului ei să-i dea o lecţie.

— Pentru binele lui, Dave!

De câteva ori, la Monohon Landing, lucrurile au degenerat în altercaţii fizice.

Odată, Shane l-a lovit pe Dave în timpul unei dispute în spălătorie. Peste ani, Dave nu mai ştia ce s-a întâmplat atunci între el şi nepotul său, de s-a ajuns la lovituri. Se prea poate să-i fi spus ceva Shelly despre faptul că Shane fusese obraznic cu ea.

„Devenise tot mai încăpăţânat”, îşi amintea Dave. „Fugea întruna. Un băiat independent, de capul lui. Ar fi provocat pe oricine.”

Totuşi, lui Dave îi plăcea de Shane.

„Ne spunea mamă şi tată”, zicea el mai târziu. „Muncea din greu. Încerca să înveţe bine. Shell se străduia să-l ajute, pentru că toată lumea îl desconsidera şi, la urma urmei, era nepotul ei. Sânge din sângele ei. Era greu, pentru că Shane era dificil. Mereu avea probleme la şcoală.”

Notele în scădere ale lui Shane aveau legătură cu ceea ce se întâmpla acasă. Însă Dave nu-şi dădea seama de lucrul ăsta, pentru că nu era niciodată prin preajmă.

Băiatul a scris într-o lucrare de la şcoală ceva ce a produs o fisură în aparenţele pe care Shelly şi Dave încercau să le creeze în legătură cu se întâmpla în familia lor.

Ei bine, omul devine din ce în ce mai civilizat, dar în acelaşi timp devine mai barbar... ei bine, probabil pentru că nu-mi place ceea ce aud [sic!] *şi nu-mi plac nici oamenii pe care-i aud* [sic!].

La o altă temă din clasă, Shane a făcut o listă cu lucrurile ce contau cel mai mult pentru el.

Să pun întotdeauna familia pe primul loc.

Să nu consum droguri sau alcool.

Niciodată să nu pârăsc sau să torn pe cineva.

Shane ştia care era rolul lui în familie. Odată i-a dau un şut lui Kathy cu cizma pentru că aşa îi ordonase Shelly. S-a uitat apoi la ea cum încerca să se ridice, ca un animal care fusese izbit de o maşină pe drumul din faţa casei. Plângea şi ţipa, implorând milă.

— Loveşte-o din nou, Shane!

Şi a lovit-o. Şi totuşi, fiinţa aceea nu era el. Deşi îi plăcea s-o dea în leagăn pe Tori şi să se joace cu Sami, cea mai apropiată confidentă a lui era Nikki. Când nu vorbeau despre cât de mult o urau pe Shelly, cum le-ar plăcea să-i arunce un uscător de păr ori un aparat de radio în cadă, plănuiau cum să scape. Shane era convins că, oricât de disfuncţională fusese viaţa familiei sale înainte de a se muta la soţii Knotek, fusese mult mai bună decât era acolo.

— Orice ar fi mai bine, îi spunea el lui Nikki. Trebuie să plec naibii de-aici. Cu toţii ar trebui să plecăm.

Şi Nikki voia să plece, dar mai avea doi ani de liceu.

— Trebuie să termin, apoi să plec la facultate, spunea ea.

— Nu pot să aştept până atunci, zicea Shane, clătinând din cap.

— Dacă pleci, te rog, nu mă lăsa aici.

El îi promitea întotdeauna.

— Normal. Plecăm împreună. Iar dacă voi fi nevoit să plec în pripă, fii sigură c-am să mă întorc după tine.

— Aşa să faci.

În sufletul ei, Nikki se îndoia că va fi cândva în stare să plece. Trebuia să se gândească şi la surorile ei. Ştia că mama ei avea un mod ciudat şi dur de a ține la ea. Şi mai ştia că oriunde s-ar fi dus, oricât de departe, aceasta ar fi găsit-o. Doar o găsise pe Kathy la mall. Reuşise să dea de Shane în mijlocul oraşului Tacoma.

Mama ei era un vânător de temut.

CAPITOLUL 31

Dave Knotek a participat de bunăvoie la abuzurile asupra lui Nikki şi Shane, iar Shelly insista că cei mici scăpaseră de sub control şi aveau nevoie de o disciplină severă, pentru a se asigura că vor fi pe drumul cel bun atunci când vor fi mari. Într-un fel, lui Dave i se părea normal. Copiii chiar aveau nevoie de o mână de fier.

El, de exemplu, nu-şi condamna tatăl că-l lovise în copilărie cu o curea pentru ascuțit briciul.

Dar Kathy? În cazul acesta îi era cu mult mai greu să găsească scuze pentru ce i se întâmpla. Era femeie în toată firea, nu un copil. În plus, făcea ceea ce i se cerea. Spăla haine. Făcea curățenie. Hrănea animalele. Lucrurile nu-i ieşeau mereu aşa cum voia Shelly, dar se străduia.

Dave stătea în camionetă, pe malul râului. Era speriat, obosit – ca o frunză pe suprafața apei – şi se simțea incapabil să pună capăt lucrurilor ce i se întâmplau lui Kathy. Nu se prefăcea că problema nu există – chiar nu. Pur şi simplu nu era în stare să se lupte cu Shell ori măcar să-i spună să înceteze.

Când Shelly o acuza pe Kathy că numai ea era de vină pentru starea în care se afla ori lua în râs eforturile prietenei

sale de a se pune pe picioare, Dave nu-i reproşa nimic, nu-i arăta că, în realitate, ea era de condamnat. Când Shelly îl acuza pe Shane pentru problemele cognitive ale lui Kathy, Dave nu o contrazicea. Nu-i spunea că ea îl forța pe Shane s-o lovească pe Kathy.

Dave vedea încotro se îndreptau lucrurile şi care fusese rolul lui în toate acestea. Declinul fizic al lui Kathy se agrava şi era evident, pentru el, că, dacă se continua în felul ăsta, femeia putea să moară. În timpul unuia dintre drumurile spre casă, în Raymond, a luat-o deoparte pe Shelly, sugerându-i o soluție posibilă.

— Lasă-mă s-o duc undeva, a spus el.

Shelly nu înțelegea.

— Ce?

— Aş putea s-o duc în Oregon ori în altă parte şi s-o las pur şi simplu acolo.

Shelly nu credea că ar fi o idee bună. Kathy ar fi putut spune cuiva ce i se întâmplase. În plus, avea să-şi revină.

— Nu-ți face griji, a spus Shelly. O să-şi revină.

Lui Dave nu-i venea să creadă, dar, ca de obicei, n-a contrazis-o. Totuşi, era îngrijorat de ceea ce urma să se întâmple.

În afară de a executa ordinele lui Shelly, a-şi face griji era tot ce părea să facă Dave.

*

Când era vorba să-şi manifeste furia, Shelly Knotek era plină de surprize. Putea să doarmă tun în miezul nopții, pentru ca apoi să sară dintr-odată din pat, țipând furioasă la una dintre fete sau la Shane. Era ca personajul negativ dintr-un film de groază. Era în stare să treacă de la calm la furie în mai puțin de cinci secunde.

Peste ani, fetele ei aveau să spună că, deşi probabil că nu mai exista pe planetă o altă persoană la fel de leneşă ca

mama lor – uneori zăcea pe canapea o zi întreagă, cu ochii fixați într-o carte sau la televizor –, dacă ceva o punea în mişcare, devenea dintr-odată ca o pisică ce vede un şoarece alergând pe podea.

Într-una din zile n-a fost vorba de un şoarece.

Ci de o cutie Tupperware.

Shelly stătea ghemuită pe canapeaua din sufragerie, iar la un moment dat s-a uitat spre bucătărie şi a văzut pe podea un recipient Tupperware cu fecale. A fugit într-acolo şi a luat de pe blat un cablu electric. Kathy, care fusese lăsată în casă în ziua aceea ca să muncească în bucătărie, s-a ghemuit şi a încercat să scape. Shelly s-a năpustit imediat asupra ei, lovind-o cu cablul. Femeia a început să plângă şi s-o implore să n-o mai lovească, dar degeaba.

Shelly era Cujo. Freddy Krueger. Clovnul cel înspăimântător, Pennywise, din *It*.

— Lua-te-ar naiba, Kathy!

Kathy era fata de sub duş. Femeia blocată în maşină. Victima care implora să i se mai dea o şansă înainte ca atacatorul să-i facă felul.

— N-am să mai fac niciodată.

Shelly a continuat însă s-o biciuiască şi a început s-o tragă de păr şi s-o târască prin bucătărie. Kathy pierduse mult în greutate, dar era încă o femeie masivă. Totuşi, Shelly o târa ca pe o păpuşă de cârpă. Furia îi dădea o forță supraomenească.

Shane şi fetele mai văzuseră asta. Adrenalina.

— Nu mai vreau să văd aşa ceva în bucătăria mea. Niciodată! Înțelegi? Eşti o jegoasă, Kathy! Asta eşti!

Faptul că Shelly îi revocase lui Kathy privilegiul de a merge la baie nu mai conta. Faptul că Shelly trebuia să-i permită să-şi facă nevoile era irelevant. În plus, faptul că Shelly dormea, iar Kathy nu îndrăznise s-o trezească pentru

a-i cere permisiunea de a folosi toaleta nu avea nicio legătură cu asta.

Era timpul să se gândească la ceva nou. O pedeapsă care s-o facă pe Kathy să înțeleagă o dată pentru totdeauna că trebuia să respecte regulile casei.

Shelly i-a spus lui Dave, când a venit acasă, ce făcuse femeia.

— O cutie Tupperware plină de rahat în bucătăria noastră, Dave! Îți vine să crezi? Chiar a comis-o de data asta, aşa că trebuie să faci ceva.

Dave a fost de acord că ceea ce făcuse Kathy era absolut dezgustător; totuşi, habar nu avea ce s-ar putea face, în afară de a o izola în sala pompelor.

Lui îi plăcea de Kathy. Toți o plăceau. Da, se purtase urât, dar nu voia s-o bată. Era inutil şi – chiar dacă n-a spus-o cu voce tare – *o nebunie*.

Shelly avea deja o idee despre cum ar fi putut-o lecui pe Kathy de proastele ei obiceiuri.

— Aplică-i înecarea simulată.

Şi-a instruit soțul cum să construiască un fel de balansoar dintr-o scândură lată aşezată pe un suport metalic făcut dintr-un rezervor vechi luat din hambar. Fără să protesteze, Dave s-a supus, în timp ce Shelly îi lătra ordinele. Aşa trebuiau să facă pentru a o pedepsi pe nemernică. La unul dintre capetele scândurii a fost pusă o găleată cu apă.

— Voi doi stați aici şi vă uitați, le-a spus Shelly lui Shane şi lui Nikki.

Băiatul i-a şoptit fetei că, deşi nu credea că, dintre abuzurile la care fusese supusă Kathy, ar fi putut fi vreunul mai rău decât ăsta, era un „un nivel cu totul nou de nebunie”.

Shelly a adus-o pe Kathy, acum dezbrăcată, din sala pompelor. O ajuta să meargă, deoarece femeia se deplasa

de-acum cu dificultate. Pierduse mult din greutate, iar vederea ei aproape că a făcut-o pe Nikki să vomite. Era plină de vânătăi, iar pielea îi atârna în falduri roşiatice.

— Îmi pare rău, repeta Kathy. Te rog, nu face asta.

— Taci naibii din gură! s-a răstit Shelly. Eşti un rahat nenorocit şi am să te fac să mă asculți!

Kathy a implorat şi s-a rugat. S-a uitat la Nikki şi Shane cu o expresie care părea să spună *Nu mă ajută nimeni?*

Dave a aşezat-o pe Kathy cu fața în jos pe scândură. Ea a încercat să se împotrivească, dar era prea slăbită. Bărbatul a imobilizat-o şi a înfăşurat-o în bandă adezivă, ca s-o țină nemişcată ca pe o mumie.

Shelly i-a dat soțului ei un semnal, iar el a coborât capul femeii în găleata cu apă. Şi a ținut-o aşa o clipă. Nu voia s-o înece. Doar s-o facă să asculte de Shelly.

Să devină o persoană mai bună.

Odată pornite lucrurile, Shelly i-a cerut lui Nikki să supravegheze drumul de pe veranda din fața casei, iar fata a făcut întocmai. Shane a fost trimis pe alee, să se asigure că familia de vizavi nu auzea țipetele lui Kathy. Sami a fost pusă să stea de pază în curte.

Copiii o puteau auzi pe mama lor râzând de Kathy. O făcea idioată. Grasă. Urâtă.

— Eşti inutilă, Kathy! Trebuie să-ți revii!

Nikki încerca să nu mai audă țipetele femeii, care era cufundată cu capul în apă, iar apoi ridicată. Vocea îi era slabă, auzindu-se mai degrabă nişte bolboroseli decât țipete, în timp ce se lupta să respire şi implora milă. Nikki era la post, în timp ce mama ei lătra ordine şi tatăl le executa. Scena era şocantă, un spectacol horror şi nepotrivit cu peisajul bucolic în care se desfăşura. Pomi fructiferi. Cai pe păşune. Şi o femeie goală legată de o scândură şi cufundată cu capul în apă în mod repetat.

Povestea n-a durat mult. Poate vreo zece minute. Totuşi, destul pentru ca imaginea lui Kathy, goală, legată şi ţipând după ajutor, să i se fixeze pentru totdeauna în memoria lui Nikki.

Ulterior, Shelly a caracterizat pedeapsa cu înecarea simulată drept „un duş” sau „o baie”. Prietena ei nu avea grijă de propria sa igienă corporală, aşa că ea şi soţul ei folosiseră acea tehnică pentru a o spăla.

Bineînţeles că nimeni dintre cei aflaţi la faţa locului n-a văzut lucrurile în felul ăsta. N-avusese nimic de-a face cu îmbăierea lui Kathy.

„Mamei îi plăcea să-i facă asta lui Kathy”, şi-a amintit Nikki într-o după-amiază, în casa ei din zona Seattle, pe când copiii ei se jucau afară, întorcându-se la perioada adolescenţei sale petrecute în Raymond. „Nu înţeleg cum şi de ce, dar chiar îi plăcea. S-a întâmplat doar o dată. Dispozitivul a fost pus deoparte. Nu l-am mai văzut niciodată.”

Bătăi. Înecare simulată. Zile nesfârşite în sala pompelor. Shelly era foarte activă când era vorba să o hărţuiască şi s-o tortureze pe Kathy. Ca şi cum Kathy nu mai era o fiinţă umană. Shelly părea să o trateze ca pe cel mai nenorocit animal de companie al unui sadic. O hrănea cu mâncare stricată din frigider, pe care o amesteca într-un blender.

— Bea acest smoothie, Kathy.

Mâinile femeii tremurau când a luat paharul şi s-a uitat la conţinutul său maroniu-cenuşiu.

Shelly o fixa cu privirea.

— Nu-i bun?

Kathy a băut amestecul de hamburger demult expirat şi alte produse stricate.

— Delicios, a spus ea. Mulţumesc, Shelly.

Altă dată, Nikki şi-a văzut mama umplând o ceşcuţă pentru copii cu sare Morton, din dulapul de la bucătărie. Nu

înțelegea ce avea de gând să facă, dar era foarte curioasă. Shelly îl recrutase şi pe Shane la ceea ce avea de gând să facă, iar acesta a făcut ce i s-a cerut. Fata i-a urmărit pe cei doi la ieşirea din sala pompelor. N-a reuşit să acopere întreaga distanță, ci a ales să se retragă şi s-o urmărească pe mama sa cum descuie uşa.

Shelly i-a dat cănița lui Kathy, care în acea perioadă abia se mai ținea pe picioare fără ajutor.

— Înghite nenorocita asta de sare.

Kathy a mijit ochii în lumina puternică a zilei.

— Nu.

Shelly i-a spus că sarea îi va face bine.

— Te va ajuta la picioarele tale umflate.

„Sigur că nu eram doctor, dar cred că oricine ar fi înțeles că în niciun caz sarea aceea nu avea să-i facă vreun bine lui Kathy", şi-a amintit Nikki. „Mama se purta ca şi cum i-ar fi dat cine ştie ce tratament. Întotdeauna avea un motiv întemeiat petru toate rahaturile pe care ni le făcea nouă sau lui Kathy."

Femeia a încercat să se împotrivească, ceea ce era neobişnuit. De obicei era foarte ascultătoare.

— Nu vreau.

Însă Shelly a insistat.

— Înghite-o! a țipat ea. Înghite-o toată, Kathy!

Femeia s-a opus în continuare. Ca întotdeauna, nu se putea împotrivi voinței necruțătoare a lui Shelly.

Nikki n-o putea vedea tot timpul pe Kathy din punctul ei de observație, dar o auzea refuzând sarea, în timp ce mama ei şi Shane zbierau la ea.

— Înghite nenorocita asta de sare! N-am toată ziua la dispoziție!

Nikki a auzit-o pe femeie scuipând sarea pe care era obligată s-o înghită. Totuşi, cei doi n-au slăbit-o până n-a înghițit şi ultima granulă.

— Înghite-o toată!

După care Shelly i-a dat lui Kathy şi nişte pastile, spunându-i să le înghită şi pe alea. Apoi cei doi au încuiat uşa şi au plecat.

CAPITOLUL 32

Nimeni nu părea să observe ce se întâmpla în mica fermă roşie de pe Monohon Landing Road. Unii vor spune mai târziu că s-au gândit că s-ar putea întâmpla ceva dubios acolo, dar, în afară de un vecin care a sunat la autorităţi deoarece caii erau neglijaţi, nu s-a raportat nimic, niciodată. Chiar şi după ce copiii din autobuzul şcolar au văzut o femeie goală alergând prin curte, reacţia rapidă a lui Shelly despre scurtcircuitul din jacuzzi s-a dovedit a fi o acoperire plauzibilă.

Nimeni n-a auzit-o pe Kathy ţipând în timp ce era lovită cu piciorul ori îi era aplicată înecarea simulată.

Nimeni n-a observat porţiunile cu pământ îmbibat unde Shane şi Nikki erau puşi să se bălăcească.

Nimeni.

Şi totuşi, în casă plutea un copleşitor sentiment prevestitor de rău. Era ceva apăsător, precum acele şorţuri de plumb pe care le folosesc dentiştii când fac radiografii. Nikki şi Shane au vorbit despre asta când au împărţit o ţigară în pădurea din spatele casei. Erau aliaţi mai mult ca oricând, legaţi prin ceea ce le făcea Shelly.

Şi mai ales prin faptul că fuseseră martori la ceea ce i se întâmpla lui Kathy.

Era ceva rău.

— Trebuie să plece, a spus Shane, referindu-se la Kathy.

— Nu poate, a zis Nikki.

Şi avea dreptate.

Kathy respira tot mai greu, chiar şi atunci când stătea jos. Nici vorbă să stea în picioare. Abia dacă putea face asta cu propriile puteri. Ochii săi păreau oarecum tulburi, iar pielea, o hartă plină de linii roşii umflate şi pete albastre. Fiecare semn spunea o poveste despre cum o înfuriase Kathy pe Shelly. La un moment dat, Shelly i-a spus lui Sami că aveau de gând să o scoată pe Kathy din sala pompelor şi să o aducă în casă, pentru o baie sau un duş.

— O să-i facă bine, i-a zis ea.

Sami s-a bucurat. Soba cu lemne era mereu aprinsă. Căldura o va ajuta, cu siguranţă. Kathy suferise cât fusese izolată în sala pompelor, săptămâni întregi. Sau poate luni. Fetei îi venea greu să stabilească o cronologie exactă a faptelor mamei sale. Abuzul era haotic – o ţintă mobilă care-i ţinea pe toţi în tensiune.

— Bine, mamă.

Kathy gemea la fiecare pas, în timp ce o ajutau să traverseze peluza, apoi să intre în casă, prin sufragerie, până la baia de lângă dormitorul principal. Vânătăi hidoase îi marcau trupul, iar pielea îi atârna în pliuri din cauza pierderii masive în greutate. Slăbise mai bine de 45 de kilograme de când se mutase la familia Knotek. Dispăruseră comentariile lui Shelly despre cât de „grozav” arăta Kathy acum, că era mai slabă.

Shelly se purta ca şi cum duşul ar fi fost un mare răsfăţ, ceea ce şi era. De luni întregi Kathy nu mai avusese voie să folosească instalaţiile sanitare din casă. „Băile” ei fuseseră cu înălbitor direct din sticlă şi apă de la furtun.

— O să fie plăcut, Kathy, i-a spus Shelly prietenei sale. Apa caldă o să te facă să te simţi mai bine.

Femeia a bâiguit câteva răspunsuri neinteligibile. Într-un fel ciudat, lui Sami i s-a părut că e recunoscătoare pentru duş. Când s-a dovedit că nu era în stare să stea în picioare,

Shelly a schimbat tactica şi a stabilit să facă o baie. A dat drumul la apă.

În timp ce încercau s-o bage pe Kathy în cadă, aceasta a alunecat, iar uşa de sticlă a duşului a sărit din ţâţâni şi s-a zdrobit de podea. Peste tot s-au împrăştiat cioburi sclipitoare de sticlă securizată. Kathy plângea, iar Sami a încercat s-o împiedice să se rănească, dar s-a rostogolit prin cioburi, tăindu-se la abdomen şi pe picioare.

Mult timp după aceea, amintirea a ceea ce văzuse în acea zi o făcea pe Sami să izbucnească în plâns.

„E greu", a spus ea întorcându-se în timp. „Pur şi simplu încerc să nu mi-o imaginez, dar o văd. E greu. Atâtea vânătăi peste tot. Toate făcute de mama. Era toată o vânătaie mare, imensă."

Sami a simţit cum se schimbă atmosfera în cameră. În acel moment li se alăturase deja şi Nikki. Shelly era toată numai miere, cu vorbe frumoase şi mângâieri iubitoare, de prietenă bună.

— Totul va fi bine, Kathy, a zis ea, întâlnind privirea fiicei sale.

Sami îşi dădea seama că, în acel moment, mama ei era speriată. Shelly continua ca şi cum ar fi încercat s-o convingă pe Kathy că totul va fi în regulă, când ştia foarte bine că nu mai era cale de întoarcere. Femeia trebuia să meargă la spital, dar Shelly insista că poate s-o ajute.

Să o vindece.

Să o salveze.

— O să te ţinem în casă, Kathy, a spus Shelly. Ţi-ar plăcea, nu?

Femeia vorbea incoerent. Părea să fie de acord.

Toate trei au ajutat-o să meargă la baie, unde au încercat să oprească sângerarea cu prosoape şi hârtie igienică.

Nikki a ieşit plângând, foarte afectată. Mai târziu, când a revăzut-o pe Kathy, mama ei făcuse tot posibilul să oprească

sângerarea. Unele tăieturi tot mai aveau nevoie de îngrijire medicală.

„Mama o bandajase toată. Nu cred că mai sângera prea tare, dar ar fi trebuit dusă la spital pentru nişte copci."

Când Nikki i-a spus lui Shane ce se întâmplase, acesta a izbucnit.

— Trebuie dusă la spital, a zis el. Nu-i normal. Cu toții ştim asta.

*

Dave lucrase la o extindere a spălătoriei din spatele casei. Era un spațiu mic, neterminat. Spre deosebire de sala pompelor, era încălzit şi uscat. Shelly a pus acolo două saltele, o pernă şi nişte pături. A băgat-o pe Kathy în pat, spunându-i că totul va fi bine.

Era o minciună. Lui Sami i s-a părut că observă o sclipire în ochii lui Kathy.

Teamă. Neîncredere. Derută.

La puțin timp după ce au mutat-o pe Kathy în spălătorie, Shane şi fetele au ajutat-o să vină în sufragerie, să se uite la televizor. Nu se putea ține pe picioare, aşa că a fost nevoie de câte un copil pe fiecare parte, ca s-o sprijine. Au aşezat-o pe canapea, în timp ce la televizor rulau desenele animate ale lui Tori. Kathy era trează, dar nu lucidă. Sami i-a dat una dintre jucăriile lui Tori, un telefon mic din plastic cu două cabluri ce se îmbinau la capete. Kathy ținea cablurile cu degetele ei învinețite, dar nu reuşea să facă ceea ce pentru un copil de trei-patru ani n-ar fi constituit o problemă. A încercat de nenumărate ori, dar n-a reuşit să conecteze părțile. Copiii au înțeles – ceva nu era în regulă cu creierul lui Kathy.

Mai târziu, Sami a găsit o scândură de doi pe patru şi a pus-o de-a curmezişul patului, la înălțimea taliei, astfel încât Kathy să se poată prinde de ea şi să se ridice. A bătut-

o în cuie de stâlpii expuşi ai camerei, de o parte şi de alta a patului. Aproape imediat, Shelly i-a spus s-o dea jos.

— De ce? a întrebat fata. O ajută.

Shelly i-a aruncat o privire.

— Nu înțelegi, i-a spus ea, tratând actul de bunătate al lui Sami ca pe o greşeală prostească. Kathy e leneşă şi trebuie să se înzdrăvenească. N-o ajuți deloc, Sami. Vrem să se facă bine, nu? Dar trebuie să se descurce singură.

Sami nu a mai zis nimic. Ştia prea bine că femeia era foarte bolnavă, nu leneşă. „Nu putea merge. Cădea, se ridica şi cădea din nou. Nu mai avea deloc echilibru. Nu mai avea dinți. Părul îi căzuse."

Într-o zi, după şcoală, Sami a aşteptat momentul când mama ei nu era atentă şi s-a dus în spălătorie. A îngenuncheat lângă pat şi şi-a pus mâna pe mâna lui Kathy. Era rece.

— Kathy, a şoptit Sami. Am venit să văd cum te simți.

I-a ridicat pătura şi i-a aranjat perna. Femeia a bolborosit ceva, dar n-a răspuns. Ochii ei o priveau pe Sami şi păreau să o urmărească. În rest, nimic.

— Kathy, a repetat ea. Mă auzi?

Kathy a clătinat din cap, după care a dat ochii pe spate.

Sami a început să plângă.

Se-ntâmplă ceva foarte grav. Kathy are nevoie de ajutor.

CAPITOLUL 33

Dave Knotek condusese Dumnezeu ştie cât ca să ajungă acasă din Whidbey Island. Feribotul. Autostrada. Traficul din Seattle. Autostrada 101. Îi luase o veşnicie. Băuse patru litri de cafea şi luase un pumn de No-Doz. Mintea îi era în acea stare confuză în care lucrurile nu au întotdeauna sens. Era mai stresat ca oricând. Shelly se plânsese din nou de

bani şi de cât de greu îi era să se descurce singură cu copiii şi cu Kathy.

Şi cu Kathy.

Ştia de incidentul din baie, când femeia se rănise la abdomen şi la picioare. Shelly îi spusese că o aranjase şi că va fi ca nouă. El nu era chiar aşa convins.

Când a ajuns acasă după drumul lung cu maşina, în iulie 1994, a auzit un sunet venind din spălătorie, ceva ce nu mai auzise în viaţa lui. Ştia că nu era produs de un animal, dar nici nu părea întru totul uman. Era un geamăt moale, punctat de o bolboroseală ciudată.

— Ce-i zgomotul ăsta? a întrebat el.

Shelly, care se pregătea să meargă s-o ia pe Nikki de la restaurantul Sea Star din Grayland, unde lucra la spălat vasele, nu părea îngrijorată.

— Oh, e Kathy. E în regulă. Se odihneşte.

— Nu pare a fi în regulă.

Shelly a ignorat remarca lui Dave şi le-a strigat pe fete.

— Sami! Tori! Să mergem!

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Dave.

Când fusese ultima oară acasă, îi atrăsese atenţia soţiei sale asupra deteriorării stării de sănătate a lui Kathy. O parte a feţei începuse să i se lase puţin. Era şi învineţită. Părea să nu-şi poată controla cuvintele şi chiar să-şi fixeze privirea. Dave îi plimbase degetul prin faţă, dar ochii ei nu-i putuseră urmări mişcările. Nu se putea ridica, nici să stea în picioare fără ajutor. Nu avea deloc echilibru.

— Se va face bine, insistase Shelly.

Iar acum, Shelly şi fetele plecaseră să o ia pe Nikki, lăsându-l pe Dave nedumerit. Shane spăla vasele în bucătărie.

Alte sunete guturale din spălătorie l-au făcut pe Dave să se ducă la Kathy, care zăcea în patul improvizat pe care i-l

aranjase Shelly în vara aceea. Aerul fierbinte de iulie umplea mica încăpere.

Dave s-a aplecat spre Kathy. Aceasta vomitase, iar sunetele pe care le scotea indicau faptul că se sufoca. Mirosul era dezgustător, şi inima lui Dave bătea atât de tare, încât era sigur că va face un atac de cord. Ochii lui Kathy se rostogoleau în orbite. Se chinuia să respire. Era aproape nemişcată, prăbuşită, scoțând nişte sunete firave şi jalnice.

— Ce se întâmplă cu ea? i-a strigat el lui Shane, apucând-o pe Kathy de umeri şi scuturând-o.

Femeia era apatică.

Shane rămăsese împietrit, cuprins de groază.

— Nu ştiu.

— Doamne, a exclamat Dave, uitându-se la băiat. E de rău.

Şi chiar era. Foarte rău.

— Kathy! a strigat Dave, ceva mai tare. Eşti bine? Kathy, răspunde-mi!

Ea a bolborosit ceva, la care Dave a început să se panicheze.

— Nu respiră, Shane!

Bărbatul a căzut în genunchi şi, apucând-o pe Kathy, a reuşit cumva s-o întoarcă pe o parte. A început să-i curețe voma din gât. Avea şi-n nas. A scos-o cu degetele.

— Nu respiră!

Tremura, în timp ce încerca să-i facă resuscitare cardio-pulmonară. S-a chinuit mult timp, poate vreo cinci minute. I-a făcut şi masaj cardiac. Nimic.

Mai târziu, şi-a amintit la ce se gândea în clipa aceea.

„Ştiu că ar fi trebuit să sun la 911, dar după tot ce se întâmplase, chiar nu voiam poliţişti pe acolo. Nu voiam să-i creez probleme lui Shelly. Sau copiilor, să-i oblig să treacă printr-o astfel de traumă... Nu voiam ca asta să le ruineze

viețile ori familia noastră. Intrasem în panică. De-adevăratelea. Nu ştiam ce să fac."

În continuare Kathy nu reacționa în niciun fel. Dave s-a chinuit s-o ridice, dar era prea grea. Cumva, a încercat o manevră Heimlich. Nimic. Nu ştia de cât timp încerca s-o salveze, dar era inutil. Shane devenise deja foarte agitat, vorbind despre cât de aiurea era toată povestea aia. Cei doi s-au privit în ochi, rămânând apoi înmărmuriți, neştiind cum să gestioneze situația.

Totul indicase posibilitatea unui asemenea deznodământ, dar pe moment situația părea irealĂ.

Kathy Loreno murise.

Dave a sunat la Sea Star, să vadă dacă poate da de Nikki sau de Shelly, dar ele se aflau deja în parcare. Băiatul care răspunsese a reuşit s-o cheme înapoi pe Shelly.

Fetele şi-au amintit că Shelly era albă la față când s-a întors la maşină.

— Cum se simte Kathy? E bine? şi-a amintit Sami că o întrebase pe mama ei tot drumul până acasă.

Femeia a rămas neobişnuit de tăcută, nici măcar nu s-a uitat spre fata ei mijlocie. Nu şi-a luat privirea de la drum.

— E bine.

Nikki ştia că se întâmplase ceva îngrozitor.

Doar că nu ştia ce.

Când au ajuns acasă, Dave a luat-o imediat deoparte pe Shelly, spunându-le copiilor să-i lase o clipă, deoarece au de discutat ceva important. Fetele şi Shane au zăbovit puțin în sufragerie, însă el le-a zis pe un ton ferm să meargă sus şi să se uite la televizor.

— S-a dus, i-a spus el lui Shelly, după ce copiii au ieşit din încăpere.

— Cum adică „s-a dus"?

Dave a tras-o mai aproape. Shelly trebuia să înțeleagă ce avea să-i spună.

— Nu mai e aici! Shelly, Kathy a murit. Du-te şi vezi.

Shelly s-a dat înapoi. Cu o expresie exasperată şi perplexă, s-a îndreptat spre locul unde trupul femeii zăcea pe saltea, în spălătoria sufocantă. Era ca şi cum nu avea nicio idee despre cauza morţii lui Kathy.

*

Copiii s-au îngrămădit în camera lui Nikki. Auzeau că se întâmpla ceva la parter – discuţii, ţipete. Dar niciunul nu putea înţelege ce anume spuneau părinţii lor.

— Stai aici cu Tori, i-a spus în cele din urmă Nikki lui Sami. Eu şi Shane mergem să vedem ce se întâmplă.

Sami plângea. Se întâmplase ceva rău.

Nikki şi Shane s-au furişat jos pe scări şi prin sufragerie. Dave şi Shelly erau afară, certându-se în curte, aşa că s-au dus în cămăruţa unde stătuse Kathy. Era întuneric, dar n-au aprins lumina.

Chiar dacă ştia ce se întâmplase, Shane nu i-a spus lui Nikki nimic deocamdată. Au strigat-o pe Kathy, dar nu a răspuns. Shane i-a împins piciorul, dar nicio reacţie. În cele din urmă, i-a ridicat mâna, lăsând-o apoi să cadă. Faţa îi era nemişcată. Umflată. Vânătă. Complet lipsită de viaţă.

— Mda... a murit, a zis el. A murit de-a binelea. La naiba...

Nikki era îngrozită. Tremura, în timp ce s-au strecurat înapoi la etaj şi i-au spus lui Sami.

„Sami a luat-o razna”, îşi amintea Nikki. „Serios. O iubea foarte mult pe Kathy.”

Auzind gălăgia, Shelly s-a dus s-o consoleze pe Sami, după care s-a întors la parter. Un minut mai târziu, era înapoi.

„A venit înapoi şi a zis, ştiţi, mergeţi la maşină... mama chiar era drăguţă în acel moment, spunându-ne că totul va

fi bine. Şi că nu putem lăsa pe nimeni să ne distrugă familia", îşi amintea Nikki.

— Trebuie să chemăm o ambulanță, a spus Shane.

— N-are rost, a zis Shelly mijind ochii. A murit.

Casa era într-o agitație de nedescris. Copiii erau isterici. Shelly plângea şi ea. Ba îi asigura că totul va fi în regulă, ba plângea în hohote. Dave bocea şi el. Era cu nervii la pământ, iar inima îi bătea mai să-i sară din piept.

Se gândea doar că ar fi trebuit să pună piciorul în prag.

Dar n-o făcuse. Şi nu o făcea nici acum.

Shelly, în schimb, a făcut bagajele fetelor, urmând să le ducă la un motel din apropiere de Westport.

Era trecut de zece când le-a cazat acolo, le-a dat bani şi nişte snackuri şi le-a promis că se va întoarce mai târziu împreună cu Shane. Între timp, le-a spus să nu vorbească cu nimeni. Absolut cu nimeni. Despre nimic din ce se întâmplase acasă. Era complicat, le-a mai spus. Voia să obțină nişte răspunsuri. Să clarifice lucrurile.

Tu ai omorât-o pe Kathy, mamă, s-a gândit Nikki în clipa aceea. Nu era nimic de clarificat. Nici complicat. Era o nebunie absolut inimaginabilă.

Shelly şi Shane au ajuns la motel pe la miezul nopții.

A doua zi dimineață, Shane s-a dus să înoate împreună cu Tori şi Sami în piscina încălzită a motelului. În orice alt moment, înotul acolo ar fi fost punctul culminant al vacanței de vară. În timp ce se bălăceau, nimeni nu ştia de ce se află acolo şi ce se întâmplă acasă, în Raymond.

Când s-a întors mai târziu în dimineața aceea să ia copiii, Shelly a pus-o pe Nikki să sune la Sea Star.

— Spune-le că nu poți să ajungi astăzi. Ai un caz în familie.

CAPITOLUL 34

Dave Knotek a rememorat detaliile sinistre ale situației în care se aflau.

Şi-a spus că nimic din ce se întâmplase nu era real. Şi că el şi soția lui erau nişte oameni normali prinşi într-o tragedie care le-ar fi distrus familia dacă cineva n-ar fi înțeles lucrurile corect.

Moartea lui Kathy fusese un accident. Cauze naturale. Nu era vina nimănui.

Trebuia să scape de cadavru.

Shelly era lângă el, spunându-i cum şi ce să facă.

Mai târziu, şi-a amintit că a ars corpul lui Kathy Loreno noaptea, la „vremea îngropăciunilor", fără să pară că înțelege ironia propriei afirmații. Casa din Monohon Landing era aproape de drum, iar groapa de foc se găsea doar la câțiva paşi de hambar. Nu era ceva neobişnuit să arzi ceva acolo. De obicei ardeau gunoaie.

Dave a adaptat groapa de foc căptuşind-o cu foi de tablă şi oțel „ca să mențină căldura înăuntru" atunci când flăcările se întețeau. Aerul era puțin umed în noaptea aceea, iar afară, întuneric beznă. Scândurile din vechiul şopron au furnizat lemnul necesar. Chiar dacă n-o mai făcuse niciodată, Dave ştia că va avea nevoie de un foc foarte puternic pentru incinerare. El şi Shane au cărat corpul lui Kathy până la foc, au aşezat-o acolo, după care au mai stivuit lemne peste ea. Au completat rugul cu anvelope vechi şi motorină. Dave avea să-şi amintească mai târziu că avea sentimentul că făcea totul în scop „umanitar", probabil singurul lucru care l-a ajutat să continue. Era o treabă macabră şi terifiantă. I-a luat mai bine de cinci ore s-o facă pe Kathy să dispară în lumina palidă a răsăritului.

Când s-a făcut dimineață, s-a uitat la cenuşă şi oase. După ce s-au răcit, a încărcat totul în câteva găleți luate de la Home Depot şi a condus spre Washaway Beach, unde a aruncat rămăşițele lui Kathy în ocean. Cunoştințele

acumulate la surfing i-au fost utile; cunoştea valurile şi ştia că resturile vor fi purtate în larg. Pentru totdeauna. N-a rostit nicio rugăciune; nu ştia ce-ar putea spune. S-a mai întors acolo de trei ori. A dus o parte din cenuşă şi din rămăşiţele focului şi în Long Beach.

Shelly, pe de altă parte, a încărcat hainele lui Kathy şi i le-a dat lui Dave să le ardă şi pe ele. A căutat şi alte lucruri pe care i le luase femeii – documente, bijuterii – şi le-a aruncat în foc. Rămăseseră foarte puţine lucruri din ceea ce fusese Kathy pe care le-ar mai fi putut găsi cineva.

*

Mirosul impregnat în aer era greu şi inconfundabil. Când surorile Knotek s-au întors de la motel împreună cu Shane, în dimineaţa următoare, în curte persista încă izul acru de cauciuc ars şi motorină.

Şi încă un miros, de la ceea ce arsese odată cu ele.

Nikki a aruncat doar o privire scurtă spre locul unde tatăl ei făcuse focul.

„Nu m-am dus acolo, în spatele hambarului”, a spus ea mai târziu. „Shane îmi spusese ce se întâmplase. Aveam o grămadă de anvelope, dar dispăruseră şi ele.”

Copiii au intrat în casă. Sami încă plângea după Kathy. Tori era prea mică, nu înţelegea cu adevărat ce se întâmpla, iar copiii mai mari s-au concentrat asupra ei. Shelly se învârtea prin casă, iar Dave stătea prăbuşit pe un scaun din bucătărie. Avea pungi mari sub ochi. Bea cafea şi fuma ţigară de la ţigară.

Moartea lui Kathy şi ceea ce făcuse el ca să scape de cadavru îl apăsau de parcă ar fi avut o nicovală pe umeri. Ştia că nu va putea şterge nicicând ceea ce făcuse. Se gândea că familia lui Kathy avea să se întrebe mereu unde dispăruse şi dacă era fericită. Nu ştia cum avea să reacţioneze când o va vedea pe mama lui Kathy, pe Kaye,

prin oraş. Ce avea să spună când îl va întreba de fata ei? Din cauza a ceea ce făcuseră el şi Shelly, familia lui Kathy s-ar putea să nu-şi găsească niciodată liniştea. Se gândea încontinuu la asta, din clipa când se apucase să care cadavrul femeii spre foc.

Shelly îi spusese că simte acelaşi lucru, că era devastată de pierderea celei mai bune prietene – dar părea mult mai pragmatică, spunându-i că asta era situaţia şi că amândoi trebuie să-şi ţină firea.

Shelly le-a spus şi copiilor mai mari că, de acum înainte, trebuiau să evite a mai atrage atenţia asupra lor.

— Vom merge cu toţii la închisoare, i-a avertizat ea, dacă află cineva ce s-a întâmplat cu Kathy.

În ziua când s-au întors de la motel, Shelly a făcut o afirmaţie care urma să testeze o nouă desfăşurare a lucrurilor.

— S-a sinucis şi noi n-am vrut ca familia ei să afle, s-a prefăcut ea a specula.

Nimeni n-a spus nimic. S-au mulţumit să lase cuvintele ridicole ale lui Shelly să plutească în aer. Shane şi Nikki nu vedeau cum ar fi putut cineva să creadă o asemenea poveste. *Sinucidere?* Nikki se îndoia. *Nimeni nu aşteaptă să se stabilească undeva, pentru ca apoi să se sinucidă.*

Kathy fusese bătută, înfometată şi torturată până la moarte.

Cu Dave plecat din nou la muncă în Whidbey Island, la câteva zile după ce focul se răcise, Shelly le-a dat lui Shane şi Nikki o sarcină. I-a condus la hambar şi le-a dat o găleată.

— Tata a ars nişte izolaţie la groapă şi vreau să luaţi bucăţile şi fragmentele pe care le găsiţi acolo şi să le puneţi aici.

Amândoi ştiau că nu asta căuta ea.

Shelly s-a întors în casă, iar ei s-au dus la groapa de foc. Era o sarcină macabră, dar au răscolit prin mizerie fără să mai spună mare lucru.

— Crezi că asta e ceva? a întrebat Shane, arătând cu bățul către o bucățică albă.

Nikki s-a uitat într-acolo.

— Mda..., a spus ea simțind că-i vine rău. E o parte din Kathy.

Băiatul a găsit câteva resturi din ceea ce amândoi ştiau că sunt fragmente de os, nu izolație. A descoperit şi ceva ce semăna cu o bijuterie topită. Nikki, care abia se putea concentra la ce făcea, a găsit şi ea vreo două fragmente. La sfârşitul zilei, i-au dat găleata lui Shelly, care a pus resturile într-o pungă de plastic.

În următoarele câteva zile, l-a pus pe Shane să mai caute o dată în groapă, apoi încă o dată.

Într-unul din drumurile lui spre casă, Dave a reuşit să pună mâna pe un excavator. A săpat groapa de foc cam la 30-60 de centimetri adâncime. A dus apoi pământul scos la un drum forestier izolat, mai sus de Ward Creek, şi l-a aruncat într-un loc proaspăt defrişat de tăietorii de lemne, astfel încât să se amestece cu pământul.

„Mai târziu", a spus el la câțiva ani după povestea cu vechea groapă de foc din curtea din spate, „am amenajat acolo o grădină".

CAPITOLUL 35

Dispariția lui Kathy Loreno avea nevoie de o poveste de acoperire.

Sinuciderea nu era o soluție. În definitiv, nu exista niciun cadavru.

Shelly, a cărei stare de spirit se îmbunătățise vizibil după primele câteva zile de la incinerarea lui Kathy, şi-a testat

scenariul prima dată pe Dave. Era ca şi cum răstălmăcea o poveste a unuia dintre thrillerele ieftine pe care obişnuia să le citească. Era entuziasmată. Plină de viaţă. Era ca şi cum ar fi ridicat cortina, făcând cine ştie ce dezvăluiri, şi aştepta ca publicul să ofteze şi să dea din cap în semn de entuziasm.

— Vom continua să le spunem tuturor că a fugit cu Rocky. Le-am făcut cunoştinţă, iar ei au şters-o. Ea voia s-o ia de la capăt undeva şi, cum nu avea niciun iubit, Rocky era foarte important, a spus Shelly, testându-şi povestea.

Dave a fost de acord cu povestea, dar nu era sigur că altcineva ar fi crezut-o. Kathy nu se întâlnise cu nimeni dintre cei pe care-i cunoşteau. Iar faptul că ar fi fugit cu un tip – mai ales că era aşa slăbită – era cel puţin neverosimil.

— Nu ştiu dacă va crede cineva cu adevărat treaba asta.

— O să-i facem să creadă, a zis Shelly.

Apoi a ţinut o şedinţă de familie cu toţi copiii. I-a dus pe toţi în sufragerie şi i-a aşezat pe canapea. Dave n-a spus prea multe. A stat lângă soţia lui şi a dat din cap aprobator la tot ce propunea ea.

— Vă mai amintiţi de prietenul meu Rocky? Şi că era foarte interesat de Kathy? Că voia să se întâlnească cu ea?

Niciunul dintre ei nu-şi amintea aşa ceva. Niciunul nu-l întâlnise măcar, chiar dacă-şi aminteau că mama lor adusese în discuţie acel nume, pe când stăteau în Casa Louderback.

— V-a plăcut tuturor de el.

Era totuşi tipic pentru mama lor să le sugereze o amintire comună, ca şi cum asta ar fi putut fi ceva planificat şi făcut să devină real.

Shelly şi-a continuat planul.

— E foarte important să fim uniţi în treaba asta, bine? Vreau să înţelegeţi şi să ştiţi că ea a plecat cu Rocky.

— Dar n-a fost aşa, a zis Shane.

Shelly i-a aruncat o privire ucigătoare. Avea un fel de a-şi pironi privirea în ochii cuiva, ca şi cum ar fi vrut să-l facă să creadă ce zicea ea, doar fiindcă spunea ea.

— Nu ştii lucrul ăsta, Shane. Nu-l ştii deloc.

Bineînţeles că băiatul ştia. Doar îl ajutase pe Dave să facă focul şi să târască trupul lui Kathy la groapă. Totuşi, a dat înapoi.

— Bine, dacă zici tu, mamă.

Nikki ştia şi ea că mama ei minte. Dar, într-un fel, confirmarea poveştii cu Rocky de către Shane i-a dat lui Sami puţină speranţă. A făcut-o să creadă că poate, cumva, se înşelase.

Poate Kathy chiar era vie.

Poate că ceea ce crezuse ea că se întâmplase nu fusese decât un coşmar.

*

O poveste are nevoie de detalii ca să fie convingătoare. Shelly avea deja un as în mânecă – o poză neclară a unei femei stând lângă o camionetă. Doar dacă cineva ar fi *spus* că femeia aceea era Kathy, s-ar fi putut crede că aşa este. Ulterior, Shelly a pus-o pe Nikki să scrie ilustrate şi scrisori false, cu semnătura lui Kathy, ca să facă şi mai convingătoare povestea de iubire dintre ea şi Rocky. A aşezat-o pe fată la masa din bucătărie cu hârtie pe care să exerseze, ilustrate şi o cutie de pungi ziploc.

— Pe-aproape, Nikki. Mai fă una.

Şi Nikki făcea întocmai. Mesajele erau scurte, sugerând ce bine se distrează pe drum. Era în Canada. Mexic. California. Era fericită şi nu avea de gând să se mai întoarcă în Raymond.

Nikki se gândea la acelaşi lucru. Abia aştepta să termine liceul, ca să lase şi ea în urmă nebunia din Raymond.

Shelly a studiat fiecare semnătură şi a lăudat-o pe fiica ei cea mare atunci când a considerat că treaba era bine făcută.

„Mama n-a atins niciodată scrisorile", şi-a amintit Nikki. „De fapt, a şters fiecare ilustrată şi le-a pus în pungi de plastic. Îşi folosea toate cunoştinţele de criminalistică, cred. Sau aşa credea ea."

Când misivele au primit aprobarea ei, Shelly i le-a dat lui Dave ca să le trimită prin poştă familiei lui Kathy.

„M-a pus să merg până în Canada ca să trimit ilustrata la adresa mamei lui Kathy, în South Bend. Ceea ce am şi făcut", a spus Dave mai târziu.

Şi asta nu era cea mai ciudată parte a planului ticluit de Shelly. Chiar dacă i-a pus pe Nikki să falsifice ilustratele şi pe Dave să le trimită prin poştă, n-a mai vrut ca mama lui Kathy să primească toate mesajele şi, la un moment dat, l-a instruit pe Dave să se ducă repede înapoi în South Bend şi, folosind cheia de la cutia poştală luată dintre lucrurile lui Kathy, să fure una dintre ilustrate înainte ca Kaye s-o primească.

Dave a făcut întocmai. A aşteptat ca un poliţist aflat într-o misiune de supraveghere şi, când cartea poştală a fost livrată, a recuperat-o şi i-a returnat-o lui Shelly. Care a pus-o într-o pungă ziploc şi a ascuns-o.

„Chiar nu ştiu ce era în mintea ei", a povestit bărbatul. „Un alibi? O diversiune? Pentru mine n-avea nicio noimă – dar eram atât de panicat după cele întâmplate cu Kathy, încât am făcut tot ce mi-a spus Shell să fac."

*

Shelly schimba vitezele chiar în timp ce planul Rocky era în plină desfăşurare. A devenit tăcută şi îngrijorată. Nu a spus că se îndoia că planul ei va funcţiona. Pur şi simplu s-a gândit că avea nevoie şi de un plan de rezervă. I-a luat vreo două săptămâni ca să-l ticluiască. Copiii cei mari şi

Dave puteau vedea că Shelly, care trăia doar ca să dețină controlul total, se cam clătina. Poate văzuse la televizor ceva despre vreun infractor care fusese prins datorită abilităților unui expert FBI în falsuri? Ori vreun episod cu un câine specializat în găsirea cadavrelor?

Planul ei avea nevoie de ajustări. În timpul uneia dintre şedințele lor de familie, privirea i-a căzut pe Shane.

— Dacă spui cuiva, a zis ea, o să dăm vina pe tine, Shane.

Copiii s-au uitat unii la alții, cu gurile căscate.

Shane s-a ridicat în picioare.

— Dar e o prostie, a spus el. Eu n-am făcut nimic.

Shelly a rămas fermă pe poziție.

— Asta o să facem, Shane. O să spunem că tu ai omorât-o. Tu ai ucis-o pe Kathy.

— Asta-i o minciună, a insistat el. N-o să spun nimic. N-aş spune nimic, niciodată, împotriva familiei mele.

Shelly şi-a înfipt privirea adânc în ochii lui.

— Asta e bine. Vreau să te cred.

— Poți să mă crezi. Serios îți spun.

— Sper din tot sufletul.

Mai târziu, Nikki şi Shane au discutat despre amenințarea surprinzătoare a mamei lor. Chiar n-ar fi trebuit să fie o surpriză. Doar ştiau că mama lor era o supraviețuitoare – şi încă una egoistă. Ar fi făcut orice ca să-şi salveze pielea. Tot ce i se întâmplase lui Kathy – zăpada însângerată, înecarea simulată, lunga perioadă petrecută în bezna din sala pompelor – fusese doar din vina lui Kathy. Shelly fusese obligată să-şi pedepsească prietena. Era îngrozitor şi tragic, dar făcuse totul din dragoste pentru Kathy.

În ciuda promisiunilor că-şi va ține gura, Shane era destul de inteligent ca să ştie că, în timp, Shelly se va

întoarce împotriva lui. Într-o zi, cineva avea să descopere totul şi să bată la uşa lor.

— Ar trebui să spunem, a zis el. În seara aceea ar fi trebuit s-o ducem la spital.

Nikki era de acord cu el, dar prea speriată ca să spună ori să facă ceva.

— Ce mai putem face acum? a întrebat ea.

Shane nu ştia, dar se gândea serios la problema aceea.

Shelly nu era nici ea prea discretă când era vorba de îndoielile sale cu privire la nepotul ei. Le aducea mereu în discuție când vorbea cu Dave, în aşa fel încât să ajungă şi la urechile lui Nikki şi Sami.

— Shane o să spună, zicea Shelly ori de câte ori băiatul nu era în preajmă. O să ne distrugă pe toți.

Shane ştia că era doar o chestiune de timp. Avea două opțiuni – să spună cuiva ori să fugă.

Şi se gândea serios la amândouă.

CAPITOLUL 36

Shelly a continuat să jongleze cu minciunile şi cu tot felul de teorii ale conspirației în privința celor întâmplate lui Kathy, sugerând că soluția ar putea fi învinovățirea lui Shane. În săptămânile care au urmat morții femeii, Shelly i-a spus lui Dave că ar fi o idee bună să verifice dacă familia lui Kathy are de gând să o caute. În definitiv, abia se interesaseră de ea în cei aproape cinci ani cât locuise cu ei.

— Am s-o sun pe Kaye, a spus Shelly. Îi spun că fata ei ar vrea s-o întâlnească, să văd dacă vine la noi.

Dave era alarmat şi aproape că nu ştia ce să zică.

Să o invite pe mama sa acolo? În locul unde fiica ei murise şi fusese arsă?

— De ce să faci aşa ceva? a întrebat el.

— Vreau să văd cum reacționează, a explicat ea.

Dave era de părere că se joacă cu focul, dar n-a mai comentat şi s-a uitat la ea cum o sună pe Kaye, la căsuța din South Bend. Convorbirea n-a durat niciun minut.

Shelly s-a întors spre el. Cu un zâmbet satisfăcut pe față. Instinctul n-o înşelase.

Ca de obicei.

„Shelly a zis că mama lui Kathy a fost destul de tăioasă”, şi-a amintit Dave. „Nu voia câtuşi de puțin să stea de vorbă cu Kathy.”

S-a gândit după aceea la momentul acela. Într-un fel, era o versiune intenționată de laşitate, un concept la care Shelly era maestră.

Shelly îşi dovedise punctul de vedere.

Nu aveau de ce să-şi facă griji. Familia o renegase pe Kathy. Nu constituia nicio amenințare. Familia Loreno fiind acum îndepărtată, Shelly şi-a concentrat brusc atenția asupra vecinilor lor de peste drum de casa lor din Monohon Landing Road.

— Mă întreb dacă ştiu ceva, le-a spus copiilor mai mari. S-ar putea să fi auzit sau să fi mirosit ceva.

Nikki se îndoia. Se gândea că, dacă cineva ar fi auzit ori văzut ceva în noaptea aceea, l-ar fi sunat imediat pe şerif.

— Trebuie să ştim sigur, a zis Shelly. Ne-ar putea distruge, ştii asta, nu?

Nikki a înțeles unde voia să ajungă mama ei. Exista mereu amenințarea că, dacă şeriful îşi dădea seama ce s-a întâmplat cu Kathy, părinții ei ar fi fost probabil arestați şi trimişi la închisoare. Ea şi cu Shane ar fi rămas pe drumuri. Iar Sami şi Tori ar fi ajuns în centre de plasament. Familia lor s-ar fi destrămat pentru totdeauna.

Vecinii respectivi aveau trei băieți mici şi o situație financiară foarte dificilă. Trăiau din ajutorul social şi se străduiau cât puteau să se mențină pe linia de plutire. Curtea le era plină de jucării, iar casa avea nevoie de

reparații serioase; şi pentru că nu-şi permiteau plata ridicării gunoiului, îl îngrămădeau în spate şi sub casă. Dar nimeni dintre cei care-i cunoşteau nu-i putea acuza că nu încearcă. Copiii erau curați, bine hrăniți şi fericiți.

Shelly spunea întruna că era sigură că familia respectivă va face ceva împotriva lor.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă acolo, a zis ea. Trebuie să mergeți acolo şi să trageți cu urechea.

— Ce vrei să spui? a întrebat Nikki. Să mergem acolo să-i întrebăm ori să-i spionăm?

Era un scenariu nebunesc. Adolescenții deja îşi imaginau cum ar decurge o asemenea conversație.

Bună, voi ați auzit ceva? Vreun țipăt? Ați simțit vreun miros de corp omenesc carbonizat?

Shelly le-a spus că ar putea încerca să-i spioneze.

— Faceți orice, doar să nu fiți prinşi.

Nikki şi Shane s-au înhămat la bizara activitate de recunoaştere.

— Mama ta e paranoică de-a dreptul, Nikki.

Fata nu ştia ce să creadă. Mama ei putea fi foarte convingătoare. Era foarte inteligentă. Într-o vreme, ea şi Sami o credeau medium, pentru că *ştia* pur şi simplu tot felul de lucruri.

— Şi dacă are dreptate? a întrebat într-un final.

Shane nu înțelegea cum putea familia de vizavi să constituie o amenințare, într-un fel sau altul.

Cei doi s-au furişat oricum acolo, au privit cu luare aminte şi au încercat să asculte la fereastră. Când s-au întors, câteva ore mai târziu, Shelly a vrut să ştie ce au aflat.

— Nimic, a zis Shane.

— Mda, mamă, a confirmat şi Nikki. Par în regulă.

Shelly a insistat, cerând detalii.

— Ce-ați văzut?

Nikki i-a spus cum stătea treaba acolo, de gunoiul din spate, despre frigiderul de pe verandă şi cum n-a auzit niciun sunet la fereastră, în timp ce stătea ghemuită sub ea.

— Spațiul auxiliar, a repetat femeia, lăsând cuvintele să plutească în aer. Trebuie să intri acolo şi să asculți. E important, Nikki. Familia noastră depinde de tine. Trebuie să rămânem uniți.

— În nenorocitul de spațiu auxiliar? a izbucnit Shane, căruia nu-i venea să-şi creadă urechilor. Eu nu fac aşa ceva.

— Ea zice că e important, Shane.

Lui i se părea o nebunie.

— Eu nu fac aşa ceva.

În vara aceea, Nikki şi-a petrecut timpul în spațiul auxiliar al vecinilor, lângă gunoi, uitându-se în sus prin crăpăturile dintre scândurile podelelor, în timp ce familia care locuia acolo îşi făcea treburile de zi cu zi. Putea auzi doar câteva cuvinte, când şi când. A stat acolo înghețată, îngrozită că va fi descoperită şi neştiind ce rost aveau toate alea.

„Am lăsat-o pe mama să creadă că-i puteam auzi", a zis Nikki mai târziu. „Şi i-am spus de mii de ori că nu ştiau nimic."

Shelly nu putea fi niciodată convinsă.

— Trebuie să-i urmăreşti data viitoare când pleacă, i-a zis ea.

Şi Nikki a făcut întocmai. A urmărit familia la magazinul alimentar, la poştă, la biroul de asistență socială din South Bend. I-a văzut făcând lucruri pe care le face orice om obişnuit. Apoi i-a raportat mamei sale.

— Mamă, i-a spus aproape implorator, habar n-au de nimic.

— Nu poți să ştii sigur, Nikki.

Nu ştia. Mama ei ştia foarte bine cum să-i facă pe oameni să se îndoiască. Nikki *ştia* că prietena lor, Kathy, era moartă

– însă erau momente când spera ca ea chiar să fi *fugit* cu Rocky.

Dacă Sami poate crede aşa ceva, eu de ce n-aş face-o? se gândea ea.

Mama ei l-a pus pe Shane chiar să fure de câteva ori din mâncarea vecinilor. Le-a dat şi pe clanțele uşilor cu spray cu piper.

„Cred că mama spera să-i poată alunga din oraş. Le făcea necazuri”, zicea Nikki mai târziu. „Încerca orice, doar să-i vadă plecați.”

După faza cu sprayul şi după constantele cereri de a-i deranja pe vecini, Shane a spus din nou că vrea să plece de acolo.

— Mama ta e dusă rău, a zis el. Eu plec. Vii sau rămâi?

Nikki voia să plece. În fiecare zi visa să facă treaba asta. Tot timpul.

Totuşi, nu se putea decide. Mama ei era un monstru, dar era singura pe care o avea.

— Nu pot, i-a spus în cele din urmă lui Shane. Pur şi simplu nu pot.

*

La mai bine de un an după moartea lui Kathy, Shelly s-a îngropat în gândurile ei paranoice şi în decrete bizare adresate familiei. Îi verifica pe copii în legătură cu povestea cu Rocky. Sami voia s-o creadă atât de tare, încât, cu timpul, povestea a ajuns să ia locul adevărului. Shelly a pus-o pe Nikki să-i urmărească pe vecini. Pe Dave l-a trimis să supravegheze casa lui Kaye Thomas din South Bend. În tot acel timp, Dave a rămas în Whidbey Island – lucrând cât mai mult, în parte pentru că Shelly avea nevoie de bani, dar şi pentru că simțea nevoia să stea departe de Raymond. Cum Kathy nu mai era, Shelly a intensificat pedepsele aplicate celor doi copii mai mari, Nikki şi Shane. Bălăcelile

s-au mai diminuat, dar vânătorile nocturne după pantofi, teme şi perii au continuat.

Sami trăia în altă lume. Era populară. Purta haine drăguţe. Ura ce le făcea mama ei lui Shane şi lui Nikki şi ştia că nu meritau aşa ceva.

Dar bine că nu era în locul lor.

Nikki se ducea la şcoală şi făcea tot posibilul să se integreze. Era tăcută. Nu invita pe nimeni acasă la ea. Nu avea un prieten. Nu vedea cum ar fi putut amesteca şcoala şi viaţa socială cu nebunia de acasă, aşa cum reuşea Sami.

Shane se săturase până peste cap. Voia să termine liceul, dar era hotărât să profite de orice şansă s-ar fi ivit. Încă o noapte în sala pompelor sau forţat să alerge gol puşcă prin curte şi ar fi plecat de acolo.

În tot acest timp, Shelly bătea toba.

Shane o să spună.

Dave se împotrivea.

— E sânge din sângele nostru. Face parte din familie. Nu va face aşa ceva.

De altfel, Dave vorbise cu băiatul. Chiar dacă era furios pe ce se întâmplase, Shane nu avea să-şi pârască părinţii şi să-şi trimită verişoarele în centre de plasament.

Shelly, nu şi nu.

— Nu am încredere în el, Dave.

— E în regulă, insista bărbatul, chiar dacă nu era absolut sigur de treaba asta.

Îşi putea imagina un Shane matur îmbătându-se într-un bar şi spunând totul.

Nu, zău. Crezi că familia ta e dusă cu pluta? A mea a omorât o femeie şi a ars-o în grădină!

Ori de câte ori Dave venea acasă, Shelly o lua de la capăt. Fără oprire. Îl presa fără milă, sâcâitoare, ca un tinitus vocal. Cuvinte care-l incriminau pe Shane îi răsunau în urechi chiar şi atunci când ea nu era prin preajmă.

Când a văzut că n-o scoate la capăt, Shelly a fabricat dovezi – la fel cum o făcuse cu căderea părului din cauza presupusului cancer, cu vânătăile pe care pretinsese că le căpătase în urma violării sale de către un intrus, pe când era căsătorită cu Randy, ori cu ilustratele falsificate pentru familia lui Kathy.

Dovezile erau importante pentru ea. Nu puteau fi contestate.

Când a venit o dată acasă, Shelly l-a întâmpinat la uşă. Era extenuat din cauza drumului, dar expresia de pe faţa ei l-a impulsionat de parcă ar fi băut o mie de ceşti de cafea. Shelly avea faţa roşie şi părea mai să izbucnească în plâns. Era atât de furioasă, că tremura.

— I-am găsit în magazie, Dave! a spus ea ţinând în mână o pereche de chiloţi plini de sânge. Sigur i-a ascuns Shane.

Bărbatul şi-a dat seama imediat ce insinua Shelly.

— Nu, a zis el. Nu se poate.

Shelly era mai furioasă ca oricând.

— Sunt ai lui Tori, a afirmat ea categoric. Shane ne abuzează fetiţa! Trebuie să faci ceva!

Nici Nikki şi nici Sami n-au crezut un cuvânt. Îl cunoşteau pe Shane şi o ştiau şi pe mama lor. Erau convinse că ea pusese lenjeria intimă acolo, ca să-i creeze probleme lui Shane. Pentru ea era un joc. Băiatul a negat cu vehemenţă. Nu i-ar fi făcut nicicând rău lui Tori. Simpla idee că Shelly ar crede aşa ceva l-a rănit profund. Nu era genul ăla de om.

Oricum, întărâtat de Shelly, în seara aceea Dave l-a bătut pe Shane.

A doua zi dimineaţă, tumefiat şi bătut, Shane a jurat din nou că va fugi. I-a spus lui Nikki că, dacă nu merge cu el, va pleca singur. Se săturase.

Ea nu?

CAPITOLUL 37

Dintr-odată, Shane a dispărut.

Shelly şi Dave le-au adunat pe fete în sufragerie, să le spună că vărul lor fugise. Era în februarie 1995, cu vreo două săptămâni înainte ca Nikki să împlinească 20 de ani.

— O să se întoarcă, a zis Dave.

— Întotdeauna se întoarce, a adăugat Shelly. O să-l căutăm.

— Voi, fetelor, aţi auzit ceva azi-noapte? a întrebat Dave.

Nimeni nu auzise nimic.

— Vreun zgomot, ceva? a insistat Shelly.

Sami şi Tori nu auziseră niciun zgomot. Deşi Nikki îşi amintea că, atunci când se dusese la culcare, Shane nu era în debaraua unde dormea de obicei.

— Nikki, l-ai auzit aseară ducându-se la culcare?

— Nu, mamă.

Mai târziu, Shelly a intrat în bucătărie ţinând în mână o căsuţă din lemn pentru păsări, pe care fetele au recunoscut-o ca fiind un proiect pentru şcoală la care lucrase Shane. Pe o parte, ca decoraţiune, pictase un căţel. Mama lor avea lacrimi în ochi când a pus-o pe masă. A zis că Shane i-a lăsat-o drept cadou.

— Mi-a lăsat şi un bilet. Spune „Te iubesc, mamă”.

Nimeni nu a văzut vreodată biletul.

Nikki, mai ales, era sceptică.

— Shane o ura pe mama, i-a spus lui Sami după mascarada cu căsuţa pentru păsări. Nici vorbă să-i lase un asemenea bilet.

Nici Sami nu credea într-o relaţie amicală între Shane şi mama lor, dar nici nu voia să accepte că întreaga poveste era doar o mare minciună.

— Shane fuge mereu, i-a reamintit ea lui Nikki.

Nikki nu a zis nimic. O deranja ceva în legătură cu căsuţa pentru păsări; ştia că el nu i-ar fi lăsat niciodată un cadou lui Shelly, ori vreun bileţel de dragoste. Totuşi, nu voia să se

gândească că i s-ar fi putut întâmpla ceva băiatului pe care-l considera fratele ei.

Mai târziu, în ziua aceea, Shelly şi fetele mai mari s-au urcat în maşină şi s-au dus să-l caute. Totuşi, excursia a fost scurtă.

Şi ciudată.

„De obicei, mama ne făcea să căutăm ore întregi. De data aceea, nu cred să fi mers mai mult de o oră", a spus Nikki mai târziu. „Şi nu cred să-l fi căutat pe Shane mai mult de două ori."

Câteva zile mai târziu, Nikki era afară, dând de mâncare la cai, şi pentru o clipă i s-a părut că aude vocea lui Shane. S-a întors, dar nu l-a zărit. Mai târziu s-a dus la mama ei şi i-a spus.

— Mamă, Shane e încă pe-aici. Cred că l-am auzit.

Shelly părea îngrijorată.

— Despre ce tot vorbeşti?

Nikki îl iubea pe Shane. Şi-ar fi dorit să se întoarcă, aşa cum o făcea de obicei.

— Poate că nici n-a fugit...

Shelly i-a susținut privirea un moment, dar n-a mai zis nimic.

După vreo săptămână, Shelly le-a pregătit pe fete pentru un weekend de vacanță la un motel din Aberdeen. O escapadă spontană. Au înotat în piscină şi au mâncat în apropiere, la Denny's. Fetele mai mari au vorbit despre Shane, sperând că e în regulă.

Oriunde s-ar fi dus, în mod sigur era mai bine decât acasă.

*

Într-un târziu, au primit nişte răspunsuri. Mama le-a spus că vărul lor pescuia pe insula Kodiak.

A sunat când eraţi la şcoală.

Tocmai l-aţi ratat.

O duce de minune! Îi este dor de noi toţi.

Shelly le-a zis şi că a primit o serie de apeluri la care legătura s-a întrerupt.

— Aseară am mai primit unul, le-a anunţat cu absolută convingere. Sunt destul de sigură că era Shane.

Nikki n-a mai întrebat de ce ar suna, pentru ca apoi să închidă. Sau de ce doar mama lor primea acele apeluri, şi doar atunci când nu era nimeni prin preajmă. Nici ei şi, nici lui Sami nu li se întâmplase să ridice receptorul şi să audă doar clicul unei linii deconectate. Totuşi, nu a considerat că are vreun rost să-şi mai provoace mama în legătură cu minciuna ei.

De asemenea, Shelly le-a reamintit fiicelor sale că, în cazul în care cineva întreba de Kathy, trebuiau să susţină povestea cu plecarea.

— Ce vei spune dacă vine poliţia şi întreabă de Kathy?

— Că a plecat cu iubitul ei, a răspuns Nikki.

— Cum îl chema?

— Rocky.

— Cu ce se ocupa?

— Era camionagiu.

— Unde au plecat?

— Departe?

Shelly a făcut o grimasă. Era supărată.

— Gândeşte-te, Nikki. Fii mai precisă.

— În California sau Alaska.

— California. De ce nu asculţi niciodată? Shane e în Alaska.

Nikki nu putea decât să spere că era într-adevăr acolo.

CAPITOLUL 38

Nikki a încercat să răsucească mânerul uşii de la intrare. *Încuiat*. Cu Kathy şi Shane dispăruţi, era din nou pe dinafară. La propriu. Devenise ţinta preferată a mamei sale. A rămas lângă uşă şi a ciocănit uşor. O bătaie prea tare ar fi înfuriat-o şi mai tare pe mama ei. A bătut doar atât cât să se asigure că mama ei ştia că se află acolo, ca şi cum ar fi existat vreo îndoială în privinţa asta.

— Te rog, mamă. Lasă-mă să intru.

Niciun răspuns.

— Te rog, mamă. Îngheţ de frig. O să mă port frumos. Îţi promit.

Shelly a ignorat-o, rămânând aşezată pe canapea şi uitându-se la televizor.

Se întâmpla aproape în fiecare zi. Cu altă ocazie, Shelly i-a dat fiicei sale o pătură. De obicei nu primea nimic. Odată, Nikki ascunsese un sac de dormit şi nişte chibrituri sub vechiul şopron dărăpănat. Următoarea dată când a fost alungată din casă, s-a dus să le caute. Dispăruseră.

Ştia că mama ei avea un nas de copoi când era vorba să găsească diverse lucruri.

În unele nopţi, Nikki dormea în una dintre anexe, dar cel mai adesea stătea în pădurea de sus, din spatele casei, încercând să se încălzească şi dorindu-şi să treacă mai repede noaptea. Întrebându-se cum avea să scape din necazul în care se afla. Putea să vadă farurile maşinii cu care prietenii lui Sami o aduceau acasă de pe unde umblaseră. Zărea şi strălucirea luminii de la fereastra dormitorului lui Tori. Îşi iubea surorile mai mult decât orice pe lume, dar nu putea să nu se întrebe de ce mama ei o vedea atât de diferit şi o trata cu atâta ură. De ce-i spunea mereu că e un gunoi, o căţea, o ratată, o târfă, făcând-o oricum îi venea la gură în timp ce-i arunca insulte şi epitete.

— Nimeni n-o să te iubească vreodată, Nikki! Absolut nimeni!

Uneori o lăsa să intre în casă. Nu ca urmare a vreunei promisiuni ori a felului cum o implora ea cu glas scăzut. Se întâmpla pur şi simplu. Shelly îi făcea atunci ceva cald de mâncare şi-i spunea cât de mult o iubeşte.

„Apoi era bine o vreme", îşi amintea ea peste ani. „O zi sau două. N-aveam încredere în ea, dar întotdeauna trăiam cu speranța că va dura mai mult."

După care, fără niciun avertisment, din nou afară. Adesea goală puşcă. Uneori cu haine de schimb. Mereu cu insulte, urlete şi furie.

Violența a escaladat şi ea.

Odată, când Nikki lucra afară în lenjerie intimă, mama ei s-a apropiat cu un cuțit. Shelly era supărată din cine ştie ce motiv. Poate pentru că Nikki nu reuşise să-şi găsească o nouă slujbă, după ce o pierduse pe cea de spălătoare de vase de la Sea Star, sau poate nu se descurcase suficient de bine cu treburile casnice. Oricare ar fi fost motivul, Nikki a alergat afară, a trecut de hambar şi s-a dus pe câmp, cu mama pe urmele ei, strigându-i să se oprească.

— Naiba să te ia, Nikki! Nu mă sfida!

Apoi s-a năpustit şi a doborât-o la pământ, tăind-o la picior cu cuțitul. Sângele a țâşnit din rană. Shelly s-a uitat la ceea ce făcuse, după care i-a dat drumul. Nikki a fugit în pădure, cu sângele curgându-i pe picior din tăietura de cinci centimetri, care în mod sigur avea nevoie de câteva copci. Însă ştia că nu putea solicita ajutor medical din acelaşi motiv pentru care nici Kathy nu putuse.

Pentru că cineva ar fi aflat.

În noaptea aceea, Nikki a dormit în pădure. Când s-a întors acasă a doua zi dimineață, înghețată şi murdară, dar fără să mai sângereze, mama ei n-a scos o vorbă despre altercația violentă.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tot pe vremea aceea, coteţul găinilor a devenit o ascunzătoare pentru surorile ei. Mai ales pentru ele, dar uneori şi pentru lucruri precum pături şi haine, deoarece nu ştiau niciodată când vor fi nevoite să rămână afară pe o vreme geroasă.

Într-o după-amiază, Sami îşi făcea treburile obişnuite – hrănea câinii legaţi de copaci, apoi iepurii, care erau ţinuţi în coteţul găinilor. Când a intrat acolo, a găsit-o pe Nikki stând pe un balot de fân, râzând şi plângând în acelaşi timp.

— Am încercat să mă sinucid, i-a zis ea.

Şi a arătat spre nişte sfoară de la baloţi, din care îşi făcuse un şireang pe care-l atârnase de o grindă. Acesta se rupsese când fata sărise de pe un balot pe podeaua coteţului.

— Nici măcar asta nu reuşesc s-o fac ca lumea, a adăugat ea.

În ciuda circumstanţelor, ambele surori au izbucnit în râs.

Sami n-o învinovăţea pe Nikki că a încercat să-şi pună capăt zilelor. Mai târziu a încercat şi ea. Rămăsese până târziu în oraş cu prietenii, iar când s-a întors acasă, mama ei a refuzat s-o lase înăuntru.

— În noaptea asta ai să dormi afară.

Era toamnă şi aerul era rece, iar ea se săturase. Era sătulă de jocurile lui Shelly şi i s-a părut că nu mai exista nicio cale de salvare. Aşa că a fugit în pădure, a găsit o tufă cu fructe roşii despre care ştia că sunt otrăvitoare şi le-a mâncat. Mai întâi una, apoi încă una, apoi un pumn întreg. Plângea, era întuneric şi nu vedea aproape nimic. Nu-i păsa. A continuat să-şi bage fructele în gură şi să le înghită.

Însă boabele nu şi-au făcut treaba.

„M-am întors acasă după ce mâncasem toate fructele alea, iar mama s-a comportat ca şi când nu s-ar fi întâmplat

nimic", a spus ea mai târziu. „Era trecut de miezul nopții şi ea nici măcar nu mă căuta. Ştia c-am să mă întorc. Încercasem să scot ceva în evidență mâncând acele fructe de pădure, iar ei nici măcar nu i-a păsat."

A vomitat şi a avut diaree mai bine de o săptămână. Dacă sperase să demonstreze ceva trăind un adevărat coşmar, nu i-a reuşit.

*

Pe la jumătatea lui septembrie 1996, la mai bine de doi ani după dispariția lui Kathy Loreno, Shelly a aplicat pentru un post de asistent la South Bend School District. În ciuda situației financiare dezastruoase a familiei Knotek, s-a lăudat că făcuse contabilitate la domiciliu, dar că acum era pregătită să se întoarcă la prima ei dragoste, îngrijirea copiilor.

Mi-am petrecut o bună parte din viață crescându-mi propriii copii, ajutându-i la teme, la activitățile şcolare, făcând voluntariat la şcoala lor şi chiar ajutându-le prietenii din când în când.

Era convinsă că are „răbdarea" necesară pentru a lucra cu copiii cu nevoi speciale.

CAPITOLUL 39

În timp ce Nikki era obligată să lucreze toată ziua în curte, cele două surori Knotek mai mici mergeau la şcoală, comportându-se ca nişte copii normali. Tori era o fetiță tăcută, care fusese prea mică pentru a putea vedea tot ce-i făcuse mama ei lui Kathy şi fusese ferită de pedepsele aspre pe care le primeau Shane şi Nikki. Sami era o regină activă a vieții sociale, care-şi folosea simțul umorului drept paravan pentru viața împreună cu Shelly. Nu se plângea din cauza asta. Umorul era o cortină cu care acoperea totul.

Prietenii săi ştiau că mama ei era o scorpie regală cu reguli absurde şi pedepse ce depăşeau orice limită reală sau înțeleasă. Ca urmare, erau insistenți. Când veneau s-o ia şi nu primeau niciun răspuns, aşteptau pur şi simplu. Prietenii lui Nikki nu erau la fel; dacă veneau după ea şi nu apărea, se gândeau că se răzgândise ori plecase altundeva. Prietenii lui Sami ştiau că mama ei e o ciudată care o ținea captivă.

Aşa că băteau la uşă.

Şi aşteptau.

Oricât ar fi fost nevoie.

Uneori mergeau la McDonald's în Raymond, apoi se întorceau şi iar aşteptau. Adolescenții îşi permiteau să-i pună la încercare răbdarea lui Shelly, aşa că asta făceau.

— Du-te. Ieşi, o striga ea de jos, în cele din urmă, când ciocănitul constant şi foiala de pe verandă interferau cu cine ştie ce emisiune de la televizor pe care ea o urmărea.

Sami ştia cum să gestioneze situația. Ştia că mama ei nu ar fi vrut să fie văzută altfel decât ca o persoană minunată. Aşa că mergea afară şi le spunea prietenilor aceeaşi poveste inventată.

— Mama nu ştia că sunteți aici, mințea ea. Abia acum v-a auzit.

Apoi minciuna-minciunilor.

— Se simte foarte rău.

Shelly nu se jena niciodată pentru nimic. Cel puțin nu când venea vorba despre sentimentele altora. Fetele observaseră că putea vărsa şuvoaie de lacrimi pentru animale moarte, dar nu pentru o altă persoană.

*

Shelly a evaluat relația dintre fetele ei mai mari. Tori nu constituia o amenințare, desigur. Era destul de mică, aşa încât nu avea habar de nimic şi era uşor de intimidat.

Dar celelalte două? Se făcuseră mari. Erau guralive. Petreceau prea mult timp împreună. Aşa cum făcuse la Casa Louderback, le-a spus că nu vrea să le audă vorbind pe la spatele ei.

A pus totul mai mult pe umerii lui Nikki.

— Sami, sora ta are o influenţă negativă.

Influenţă negativă? Era ridicol. Nikki lucra în grădină de dimineaţa până seara. Nu bea, nici nu se droga. Fumase pe vremuri câteva ţigări cu Shane, dar nici măcar nu-i plăcuse.

Privind în urmă, Sami se străduia să-şi amintească o singură dată când ea şi Nikki îşi petrecuseră timpul una în dormitorul celeilalte după ce se mutaseră la Monohon Landing. Mama lor nu era de acord ca ele să-şi petreacă timpul împreună. Singurul contact pe care-l aveau era atunci când făceau treabă. Cu timpul, chiar şi acele ocazii se răriseră.

După ce Kathy murise şi Shane se făcuse nevăzut, au încetat cu totul.

„Nikki era mereu pe afară", îşi amintea Sami. „Făcea treabă. Până târziu. Până se întuneca. Eu îi aveam pe prietenii mei, eram ocupată cu şcoala şi nu-mi amintesc decât că ea nu era prin preajmă. Era acolo, dar nu lângă mine. În adâncul sufletului, ştiam că mama face tot posibilul ca să n-o mai văd."

Niciunul dintre prietenii ei nu ştia că Nikki locuieşte acolo.

Odată, când fetele spălau vasele, mama lor a apărut şi le-a despărţit efectiv.

— Fără discuţii! a zis ea.

— Nu vorbeam despre nimic, a ripostat Sami.

— Nimic! a insistat ea. Nu vreau să vă aud vorbind.

Sami şi-a lăsat sora să termine singură treaba.

„În cea mai mare parte a timpului o vorbeam de rău", şi-a amintit Sami. „Cu siguranţă nu discutam despre teme."

*

Shelly a început să dea mai mare importanță felului în care arăta, ceea ce era o distragere binevenită. Luase uşor în greutate în ultimii ani. Cum Dave continua să trimită banii acasă, ea a hotărât că e timpul să se mai şi distreze. A slăbit, şi-a vopsit părul şi a ieşit de câteva ori prin baruri. La un moment dat, le-a spus fetelor că are un nou prieten.

— E pilot, a zis ea. Dar suntem doar prieteni. Nimic mai mult. L-am invitat pe la noi.

Sami avea alte planuri, iar Tori ar fi fost mulțumită să stea la ea în cameră în timp ce Shelly îşi întreținea noul prieten.

Aşa că s-a întors spre Nikki.

— Tu trebuie să stai pe-afară şi să te faci nevăzută.

Fata i-a promis că aşa va face.

Mai târziu, a văzut maşina bărbatului, o Geo Storm nouă. *Nu poate fi cine ştie ce pilot dacă conduce una de-asta*, s-a gândit ea. Omul a stat vreo două ore, apoi a plecat.

„Nu ştiu ce s-a întâmplat”, şi-a amintit Nikki. „Cred că ea cocheta cu ideea unei aventuri. Sau poate chiar a avut una, dar n-a dus la niciun rezultat.”

CAPITOLUL 40

Lara Watson se gândea că nepotul ei, Shane, se comporta ca un adolescent tipic ori de câte ori voia să vorbească cu el. În plus, sincronizarea trebuie să fi fost dezastruoasă, pentru că nu-l prindea niciodată la telefon.

— Tocmai l-ai ratat, mormăia Shelly frecvent, susținând că ieşise cu nişte colegi de şcoală.

De vreo două ori însă, Shelly a făcut pe victima, zicându-i că nu mai ştia ce să facă, pentru că Shane fugise de acasă.

— Nu-ți face griji, spunea ea, făcând pe curajoasa. Mereu se întoarce – sau îl găsim noi şi-l aducem înapoi.

În timpul acelor convorbiri, Lara mulțumea cerului că Shelly îl căuta pe băiat. Ar fi bătut şi atunci străzile din Tacoma dacă n-ar fi fost ea şi Dave. Chiar dacă inițial fusese sceptică în legătură cu potențialul impact al băiatului necioplit asupra fetelor, acum era fericită că acesta avea o viață normală, mergea la şcoală, se ocupa de treburi casnice şi petrecea timp cu familia, cum ar fi excursiile pe coastă. Shane nu-i spusese niciodată Larei ce se întâmpla cu adevărat în casa familiei Knotek, ori despre lucrurile pe care i le făcea Shelly. Nici măcar o aluzie. Nu i-a spus cum dormea pe ciment în subsolul friguros, ori în debaraua lui Nikki, sau, uneori, într-o anexă a casei din Monohon Landing.

Când adolescentul cu zâmbet larg şi simțul umorului s-a evaporat, multă vreme Shelly nu i-a spus nimic mamei sale vitrege. De fapt, ori de câte ori Lara trimitea un cec de Crăciun sau de ziua lui de naştere, era încasat imediat – confirmat de Shane.

— Pot să vorbesc cu el? o întreba Lara pe Shelly, care evita cu pricepere solicitarea, inventând o scuză.

Şi oftând, ca şi cum i-ar fi înțeles dezamăgirea.

— Nu e acasă.

— Nu-i niciodată acasă, bombănea Lara.

— Adolescenții! i-o întorcea Shelly râzând scurt. Ce putem face?

De fiecare dată când se întâmpla asta, bunica lui Shane închidea, oarecum împăcată de asigurările fiicei sale vitrege că băiatul e bine, făcând ce fac toți puştanii. Mai târziu, avea s-o roadă amarnic faptul că nu insistase. Ar fi trebuit s-o forțeze pe Shelly mai mult. Însă a acceptat tot ce-i spunea ea.

Adolescenții!

„Sunt sigură că Shane ar fi fost fericit să mă sune înapoi”, zicea Lara, peste ani.

Doar că n-o făcea niciodată.

În cele din urmă, după o serie de convorbiri de felul ăsta, Shelly i-a mărturisit femeii că Shane nu se va întoarce prea curând în Raymond.

— E în nord, în Alaska, i-a zis cu un oftat. Lucrează acolo, pe un vas de pescuit. Ştii că de mult timp îşi dorea să facă treaba asta.

Povestea era plauzibilă, dar nu chiar în regulă. Băiatul i-ar fi povestit bunicii despre planurile sale.

— Tocmai am vorbit cu el, a continuat Shelly. O duce foarte bine. Îi place la nebunie acolo. Pentru el e un vis devenit realitate. Următoarea dată când mai vorbim, am să-i spun să te sune.

— Mie nu mi-a zis niciodată despre asta, a replicat Lara, oarecum insistentă.

Shelly s-a bosumflat.

— Despre ce?

Lara a insistat.

— Că pescuitul era visul lui.

— Tu nu eşti chiar atât de apropiată de el cum suntem noi.

— Îl ştiu de când s-a născut, a continuat Lara. Zicea că vrea să termine şcoala, Shelly. Ştii doar.

— S-a răzgândit.

— Nu înțeleg.

— Uite, a zis Shelly, Shane voia doar să facă bani. De aceea a plecat. O să se întoarcă. Sunt sigură.

Dar, ca şi înainte, Shane nu şi-a mai sunat niciodată bunica.

Pe nimeni altcineva, în afară de Shelly.

CAPITOLUL 41

După ce a absolvit liceul Willapa Valley în 1993, Nikki şi-a stabilit două obiective: să obţină o diplomă de colegiu şi să se mute naibii departe de părinţii ei şi de tot ceea ce cunoscuse până atunci. Ori văzuse. S-a înscris la colegiul comunitar din Grays Harbor, cu gândul să-şi ia licenţa în justiţie penală. A reuşit chiar să obţină ajutor financiar sub forma unei burse pentru studenţi. Fusese doborâtă de lucruri independente de voinţa ei, dar mai avea încă un dram de optimism. Da, era singură şi aproape că nici nu îndrăznea să spere la un viitor care să implice fericire, iubire şi libertate. Dar a sperat. Ştia că merită mai mult.

Apoi, puţin câte puţin, asemenea picăturilor unui robinet de bucătărie care curge, mama ei a început să-i pună în primejdie visurile.

Întâi i-au dispărut hainele cu care mergea la cursuri. Tot ce mai avea de purtat erau pantalonii de trening pe care-i folosea când lucra prin curte. Murdari şi rupţi. Să apară în campus în halul ăla ar fi însemnat să-şi piardă şi bruma de mândrie pe care reuşise să şi-o recapete stând departe de Monohon Landing în timpul zilei.

Apoi Shelly i-a spus că nu mai poate folosi dormitorul de la etaj.

— O să dormi acolo, pe podea, a zis ea indicând un loc din sufragerie.

Era acelaşi loc unde o culcase în trecut pe Kathy.

Se întâmpla ceva, iar Nikki ştia asta.

Apoi Shelly i-a luat banii şi mijlocul de transport la ore.

— Te tăiem de pe listă, Nikki. Nu meriţi nimic din ceea ce am făcut pentru tine. Eşti egoistă. Şi nerecunoscătoare. Eu şi tata vorbim serios de data asta.

Nikki simţea că-i vine să plângă. Ori să se certe. Ori să aibă orice altă reacţie aşteptată. Dar n-a căzut în capcana mamei sale – cel puţin pentru moment. Nu avea maşină şi nici bani pentru autobuz. Nici haine pentru cursuri. Ceea ce

însemna că nu mai putea merge la şcoală. Adio lume largă, departe de afurisitul de Raymond!

Nu mai era nimic de făcut.

Nikki era legată de mâini şi de picioare.

Shelly a pus-o să lucreze prin curte, să sape grădina, să mute lemnele dintr-un loc în altul... Făcea munci la întâmplare, lucruri care nu păreau să aibă vreo noimă. Mama ei a insistat să amenajeze o nouă grădină de flori, dar nu avea nicio intenție – măcar una pe care s-o observe Nikki – să facă ceva cu locul acela. Se trezea devreme şi i se spunea să iasă pe uşă şi să nu se mai întoarcă până la lăsarea întunericului.

Mama mai apărea din când în când şi o certa că nu face treaba ca lumea.

— Asta-i tot ce-ai făcut azi? Târfă leneşă ce eşti!

Seara – atunci când i se dădea voie să intre în casă –, Nikki dormea pe podeaua din sufragerie, punându-şi sub cap o pernă de la canapea.

Când venea acasă, Dave i se alătura lui Shelly cu rafale de insulte, reproşându-i fetei că e leneşă şi că nu-i bună de nimic şi că trebuia să-şi găsească o slujbă.

Nikki plângea, iar ei o ocărau şi mai tare.

Lui Shelly păreau să-i facă plăcere lacrimile fetei sale.

— Trebuie să-ți găseşti o slujbă! îi repeta ea la nesfârşit. Rahat nenorocit ce eşti!

Pe bune? se gândea fata. *Chiar aşa? Cum aş putea să-mi găsesc o slujbă? Nu am niciun mijloc de transport. Nici bani. Mă spăl afară cu furtunul!*

Practic, locuia în casa familiei sale, dar era o persoană fără adăpost din aproape toate punctele de vedere.

În cele din urmă a izbucnit. I-a trebuit tot curajul de care era în stare, dar s-a simțit bine.

Foarte bine.

— Nu pot să-mi iau o slujbă! Uită-te la mine! N-am nimic de îmbrăcat! Şi nicio posibilitate să ajung undeva!

„Zbieram la amândoi – şi-a amintit Nikki cum încerca să se apere –, iar mama făcea pe nevinovata şi-mi spunea: «Trebuia să-mi zici că-ți trebuie o maşină! Habar n-aveam că asta e problema ta!»„

*

Nikki devenea din ce în ce mai puternică – şi fizic, şi psihic. Odată, când a refuzat să accepte o solicitare, Shelly s-a repezit la ea. Fata a fugit din casă până la coteţul găinilor, încercând să-l încuie înainte s-o ajungă, dar femeia era prea rapidă.

„Mama avea forța şi adrenalina unui nenorocit de fundaş”, zicea Nikki mai târziu. „Dar mie nu-mi mai păsa.”

Shelly s-a aruncat asupra ei urlând şi trăgând-o de păr, dar Nikki a ripostat. Femeia a căzut la pământ. Părea surprinsă. Chiar şocată. Nimeni nu i se mai împotrivise până atunci.

Sunt aproape la fel de mare ca tine, a gândit Nikki. *Nu mai vreau să fiu tratată în halul ăsta*.

— Du-te dracului, mamă! Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată!

Apoi s-a ridicat şi a luat-o la fugă, cu Shelly pe urmele ei.

A intrat în casă şi a văzut-o pe Sami.

— Tocmai i-am spus mamei să se ducă dracului! a zbierat ea continuând să fugă, de data asta pe uşa din spate, spre pădure, unde a şi dormit în noaptea aceea.

Se simțea bine. Speriată. Dar bine.

La câteva zile după meciul cu îmbrânceli din coteţ, Shelly a abordat-o. Se prefăcea preocupată. Avea o voce ciudat de calmă, aproape tristă.

— Sami nu te mai vrea aici, a spus ea pe un ton grav, certându-te cu mama ei aşa cum ai făcut tu. Te trimit la mătuşa Trish.

Vestea a căzut ca un trăsnet. Nikki nu înţelegea ce se întâmplă. Trish era sora lui Dave. Practic o străină, pe care o văzuse doar de vreo două ori în viaţa ei. Locuia la vreo patru ore distanţă, în Hope, British Columbia, într-o rezervaţie. Shelly i-a dat fetei nişte haine şi 50 de dolari şi a dus-o cu maşina la staţia de autobuz Greyhound din Olympia.

Tot drumul a fost numai lapte şi miere – că o să-i fie dor de Nikki, dar aşa era cel mai bine.

— Zece zile, i-a zis. Apoi te întorci acasă, bine?

Nikki abia ieşise din adolescenţă, dar nu mai fusese nicăieri de una singură; şi era îngrijorată din pricina călătoriei şi a faptului că nu ştia dacă aveau să-i ajungă cei 50 de dolari.

După cum s-a dovedit însă, vizita la mătuşa Trish din Hope a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat de multă vreme.

— Acasă se petrec lucruri rele, i-a spus Nikki mătuşii, alegându-şi cuvintele cu grijă, în aşa fel încât să transmită mesajul, dar să nu fie suficient de specifice pentru a se transforma în acuzaţie. Te rog, nu mă obliga să mă duc înapoi.

Zilele s-au făcut săptămâni, apoi vreo două luni. Trish făcea curăţenie la biserici şi prin casele oamenilor şi a luat-o şi pe Nikki cu ea, să o ajute. În weekenduri, învăţa să lege plase de pescuit. Pe Nikki nu o deranja să muncească. Chiar îi plăcea. Nimeni nu ţipa la ea. Nimeni nu-i spunea că nu-i bună de nimic.

Nu mai voia să plece de acolo.

*

Sami a înțeles, desigur, motivele din spatele absenței lui Nikki. Tori, în schimb, se simțea abandonată. Era doar o fetiță, cu paisprezece ani mai mică decât Nikki, şi-şi idolatriza sora mai mare, care-i fusese ca o a doua mamă. Nikki era frumoasă şi blândă şi-şi făcea mereu timp pentru ea. În seara în care sora ei mai mare a plecat în Canada, Tori l-a rugat pe Iisus să i-o aducă înapoi. Nu ştia unde plecase, dar bănuia că o făcuse pentru că mama lor o tratase cu atâta cruzime. Tori a scris un bilețel despre asta, l-a pus pe pervazul ferestrei şi s-a dus la culcare.

A doua zi, dis-de-dimineață, a fost trezită de mama ei, care-o lovea cu pumnii şi palmele peste față.

— Ce-i asta!? a urlat Shelly fluturând biletul.

Tori, pe atunci în vârstă de şase ani, a început să plângă.

— Crezi că sunt rea cu sora ta? a repezit-o Shelly lovind-o din nou. Aşa crezi, Tori? Serios?

Era exact ceea ce credea fetița, dar mamei i-a spus că nu şi că-i pare rău. În realitate, era speriată – Shelly nu se mai purtase niciodată aşa cu ea.

„Cred că a fost prima dată când mama m-a lovit peste față", şi-a amintit Tori. „A fost îngrozitor."

La puțin timp după aceea au sosit câteva cadouri. Probabil că, undeva în sinea ei, Shelly a înțeles impactul pe care plecarea lui Nikki l-a avut asupra mezinei.

— Ăsta e de la sora ta, i-a spus.

— De ce nu pot s-o văd? a întrebat Tori.

— Doar ți-a lăsat cadoul. N-a putut să stea.

— Dar de ce?

Shelly nu avea niciodată răspunsul potrivit. Cu timpul, a început să facă tot ce-i stătea în putere pentru a pune capăt relației dintre cele două fete.

— Nu-i fată bună, îi spunea mereu lui Tori despre Nikki. Nu te iubeşte.

Apoi, dintr-odată, Nikki a încetat să mai existe. Shelly n-o mai pomenea. Nici Dave. Ca şi cum ar fi fost o fantomă care a dispărut undeva, fără să se mai întoarcă vreodată.

Nici Sami n-a mai pomenit-o. Nu îndrăznea. Nu voia ca familia să afle că ele încă țineau legătura.

*

Trish a încercat s-o țină pe nepoata ei în British Columbia, dar, ca aproape toată lumea, nu i-a putut ține piept lui Shelly. În cele din urmă, Nikki s-a întors în Washington.

Dar nu s-a dus acasă.

Shelly i-a spus că are nişte lucruri de făcut şi că nu e un model de urmat pentru celelalte fete. Până la urmă, nu se putea întoarce în Raymond. Cel puțin nu în momentul acela. În schimb, Nikki s-a mutat într-un cort, în apropiere de locul unde muncea tatăl ei vitreg, în Whidbey Island. Era departe de a fi ideal, dar i-a deschis ochii. A observat că, în ciuda faptului că muncea tot timpul, Dave Knotek trăia ca şi cum ar fi fost un nevoiaş. Nu avea o lețcaie în buzunar. Cei doi îşi făceau aprovizionarea de la un magazin de caritate. Făceau duş în fiecare dimineață în parcul public, nu departe de şantier. Nikki rămăsese pe bună dreptate cu un gust amar din cauza pedepselor pe care i le aplicase tatăl ei vitreg, dar acum îl vedea mai mult ca pe un ratat, demn de milă.

Nu avea niciun dram de respect pentru el.

— De ce trăieşti în halul ăsta? l-a întrebat ea. De ce mai stai cu mama?

Dave nici nu clipea.

— Pentru voi, fetele, a spus el.

Câteva săptămâni mai târziu, Nikki şi Dave s-au mutat temporar într-un apartament cu spații comune din Everett, ca să fie aproape de un nou loc de muncă, de lângă Paine

Field. *Apa caldă curentă*, s-a gândit Nikki atunci, *e un lucru minunat*. Aproape în fiecare weekend, făceau drumul spre Raymond pentru o noapte sau două.

Fiecare vizită acasă se desfăşura la fel. Mama o trata ca şi cum exilul în Canada şi apoi în Whidbey Island ar fi fost o experienţă necesară.

— Crezi că eşti pregătită să te întorci acasă? Să pui osul la treabă pe-aici, Nikki?

— Tu crezi că sunt? îi răspundea fata, ştiind că în niciun caz nu s-ar mai întoarce.

Shelly schimba tonul. Iritată.

— Văd că cineva mai are nevoie de timp de gândire.

Era genul de răspuns pe care Nikki şi-l dorise.

Mai bine aş sta pe drumuri, se gândea ea.

Ea şi Dave s-au mutat apoi din nou la cort. Era frig şi curent, dar Nikki se gândise deja la o cale de scăpare. A obţinut o slujbă în Oak Harbor, la Baskin-Robbins, şi o a doua la curăţenie, într-un motel. Proprietarul motelului a lăsat-o să stea într-o rulotă de o persoană. Era o dărăpănătură, dar ea era mulţumită. Una peste alta, lucrurile mergeau destul de bine.

Se simţea liberă.

CAPITOLUL 42

Sami Jo Knotek ştia nu numai cum să-şi ascundă vânătăile, ci şi importanţa acelui act.

A permite cuiva să vadă urmele lăsate de mama sau de tatăl ei ar fi putut declanşa o discuţie pe care nimeni nu şi-o dorea. Sau mai rău, ar fi putut duce la ruinarea familiei sale. Chiar şi în *crazy train* există un loc unde lumea nu are voie să intre şi lucrurile decurg ca şi cum ar fi normale sau chiar merită să lupţi pentru ele.

În exterior, Sami era blondă, drăguță, populară. O adevărată regină a balului. Era deşteaptă şi amuzantă – genul de fată care atrăgea atenția băieților glumeți. Cu toate acestea, în ultimul an de liceu, fata a început să abordeze viața cu mai multă nepăsare. Se săturase să acopere ceea ce mama ei le făcea ei şi surorii sale mai mari. Învățase din experiența lui Nikki că, chiar dacă era ascultătoare, nu putea să împiedice ca lucrurile rele să se întâmple. Doar le permitea să continue.

— N-ai predat temele la timp, zicea profesoara.

— Mama mi-a aruncat lucrarea, zicea Sami.

Şi tot aşa. Iar şi iar.

— Ai întârziat la oră.

— Mama m-a pus să dorm afară azi-noapte şi mi-a dat voie înăuntru abia spre dimineață, doar ca să mă îmbrac.

— O să fii penalizată pentru că nu ai înapoiat cărțile de la bibliotecă.

— Foarte bine, spunea Sami. Mi le-a aruncat mama în foc.

Şi aşa mai departe.

Nu după mult timp, Sami a fost chemată la consilierul şcolar.

— Am auzit ce-ai spus, a zis acesta. Ai o soră mai mică acasă şi ne facem griji şi în privința ei. Vom raporta ceea ce ne-ai spus.

Sami stătea acolo, măcinată de sentimente amestecate. O credeau – asta era bine. Dar acum, rahatul avea să iasă la iveală.

Foarte tare.

Când şi-a dat seama de asta, a început să-i fie frică. Euforia dezvăluirii că mama ei era o persoană abuzivă crudă şi cronică începea să pălească. Repede.

— Vom face demersurile necesare pentru ca sora ta să fie luată de acasă, a spus consilierul. O vom suna acum pe mama ta.

În timp ce consilierul se întindea spre telefon, Sami a intrat în panică.

Peste ani, îi va fi greu să înțeleagă de ce a dat înapoi în acel moment, dar exact asta a făcut.

„Dintr-odată, nu ştiu”, a spus ea. „Adevărul a devenit înspăimântător. Am retractat totul. Am zis că am inventat totul. Că am mințit. Cred că nu am vrut ca ei s-o înfurie pe mama.”

*

Sami şi prietenul ei din liceu, Kaley Hanson, stătuseră până târziu la o petrecere. Fata ştia cum va proceda băiatul. Ar fi ținut farurile aprinse şi ar fi aşteptat ca prietena lui să ajungă în siguranță înăuntru. Dacă ar fi fost încuiată afară – aşa cum ştia că se întâmplă –, ar fi claxonat de câteva ori, astfel încât Shelly să înțeleagă că cineva voia să intre în casă.

Shelly o lăsa să intre... până când maşina lui Kaley dispărea. După care o trimitea pe Sami din nou afară, să doarmă pe verandă.

Într-o noapte, Shelly, care stătea acolo cu un pahar mare de apă în mână, i-a spus fiicei sale să iasă.

— Dormi afară.

— Ba nu. E frig şi nu mă poți obliga.

Mama ei i-a aruncat apa în față şi a îmbrâncit-o afară. Sami a fugit imediat spre casa lui Kaley. Se săturase. Nu avea de gând să mai suporte aşa ceva. Avea de străbătut mai mult de un kilometru, dar era o atletă foarte bună; obişnuia să concureze la 400 de metri şi la ştafeta de o milă.

De fiecare dată când nişte faruri străpungeau întunericul, se arunca într-un şanţ, fiind sigură că mama ei o va vâna şi o va duce acasă. Dar a continuat să alerge şi, în cele din urmă, a ajuns la Cemetery Road, unde locuia Kaley.

Era aproape sigură că maşina mamei sale, pornită pe urmele ei, trecuse pe lângă ea, ca un rechin pândind în întuneric. Sami era îngrozită, dar a intrat în garajul familiei Hanson.

A stat acolo o vreme, ascunzându-se de Shelly şi sperând că nu înrăutăţise lucrurile.

*

Dave Knotek avea să spună mai târziu că nu prea ajungea pe la Monohon Landing, aşa că n-avea idee cât de rău stăteau lucrurile. Afirma în continuare că Shelly nu le-ar fi făcut niciodată rău lui Sami ajungea Tori. Îşi iubea fetele, dar îşi susţinea soţia. Lui Sami, credea el la vremea aceea, îi plăcea să inventeze poveşti, aşa încât el era cam suspicios în privinţa celor spuse de ea. Într-adevăr, nimic nu l-ar fi convins că se întâmpla ceva abuziv.

„E cu neputinţă ca Shelly să o fi bătut pe Sam ori pe Tori", a spus el peste ani. „O mai plesnea pe Nikki. Şi eu am pălmuit-o, bine? Dar atât. Copiii ăia n-au suferit niciun abuz de genul ăsta."

Chiar şi după ce întreaga lui lume s-a dezintegrat, Dave pur şi simplu nu-i putea găsi nicio vină lui Shelly. Se făcea că nu vede nici dovezile fizice. În ziua când Sami a absolvit liceul, era învinetită rău în urma uneia dintre altercaţiile avute cu mama ei – motivul era atât de neînsemnat, încât, mai târziu, nimeni nu şi-l mai amintea. *Nu spălase vasele aşa cum voia ea? Nu dăduse apă la animale? Îi împrumutase unei prietene o jachetă ori un pulover?* Însă Dave a învinuit-o tot pe Sami pentru acele vânătăi, spunând că fusese teribilistă şi nesocotită şi se rănise căzând.

Presat în continuare, a inventat o poveste.

„Shelly îi împrumutase lui Sami nişte bani pentru ceva, iar fata trebuia să vopsească hambarul. A venit acasă de la şcoală şi era foarte, foarte obosită, dar s-a apucat totuşi de vopsit. Se plângea că o durea una-alta, iar Shell îmi spunea că era de la o căzătură urâtă. Nu ştiu. Că nu am văzut."

CAPITOLUL 43

Sami Knotek era tulburată. Era vara anului 1997 şi nu ştia ce să facă în continuare. Din cauza sabotajului diabolic al mamei sale în legătură cu documentele de admitere, ratase perioada de înscriere la Evergreen State College. Facultatea fusese un vis pe care îl avusese de când se ştia. Era ceva special să-şi imagineze că va fi prima persoană din familie care va obține o diplomă de studii superioare. Îşi iubea prietenul, dar nu voia să se mărite. Nu voia să-şi găsească o slujbă în oraş, ca alte fete, ce rămâneau să calce pe urmele părinților lor. Sami voia mai mult. Orice. Ceva mai mare. S-a gândit chiar să vadă ce-ar putea găsi de lucru la Hollywood.

Şi-a planificat evadarea în două rânduri.

Prima dată se întâmplase în aprilie. Nu gândise lucrurile destul de bine. În plus, voia să meargă la un bal, deoarece îşi făcuse o rochie nouă şi frumoasă şi nu voia să piardă ocazia de a o purta – aşa că s-a întors acasă câteva zile mai târziu.

Dar şi-a planificat cu grijă marea evadare în ultimele luni din ultimul ei an de liceu. Îi era greu să ştie că avea să-şi abandoneze sora mai mică, pe Tori, dar s-a convins că totul va fi bine. Sora cea mare era plecată. Cea mică nu părea să constituie o țintă pentru mama lor. De ceva vreme nu se mai întâmplaseră lucruri ciudate. Singurele persoane care ştiau de planul său erau prietenele ei Lauren şi Leah – şi ştia că

sunt de încredere. Chiar înainte ca ea, mama şi sora mai mică să meargă la cumpărături în Aberdeen, Sami a umplut cinci saci negri menajeri cu tot ce avea. Toate hainele, pantofii şi alte nimicuri care pentru ea însemnau foarte mult.

„Eram foarte materialistă", a recunoscut ea mai târziu. „Nu puteam lăsa în urmă nici măcar un pulover."

Planul prevedea ca Lauren să intre în casă fără ştirea mamei, să ia lucrurile în timp ce ele erau plecate şi să le ducă la ea acasă, unde urmau să se întâlnească.

Sami voia s-o avertizeze într-un fel pe Tori.

— Dacă nu mă întorc mai târziu astăzi, i-a spus ea surorii sale, o să-ţi las un bilețel – doar pentru tine – sub perna mea.

A fost singura informaţie pe care i-a dat-o. Avea încredere în Tori, dar ştia că mama lor nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a smulge detalii de la fetiță, pe atunci în vârstă de opt ani. Ar fi amenințat-o. I-ar fi făcut promisiuni. Ar fi ademenit-o. Shelly nu era genul de om care să renunțe, iar Sami nu voia ca mama ei să ştie unde se ducea.

Când s-au întors din Aberdeen, fata a urcat la etaj. Toate lucrurile ei dispăruseră. Planul devenise realitate.

— Mamă, Lauren a rămas fără benzină şi trebuie să mă duc să o iau, a minţit Sami.

— În regulă, a zis Shelly. Bine.

A urcat în maşinuța ei albă, a mai aruncat o ultimă privire spre casă şi s-a dus la Lauren, unde a stat ascunsă o zi. Apoi s-a dus acasă la prietenul ei pentru o noapte. Ştia că Shelly o căuta peste tot, iar gândul c-o va găsi îi producea un rău interior.

Chiar şi aşa, influența pe care familia o avea asupra ei era ca un laț care o imobiliza, făcând-o să se simtă ca un animal lăsat singur în pădure. I-a scris o scrisoare mamei sale.

M-am gândit la toate motivele pentru care nu te-aş putea părăsi, pentru că te iubesc atât de mult. Şi tocmai pentru că te iubesc, n-aş vrea să te rănesc. Am început să mă gândesc la durere şi la viaţă, la cât de mult am suferit şi la câtă suferinţă am provocat. Şi atunci m-am gândit c-ar fi bine pentru mine să plec. Lucrurile vor fi mai liniştite. Aşa cum au devenit când a plecat Nikki. Odată plecată, totul va fi bine.

A încheiat scrisoarea spunând că lua în considerare opţiunea de a trăi în maşină.

O să fiu bine. Dacă aşa trebuia să se întâmple, asta e. Mi-aş fi dorit doar să înţelegi, dar acum ştiu că nu vei înţelege niciodată.

Sami nu avea nicio idee unde să se ducă, însă a vorbit cu Nikki. Sora ei i-a spus că ţinea legătura cu bunica lor, Lara, care voia s-o vadă şi pe ea.

— Sun-o pe Nana.

Ceea ce Sami a şi făcut, iar Lara a invitat-o bucuroasă la ea acasă, în Bellingham.

Sami auzise că tatăl ei căuta maşina, pe care Shelly o raportase ca fiind furată. Trebuia să găsească o altă modalitate de a ajunge în Bellingham. S-a oferit s-o ducă mama lui Kaley, Barb Hanson, care oricum n-o prea avea la inimă pe Shelly, după ce-o trezise odată în miez de noapte cu întrebări despre câţi bani câştigă ea şi soţul ei.

„I-am spus că nu era normal să sune la ora aceea, plus că banii noştri nu erau treaba ei”, a spus Barb mai târziu.

Barb a dus-o pe Sami în Bellingham a doua zi. Pe drum, fata i-a povestit câte ceva din ce le făcuse mama, ei şi surorilor sale. Mai târziu, când au ajuns la destinaţie, Lara le-a mai spus şi alte detalii tulburătoare despre ce făcuse Shelly în copilărie şi în tinereţe.

„Mi-a spus că mama a încercat să dea foc la casă”, îşi amintea Sami. „Sau ce i-a făcut surorii sale. Cum credea ea că mama ne-a otrăvit cu Ipecac, ca s-o împiedice să ne ducă

în anumite locuri. [Barb] a stat acolo şi a băgat totul la cap. M-am simţit mai bine că nu eram eu cea care spunea ce făcuse mama, că mai era cineva care-mi susţinea afirmaţiile. Cineva care ştia chiar mai multe decât mine."

Sami a stat cu Lara toată vara anului 1997.

La fel ca experienţa lui Nikki în Canada, a fost una dintre cele mai fericite perioade din viaţa ei.

CAPITOLUL 44

Nikki resimţea puternic absenţa surorilor din viaţa ei. Chiar dacă nu regreta că plecase, simţind că se salvase, îi era dor de ele. Când a aflat că Tori fusese bolnavă, i-a trimis o carte poştală.

Sper că te simţi mai bine, puştoaico. Am auzit c-o să ningă. Pariez că asta o să te facă puţin mai fericită. Ai grijă de mama şi de Sami? Când nu eşti bolnavă, fireşte!

Tori n-a primit niciodată mesajul.

Shelly încerca să ţină legătura cu Nikki în perioada aceea, dar fata cea mare a refuzat să-i răspundă la apeluri. Nu voia să aibă de-a face în niciun fel cu nebuna de maică-sa. Nu-i păsa dacă îşi va mai vedea vreodată părinţii. Apoi Shelly şi-a făcut apariţia, pe neaşteptate. Era numai lapte şi miere şi i-a spus fetei că ar trebui să se întoarcă acasă. Putea să stea acolo. Să meargă la facultate. Nikki ştia că era o minciună gogonată. Tot ce spusese mama ei fusese minciună. Altă dată, a venit la rulotă un şerif din Island County, întrebând-o dacă e bine.

— Mama ta e foarte îngrijorată, a zis omul legii.

— Sunt în regulă.

— Trebuie s-o suni.

A promis să o sune, dar n-avea de gând. Era clar că mamei şi tatălui ei nu le plăcea noua ei stare de independenţă. Nikki ştia de ce.

Frica. Le era teamă că va vorbi.

Când o cărămidă a fost aruncată prin geamul gelateriei unde lucra ea, a urmat un telefon anonim cum că Nikki ar fi fost cumva implicată.

„Ştiu că tata a făcut-o”, a spus ea mai târziu. „A făcut-o pentru că i-a spus mama. Care voia să-mi pierd slujba şi să mă mut înapoi acasă, unde mă puteau supraveghea.”

La puțin timp după incidentul cu cărămida, Nikki a sunat-o pe Lara, gândindu-se că ar putea să plece din Oak Harbor şi să-şi găsească un serviciu la ea, la azilul din Bellingham.

Lara a fost încântată de această perspectivă. Avea şi ea nişte veşti foarte bune.

— E amuzant că suni tocmai acum, Nikki, i-a zis Lara foarte fericită. Sami e şi ea aici.

Nikki abia se putea stăpâni. A plecat spre Bellingham cu următorul autobuz Greyhound.

Când a văzut-o pe sora ei, ochii lui Sami s-au umplut imediat de lacrimi. Trecuse aproape un an de când nu se mai văzuseră. Nikki părea mai frumoasă şi mai fericită ca oricând. Purta o pereche de blugi Gap mulați şi un maiou mov. Era şi machiată. Părul, pe care mama lor i-l ciuntea mereu în cel mai crud şi dezavantajos mod cu putință, era lung, uşor ondulat.

„Era frumoasă”, a spus Sami amintindu-şi de acea întâlnire. „Şi mai mult decât orice, era încrezătoare. Până atunci, nu mi-am imaginat-o niciodată pe sora mea în lumea reală. Doar cum fusese acasă, în pantalonii ei de trening rupți, prin curte tot timpul. Fără prieteni. Nu avusese niciodată un iubit. Niciodată, până nu a scăpat de acasă, la 22 de ani. Nu avusese nimic.”

*

Nikki s-a angajat infirmieră la una dintre secțiile centrului de îngrijire unde lucra Lara. Munca era grea, dar era plătită mai bine decât la motel ori la gelaterie. Chiar mai mult, se eliberase de părinții ei şi de tot ce se întâmplase în Pacific County.

„Schimbam pungile de colostomie", îşi amintea ea. „Dar nu mă deranja deloc. Eram departe de tot şi de toate."

La puțin timp după ce a început să lucreze acolo, administratorii unității au început să primească plângeri anonime cum că era nepoliticoasă cu pacienții în vârstă ori dădea dovadă de incompetență atunci când trebuia să le ofere îngrijirea de care aveau nevoie. S-a deschis o anchetă. De fiecare dată, Nikki şi Lara nu înțelegeau de ce s-ar plânge cineva de ea. Personalul, pacienții şi familiile lor o plăceau cu toții.

Apelurile anonime nu fuseseră cele mai rele.

Dave Knotek a început să apară în parcarea instituției. Uneori în camioneta lui; alteori stătea ascuns în tufişuri. Nu o striga, însă voia ca fata să-l vadă. Ca pe o amenințare implicită. Nikki a început să se teamă că ar putea-o răpi. Poate că el şi mama ei îşi făcuseră planuri în privința ei.

Aşa cum i se întâmplase lui Kathy.

De câteva ori, Dave chiar a urmărit-o în timp ce conducea spre casă, la ieşirea din tură. Înspăimântată de moarte, fata a luat-o pe drumuri ocolite prin tot oraşul pentru a-l face să-i piardă urma.

„Mă întrebam dacă va încerca să mă înşface", şi-a amintit ea. „Nu ştiam sigur. Dar sunt aproape convinsă... că cei doi ar fi încercat să mă prindă. Mi-o pot închipui pe mama asmuțindu-l împotriva mea." Având în vedere tot ce a aflat ulterior, Nikki spunea: „Am noroc că mai sunt în viață. Sora mea crede la fel".

CAPITOLUL 45

Era trecut de mijlocul verii anului 1997. Dave Knotek fusese supus unor presiuni tot mai mari din partea lui Shelly pentru a descoperi unde plecase îndărătnica lor fată mijlocie – şi cu cine era. Femeia avea căile ei de a se informa, bineînțeles, şi a auzit cumva că Sami s-ar fi aflat în Bellingham, cu Lara şi Nikki. Imaginea celor trei împreună a înfuriat-o mai tare ca oricând. Trădarea făcea ca dispariția fetei să fie şi mai dureroasă. Şi mai ales, era esențial s-o găsească şi s-o aducă acasă.

— Cele două ar putea spune cuiva, Dave.

— Nu vor face aşa ceva.

— Nu putem fi siguri.

Dave se săturase de dramele lui Shelly. Spunea că vrea să le lase pe fete să se maturizeze, să fie pe picioarele lor, dar ea îl suna întruna la muncă, în Whidbey Island, de fiecare dată când părea să identifice o pistă.

Dar, ca întotdeauna, el făcea tot ce-i cerea soția lui, urmărind-o pe fiecare în parte.

Shelly a aflat că exista o zi a porților deschise în Camp Firwood, o tabără creştină pe malurile lacului Whatcom, la care auzise că vor participa şi fetele ei.

Informația s-a dovedit a fi bună.

În timp ce Sami îşi făcea loc printre consilierii şi participanții la tabără, a zărit o față cunoscută.

Tatăl ei!

Speriată, aproape că nu l-a recunoscut din prima, pentru că se deghizase, în mod evident. Nişte ochelari de soare diferiți de ce purta de obicei. O şapcă de baseball şi un hanorac completau ridicola mascaradă.

O, Doamne! s-a gândit fata. I s-a făcut rău. Îşi iubea tatăl, dar ştia că se afla acolo cu un motiv. S-o ducă acasă, era sigură de asta. Venise după ea.

— Sami, i-a spus el, cu o voce stinsă şi preocupată. Mama ta e foarte îngrijorată. Trebuie să vii acasă.

Ea nu a spus nimic pe moment. Ce-ar fi putut să spună? Mama ei era un monstru şi normal că n-avea încredere în ea.

În schimb, l-a condus pe lângă un leagăn de frânghie, pe o cărare izolată, şi s-au aşezat. La început, nimeni n-a scos un cuvânt.

După un moment de tăcere, fata i-a spus de ce a plecat. Majoritatea motivelor se refereau la Kathy.

— Ştiu că e moartă, tată. Am văzut-o.

Dave stătea pur şi simplu acolo, abătut. Fără o vorbă.

Ea a început să-i spună şi ce credea despre dubiosul diagnostic de cancer al mamei sale, o boală care a necesitat asistență medicală constantă în întreaga ei copilărie.

— Nu poți avea cancer atâta vreme, a zis ea. Mama ar fi trebuit să fie moartă până acum.

Dave a refuzat să creadă aşa ceva.

— A avut. Ştiu eu.

— Uite, tată, nu are. Ai fost cu ea la consultații?

— Am dus-o până acolo.

— Ai intrat vreodată împreună cu ea? Ai primit vreo factură de la doctor?

Punea aceleaşi întrebări ca şi Lara, cu ani în urmă.

Când, într-un final, i-a răspuns, a făcut-o pe acelaşi ton calm şi înțelegător. Nici n-a negat, nici n-a confirmat.

— Îmi pare rău, Sami. Ştiu. Ştiu.

Au plâns şi au vorbit multă vreme. Sami a înțeles că tatăl ei era un om distrus. Era evident. Mama ei avea asupra lui aceeaşi putere pe care o avusese şi asupra lui Kathy. Nimeni dintre cunoscuții lui Dave Knotek n-ar fi spus o vorbă rea despre el. Lumea din oraş îl considera un tip cumsecade prin excelență. Lemnar get-beget. Unul de-ai lor.

Dar femeia cu care era însurat? Nu numai că era o intrusă, dar era altceva. Îi găsiseră şi o poreclă.

Crazy Shelly – Shelly Nebuna.

Sau, pentru cei care preferau o oarecare aliterație la bârfă, *Psycho Shelly*.

— O să mă întorc acasă, tată. Dar vreau ceva. Mama a dat-o în bară. Şi vreau să remedieze problema. Vreau să-mi pregătească actele pentru facultate.

— Nu ştiu ce să spun, a zis Dave.

Dar Sami, la fel ca şi sora ei mai mare, prinsese curaj. Dacă pregătirea la Evergreen ca să-şi ia o diplomă în învățământ însemna să facă un pact cu diavolul, era dispusă să-şi asume riscul.

După plecarea lui Dave, a sunat-o pe mama ei spunându-i că se gândeşte să se întoarcă acasă, dar ar avea nevoie de un ajutor financiar pentru şcoală. Shelly s-a eschivat, încurcându-se într-o litanie de pretexte. Aveau puțini bani, ca întotdeauna. Disensiunile conjugale dintre ea şi Dave se agravaseră şi ele până în punctul în care Shelly i-a mărturisit că divorțul era iminent. Şi dacă asta nu era de ajuns, nici nu se simțea bine. Cancerul recidivase, i-a spus Shelly.

Sami spera ca părinții ei să divorțeze *cu adevărat*. Auzise de la Nikki în ce condiții trăia tatăl lor la muncă. Un cort nenorocit şi drumuri la un magazin de ajutoare, deşi lucra pe brânci, îmbătrânind înainte de vreme!

Cât despre cancer, Sami nu luase niciodată în râs boala – dar, pe bune, mama ei era ciudată că nu mai termina cu prostia aia...

Aşa că a ignorat toate scuzele. A insistat cu ceea ce-şi dorea – facultatea.

— Ai zis că aş putea merge. Apoi m-ai sabotat, mamă. Ştii foarte bine, şi o ştiu şi eu.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Pe bune, mamă? Continuăm cu refrenul ăsta?

— Ba ştii, a insistat Sami, lăsând cuvintele să plutească în aer.

Pauzele lungi constituiau una dintre tehnicile preferate ale lui Shelly. Era ca un prădător... mulțumită să aştepte până când cel mai slab ceda şi renunța la ceea ce-şi dorea.

— N-am să spun nimănui nimic din ce s-a întâmplat, a zis Sami în cele din urmă.

Altă pauză.

— Ce?

Fata era în avantaj.

— Ştii tu.

Îşi putea imagina fața mamei sale înroşindu-se. Privirea ucigaşă.

Shelly Knotek ura să fie demascată şi, dacă i se întâmpla, era o singură dată. Nimeni n-o mai făcea a doua oară, riscând să-i trezească mânia.

Sami nu fusese explicită. Nici nu era nevoie. Era doar o tehnică inteligentă de şantaj, care a prins. Înainte de a se întoarce acasă, la Monohon Landing, la sfârşitul acelei veri, mama ei nu doar completase actele, dar le şi predase.

*

În aceeaşi vară, Sami şi-a sărbătorit împlinirea a 19 ani cu o petrecere-surpriză la Planet Hollywood, în Seattle. A fost cea mai frumoasă aniversare pe care a avut-o vreodată. Se simțea fericită, liberă şi plină de speranță. Păstrase legătura cu mama ei şi ştia că lucrurile se mişcau în direcția cea bună. Ea şi Nikki au rămas apropiate, o relație pe care au păstrat-o secretă față de Shelly. Discreția era necesară. Shelly o avea în vizor pe Nikki, iar cele două fete nu erau sigure cât de departe ar merge mama lor ca să se răzbune.

Când Sami şi iubitul ei, Kaley, au ajuns la uşa casei din Monohon Landing, Shelly i-a întâmpinat cu o privire speriată, panicată. Îşi răsese sprâncenele şi-şi dăduse cu aceeaşi pudră albă pe care o folosise atunci când veniseră în vizită Lara şi fata ei, Carol.

A dat din cap cu tristețe.

— Cancerul a recidivat.

Kaley şi Sami s-au uitat unul la celălalt, încercând din răsputeri să nu izbucnească în râs. Era ridicol şi jenant în acelaşi timp.

— De ce face prostii de genul ăsta? a întrebat-o Kaley mai târziu pe fată.

— N-am idee. Ca să atragă atenția, cred.

Existau totuşi modalități mai bune de a atrage atenția, decât să pretinzi că ai cancer, s-au gândit cei doi.

După ce Kaley a plecat, Shelly s-a grăbit să-i tragă fetei o săpuneală.

— Tatăl tău zice că nu mă crezi că am cancer! Ei bine, uită-te la mine, Sami! Uite! Îmi cade părul!

Sami a ripostat. Dur. Avea un sentiment de încredere în sine cum nu mai avusese până atunci.

— Ştiu că minți, a zis ea, în timp ce Shelly spumega. Ştiu şi că biata Kathy e moartă. Şi că tu ai omorât-o. Eram acolo, mamă. Deasupra ei. Era moartă.

Shelly a fluturat din deget.

— S-a înecat în propria-i vomă.

— Pentru că ai abuzat-o, mamă.

— N-a fost aşa.

— Ba da. Tu ai omorât-o, mamă. Tu.

Dintr-odată, Shelly a amuțit.

— Îmi pare rău, a zis. Îmi pare rău.

Sami a văzut asta ca pe o mărturisire.

— Îți pare rău? a întrebat, ca şi cum repeta cuvântul unei străine, ca să se asigure că a fost înțeles.

Femeia a dat din cap.

— Lucrurile au scăpat de sub control. Şi n-am mai putut să le opresc, Sami. Am încercat.

O parte din ce spunea era adevărat, iar fata ştia asta. Lucrurile chiar scăpaseră rău de sub control. Dar nu, Shelly nu încercase să le oprească. Ci le declanşase.

Cinci minute mai târziu, vântul s-a schimbat brusc.

Shelly a retractat totul. Fiecare cuvânt pe care-l spusese.

— Ai înţeles greşit, Sami. N-am spus niciodată aşa ceva.

„Se prefăcea că nu recunoscuse nimic", a spus Sami mai târziu. „Era ca şi cum... mă rog, ca şi cum eram nebună şi că era strigător la cer că-mi putuse trece prin cap că mărturisise ceva."

Lui Sami însă nu-i păsa. Era înscrisă la Evergreen. Şi plecată de acolo.

CAPITOLUL 46

Situaţia financiară a familiei Knotek a continuat să se prăbuşească. Cheltuielile cu facultatea nu îi ajutau, plus că aveau datorii în tot oraşul. Stan, omul cu apa caldă, trebuia plătit pentru munca pe care o făcuse. Compania de telefonie îi ameninţa cu întreruperea serviciului. Shelly se ţinea tare, cu scuzele, încercând să împiedice dezastrul până când urmau să vină banii. Le-a spus celor de la compania de apă că intervenise o urgenţă de familie şi că nu va putea plăti factura prea curând. Soţul ei, le-a scris, suferise un atac de cord major.

Acum se simte bine... Stau lângă el tot timpul, încercând să fac şi multe alte lucruri, aşa încât este cu adevărat copleşitor...

Într-o altă misivă adresată unui creditor, a pus întârzierea pe seama diferitelor boli închipuite ale familiei.

Viaţa mea a fost foarte grea anul acesta. Fata cea mare s-a luptat cu o sclerozăă multiplă, iar tatăl meu e foarte bolnav.

Shelly juca întotdeauna cartea bolii atunci când credea că ar putea fi de ajutor. Ca să găsească scuze pentru o

încălcare a regulilor de circulație în South Bend, a scris tribunalului că era foarte stresată şi că greşeala ei – care dusese la ridicarea maşinii – ar trebui să fie iertată.

Am avut un an foarte greu. Fata mea are cancer. Trebuie s-o duc în Olympia la tratament, de două ori pe săptămână. Am renunțat la serviciu ca să fiu alături de ea. Fata mea e totul pentru mine şi depinde de ajutorul meu. Nu sunt o infractoare.

Poliția rutieră i-a acordat clemență.

În timp ce Dave abia făcea față la muncă, spărgând fiole de amoniac ca să rămână treaz şi să pună în funcțiune utilajul, şi dormea în maşină, pentru că ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face, acasă, Shelly îşi petrecea timpul cheltuind întruna la micul mall din Aberdeen. Bineînțeles că soțul ei n-avea de unde să ştie asta. Îl scosese ca semnatar pe contul lor bancar. Aşa că Dave nu vedea niciodată ce se întâmplă cu salariul lui.

Nu că ar fi fost de ajuns cât câştiga. Nu pentru Shelly.

Aceasta a reuşit să obțină mai bine de 36 000 de dolari din împrumuturi personale, pe la spatele lui Dave – o dovadă a puterii sale de persuasiune în relația cu sucursala din Raymond a Bank of America. O adevărată performanță. Cei doi nu puteau oferi nicio garanție. Casa din Monohon Landing fusese refinanțată până la refuz, iar ratingul lor de credit ar fi fost deplorabil.

Cu toate acestea, perseverentă şi inventivă, Shelly găsea întotdeauna o cale. Iar când primea linia de credit consistentă, se apuca imediat să reducă din bani. Şi o făcea cu frenezie. Era ca şi cum cheltuirea banilor ar fi devenit un drog. Sau poate un înlocuitor. Scria până la 30 de cecuri pe zi la magazinele din mallul din Aberdeen. Într-o după-amiază a scris nouă doar la magazinul Target. Niciuna dintre cumpărături nu era mare; cele mai multe erau de doar cinci sau zece dolari. Poate că era o strategie a ei.

Probabil se gândea că sumele mai mici erau mai greu de urmărit. Nu că ar fi fost preocupată doar de propria ei persoană. Cumpăra mai ales pentru Sami şi Tori şi, ocazional, diverse fleacuri pentru casă. Unele cumpărături erau inexplicabile, nu numai în privința numărului de cecuri scrise într-un singur loc în fiecare zi, ci şi pentru că se repetau pe parcursul aceleiaşi săptămâni. În fiecare zi. Mergea mereu în Aberdeen şi cheltuia tot ce avea – chiar şi mai mult de atât.

Se potolea o zi, după care o lua de la capăt.

Nu conta că totul putea face implozie în jurul ei, în orice moment; pur şi simplu cumpăra până ajungea la fundul sacului.

Iar când se întâmpla asta, cecurile îi erau respinse în tot oraşul.

Erau luni când trebuia să plătească taxe de peste 250 de dolari pentru depăşirea contului curent. Când soldul devenea prea mic, se ducea pur şi simplu la o altă sucursală şi deschidea un nou cont. Când ajungea în punctul în care nu mai găsea cale de ieşire şi nimeni nu-i mai dădea bani, se ducea la sucursala din Raymond şi lua din conturile fiicelor sale.

„Ăsta-i Raymondul", zicea Nikki mai târziu. „Un oraş atât de mic, încât mama cuiva poate să meargă la bancă şi să golească un cont care nici măcar nu e al ei."

Dacă venea vorba de un împrumut ori un depozit de securitate – sau de orice altă operațiune pentru care era nevoie de numărul de asigurare socială –, Shelly Knotek putea da un sfat sigur oricui avea probleme financiare.

Sami a sunat-o odată de la şcoală, spunându-i că numărul ei de asigurare socială nu funcționa.

— Schimbă ultima cifră până când obții unul care funcționează, i-a spus mama ei.

Sami a zis că nu se simte confortabil să facă aşa ceva.

— Atunci foloseşte-l pe cel al surorii tale, a sfătuit-o Shelly, ca şi cum ar fi fost o soluție perfect acceptabilă. Cel al lui Tori e curat deocamdată.

Sami a refuzat însă şi acea posibilitate.

Alchimia lui Shelly cu banii şi numerele de asigurare socială ale altor persoane a funcționat foarte multă vreme. Câțiva ani mai târziu, când Sami a încercat să-şi ia un apartament, cererea i-a fost respinsă pentru că avea o proastă reputație bancară. Exista o datorie de 36 000 de dolari asociată numărului ei de asigurare socială. Cu toate acestea, contul nu era pe numele ei.

Ci al mamei sale. Shelly Knotek prezentase numărul lui Sami ca fiind al ei.

Femeia a încercat să se disculpe. I-a spus fiicei sale că era o încurcătură la bancă. Dar Sami ştia adevărul. Însă Dave a continuat să-i țină partea soției sale.

„Sami şi Shell aveau acelaşi cont. Numele nostru fusese pus greşit pe cont, din vina băncii. Asta a produs o ruptură între mine, Sami şi Shell, dar s-a rezolvat”, a spus el.

În ceea ce-l priveşte, Dave avea să aibă o mare surpriză peste câțiva ani, când avea să se confrunte cu ceea ce făcuse Shelly pe la spatele lui cu finanțele lor mereu pe muchie de cuțit şi complet haotice. Timp de vreo doi ani, crezuse prosteşte că mania lui Shelly de a cheltui nebuneşte dispăruse de mult. Aşa trebuia să fie. Ei nu aveau bani de aşa ceva. Încă de la începutul căsniciei lor existase această problemă, pe care el crezuse că o va soluționa cu o combinație de multă iubire şi o doză de simț al realității.

„Ar fi trebuit să pun frână [cheltuielilor], însă ea se schimbase mult în bine de-a lungul timpului. Şi nu erau decât nişte lucruri pentru casă. Îi cumpăra multe chestii şi lui Sami.”

În realitate, Dave, care crescuse în sărăcie pe malurile pârâului Elk, nu voise niciodată ca fetele să ducă lipsă de

ceva. Certurile cu Shelly legate de bani nu avuseseră niciodată ca obiect privarea lui Nikki, Sami sau Tori de orice şi-ar fi dorit. Lecţii de dans şi de teatru, sport, haine noi, petreceri aniversare şi o menajerie de animale de companie nu constituiau o problemă pentru el.

Şi totuşi, Dave nu putea înţelege niciodată unde dispăreau toţi banii.

„Pe ce naiba s-au dus banii ăia? Vreau să spun că Shell evident că şi-ar fi putut cumpăra o maşină sau ceva de genul ăsta. Ceva frumos. Ştii bine că amândoi am condus nişte rable, ani la rând."

CAPITOLUL 47

Rămasă acum singură în casă, *îi venise rândul* lui Tori.

Shelly îşi concentrase atenţia asupra ei la puţin timp după ce Sami plecase la facultate. Revenise la unele dintre vechile ei jocuri preferate înainte ca Sami să dispară complet, dar erau mai subtile. Chiar din şcoala primară şi apoi în gimnaziu, Tori se întreba de multe ori dacă nu cumva îşi pierde minţile, deoarece îşi tot rătăcea temele.

— Mamă, mi-ai văzut lucrarea?

Shelly n-o văzuse.

— Ştiu c-am pus-o deoparte, dar n-o găsesc.

Femeia îi arunca o privire.

— Va trebui s-o faci din nou.

Mama s-a purtat ciudat, gândea fata. *Dar mama e mama*.

Una dintre cele mai mari probleme ale lui Tori era că tatăl ei îi lipsea foarte mult. Când venea acasă, era obosit, dar petrecea timp cu ea, râdeau şi făceau diverse lucruri împreună. Mai târziu, avea să păstreze zeci de amintiri frumoase din timpul petrecut cu el – fie şi doar lucruri mărunte, precum uitatul la televizor sau pescuitul la râu. Uneori, totuşi, îi era parcă mai uşor când îl ştia plecat. Nu

că nu şi l-ar fi dorit prin preajmă. Ci pur şi simplu pentru că atunci când era acasă, mama începea cearta.

Casa se umplea de ţipete şi urlete. Zburau lucruri prin aer. Apăreau ameninţări. Shelly îl batjocorea pe Dave, făcându-l în fel şi chip.

Niciun copil nu vrea să audă aşa ceva.

„Îmi amintesc că eram aşa încântată când eram mică şi tata venea acasă", spunea Tori mai târziu, „dar după o vreme am mai crescut, eram adolescentă, şi nu-mi mai păsa aşa mult, pentru că atunci când venea se certau... Au fost câteva momente când ne-am simţit bine, jucam jocuri video... Cred că a fost un tată grozav când eram mai mică, dar era o situaţie toxică. Ştiu că m-a iubit foarte mult".

Nu-şi amintea ca vreuna dintre certuri să se fi iscat din vina lui. Întotdeauna Shelly era instigatoarea.

— Unde-i nenorocitul ăla de salariu, Dave? şi-o amintea Tori pe Shelly ţipând în telefon. Ţărănoi nenorocit! Ai zis că-mi vine azi!

Tori şi-l putea doar imagina pe tatăl ei la celălalt capăt al firului, insistând că l-a trimis. Nu-l vedea întârziind, nici ţinându-l pentru el. Îi dădea lui Shelly tot ce-şi dorea.

— Nu era în nenorocita de cutie poştală. Am verificat. Aşa m-am săturat dracului de tine...

Şi în încheiere:

— Ar trebui să divorţez pur şi simplu. N-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu aşa un idiot.

Când venea acasă, Dave dormea pe jos, lângă canapea.

Totul era demn de milă şi derutant. „Tata părea mereu nefericit", zicea Tori. „Părea cu adevărat deprimat, ca şi cum n-ar fi vrut să mai vină acasă. În general, îmi părea rău că se căsătorise cu mama, deoarece părea foarte trist."

Cu timpul, Tori şi-a dat seama că se afla în mijlocul unui război între părinţii ei. Tărăboi, certuri aprinse, iar ea, victimă colaterală.

*

Mai erau şi altele, desigur. Primul atac pe neaşteptate al lui Shelly împotriva lui Tori s-a petrecut noaptea. Casa era pustie. Iar Shelly, care dormea doar ziua, când Tori era la şcoală, a sărit pe fata ei, dând deoparte păturile.

Tori a căscat ochii mari, pierzându-şi răsuflarea. Nu ştia ce se întâmplase. Luase casa foc? Poate că mama ei avea un atac de cord?

Mişcarea fusese fulgerătoare. Înspăimântătoare. Şi pe neaşteptate.

— Te-ai gândit vreodată să te sinucizi? a întrebat Shelly.

— Nu, mamă, a spus Tori.

Femeia a rămas nemişcată o vreme ce părea că nu se mai termină. Poate că mai aştepta un răspuns. Poate unul diferit? Tori nu ştia. A rămas tăcută. Era prea speriată ca să riposteze.

În cele din urmă, Shelly a ieşit din cameră.

Tori nu mai putea dormi. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri. Unul dintre ele a persistat.

O, Doamne, o să mă omoare şi-o să facă să pară că m-am sinucis?

*

Familia Knotek ţinea o staţie radio mare sub masa de tip bar din bucătărie. Era a lui Dave – era singurul care se mai juca cu ea. Dar cum el nu era niciodată acasă, staţia stătea acolo uitată. Într-o zi, Shelly s-a enervat din cauza unui lucru pe care-l făcuse Tori, pe atunci în vârstă de opt ani, şi a îmbrâncit-o cu putere în staţia radio.

Tori era în stare de şoc. Ştia că mama ei n-ar fi trebuit să facă asta. Nu şi-o putea imagina pe mama ei făcând aşa ceva. Nu faţă de ea. Şi-a atins partea laterală a capului. Era umedă.

Sânge.

A început să plângă. În loc să-şi ceară scuze ori s-o ajute, Shelly stătea pur şi simplu acolo, împietrită, cu o privire de dispreţ total.

— Bleagă fricoasă ce eşti! a ţipat Shelly. Ridică-te!

Incidentul a avut un impact profund asupra fetei. De atunci încolo, ori de câte ori mama ei îi poruncea să facă ceva ce ştia că este jenant sau greşit, se gândea la momentul când îi spărsese capul. Ştia că, indiferent de situaţie, dacă mama ei voia, putea să-i facă mult rău.

*

Vocea lui Shelly a speriat-o de moarte pe mezina ei. La începutul emisiunii TV *Fear Factor* se auzea ţipătul îngrozit al unei femei; şi de fiecare dată când se întâmpla – chiar dacă ştia că urmează –, Tori se ascundea, crezând că e mama ei, care ţipă jos cât o ţin plămânii.

La ea.

O, Doamne, am s-o păţesc în noaptea asta, gândea ea.

Shelly a găsit o nouă utilizare pentru una dintre undiţele lui Dave când Tori a înfuriat-o spunându-i unei prietene că mama ei a bătut-o cu o lingură de lemn. Mama celeilalte fete a abordat-o la şcoală pe Shelly în legătură cu bătaia – iar aceasta a reacţionat mai târziu lovind-o pe fata ei cea mică atât de tare, încât undiţa s-a rupt.

— Nu eşti bună de nimic! Eşti nerecunoscătoare. Mai bine te avortam!

Partea inferioară a spatelui şi fundul lui Tori erau pline de dungi roşii, urâte. Mai târziu, în săptămâna aceea, trebuia să meargă la înot şi se temea că urmele se vor vedea şi va fi nevoită să inventeze cine ştie ce scuză.

„Dar semnele au dispărut până când a trebuit să merg la înot”, zicea ea mai târziu. „Mama a avut grijă să dispară.”

Aşa cum se întâmpla de obicei în cazul lui Shelly, unele pedepse erau mai puțin legate de durerea fizică şi mai mult de umilință.

Când a venit cu o notă mai puțin strălucită la temele de la şcoală, Shelly a obligat-o pe Tori să poarte aceleaşi haine o săptămână întreagă. O salopetă din denim murdară, cu Winnie the Pooh, şi o bluză cu dungi cu Tweety. Fără geacă.

„Era foarte frig, şi-mi amintesc că am urât-o pentru asta. Lumea observa şi mă întreba ce se întâmplă. Am spus că nu mi-am spălat hainele, sau ceva de genul ăsta", a zis Tori mai târziu. „După a treia sau a patra zi n-am mai dat nicio explicație."

Fata se întreba totuşi ce anume gândeau cei care o vedeau despre mama ei. La fel ca sora ei Sami, Tori era o fată care întotdeauna se îmbrăca frumos. Avea mereu haine noi. Şi iat-o acum, cu aceeaşi ținută, în fiecare zi. Oare se gândea cineva că se întâmpla ceva ciudat?

„Ştiu că pare un lucru neînsemnat", spunea ea peste ani, „dar pentru mine era important, pentru că, ştii, la şcoală *chiar* e important."

Când Tori a ajuns la pubertate, Shelly a instituit o nouă şi foarte ciudată rutină. O dată pe lună, o chema în sufragerie.

— O, Tori! E timpul. Să-ți văd progresele.

Dacă Tori nu răspundea imediat la chemare, era supusă acelui țipăt îngrozitor de la *Fear Factor* exersat de mama sa.

— Dă-ți jos bluza! îi poruncea Shelly.

Lui Tori îi era ruşine şi refuza.

Shelly râdea de temerile ei. Era ceva absolut normal. Foarte natural.

— Trebuie să văd cum te dezvolți, spunea ea. Toate mamele o fac.

Bine, gândea Tori, *asta-i o minciună*.

Niciuna dintre prietenele ei nu-i spusese vreodată că mama ei face aşa ceva.

— Nu vreau, mamă.

Shelly îi arunca privirea aceea oţelită pe care i-o ştia foarte bine. Şi care de obicei era urmată de curea sau de un pumn.

— Uite ce-i, a zis ea. Faci ceea ce-ţi spun, când îţi spun. Eu sunt mama, iar tu eşti copilul. Dă-ţi jos bluza, Tori!

— Nu vreau, mamă.

— De ce, Tori? Crezi că sunt o perversă sau ce?

Tori ştia că nu avea cum să câştige. Nimeni nu putea. Îşi scotea bluza şi rămânea nemişcată, în timp ce mama ei o examina.

— Bine, zicea ea în cele din urmă. Arăţi bine.

Şi tot aşa.

Uneori îi cerea să-şi dea jos şi chiloţii, ca să-i examineze vaginul.

Asta era chiar mai rău decât să-şi expună sânii în dezvoltare, dar o făcea oricum.

Odată i-a cerut ceva absolut ciudat şi umilitor.

— Tori, am nevoie de o şuviţă din părul tău pubian, pentru cartea bebeluşului.

Nu, asta era prea mult.

— E o nebunie, a zis într-un târziu. Nimeni nu face aşa ceva, mamă.

Shelly a ridicat din umeri, părând dezamăgită. Chiar uşor rănită.

— Surorile tale au făcut-o. De ce trebuie să fii atât de dificilă?

— Nu sunt dificilă, mamă. E doar ciudat. Chiar înfiorător.

Prima dată dezamăgire. Apoi durere. Iar acum, pur şi simplu indignare.

— Înfiorător? a zis Shelly. Nu-i nimic în neregulă când e vorba de corpul uman, iar dacă tu crezi că e, atunci ai o problemă.

Şi spunând acestea, i-a întins o foarfecă.

— Sami şi Nikki au făcut-o şi ele?

— Normal. Până şi Nikki, care era dusă rău.

Tori a luat foarfeca şi s-a dus la baie, revenind peste câteva minute cu şuvița pe care i-o ceruse.

— Uite – şi i-a întins-o.

Shelly a privit-o drept în ochi şi a început să râdă.

— N-o vreau.

Tori avea lacrimi în ochi, simțindu-se jenată şi complet umilită.

— Ce?

— Am vrut doar să văd dacă te pot obliga s-o faci, a zis Shelly.

Tori se simțea absolut singură. În acea perioadă aştepta cu nerăbdare weekendurile în care Sami venea acasă de la facultate. Încetase să mai spere că Nikki se va întoarce. Mama ei purta o adevărată campanie ca s-o facă să se teamă, iar apoi s-o urască pe sora ei mai mare.

— Fata aia era un monstru, îi spunea ea adesea. Slavă Domnului că ați scăpat voi, tu şi Sami.

Tori nu trebuia să-i ceară mai multe detalii. Mama ei i le oferea cu plăcere.

— M-a bătut, Tori. Îți poți imagina o fiică bătându-şi propria mamă?

Şi pe Lara o denigra mereu, spunând despre bunica lui Tori că era o femeie rea, distructivă.

— Când eram mică, mă trata ca un gunoi, susținea ea.

Tori băga la cap. Absorbea mesajul: avea cea mai bună mamă din lume, iar Nikki şi Lara erau duşmanii ei declarați.

CAPITOLUL 48

Legătura dintre surori s-a stricat dintr-odată, devenind complicată. Sora mijlocie, Sami, ținea legătura atât cu Nikki, cât şi cu Tori. În vreme ce lui Nikki, care se străduia să-şi înceapă o viață pe cont propriu, îi era dor de sora ei mai mică, reversul nu era valabil. Tori învățase să nu mai întrebe de Nikki, ceea ce însemna cel puțin că Sami nu trebuia s-o mintă pe sora ei mai mică, riscând astfel consecințe din partea mamei sale, care în mod sigur ar fi considerat legătura cu Nikki o trădare de cel mai înalt nivel.

Chiar şi odată cu plecarea lui Sami la facultate, influența incredibilă a lui Shelly a rămas indiscutabilă. Nevoia ei de a controla fiecare aspect al vieții fiicei sale mijlocii le-a făcut pe colegele ei de cameră de la Evergreen să dea ochii peste cap. O suna aproape în fiecare seară pe la zece sau unsprezece, iar dacă nu răspundea făcea crize, sunându-l pe consilier ori pe iubitul fetei, pe Kaley.

Uneori, apelurile veneau pe la trei dimineața.

— E acolo? întreba Shelly.

Kaley zicea că nu, dar după ce închidea se întorcea spre Sami.

Un schimb de priviri era de ajuns.

Sami făcuse o înțelegere cu mama ei, dar asta nu însemna că încetase să se confrunte cu ea. I-a trimis o scrisoare de patru pagini, amintindu-i că, deşi Shelly pretindea că nu-şi mai aminteşte ce se întâmplase la ei în casă, Sami îşi amintea.

Eu nu pot uita şi nu, nu mă refer la Kathy... Poate că eram mai mică, dar îmi amintesc ce s-a întâmplat şi-mi pare rău să ți-o spun, mamă, dar văd că tu ai uitat totul şi-ți aminteşti, în mod convenabil, doar ceea ce vrei tu, aşa cum o faci cu multe alte lucruri. Mă refer la ce-ai făcut cu Nikki şi Shane, cu bălăceala şi băile fierbinți. Ai uitat, observ. Aş putea spune că eu am fost tratată cel mai bine.

Şi, în timp ce Nikki mersese mai departe, lăsând o distanță cât mai mare între ea şi mama ei – iar Tori, cel puțin din ce ştiau surorile mai mari, nu cunoştea profunzimea depravării mamei lor –, Sami a continuat să se întoarcă. Ce se întâmpla în familia lor era o povară pe umerii tuturor surorilor, însă cea care găsea întotdeauna o cale de a lăsa problemele deoparte, cu umor, era cea care se afla mereu la mijloc.

A continuat să-i atragă atenția mamei lor asupra comportamentului ei inacceptabil.

Ştiu ce se întâmplă în alte familii. Poate nu totul. Şi ştiu ce e bine şi ce e rău. Am trăit în minciună toată viața şi sigur nu-ți va plăcea că-ți spun asta, dar e adevărat. Ştiu tot adevărul.

În timp ce Sami punea la îndoială trecutul ei şi acțiunile mamei sale, Shelly căuta noi modalități de a o pune la punct.

— Draga mea, am fost diagnosticată cu lupus, i-a zis odată la telefon. E foarte grav.

— Of, Doamne, mamă. Îmi pare foarte rău.

Sami nu ştia prea multe despre boala aceea, dar ştia că era ceva serios. Mama ei a informat-o despre tratamentul de care avea nevoie. Şi ca şi cum asta nu era de ajuns, i-a mai împuiat capul şi cu alte probleme grave de sănătate.

— Am şi un chist ovarian mare, a adăugat ea. O să am nevoie de operație.

Sami ştia că povestea cu cancerul fusese un fel de joc, un şiretlic, dar, din cine ştie ce motiv ciudat, nu credea că aceste ultime probleme medicale erau şi ele o minciună.

Însă erau.

„Amuzant e că, ulterior, mama n-a mai adus vorba niciodată despre lupus”, a spus Sami mai târziu.

*

Mama ei era o mincinoasă, iar Sami ştia lucrul ăsta. Şi totuşi, voia dovezi. Avea *nevoie* de ele. Aşa că s-a hotărât să arunce o privire în dormitorul mamei sale, când nu era acasă, doar ca să vadă ce putea găsi. Era ca şi cum ar fi încercat să ridice nişte pietre, să vadă ce iese de dedesubt. Era atentă să nu răscolească lucrurile. Mama ei avea talentul de a descoperi dacă ceva din camera ei fusese mutat, cât de puțin. Ori schimbat. Uneori părea să ştie chiar şi dacă vreuna dintre fete *se uitase* doar la ceva.

Sub pat, Sami a descoperit un mic sac menajer.

Când s-a uitat înăuntru, la început nu a fost sigură de ceea ce vedea.

Mizerie? Scoici?

S-a uitat mai atent şi a mutat conținutul spre lumină.

Era o pungă cu oase amestecate cu cenuşă.

Oase umane.

Ştia că trebuie să-i fi aparținut lui Kathy Loreno.

Ale cui altcuiva puteau fi?

*

Dave Knotek nu se mai întorsese acasă, în Raymond, de foarte multă vreme. Dintr-o grămadă de motive. Serviciul lui era foarte departe, desigur. În afară de fete, nimic nu-l mai atrăgea acasă. Cu siguranță nu soția lui. Shelly îl amenințase cu divorțul de câteva ori, dar din cine ştie ce motiv – probabil salariul regulat – nu trecuse niciodată la fapte. Dave îi trimitea banii lui Shelly, ceea ce oricum părea să fie tot ce-şi dorea ea.

Un telefon de la noua soție a socrului său l-a împins în cele din urmă pe Dave în direcția cea bună, când l-a întrebat de ce n-o mai văzuse pe Tori de mai bine de un an.

Dave a reacționat imediat, căutând scuze pentru ceva pentru care nu exista nimic cât de cât acceptabil. Nu reuşea să găsească motivul pentru care nu voia să se întoarcă

acasă. Nu era vorba că nu se gândea la asta. Şeful său îl întreba în fiecare vineri dacă se duce acasă, dar el se eschiva mereu spunând că e nevoie de el la serviciu a doua zi.

— Pe naiba, i-a spus acesta la un moment dat.

„Mi-a citit în ochi că voiam să mă duc acasă", a zis Dave mai târziu.

După apel, a rămas acolo multă vreme, căzut pe gânduri. În cele din urmă s-a rugat la Dumnezeu, cerând ajutor.

Trebuie să-mi dai un răspuns, şi-a amintit el ce gândise. *Trebuie să mă ajuți. Ce să fac?*

Nu avea niciun ban, iar pe atunci rămăsese şi fără maşină. Totuşi, Dumnezeu i-a răspuns. Dave a zis că Dumnezeu i-a spus că trebuie să-şi respecte jurămintele şi să se întoarcă acasă. Şeful său, şi el familist, i-a împrumutat un Cadillac vechi. Consuma benzină la greu, dar era un răspuns la rugăciunile lui.

„Am plecat de la muncă vineri seara, pe la cinci. Trafic îngrozitor. Am mers tot drumul din Sedro-Woolley până în Oak Harbour cu maşina companiei. De acolo, tot drumul înapoi, pentru că am pierdut feribotul. Înapoi pe I-5. Am ajuns acasă la miezul nopții, sau chiar pe la unu dimineața. Shell mă aştepta cu cina. Tori era şi ea trează. Totul mergea bine. Fata era fericită. Shell la fel. Eu eram fericit."

Toată lumea era fericită. Sau cel puțin aşa părea.

Până când a plecat din nou din oraş.

PARTEA V

ŢAPUL ISPĂŞITOR

RON

CAPITOLUL 49

Sami a auzit pentru prima dată de Ron Woodworth când a sunat-o mama ei în camera de cămin de la facultate şi a amintit de un „nou prieten” care ajuta o femeie în vârstă care avea zeci de pisici, dar care fusese evacuată din casa ei din cartierul Riverview, nu departe de campusul local al colegiului comunitar Grays Harbor. Shelly îşi luase în sfârşit o slujbă, ca asistent social la Agenția pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă pentru zona Olympia, din Raymond. L-a cunoscut pe Ron prin intermediul Habitat for Humanity, în cazul femeii cu pisicile.

— Am adus toate lucrurile ei în hambarul nostru. I-am zis să se mute cu noi, dar vrea să stea singură.

Bine, a gândit Sami. Ce uşurare! Nu voia să se mai mute cineva la mama ei.

— Ron, a continuat Shelly, a aranjat adopții pentru majoritatea pisicilor ei. Avea vreo 80.

După părerea fetei, 80 de pisici într-o casă mică era mai mult decât grețos.

— Ron pare băiat bun, a zis.

— Mda, iubeşte pisicile.

Într-adevăr, Ron avea şi el câteva pisici. În acea perioadă, Tori a început să viziteze rulota lui Ron după şcoală, observând ce mizerie făceau pisicile. Locul puțea, dar el, la fel ca toți cei ce trăiesc împreună cu multe pisici, prea multe pentru capacitatea lor de a face față, nici nu observa mirosul.

Bărbatul nu era gras, dar când Sami l-a cunoscut prima dată, la puțin timp după aceea, a observat că avea o burtă destul de mare; îi atârna peste curea ca un marsupiu cărnos. Părul i se rărise în creştet, dar îl purta lung, legat în coadă cu un elastic. Purta cercei şi alte bijuterii, părând

mândru de înfățișarea lui. Fost redactor la ziarul local şi îngrijitor autorizat, Ron „trecea prin nişte chestii” la vremea aceea şi era şomer.

Era un tip iute, sarcastic, iar Sami l-a plăcut imediat.

În timpul vizitelor ei de după şcoală la rulota bărbatului, Tori se uita prin cărțile lui de egiptologie, o pasiune a sa, şi discuta cu el despre zeii şi mitologia acelei epoci, care pe el îl fascina mai mult decât orice. Îi vorbea fetei despre importanța vieții şi despre rolul lumii de dincolo.

Mai târziu, când mama ei insista că Ron ar putea avea tendințe suicidare, Tori şi-a amintit de acele vizite.

— Nu ar face niciodată aşa ceva, spunea ea.

Tori a început să-l iubească pe Ron. Uneori o lăsa să câştige la cărți ori la dame. A început să-i spună Unchiul Ron. Era un prieten şi, spera ea, chiar dacă nu a spus-o niciodată, un aliat.

*

Ron Woodworth venise în South Bend după partenerul lui de 17 ani, Gary Neilson, pe la sfârşitul verii lui 1992. Sora lui Gary era deja în zonă, iar în 1995, părinții lui Ron, Catherine şi William, s-au mutat şi ei din California, la insistențele lui Ron, chiar dacă tatăl lui era bolnav la vremea aceea.

În realitate, mutarea în Pacific County reprezenta oarecum un nou început pentru Ron şi Gary, care simțiseră o oarecare presiune şi discordie în relația lor. De fapt, când cel din urmă a adus în discuție plecarea, l-a pus pe Ron în fața unui fapt împlinit. Acesta n-a stat deloc pe gânduri. Gary era iubirea vieții lui şi nici nu se punea problema să se despartă de el.

Dar după moartea tatălui său, în iunie 1996, Ron s-a schimbat. În mod drastic. Dintr-odată, n-a mai reuşit să-şi păstreze slujba de îngrijitor şi nici măcar să poarte o

conversație fără să fie distras. Fusese sociabil în cea mai mare parte a vieții sale, dar dintr-odată a devenit morocănos şi introvertit. Chiar dacă-i părea rău de pierderea suferită de partenerul lui, Gary nu mai suporta să trăiască cu el, iar în 1997 şi-a dat seama că relația lor se încheiase.

Ron nu a reacționat prea bine la despărțire. Era copleşit de durere şi instabil. Într-o zi, când Gary s-a întors la rulota lor după serviciu, la puțină vreme după separare, a găsit încuietoarea schimbată, iar Ron a refuzat să-l lase înăuntru.

„Voia să se târguiască cu mine pentru proprietatea mea", a zis Gary mai târziu. „I-am spus că, dacă şi-o dorea atât de mult, poate s-o păstreze."

A doua zi, Gary s-a întors să ia câteva lucruri pe care Ron le pusese la adăpost într-un şopron, cu gândul să i le dea. Cei doi nu şi-au mai vorbit niciodată – față în față ori măcar la telefon. După o lună, Ron i-a trimis fostului său partener o scrisoare în care-i spunea că nici el şi nici mama lui nu mai voiau să-l vadă vreodată.

După ce s-a trezit dintr-odată singur, traiectoria descendentă a lui Ron Woodworth a început să-i îngrijoreze pe cei câțiva prieteni pe care-i mai avea. Unul dintre ei era Sandra Broderick, care-l cunoştea din vremea când lucrau la departamentul de aprovizionare al Bazei Aeriene McClellan din Sacramento (California), pe la începutul anilor 1990. După ce Ron s-a mutat în Pacific Northwest, Sandra a făcut în cele din urmă acelaşi lucru. Geografia a jucat un rol important în păstrarea relației lor de prietenie, dar între cei doi exista şi o afecțiune reală.

Chiar dacă Ron a făcut, după despărțirea de Gary, câteva aluzii de genul „nu mai am pentru ce trăi", n-a amenințat în mod explicit că se va sinucide. De altfel, ca şi Tori, Sandra era de părere că credința fermă a lui Ron în vechile tradiții egiptene l-a împiedicat să se gândească vreodată la sinucidere, indiferent cât de rău mergeau lucrurile.

Chiar şi aşa, prin 1999, Sandra şi-a dat seama că Ron avea în continuare probleme, aşa că s-a oferit să-i primească, pe el şi pe mama lui, în casa ei cu cinci dormitoare din Tacoma. El a întâmpinat cu politeţe oferta şi chiar s-a dus să facă o vizită acolo. I-a spus totuşi Sandrei că pentru moment preferă să rămână pe loc, deşi în mod sigur nu avea de gând să rămână în Raymond ori South Bend. Gary locuia în Aberdeen şi nu voia să dea ochii cu el prin oraş. I-a spus Sandrei că aşteaptă să se mute cu prietenii lui Shelly şi Dave Knotek, care urmau să-şi cumpere o casă în Oak Harbor.

Totuşi, prin iulie 2000, încă nu exista o casă în Oak Harbor, iar Sandra a auzit din nou de prietenul ei din armată. Ron avea probleme financiare. Avea nevoie de bani ca să plătească sumele restante pentru închirierea spaţiului într-un parc de rulote din Willapa. Femeia i-a dat 500 de dolari, ca să nu ajungă pe drumuri.

Mai târziu, a auzit de la un alt prieten că Ron împrumutase 2 000 de dolari pentru a plăti un avocat în continua lui încercare de a nu-şi pierde locuinţa mobilă.

Sandra l-a sunat imediat ce a auzit noutăţile.

Ron s-a purtat ca şi cum lucrurile erau sub control.

„Mi-a zis că-i dăduse 1 000 de dolari lui Shelly Knotek ca să-i ia un avocat”, a spus ea ulterior.

Sandra era cam suspicioasă, aşa că l-a întrebat numele avocatului.

„A spus că va trebui s-o întrebe pe Shell, deoarece ea îl angajase. N-am aflat niciodată dacă a existat sau nu un avocat.”

Puţin mai târziu, Sandra a făcut un drum în Raymond, ca să-i viziteze pe Ron şi pe mama lui în parcul de vehicule Timberland Recreational.

Shelly a apărut şi ea pe neaşteptate, iar vizita a luat sfârşit.

Cei care o cunoşteau aveau să remarce mai târziu înclinația lui Shelly de a-şi marca teritoriul.

CAPITOLUL 50

Trecut de 50 de ani, pentru Ron nu prea mai exista o a doua şansă. Îşi pierduse casa, tatăl şi partenerul. Se înstrăinase şi de mama lui, cu care locuise după punerea sub sechestru a rulotei, în 1999. Şi, cel mai rău, îşi pierduse pisicile. Shelly i-a spus lui Tori c-o să-l ia pe Ron la ele, să-l ajute să se pună pe picioare. Tori nu ştia că era acelaşi pretext pe care îl folosise cândva cu Dave ca s-o aducă pe Kathy Loreno în viețile lor.

„Ca s-o ajutăm", îi spusese Shelly lui Dave în legătură cu Kathy. „Şi ne poate ajuta şi ea, în acelaşi timp."

Shelly l-a întâmpinat pe Ron cu căldură şi l-a instalat în fosta cameră a lui Sami. Avea pat, şifonier şi o noptieră cu lampă. Ron şi-a adus cu el o grămadă de cărți şi lucruri personale pe care apucase să le ia din casa mamei lui.

Dave nu auzise prea multe despre Ron Woodworth, ori dacă auzise, îi intrase pe o ureche şi-i ieşise pe cealaltă. Şi asta pentru un motiv întemeiat. Încă lucra în Oak Harbor, pe Whidbey Island, şi nu era aproape niciodată acasă; oricum, ce se petrecea acolo nu-l interesa prea mult. A descoperit că Ron se mutase la ei doar când s-a întors într-o zi la Monohon Landing.

Shelly era dulce şi entuziasmată când le-a făcut cunoştință.

— El e prietenul meu, Ron, a zis, adăugând repede: E gay. A fost evacuat din casă şi o să ne ajute cu treaba pe-aici.

Sincer vorbind, lui Dave nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Nu i-ar fi păsat nici dacă Ron ar fi fost interesat de Shelly. De fapt, ar fi fost grozav să fi fost aşa. El voia doar să

scape. Era copleşit de stresul de a face parte din viaţa lui Shelly, cu toate poveştile cu care trebuiau să jongleze.

Şi secrete de ascuns.

„Aşteptam să crească Tori, ca să pot pleca”, a recunoscut el mai târziu. „Trebuia să mai rezist doar vreo trei-patru ani, apoi puteam să plec.”

Shelly a continuat, spunând că Ron avusese grijă de Tori de câteva ori şi că era foarte loial şi de încredere.

Ron i-a strâns mâna lui Dave. Era un bărbat scund, cu ochelari cu lentile groase. Avea găuri în urechi şi purta numeroase lănţişoare de aur la gât, inclusiv un pandantiv sub formă de *ankh*.

„Părea simpatic. Eu voiam doar să scap de stres”, a zis Dave. „Însă nu am reuşit să plec la timp.”

*

La naiba!

Asta a fost reacţia lui Sami când a auzit că Ron s-a mutat cu mama şi cu sora ei. *Nu-i a bună*, s-a gândit ea, după care a analizat lucrurile mai cu calm. Asta făcuse o viaţă întreagă. Era suficient de inteligentă ca să vadă corect lucrurile, dar modul de supravieţuire i-a oferit mereu abilitatea de a da totul laoparte.

Şi-a spus că, în ciuda a tot ce ştia despre mama ei, nu erau şanse ca istoria să se repete. O văzuse în acţiune cu Kathy, cu tatăl ei şi cu alte persoane. Pe Shelly o interesa doar propria persoană, ceea ce însemna că trebuia să fie mereu în centrul atenţiei. Întotdeauna la comandă. Ceilalţi existau doar ca să-i satisfacă nevoile. Shelly era şefa. Însă Ron era Ron. Nu era Kathy. Nici Dave. Sami era sigură că Ron se putea descurca.

Credea. Spera. Se ruga. Slabe şanse, totuşi. Aproape imediat au apărut, de altfel, indicii că Sami se înşelase.

La prima sa vizită acasă, Ron şi mama ei erau „ca doi porumbei”, după cum avea să spună fata mai târziu. A observat însă că Ron avea grijă de Shelly şi făcea tot ce zicea ea.

— Da, Shelly dragă, răspundea el la orice i se cerea.

Ea ori îl îmbrăţişa strâns şi-i mulţumea pentru bunătatea lui, ori îl mustra că nu făcuse ceva ce-i spusese, dar pe un ton blând, ca o mamă ce dojeneşte un copil mic care nu înţelege ce i se cere şi cât de important este să facă lucrul respectiv.

La cină, îl chema la masă.

— Ron, hai să-ţi iei mâncarea!

— Ooo, zicea el. Ce bine arată, Shelly dragă!

Nu conta ce era în farfurie. Pentru el era o delicatesă făcută de un concurent la *Top Chef* sau altă emisiune TV.

Totuşi, primirea călduroasă a lui Shelly s-a răcit curând.

Începând cu a doua săptămână de la sosirea lui, lucrurile au început să se schimbe. Tori a observat că bărbatul părea s-o irite pe mama ei.

— Te-am văzut dând ochii peste cap, s-a răstit la el. Nu-mi place deloc.

— Îmi pare rău, Shelly dragă.

— Vrei să mă insulţi cu tonul ăsta?

— Îmi pare rău, dragă, a spus Ron, bătând în retragere.

Curând, au început să apară epitetele.

Iritante şi răutăcioase. Lui Tori nu-i venea să creadă că mama ei vorbea cu prietenul ei în felul ăla.

— Nu vreau să vorbeşti cu mine, poponar nenorocit ce eşti! a spus Shelly. Mă dezguşti, Ron. Dispari din faţa mea şi stai departe de fetiţă! Ai o influenţă negativă.

Apoi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult.

Mult mai mult.

Adevărul era că totul părea mai uşor pentru Tori după ce Ron se mutase la ele. Atenţia mamei sale s-a mutat rapid

asupra noului membru al familiei din Monohon Landing Road. Dacă Tori fusese cândva obiectul abuzului pentru orice greşeală, cât de mică, acum Ron era victima.

„Îl fixa cu privirea aia îngrozitoare, apoi ajungea să-l lovească ori să-l facă idiot. Eu nu vedeam ce se întâmplă, pentru că mă trimitea la mine în cameră."

Era un scenariu ce se desfăşura în fiecare seară.

Şi în fiecare zi. Ron nu mai avea voie să ia masa cu Tori şi cu mama ei. Shelly îi dădea pâine prăjită şi apă. De două ori pe zi, îi dădea un pumn de pastile.

— Ce pastile sunt alea pe care i le tot dai? a întrebat Tori în repetate rânduri.

— Somnifere, răspundea Shelly. Ca să-l calmez.

Ron s-a schimbat aproape imediat ce Shelly a început să-l abuzeze – şi să-l drogheze.

„Ron era unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am cunoscut, dar după ce s-a mutat la noi nu mai ştia nimic", îşi amintea Tori. „Nu mai era el însuşi. Ca şi cum nici n-ar fi fost acolo."

*

Shelly l-a scos pe Ron din dormitorul de la etaj. Fără nicio jenă şi rapid, ca un magician care trage o față de masă de sub farfurii. I-a luat aproape tot ce avea şi i-a spus că va dormi pe podea, în camera calculatorului. Din cine ştie ce motiv, Ron nu s-a opus. Oricum nu prea mai stătea prin casă. I se dăduse o listă lungă de treburi de făcut, aşa încât îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în curte.

Apoi Shelly a trecut la pasul următor: restricționarea accesului la baie. I-a zis că are nevoie de permisiunea ei dacă vrea s-o folosească. Cu camera sus şi baia şi canapeaua pe care ea stătea toată noaptea jos, nu putea să ajungă acolo fără permisiune.

— Shelly dragă, pot să mă duc la baie? întreba el.

Cât ai clipi, răspunsul era nu.

Din nou, fața de masă a magicianului.

— Nu la cea din casă.

— Dragă, dar unde vrei să mă duc?

— Fă-ți treburile afară. Nu vreau ca un poponar să-mi folosească baia.

Aşa mergeau lucrurile.

Când trebuia să urineze noaptea, Ron făcea pipi într-o sticlă, pe care încerca s-o ascundă toată ziua.

Într-o dimineață, Tori era la calculator, iar Ron nu apucase să iasă, să meargă la treburile sale. Fata a văzut sticla, iar el a observat. S-a întrebat de ce nu reuşea el să înțeleagă mai bine situația de la ei din casă. Când Shelly i-a găsit sticla – şi nu exista nicio îndoială că se va întâmpla lucrul ăsta –, l-a pedepsit. *De ce n-o ascultă pe mama? Doar ştie ce-o să i se întâmple*. A enervat-o foarte tare făcând aşa ceva.

Tonul fetei era acuzator.

— De ce continui să faci asta?

Ron părea tulburat.

— Îmi pare rău, Tori. Îmi pare rău.

Mai târziu, Tori avea să-şi amintească de momentul ăla, şi i-a părut foarte rău. Îl acuzase, fără să creadă efectiv ce spunea. Doar că nu mai voia să fie bătut şi să se țipe la el.

Chiar dacă nu i-a spus lui Ron, Tori făcea acelaşi lucru. Nu voia să-şi trezească mama cu scârțâitul scărilor în toiul nopții, riscând o tiradă, aşa că făcea şi ea pipi într-un recipient. Dar dimineața arunca urina pe geam.

Voia doar ca Ron să fie mai deştept în privința asta.

*

Uneori, Shelly o întreba pe mezină dacă-şi mai aduce aminte de Kathy. Aceasta văzuse fotografii cu femeia şi cu ea, când era bebeluş. Ştia că făcuse parte din viața lor, dar

nu înțelegea exact ce rol avusese în familia lor. Nu prea înțelegea de ce mama ei o tot aducea în discuție.

— Te-a întrebat cineva despre Kathy?

— Nu, mamă.

— Cineva de la şcoală? Vreun vecin?

Tori clătina din cap.

— Nimeni. Pe cuvânt.

CAPITOLUL 51

Personalul de la Agenția pentru Ajutorarea Persoanelor în vârstă din zona Olympia se întreba cum reuşise Shelly Knotek să obțină – şi să-şi păstreze – slujba de asistent social la ei, având în vedere comportamentul său recalcitrant şi imprevizibil. Asistent social? Pe bune? Era complet nepotrivită pentru relațiile cu clienții, fiind adesea schimbătoare, ori prea implicată, ori indiferentă. Şeful ei i-a întocmit un raport, pe la începutul lui decembrie 2000, în legătură cu două incidente. Îi spusese unei femei că nu mai trebuia să-şi ia medicamentele, ceea ce i-a făcut pe unii membri ai personalului să se îngrijoreze că interferența lui Shelly cu recomandările medicilor ar putea duce la rezultate tragice şi irevocabile. Un alt episod se referea la un client cu venituri mici care s-a plâns că Shelly a sustras o față de masă valoroasă, lucrată manual. Shelly a avut o scuză pregătită în acest caz, spunând că fața de masă fusese un cadou pentru ajutorul pe care îl oferise clientului pentru a se muta într-o casă nouă, după ce fusese evacuat. Omul a contrazis-o.

Shelly a început să-şi mintă colegii de muncă. Despre lucruri mărunte la început, apoi din ce în ce mai însemnate. Inventa ore suplimentare. Întârzia mereu, spunând uneori că ieşise să vadă un client, în timp ce nimeni de la agenție nu reuşea să găsească vreun motiv pentru care un asistent

social ar fi trebuit să răspundă la nişte apeluri atât de matinale. Unui coleg i-a spus că trimisese felicitările de Crăciun din partea agenţiei, dar nimeni nu le-a primit. Când a trebuit să meargă la petrecerea de Crăciun a companiei, în Aberdeen, Shelly a spus că era pentru prima dată când auzea de aşa ceva. Şi deşi era în timpul programului de lucru, a anunţat că nu poate ajunge pentru că avea ceva de făcut cu Dave în acel moment. De asemenea, a fost prinsă ascultând de acasă mesajele de la birou şi ştergându-le, fără să-i anunţe pe cei în cauză.

În timpul unei şedinţe de evaluare a performanţelor de la sfârşitul lui ianuarie 2001, Shelly a recunoscut că ar putea să facă lucrurile mai bine. A promis să devină o angajată mai serioasă, dar în următoarele câteva luni performanţele ei au continuat să scadă.

Directorul a scris despre părerea unei colege în acest sens.

[Ea] e incapabilă să aibă încredere în Michelle. Zice că aceasta minte şi-şi găseşte mereu scuze. [Ea] simte că e compromisă în relaţia cu comunitatea.

Când un coleg a refuzat să-i spună când e ziua lui de naştere, Shelly a obţinut data sunând-o pe soţia lui acasă. Apoi a transformat o întâlnire de prânz într-o petrecere-surpriză, cu tort, baloane şi tot tacâmul.

A invitat pe toată lumea, mai puţin pe femeia de la birou care se plânsese de neglijenţa ei la serviciu. Era un cuţit înfipt pe la spate, bine ţintit. Cândva, cele două fuseseră prietene. Nu existau în oraş multe femei pe care Shelly să le poată numi prietene – de fapt, nici măcar una. Fusese o mare trădare. Le-a spus celorlalţi că o iubise cândva pe femeia respectivă. Copiii lor se jucaseră împreună.

Nu-i păsa. Fusese jignită, iar asta însemna război. Uneori, spunea Shelly, nu poţi şti niciodată cât de departe ar putea merge cineva pentru a obţine ceea ce-şi doreşte.

După evaluarea slabă din 20 ianuarie 2001, Ron Woodworth i-a trimis o scrisoare directorului lui Shelly, lăudând felul în care ea o îngrijise pe mama lui. Prima parte a scrisorii de apreciere, bine scrisă, se adresa şefului ei, subliniind ajutorul şi amabilitatea de care dăduse dovadă, însă cele mai mari cuvinte de susținere se refereau la Shelly.

Aceasta era, în opinia lui, o femeie de milioane.

Majoritatea angajaților învață repede cum să facă doar minimul necesar ca să-şi păstreze slujba. Şi nimic mai mult! Ceea ce e absolut ruşinos şi, în mod clar, un lucru rău! Cu toate acestea, doamna Knotek ştie (şi crede realmente) că un adevărat funcționar public trebuie să fie dispus să facă mai mult ca să-şi ajute clienții să facă față numeroaselor probleme cu care se confruntă. Am auzit în Raymond poveşti despre disponibilitatea doamnei Knotek în acest sens. Doamna Knotek a ajutat-o pe mama mea atunci când o persoană, în vizită prin cartier, i-a lovit accidental rulota, cu maşina.

S-a semnat, apoi a falsificat semnătura mamei sale.

Frumoasă încercare! Dar, în mod clar, nu suficientă şi venită prea târziu. Pe 27 martie 2001, lui Shelly i s-a dat un avertisment scris: te schimbi sau pleci. S-a contrazis cu şeful ei asupra fiecărui aspect, după care a acceptat că lista este o reprezentare corectă a ceea ce se întâmpla. Nici performanțele, nici reputația nu i s-au îmbunătățit ca urmare a acelei întâlniri.

...MK a devenit rațională, bătând în retragere. MK mi-a spus că nu vrea „să fie pusă din nou la colț”.

Mai târziu în primăvara aceea, la birou s-au primit mai multe apeluri laudative la adresa lui Shelly şi a muncii sale extraordinare. Cei din conducere erau convinşi că toate fuseseră făcute la solicitarea lui Shelly, ca să-şi salveze slujba. Însă era o campanie destinată eşecului.

Pe 9 mai 2001, Shelly a fost supusă unei perioade de probă de către şeful ei direct. Ceea ce i-a provocat un puseu

de tensiune. Cel puțin aşa a susținut ea atunci. Şi, în felul ei obişnuit, a contestat din nou fiecare punct dintr-o notă scrisă. A insistat că va face contestație.

Şeful ei a scris despre întâlnire:

A spus că nu-mi place de ea. Că sunt rău. Că mă comport ca un polițist. A plâns. A zis că i-a crescut tensiunea la 180 cu 120. Şi că e despărțită de soțul ei şi are nevoie de o slujbă.

Câteva săptămâni mai târziu, comportamentul ei s-a schimbat şi mai mult, în direcția greşită. Biroul era acum un loc de muncă „ostil". A devenit din ce în ce mai capricioasă, promițând în acelaşi timp că-şi va îmbunătăți modul de lucru.

MK a spus că este luată peste picior..., a scris şeful ei. *Mi-a spus că n-o ascult şi că e spionată.*

În acelaşi timp, şeful ei a întrebat-o despre o serie de apeluri telefonice anonime în care se formulau plângeri împotriva unei alte angajate.

— Ron Woodworth e prietenul tău? a întrebat el.

— Nu tocmai, a ezitat ea.

Omul nu i-a spus că numerele cu apel gratuit erau urmărite şi că toate acele apeluri fuseseră făcute de pe telefonul lui Ron. Şi nu i-a spus nici că angajatul care primise plângerile a spus că fata ei, Tori, îl numea pe acesta Unchiul Ron şi că, în 1998, acesta o numea pe Shelly „sora mea". Sau că un coleg de serviciu văzuse la casa ei un semn care avertiza „Locul de parcare al Unchiului Ron".

Directorul i-a spus lui Shelly despre plângeri, aşa vagi cum erau. Nu a precizat că acea colegă se simțea amenințată de apeluri şi că îşi încuia uşa de la birou peste zi, „ca să-mi protejez slujba, documentele şi integritatea".

Shelly a ezitat înainte de a răspunde.

— Mă rog, Ron nu mai e prin zonă, a zis ea, schimbându-şi versiunea. De multă vreme.

În dimineața zilei de 31 mai, la ora 3:30, a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al companiei. Spunea că are o urgență în familie şi nu poate ajunge. Era începutul unui final prelungit al serviciului ei acolo.

La mai puțin de trei săptămâni după aceea, pe 19 iunie 2001, agenția i-a dat o plată compensatorie de 4 849 de dolari şi ceva mărunțiş. În mod ironic, a fost dată afară şi din Echipa de Agenți pentru Sănătate şi Securitate, în care fusese un membru „valoros”. N-a primit veştile foarte bine. A plecat valvârtej.

Puțin mai târziu în dimineața aceea, ea şi Ron au trecut cu maşina prin fața ferestrelor agenției, iar Ron i-a arătat degetul mijlociu unei femei despre care Shelly spunea că-i purta sâmbetele.

CAPITOLUL 52

În vara anului 2001, prietena lui Ron din armată, Sandra Broderick, s-a mutat din Tacoma în Copalis Beach, pe coasta statului Washington, la ceva mai mult de o oră de Raymond. Voia să reia legătura cu Ron, care locuia la familia Knotek. A sunat acolo de câteva ori, dar de fiecare dată Shelly i-a spus că Ron e în grădină sau în altă parte. Nu l-a prins niciodată la telefon.

Era şi enervant, şi îngrijorător.

Următoarea dată când a răspuns Shelly şi i-a spus cu răceală că n-are idee unde e Ron, Sandra n-a mai renunțat aşa uşor. Se săturase de acel joc.

— Ar fi bine să-i spui să mă sune urgent, căci dacă nu, sun la poliție, Shelly. Chiar am s-o fac. Să nu crezi că nu sunt în stare.

— Ei bine, nu ştiu unde e, a spus Shelly.

— Atunci o să-l declar dispărut. Şi ai să te trezeşti cu poliția la tine acasă.

După mai puțin de 24 de ore, Sandrei i-a sunat telefonul. Era Ron. Părea nervos, supărat. I-a mărturisit că problemele lui cu banii s-au acutizat. În plus, mai avea şi nişte probleme cu justiția.

— Mă ascund de poliție, i-a spus. Stau la Shelly în pod. Au un mandat de arestare pe numele meu.

Sandra a auzit un zgomot. Cineva respira în receptor.

— Shelly! Ştiu că eşti pe cealaltă linie. Ai face bine să închizi în clipa asta!

Dintr-odată, s-a auzit un clic.

Supărată, dar hotărâtă să-l ajute, Sandra i-a oferit lui Ron o slujbă la restaurantul pe care-l deținea atunci.

— Şi poți să vii să stai la mine.

Ron a refuzat categoric şi insistent.

— Nu. Shell mă ajută să-mi găsesc un nou serviciu. Îngrijitor la domiciliu în Seattle.

Au mai vorbit puțin, dar discuția – şi oferta de ajutor – nu ducea, în mod clar, nicăieri.

Sandra era îngrijorată, dar nu ştia sigur ce-ar fi trebuit să facă. Ron era om în toată firea. Susținea că avea probleme cu poliția, iar ea nu putea face mai mult.

O săptămână mai târziu, a sunat-o Shelly.

— Îl stresezi pe Ron, a zis ea. Nu-i faci bine. Stai departe de el, Sandra.

— Nici să nu te gândeşti, a spus Sandra. Ron are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Iar tu n-o faci, Shelly.

Apoi apelul s-a întrerupt.

Sandra avea dreptate, firește. Ron se scufunda din ce în ce mai tare. Nu i-a spus, dar în încercarea lui de a dovedi că Shelly era cea mai bună îngrijitoare din lume, încălcase mai mult de o regulă. Într-adevăr, în vara aceea, un avocat al unei firme din Seattle ce reprezenta agenția i-a trimis o scrisoare în care îl sfătuia să nu se apropie de sediul agenției din Raymond, deoarece angajații de acolo se

simțeau hărțuiți şi în pericol. A fost avertizat că nu-i era permis niciun fel de contact, în scris sau prin telefon.

Angajații vor suna la poliție şi vor cere să fiți arestat pentru încălcarea proprietății.

Din clipa în care Shelly Knotek apăruse în viața lui, lumea lui Ron devenise o gaură neagră în care se adunau probleme financiare, cu justiția şi probleme familiale. Iar Shelly era chiar acolo, amestecând lucrurile şi înrăutățind situația din ce în ce mai mult.

CAPITOLUL 53

La 56 de ani, Ron era mai mult decât sătul de discordia dintre el şi mama lui, Catherine Woodworth.

Şi, după cum s-a dovedit, noua lui prietenă, Shelly Knotek, nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Catherine se plânsese altor membri ai familiei că nivelul de îngrijire pe care i-o oferea fiul ei era, în cel mai bun caz, sub aşteptări. Ron era indignat. Shelly punea gaz pe foc, spunându-i că fusese reclamat la autorități pentru că-şi neglija mama. Lucru penibil, care-i distrugea reputația în oraş. Chiar înainte de a se putea depune vreo plângere, Shelly l-a convins să dea o dezmințire.

Cu Shelly şoptindu-i la ureche, Ron a întocmit o listă pe puncte, în care combătea ceea ce lui i se părea o caracterizare injustă a datoriei sale de fiu. Cea mai documentată reclamație se referea la curățenia rulotei femeii, mai bine zis la infestarea cu purici, care, după cum i-a relatat femeia agentului, era din cauza pisicilor lui Ron.

I-am păstrat casa la standardele ei. Ori de câte ori mama mea dorea să fac curățenie în casă, o făceam imediat. Pisicile mele erau animale de interior prin excelență şi nu aveau purici când m-am mutat în casa mamei mele.

Pentru problema aceea, Ron dădea vina pe câinii unui vecin, care stăteau şi afară, şi înăuntru.

Când m-am mutat din casa mamei, pe la sfârşitul lui septembrie 2000, avea foarte puține pişcături de purici – plângerile legate de infestarea subită au apărut după ce m-am mutat şi înainte ca mama să-mi arunce în stradă, din proprie inițiativă, animalele.

*

Fără ca Ron să ştie, Shelly încerca să producă o ruptură între el şi restul familiei sale. O făcuse şi în cazul lui Kathy. Şi cu Dave. De fapt, lui Shelly părea să-i placă să fie atât binefăcătoarea, cât şi adversarul lui Ron. S-a apropiat de Catherine, aţâţând în acelaşi timp spiritele în relația cu familia lui Ron din Michigan. Shelly dădea telefoane familiei Woodworth, plângându-se de ceea ce se întâmpla cu Ron, dându-se drept avocatul numărul unu al lui Catherine.

— Eu mi-am pierdut mama la doi ani, i-a spus ea fratelui mai mic al lui Ron, Jeff Woodworth, în timpul uneia dintre nenumăratele discuții purtate la telefon fără ştirea lui Ron; fireşte că era o exagerare, deoarece Sharon murise când Shelly avea 13 ani. Mama voastră e mama pe care nu am avut-o niciodată.

A continuat, spunând cât de mult o adora şi soțul ei, Dave, pe Catherine.

— I-a făcut o plăcintă de ziua lui şi i s-a părut grozav.

Apoi a insistat că Ron poate să stea la ei până când avea să se pună pe picioare.

„Iar în schimb”, şi-a amintit Jeff, „mi-a spus cam fără menajamente că se aştepta să facă unele lucruri pe lângă casă – să dea de mâncare la câini, la pisici şi la cal. Nimic deosebit”.

Mai târziu, în scrisori adresate familiei sale, Ron avea să se plângă de treburile pe care le avea de făcut în casa

Knotek. Shelly, în schimb, a povestit familiei lui Ron despre un moment când i-a dat bărbatului instrucțiuni precise să lase două dintre pisici afară, când ea era plecată. Când s-a întors acasă, după ce o luase pe Sami, a fost uimită că nu o ascultase.

— Ți-am spus să le laşi afară, a zis ea.

Ron a replicat imediat.

— Totu-i în regulă. Erau cu mine. Le-am supravegheat.

Shelly s-a înfuriat şi i-a spus că nu vrea pisicile în casă din cauza papagalului.

Ron a insistat.

— Ți-am spus că le-am supravegheat.

— Nu mă asculți, a zis Shelly. Nu le vreau în casa mea!

— Am greşit! Îmi cer scuze, a spus el în cele din urmă.

Chiar în clipa aceea Sami a intrat în cameră.

— De ce țipi la mama?

Ron nu a mai zis nimic. N-a scos o vorbă. Pur şi simplu a ieşit valvârtej.

*

Pe 1 octombrie 2001, în timp ce Shelly se uita peste umărul lui, Ron i-a trimis o scrisoare tăioasă mamei sale. Regreta că o ajutase.

Când v-am adus pe tine şi pe tata aici, nu m-am aşteptat ca tu, dintre toți oamenii, să mă înjunghii pe la spate. Ştim amândoi că tata ar fi foarte supărat dacă ar vedea cruzimea cu care ne-ai tratat pe mine şi pisicile mele. El n-ar fi putut face aşa ceva, chiar dacă în joc ar fi fost viața lui.

I-a mai spus mamei lui că nu numai că n-o mai putea vedea în ochi, dar o considera ucigaşa lui.

Pe 8 iunie 1997, Gary Neilson m-a ucis fără milă ca bărbat atunci când m-a abandonat; ei bine, felicitări, pe 1 octombrie 2001, tu ai definitivat crima distrugându-mi mândria de a fi un Woodworth.

Şi-a încheiat acida misivă afirmând că nu mai avea mamă.

A murit în ziua când mi-a omorât pisicile.

Două zile mai târziu, Ron a scris ceea ce a promis să fie ultima lui scrisoare adresată lui Gary.

Nu mi-ai arătat niciun dram de compasiune, de când m-ai ucis în iunie 1997. Ai fost lacom, egoist, nepăsător, lipsit de onestitate...

Totuşi, a mai trimis o scrisoare, la doar patru zile după aceea. De data asta îi spunea mamei sale *Doamnă*. Din nou, a criticat-o mai mult pentru trădarea cu pisicile, spunându-i că se va muta în Seattle, *unde (poate) voi reuşi să-mi uit mama trădătoare*.

În aceeaşi zi, le-a trimis o scrisoare de trei pagini şi fratelui şi surorii lui din Midwest. Le-a povestit încă o dată tot ce-i făcuse mama lor, cruzimea de nedescris de *a-mi scoate iubitele mele pisici afară, în frig*. Din acea cauză, mai menționa el, nu mai putea avea grijă de ea. La urma urmei, nu putea să mai aibă încredere în ea şi nu suporta să o mai vadă. Arăta cum totul s-a întâmplat atunci când s-a mutat la Shelly, care nu-i putea ține şi pisicile, iar mama lor i-a promis că le va mai ține o săptămână. Dar *după trei zile* le-a alungat.

Prin urmare, pentru liniştea mea, trebuie să mă spăl pe mâini de orice responsabilitate în legătură cu ea. De fapt, sunt atât de supărat şi furios din cauza ei, încât în următoarele câteva luni o să-mi schimb numele în mod oficial.

Le-a spus că se va muta în Seattle, unde va trăi sub un alt nume – pe care li-l va spune, dar le interzicea să-l divulge mamei lor.

Le-a dat şi numărul de telefon al lui Shelly, în caz că voiau să ia legătura cu el.

Pentru stabilitatea mea emoțională, în viitorul apropiat vom comunica prin bunăvoința lui Michelle. Ea regretă sincer că se

află în mijlocul acestei situații, deoarece ține la amândoi. Deci nu o învinuiesc de nimic. Ca întotdeauna, va trebui să port eu însumi toată vina.

Unul dintre rânduri a atras atenția tuturor.

Mă doare inima, dar trebuie să fac asta, altfel aș putea face ceva mult mai grav, ceea ce nu doresc să se întâmple în clipa asta.

Frații lui Ron – și Shelly, cea mereu serviabilă – n-au văzut asta ca pe o amenințare cu sinuciderea, ci ca pe o amenințare la adresa siguranței lui Catherine.

Ron i-a scris acesteia o scrisoare de mână pe 9 octombrie 2001.

Doamnă,

Te informez prin prezenta că am împuternicit-o pe doamna Michelle Knotek să-mi ia toate bunurile personale din casa ta și din magazie. Nu te privește ce va face cu ele. După ce va ridica totul, comunicarea între noi se va întrerupe. Mă rog să trăiești o sută de ani sănătoasă, atât fizic, cât și psihic; și în fiecare zi a vieții tale să-ți amintești cruzimea cu care m-ai tratat. Acum ești responsabilitatea lor, nu a mea.

Cel care a fost cândva fiul tău iubitor.

Ron era singur. Nu mai avea pe nimeni în viața lui.

Doar pe Shelly.

CAPITOLUL 54

În 2001, Lara Watson s-a pensionat, renunțând la cariera de organizator de activități pentru spitale și azile – își dorea un nou proiect. Când i s-a ivit oportunitatea de a transforma o veche mănăstire din Sandy (Oregon) într-o pensiune și loc pentru nunți, a profitat de ocazie. Nu mai vorbise cu Shelly de ceva vreme și era în regulă. De fiecare dată când vorbeau

– despre cancer, căsnicia ei cu Dave, ce făcea Shane în Alaska –, Shelly întreținea o conversație unilaterală, care nu ducea nicăieri. Fiecare apel către ea părea să se încheie cu un monolog incoerent, după care convorbirea era întreruptă.

Era pe la începutul lui iulie 2001, când Nikki a sunat-o să-i spună că se gândea să meargă şi ea în Oregon, să vadă dacă-şi găseşte o nouă slujbă. Bineînțeles, Lara a fost încântată. Legătura dintre ele era foarte strânsă. „Bocănilă" nu era copilul ei, dar o iubea ca şi cum ar fi fost al ei. Lara n-o mai văzuse pe Tori de când era mică, dar rămăsese foarte apropiată de cele două surori mai mari ale familiei Knotek. Sami înflorea la colegiu, iar Nikki era în Bellingham. Ambele erau pe drumul cel bun, ceea ce o bucura mult.

Nikki şi-a găsit o slujbă încă din prima ei zi în Oregon şi părea că vremurile fericite pe când trăiau amândouă în nord, în Bellingham, se întorseseră. Dar lucrurile s-au schimbat radical mai târziu, în acea primă seară, când ea şi Lara urmăreau la televizor o emisiune despre crime.

Nikki fusese întotdeauna fascinată de crime; voia să înțeleagă de ce făceau oamenii răi ceea ce făceau. Înainte să renunțe la studiile din Grays Harbor, aspirase chiar la o carieră în poliție. Mama ei, ştia asta, era la fel – deşi Nikki îşi închipuia că Shelly era interesată mai curând cum să fie cu un pas înaintea poliției, decât cum să-i prindă pe criminali.

Totuşi, femeia nu era lipsită de surprize. Odată, pe când se uitau la *Mommie Dearest* [*Mămica mea dragă*], Shelly se întorsese spre fetele ei cu o expresie de uimire pe față.

— Nu-mi vine să cred că o mamă ar face aşa ceva copiilor ei!

Sami şi Nikki s-au privit stupefiate. Oare uitase de banda adezivă? De Icy Hot? De bălăceală?

În seara aceea, în timp ce se uitau la televizor în casa Larei, Nikki a devenit brusc foarte tăcută, într-un fel ce i s-a

părut ciudat femeii, chiar dacă n-a zis nimic în acel moment.

Poate că fata era obosită după drumul lung cu maşina din Washington?

A doua zi dimineaţă, Nikki a găsit-o pe bunica ei în birou, sortând nişte hârtii.

— Trebuie să-ţi spun ceva, a început ea.

Lara a observat că nu dormise toată noaptea. Avea ochii înroşiţi şi umezi. Era clar că plânsese.

— Ce este, draga mea?

Şi-a îmbrăţişat nepoata. O lungă tăcere a umplut micul birou.

— Mama şi tata au omorât-o pe Kathy, a zis fata în cele din urmă.

Când Lara a repetat cuvântul, parcă i s-a blocat în gât.

— Omorât?

Nikki a dat din cap.

— Au asasinat-o.

Amândouă au început să plângă, mai tare decât o făcuseră vreodată. Printre suspine, fata i-a povestit ce se întâmplase, întâi la Casa Louderback, apoi la Monohon Landing.

Lara era o femeie puternică şi auzise destule lucruri la viaţa ei; însă de data asta nu-i venea să creadă. Totuşi, ştia că nepoata ei n-ar fi inventat în ruptul capului o asemenea poveste. Ştia că Nikki nu era o mincinoasă.

Shelly, pe de altă parte, fusese aşa dintotdeauna.

Lara s-a calmat şi a venit cu un plan.

— Trebuie să spunem, a zis ea.

Apoi l-a sunat pe şeful poliţiei locale din Sandy (Oregon). Când acesta a apărut, Nikki i-a spus ce ştia, iar omul a sunat la biroul şerifului care avea jurisdicţie în Raymond, South Bend şi Old Willapa – Pacific County (Washington). A

vorbit cu adjunctul Jim Bergstrom, după care a informat-o pe Lara.

„Mi-a zis să pun totul pe hârtie şi mi-a dat numărul lui de fax”, a spus Lara mai târziu. „Ceea ce am şi făcut. Şi am trimis declaraţiile în Pacific County.”

Pe 11 iulie 2001, Lara Watson i-a trimis lui Jim Bergstrom, prin fax, trei pagini. A menţionat pe prima „Urgent” şi a aşteptat răspuns.

Nu a primit niciunul.

În fax, a scris cum Nikki a povestit ce s-a întâmplat la Monohon Landing şi în casa din Willapa. A inclus şi o copie a declaraţiei originale a fetei:

Mama a făcut asta cu mult timp în urmă, pe când aveam vreo 16 ani. Mama era mereu supărată pe Kathy. Şi o trata foarte urât. O lovea cu cizmele cu vârf de oţel ale tatei. Îi dădea tot felul de medicamente şi Kathy se purta ciudat. Într-o seară, noi, copiii, am auzit tot felul de lucruri, aşa că ne-am strecurat în camera lui Kathy şi l-am văzut pe tata făcându-i ceva, pentru că ei îi ieşea o grămadă de spumă din gură. Cred că mama a otrăvit-o. Ori i-a provocat probleme la creier lovind-o de atâtea ori în cap. Dar Kathy nu mai mişca. Cred că era moartă. Noi a trebuit să fugim din cameră, pentru că nu aveam voie la parter şi nu voiam ca mama să afle ce văzuserăm. Ne-ar fi bătut ori cine ştie ce altceva ne-ar fi făcut dacă afla.

Nikki scrisese cum ea şi surorile ei fuseseră duse la un motel, în timp ce părinţii lor au scăpat de cadavrul femeii arzând-o în curtea casei din Monohon Landing.

Ne-am întors acasă cu maşina. Mirosea foarte rău, a cauciuc ars. Tata era afară, aruncând toate lucrurile lui Kathy peste cauciucuri. Şi a întreţinut focul.

Fata a încheiat prin a sublinia cât de frică i-a fost să-şi denunţe părinţii.

Mama va face ceva foarte rău dacă află că am vorbit. Ori va da vina pe tata. Sper ca el să nu se sinucidă din cauza mea.

CAPITOLUL 55

Faptul că i-a spus bunicii sale, Lara, ce se întâmplase cu Kathy Loreno şi discuţiile ulterioare cu poliţia erau lucruri care trebuiau făcute – iar Nikki ştia asta. Simţea până-n măduva oaselor că familia lui Kathy merita de multă vreme să ştie adevărul.

Asta nu însemna, totuşi, că nu era îngrozită. Făcuse dezvăluirea sperând că mama şi tatăl ei vor fi deferiţi justiţiei, dar ştia că nu era o garanţie. Dacă nu aveau să plătească pentru ceea ce făcuseră? Asta o îngrijora. Dacă vor continua să scape de pedeapsă? Ce s-ar fi întâmplat cu Tori? Oare Shelly avea să se răzbune pe sora ei mai mică?

Toate astea au speriat-o atât de tare, încât nu s-a prezentat la noua ei slujbă şi s-a întors în Bellingham, unde se simţea mai în siguranţă, la mai bine de 300 de kilometri distanţă de Raymond.

Totuşi, odată ce a început să vorbească, Nikki a găsit puterea s-o facă din nou. De data aceasta, după ce câteva pahare i-au dezlegat limba, i-a mărturisit povestea prietenului ei, Chad. Era cu nervii întinşi la maximum şi simţea că i se face rău.

I-a mai spus şi că bunica ei se ocupase de tot. Că trimisese prin fax declaraţia ei autorităţilor din Pacific County. Lui Chad lucrurile i s-au părut o mare prostie. Nu că n-ar fi crezut-o, dar i se părea ca şi cum ar fi aruncat o bombă şi apoi a fugit, ceea ce nu era modalitatea corectă de a determina arestarea unui criminal.

Chiar dacă infractoarea era însăşi mama ei.

— Trebuie să le spui toate astea personal.

— Nu pot s-o fac, a zis Nikki. – Era foarte speriată. – Nu pot să mă întorc acolo şi să le spun pur şi simplu.

— Uite, ori mergi tu la poliție, ori mă duc eu, a spus Chad.

— Nu cred că pot să povestesc toate astea.

— Ba poți. Şi ai s-o faci.

A doua zi s-au urcat în Yukonul lui şi s-au îndreptat spre Raymond. Pe Nikki o durea stomacul. Ştia că fac ceea ce trebuie, dar ideea că se vor afla atât de aproape de mama ei părea să fie mai mult decât putea suporta.

În timp ce se îndreptau spre sud, i-a trecut prin minte că, de fapt, îndurase prea mult. Iar acum, călăul, temnicerul ei, femeia care o otrăvise în copilărie, care o aruncase goală în zăpadă sau printr-o uşă de sticlă, era pe punctul de a fi prinsă.

Sorții aveau să se schimbe. Shelly avea să plătească pentru ce-i făcuse lui Kathy.

În apropiere de Mount Vernon, la câțiva kilometri sud de Bellingham, telefonul lui Chad a început să sune. Un număr necunoscut. O secundă mai târziu, s-a întors spre Nikki.

— E mama ta.

Fetei nu-i venea să creadă. Aflase cumva numărul lui Chad. *Cum? Poate de la Sami?*

Părea că mama ei avea acea putere bizară. Ştia, pur şi simplu.

Chad a tras pe dreapta, cu motorul la ralanti, în timp ce Nikki vorbea la telefon, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept.

— Plănuiesc o excursie la Disneyland, a anunțat-o Shelly, absolut ca din senin şi într-un fel relaxat, ca şi cum între ele nu se produsese nicio ruptură.

Dar în realitate se produsese. Una de lungă durată. Care-i permisese lui Nikki să-şi construiască o viață.

— Voi, fetelor, cu mine şi tata, a continuat Shelly. N-ar fi grozav?

Lui Nikki îi tremura mâna.

— Mda, a zis ea. Sună bine.

Shelly a dat-o înainte cu plecarea, dar fata a inventat o scuză la repezeală, că nu mai poate vorbi de pe telefonul lui Chad, şi a închis.

„Am intrat într-o panică totală”, a spus ea mai târziu. „Era ca şi cum ar fi ştiut ce se întâmplă şi încerca să mă readucă la ordine. Eram în stare de şoc. Doar mă îndreptam spre Raymond s-o denunţ.”

Nikki a sunat-o imediat pe Sami, spunându-i că se duce la poliție să declare ce s-a întâmplat cu Kathy. Şi a mai aruncat o bombă.

— Cred că mama a pus ca Shane să fie ucis.

Era prima dată când îi spunea asta surorii sale.

Sami nu ştia ce să creadă. Avea 16 ani când Shane dispăruse. Acceptase poveştile lui Shelly despre căsuța pentru păsări, biletul de adio şi apelurile telefonice.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată mamei o scrisoare, Sami.

— Presupun că nu.

— De-abia l-am căutat... Nu ca în celelalte dăți când a fugit. De ce?

Sami nu ştia.

*

Chad a aşteptat afară, în timp ce Nikki i-a spus ajutorului de şerif, Jim Bergstrom, din Pacific County ce ştia despre Kathy. Acesta i-a zis că a fost la casa din Monohon Landing de câteva ori în ultimele luni, punându-i lui Shelly întrebări despre Kathy şi dispariția ei, la cererea familiei. După întrevedere, Chad a dus-o pe Nikki înapoi la Bellingham.

S-au despărțit la puțină vreme după aceea.

„Prea multe bagaje, presupun”, a recunoscut Nikki. „Era băiat bun. Şi-i sunt recunoscătoare că m-a ajutat să merg să spun ce s-a întâmplat.”

Nikki era convinsă că descătuşase ceva de proporții. Un adevărat cutremur.

Şi totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic. Din câte a aflat, ajutorul de şerif nu a luat nicio măsură. N-a vorbit niciodată cu Sami. N-a percheziționat casa.

„Nici măcar nu a chemat-o pe mama la interogatoriu”, a spus ea. „Ar fi trebuit s-o facă.”

CAPITOLUL 56

Ajutorul de şerif din Pacific County încercase, de fapt, să dea de Sami, pentru a verifica declarația lui Nikki. Aceasta primise toate mesajele lui, dar refuzase să-l sune înapoi.

Se gândise că Nikki şi bunica lor spuseseră poliției tot ce trebuia să ştie. Şi deşi considera că ceea ce Shelly îi făcuse lui Kathy era de neiertat, era totuşi mama ei şi nu voia ca părinții săi să ajungă la închisoare din cauza ei.

Şi-a spus că, dacă mama ei va fi arestată, va vorbi atunci. Nu înainte.

Şi-a creat, de asemenea, o acoperire pentru cazul în care Shelly ar fi fost arestată, spunându-i şefului de la grădinița unde lucra că mama ei era puțin sărită, chiar dacă n-a intrat în detalii.

— Mama ar putea avea probleme, i-a zis ea şefului. Pentru ceva urât.

O parte din teama lui Sami de a vorbi cu poliția avea legătură cu reacția singurei persoane căreia îi spusese adevărul – tipul cu care ba era, ba nu era, Kaley Hanson.

Cei doi băuseră bere în dormitorul ei de la Evergreen, pălăvrăgind vrute şi nevrute.

Sami s-a aplecat spre Kaley.

— Care-i cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată?

El a dezvăluit ceva ce ea a considerat a fi destul de grav, dar care pălea în comparație cu milioanele de chestii pe care Sami i le-ar fi putut povesti, din copilărie.

A decis să nu se încurce cu lucruri mici – a ales cel mai mare schelet din dulapul familiei Knotek.

— Mama a omorât pe cineva, i-a spus. Pe prietena ei, Kathy. A adus-o la noi în casă şi a torturat-o până când a murit.

Dacă ar fi jucat ceva de genul „Niciodată n-am făcut..” sau „Adevăr ori provocare”, Sami ar fi câştigat detaşat.

Kaley s-a făcut alb ca varul, a sărit din pat şi a alergat la uşă. Sami nu se aştepta la o asemenea reacție. Până atunci, nu spusese nimănui ce făcuse Shelly. Se simțea în siguranță cu Kaley. Trăise atât de mult timp cu acel adevăr, încât aproape îl făcuse să pară o poveste, ceva în mare parte real, dar nu întru totul. Se gândise la el atât de des – şi trăise lucruri atât de nebuneşti –, încât rostise cuvintele ca şi cum nu ar fi avut nevoie de niciun preambul. Nicio avertizare de felul „stai jos”, care să anticipeze că urma ceva de proporții.

Ce făcuse?

A alergat după el şi l-a adus înapoi. Era în stare de şoc şi i se făcuse rău. Prea multă bere.

Prea mult spectacol de groază din viața reală.

— Glumeam, a zis ea, încercând să dea înapoi.

— Glumeai? a repetat el. Asta-i o mare porcărie, Sami. Fie şi numai să glumeşti despre aşa ceva.

Retractarea eşuase. Înrăutățise şi mai mult lucrurile.

— Bine, n-am minţit, a izbucnit ea. E adevărat. Nu mint.

A continuat, mărturisindu-i lui Kaley tot ce-şi putea aminti. Tot contextul, inclusiv cât de mult o iubise pe Kathy şi cât de încolțită se simțea.

Cât de încolțite erau toate.

După ce a ascultat totul, tânărul a încercat să proceseze şi apoi a plecat pentru a doua oară. Sami a rămas acolo, în întuneric, gândindu-se iar şi iar că a spune cuiva nu era o idee bună. Nu se simţise bine. N-o eliberase. În schimb, o făcuse să-i vină rău de la stomac, devenind furioasă, confuză. Nu conta că avea încredere în Kaley. Reacţia lui o rănise. Fusese parte din ceva atât de oribil, încât, chiar copil fiind, părea o pată uriaşă şi urâtă pe destinul ei.

Şi al familiei. Al surorilor sale.

Ce avea să facă Kaley cu acea informaţie? Oare avea să spună cuiva?

Abia peste ani s-a gândit Sami ce efect a putut avea asupra lui Kaley faptul că i-a împărtăşit povara acelui secret.

„Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată în ce fel îl va afecta faptul că avea să se afle în preajma mamei mele, după ce aflase ce făcuse ea", a spus ea mai târziu. „Eu am fost acolo, în preajma ei, şi am îndurat tot ce mi-a făcut o viaţă întreagă. Încă o iubeam. Nu m-am gândit cum s-ar fi simţit altcineva care ar fi venit la noi în casă şi s-ar fi aflat în preajma ei, ştiind cum era ea în realitate."

*

Sami a reuşit de câteva ori să deschidă cu Shelly discuţia despre Kathy. Nu mai credea de mult basmul cu plecarea ei cu Rocky. De altfel, nu-l crezuse niciodată.

Odată, Shelly vorbea despre Nikki şi despre cum dispăruse din viaţa lor. Apoi a adăugat:

— Mă întreb dacă nu cumva Nikki a spus cuiva, ştii tu, despre ce s-a întâmplat.

Cum ai omorât-o pe Kathy? s-a gândit Sami. *Şi da, le-a spus bunicii şi şerifului*.

În cele din urmă a zis:

— Nu, mamă.

Shelly părea mulțumită. Sami însă a continuat discuția, spunându-i ce simțea în realitate.

— N-o să am niciodată o viață normală, mamă. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat. N-o să pot niciodată să-i spun soțului meu. Va fi pe veci un secret imens. Poate ar fi mai bine să-l spunem.

— Şi la ce ne-ar ajuta?

— Nu cred că-i corect ca familia lui Kathy să nu ştie ce i s-a întâmplat. Poate ar trebui să mergem la poliție...

Shelly începea să se înfurie.

— Eşti nebună? Vrei să-ți distrugi viața?

— Nu ştiu dacă voi putea avea vreodată o viață normală, mamă. Nu cu amenințarea asta.

Shelly s-a uitat urât la ea.

— Mereu m-ai dezamăgit, Sami.

Dar fata nu a dat înapoi.

— Familia lui Kathy încă o caută, a zis ea.

— E mai bine că nu ştiu, a replicat Shelly. Probabil sunt fericiți că e cu un bărbat care o iubeşte.

— E moartă, mamă.

— Ştiu, Sami. Dar să vorbim acum despre asta ne-ar distruge tuturor viețile. Vrei ca prietenii tăi să afle?

Fata a clătinat din cap.

— Nu. Dar...

— O să-i distrugi viața surorii tale, a mai zis ea, scoțând asul din mânecă. Tori nu ştie absolut nimic. În plus, Kathy s-a sinucis, Sami. Doar ştii asta.

Sinucidere, a gândit Sami. *De unde-ai mai scos-o şi pe asta?*

CAPITOLUL 57

Shelly înflorea când provoca o despărțire. Fetele una de alta. Tatăl de fete. Shane, Kathy şi Nikki de toată lumea.

Punând un perete între oameni, îşi permitea să facă ce voia. Oamenii erau piese într-un joc. Păpuşi care puteau fi abuzate. Nu conta despre cine era vorba.

Uneori o ținea pe Tori nemâncată. Nu pentru mult timp, de obicei o zi sau două. Uneori ca pedeapsă, alteori mai ales pentru că era aşa de prinsă cu televizorul, încât nu se mai deranja să se ducă la magazin şi să facă ceva de mâncare. De câteva ori, Tori a fost nevoită să caute în lada frigorifică din hambar. Trebuia s-o facă foarte discret. Ca şi surorile ei, era convinsă că mama lor avea nişte superputeri malefice, o abilitate de a descoperi tot ce ele încercau să țină secret.

A mâncat clătite înghețate şi a ascuns cu grijă pungile, să nu le găsească mama ei. De asemenea, a avut grijă să nu mănânce prea multe, ca să nu se observe. A rearanjat conținutul congelatorului, mutând chestii de colo-colo, dar făcând să pară totul exact aşa cum le lăsase Shelly.

Însă Shelly s-a prins, bineînțeles. Tori a presupus mai târziu că probabil a găsit ambalajele, deoarece, imediat după aceea, tot ce era în congelator a dispărut.

„A aruncat toată mâncarea”, a spus Tori mai târziu. „Până la ultima bucățică. Dar n-a făcut nicio aluzie la povestea aia.”

Însă au urmat şi alte atacuri pe furiş ale mamei sale.

Lumina i-a inundat dormitorul în plină noapte. Dintr-odată, păturile au zburat de pe pat.

Shelly stătea acolo cu halatul pe jumătate desfăcut şi unul dintre sâni la vedere.

— Ridică-te! Dezbracă-te!

Doamne, ce-a mai apucat-o?

Inima fetei bătea deja foarte repede, cu adrenalina străbătându-i în viteză corpul, dar nu s-a împotrivit.

Au coborât la parter. Curând s-a trezit în curte, goală, făcând sărituri sau alergând pe loc în sufragerie, în timp ce mama ei stătea pe canapea.

— Mai repede! a țipat Shelly.

Tori a grăbit pasul. Uneori izbucnea în plâns. Dar, în general, făcea ce i se spunea.

— Nici măcar nu încerci!

— Ba da, mamă. Crede-mă.

— Eşti o târfă nerecunoscătoare.

— Îmi pare rău, mamă.

— Sari mai sus! Vreau să sari mai sus!

Era jenant. Umilitor. Orice refuz ar fi însemnat prelungirea pedepsei. În timp ce făcea ceea ce îi spunea Shelly, Tori nu s-a întrebat o clipă *de ce* lega mama ei pedepsele de nuditate ori de ce dădea buzna în miez de noapte în dormitorul ei. Nu voia decât să se termine odată.

„Era de speriat", zicea ea mai târziu. „Mă simțeam ca şi cum, bine, n-am de ales. Mă făcea să mă simt neînsemnată. Jenată. Nu-i răspundeam, pentru că ştiam că ar fi fost mai rău dacă aş fi făcut-o."

Fata era *neajutorată*.

Şi totuşi, când se termina, se întâmpla mereu acelaşi lucru: „Două ore mai târziu o iubeai din nou, pentru că te lua în braţe şi-ți spunea *Îmi pare rău, te iubesc*".

Spre deosebire de surorile ei mai mari ori de Shane, Tori nu a îndurat multe pedepse repetate. De fapt, Shelly îi aplica rareori aceeaşi pedeapsă de două ori.

Odată, Shelly a avut ideea „genială" că trebuiau să curețe unul dintre şoproanele din spatele casei.

— Chiar acum! i-a spus din senin lui Tori.

Ca de obicei, fata a sărit.

A urmat-o pe mama ei prin curte spre şopron, iar Shelly i-a spus să înceapă să adune ziarele şi celelalte gunoaie.

— Vreau să le pui în ghetele tale!

Nu avea nicio noimă. Mereu se întâmpla aşa. Totuşi, Tori a făcut întocmai.

— Îndeasă-le şi în chiloți, rahat cu ochi ce eşti!

Fata i-a aruncat o privire rapidă, dar nu i-a transmis ce gândea. Avea doar 10 sau 11 ani, dar ştia că e un lucru ciudat.

„Însă partea cea mai ciudată", a spus Tori mai târziu, „a fost că ea stătea pur şi simplu acolo, uitându-se la mine cum o fac. Doar se uita şi se bucura, cred. Îmi amintesc că a fost una dintre primele dăți când, copil fiind, mi-am spus: *chestia asta e absolut ciudată, chiar dubioasă, ceva nu-i în regulă*".

Tori n-a spus nimănui nimic despre ce se întâmpla acasă, pentru că nu voia să aibă probleme – şi pentru că era convinsă că nimeni n-ar fi crezut-o. Ori de câte ori Sami o întreba cum îi merge, ea îi răspundea invariabil că bine. Se întreba dacă nu cumva era o fată rea, de intra mereu în asemenea buclucuri. Şi promitea să se îndrepte.

Că o să încerce s-o facă pe mama ei s-o iubească.

Tori avea 12 ani când a început să scrie un jurnal, pentru şcoală. Se chinuia să nu fie acea fată din clasă al cărei tată trăieşte undeva, pe o insulă, şi ale cărei surori mai mari plecaseră de mult de acasă. Şi a cărei mamă o abuza, pe ea şi pe bărbatul care locuia în casa lor.

Odată, a scris că filmul ei favorit nici măcar nu era un film.

E o filmare personală. Chiar mi-a plăcut tare mult. A fost făcută când am împlinit trei ani şi mama a luat o piscină pentru copii. Se pare că-mi plăcea foarte mult. Când nu se uita nimeni, am luat tortul şi l-am aruncat în piscină. Mamei i s-a părut foarte hazliu, dar surorii mele nu, pentru că-l făcuse special pentru mine. Îmi place mult să văd astfel de filmulețe.

Mai târziu, a scris despre Ziua Recunoştinței, care se apropia.

Sunt recunoscătoare că am toată familia lângă mine. Ştiți, sora mea locuieşte în Tacoma, deci n-o văd prea des. Iar tata

lucrează undeva foarte departe, construind fundații și instalații electrice pentru case. Pe mama o văd tot timpul.

Pe-atunci, asemenea tuturor celorlalți din familie, Tori nici n-o mai menționa pe Nikki. Chiar dacă fotografiile ei – și ale lui Shane – se găseau încă peste tot prin casă, era ca și cum mama ei i-o ștersese pe sora ei mare din memorie.

Nimeni n-o vedea pe Nikki.

Doar Sami.

Dar ăsta era un mare secret.

Iar secretele, o știau toate cele trei surori din familia Knotek, erau o moștenire de familie.

CAPITOLUL 58

Shelly înmulțise contactele cu familia lui Ron, fără ca acesta să știe. I-a sunat după ce o dusese pe mama lui, pe Catherine, la doctor, pe la sfârșitul toamnei lui 2001. Le-a spus că fusese nevoită să-i ia femeii trei purici de pe față în timp ce erau în mașină. În plus, observase în câteva rânduri că Ron îi cam dădea ordine mamei sale.

Deplângea și starea în care se afla casa lui Catherine și cum părea că Ron nu făcuse nimic pentru mama lui de ceva vreme. *Biata femeie n-are nici măcar un televizor ca lumea!* Shelly a rezolvat problema, cumpărându-i lui Catherine un Daewoo cu diagonala de 69 de centimetri. I-a deschis și o linie de credit de 150 de dolari la un magazin de electrocasnice.

Când a venit vremea să facă curățenie în casă, tot ea a aranjat ca femeia să stea la dânsa, în timp ce casa ei era în dezinsecție, împotriva puricilor. Făcea tot ce putea pentru biata Catherine, pe care o considera a doua sa mamă.

În același timp, era ocupată să-și distrugă cel mai bun prieten. A spus familiei că Ron avea destui bani ca să plătească chiria rulotei, dar alesese să n-o facă.

„La vremea când l-au dat afară avea 600 de dolari, dar s-a dus, în schimb, la un avocat, care i-a spus că totul era legal”, a zis mai târziu fratele lui Ron, Jeff. „Trebuia să meargă în instanță pentru asta, iar instanța chiar a amânat o dată înfățișarea, așa că a pierdut, din propria-i neglijență. A mai avut şi alte şanse să se prezinte în instanță pentru problema chiriei, dar cum nu s-a prezentat, i s-a dat câştig de cauză proprietarului.”

Pe 4 noiembrie 2001, Catherine l-a sunat pe fiul ei mai mic, Jeff, spunând că ar vrea să se mute în Michigan, ca să fie mai aproape de el şi de mormântul soțului ei. I-a povestit că Ron era trimis în judecată pentru cecuri fără acoperire şi că se emisese un „mandat federal” pentru arestarea lui. Mai târziu, părea să fi renunțat la ideea de a se întoarce în Michigan. A invocat clima rece de acolo şi faptul că nu voia să fie o povară.

Shelly s-a implicat şi mai mult în treburile familiei Woodworth. Pe 29 noiembrie 2001 le-a trimis un bilet.

Mama voastră se simte bine. Am să-i fac o poză săptămâna asta pentru voi – şi vom merge şi la coafor pentru Crăciun. Aş vrea să pot face mai mult ca să vă ajut. Domnul să vă binecuvânteze pe voi şi pe toți ai voştri.

Pe 2 decembrie 2001, Catherine l-a sunat pe Jeff în Michigan, spunându-i că Shelly îi adusese personal o scrisoare de la Ron, ca răspuns la faptul că ea îi dăduse hainele. Shelly păstrase scrisoarea de ceva timp şi i-a spus fratelui lui Ron că-l rugase să n-o trimită. Dar Ron a fost de neclintit; aşa că nu a avut de ales. Când, în cele din urmă, Shelly i-a dat scrisoarea lui Catherine, a spus că a făcut-o când erau împreună în maşină, dându-i răgaz să mediteze pe îndelete în timp ce se plimbau cu maşina. Mesajul era scris pe o felicitare de Crăciun, cu o notă: *Dă-i asta mamei, pentru că nu vreau să-mi afle numărul căsuței poştale*.

Eşti o târfă idioată, începea misiva. *Chiar nu pot să cred că eşti atât de incredibil de tâmpită încât să te gândeşti că ai dreptul nenorocit de a-mi fura cele câteva lucruri pe care le am*.

Câteva zile mai târziu, Shelly i-a trimis scrisoarea prin poştă fratelui lui Ron, cu o adăugare proprie: *Găseşti înăuntru scrisoarea pe care Ron i-a trimis-o mamei voastre. Îmi pare foarte rău pentru toate astea*.

Cumnata lui Ron a făcut propria sa evaluare: *Scrisoarea asta a fost şi mai rea decât ultima, conținând 22 de cuvinte obscene, după calculele lui Michelle*.

Şi un plan pentru a stopa abuzurile lui Ron asupra mamei sale: *I-am acordat lui Michelle, prin telefon, permisiunea să verifice toate scrisorile trimise mamei de către Ron şi să contacteze serviciile de protecție a adulților la 12-3-01*.

*

Jeff Woodworth a continuat să primească telefoane de la Shelly Knotek. Din punctul de vedere al familiei lui Ron, Shelly era amabilă, inteligentă şi conştiincioasă. Ei erau departe, în Michigan, iar ea constituia un colac de salvare într-o perioadă extrem de dificilă.

Ron stătea acolo ca o stană de piatră, în timp ce familia lui lăsa pe robotul familiei Knotek un mesaj vocal. Când Shelly a venit acasă, l-a ascultat, apoi l-a întrebat pe Ron dacă l-a auzit.

Mai târziu, ea a scris familiei lui Ron ce s-a întâmplat după aceea.

Ron a părut indiferent... apoi a devenit defensiv, spunând „Nu primesc ordine de la nimeni” – şi a făcut o criză de nervi.

Fratele lui a afirmat ulterior că el crede că Shelly era şi ea la capătul răbdării. A şi scris câteva rânduri în legătură cu asta:

Michelle a vorbit în repetate rânduri cu Ron despre „renunțare” şi despre obligația de a-şi lua viața în propriile mâini, dar el n-a ascultat-o. Michelle a spus că se comportă ca o mamă, şi nu ca o prietenă, iar Dave s-a săturat.

*

Era vacanța de iarnă şi Sami venise acasă de la Evergreen. Tori era plecată pe undeva cu nişte prieteni, iar Ron muncea în hambar, când, la poartă, a apărut o maşină de patrulare a şerifului din Pacific County. Din ea a coborât un ajutor de şerif, care a bătut la uşa din față. Shelly a răspuns imediat. Sami nu putea să audă ce vorbeau, dar era sigură că despre Kathy. Trecuseră câteva luni de constituia Nikki se dusese prima dată la poliție.

Au aflat! s-a gândit ea. *Se întâmplă*.

Mama ei a închis uşa.

— De ce au venit? a întrebat Sami, brusc panicată. E vorba despre Kathy, nu? Au aflat despre Kathy, mamă!

Shelly a făcut ochii mari şi a dat fuga să-şi îmbrățişeze fiica.

— O, nu, a zis ea. Nişte hârtii pentru Ron. Nu-i nimic, crede-mă. Nimic în legătură cu Kathy.

Sami a început să plângă şi s-a dus în dormitorul mamei sale. Într-o clipă, Shelly a intrat în cameră şi a luat-o în brațe, spunându-i că-i părea rău pentru tot. Şi că moartea lui Kathy o marcase şi pe ea foarte mult. A zis că abia se mai suporta pentru că lăsase lucrurile să-i scape de sub control. A recunoscut că făcuse greşeli de judecată; cu toate acestea, i-a învinovățit pe Nikki şi pe Shane pentru cea mai mare parte din ele.

— Au abuzat-o foarte mult, a zis ea.

Lui Sami nu-i venea în minte nici măcar o situație în care Nikki s-o fi abuzat pe Kathy. Shane poate făcuse câte ceva, dar numai cu mama lor lângă el, spunându-i ce să facă.

Loveşte-o în cap cu piciorul, Shane!

— Mă simt groaznic pentru felul în care te-a afectat povestea asta, a mai zis Shelly, plângând şi ea. Îmi pare foarte, foarte rău. N-o să se mai întâmple niciodată aşa ceva. Îți promit. Dacă află cineva vreodată, eu şi cu tatăl tău o să ne sinucidem, ca să nu mai trăiți cu ruşinea asta nici măcar o clipă.

*

Chiar dacă Ron muncea pe brânci, ca un sclav, în curte, Shelly îi tot spunea lui Sami că voia să-l vadă plecat, însă el refuza. Intenționase doar să-l ajute să treacă peste o perioadă dificilă, nu să se pricopsească cu el pe viață.

— Trebuie să plece, îi spunea Shelly.

— Unde? întreba Sami.

— Să plece pur şi simplu. Să-şi găsească o slujbă. Să se mute.

— Şi de ce n-o face?

— E prea ataşat de noi. Crede că avem nevoie de el.

— E un om harnic.

— Nu chiar, a spus mama ei. Dă mereu vina pe mine. Îmi spune că vrea să rămână.

CAPITOLUL 59

Tori avea de-acum 12 ani şi înțelegea totul. Absolut. Fiecare lucru.

Ron avea o pereche de pantaloni scurți pe care-i purta pe la începutul şederii lui în casa familiei Knotek şi vreo două maiouri. După o vreme însă, Shelly i-a luat hainele şi, în stilul ei, l-a pus să lucreze afară în chiloți.

În plus, Tori auzea totul.

— Nu meriți haine, i-a spus mama ei lui Ron. Nu eşti bun de nimic. Aşa că nu mă mai bate la cap cu asta. Acum mişcă-ți fundul ăla gras afară şi treci la treabă.

De la 7:30 dimineața şi până pe la 8:00 seara, Ron stătea afară în chiloți, dând de mâncare la animale, plivind grădina, tăind tufişuri sau arzând gunoiul. Şi orice altceva de pe lunga listă de lucruri care trebuiau făcute.

Seara, îşi mânca cina la etaj, singur. În majoritatea nopților, Shelly îi dădea câteva somnifere. Deşi existau un pat şi un dormitor gol, bărbatul dormea pe podea.

Dacă făcea vreun zgomot noaptea, Shelly striga la el să coboare la parter, ca să-l poată pedepsi. Tori stătea nemişcată, gândindu-se să-i spună tatălui ei ce se întâmpla, însă ştia cu cine ține el în realitate.

Dacă-i spunea de Shelly, n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile pentru Ron.

Fata ura ce-i făcea mama ei.

Odată, chiar a încercat s-o înfrunte în această privință.

— De ce trebuie să fii aşa dură cu el, mamă?

— Despre ce vorbeşti?

— Ron e drăguț. E un tip de treabă.

Shelly a făcut o figură dezgustată.

— Dacă-ți place atât de mult de el, Tori, a zis ea cu o voce acră, de ce nu te măriți cu el?

La puțin timp după aceea, Shelly a chemat-o pe fată în sufragerie. Ron a stat nemişcat multă vreme înainte să vorbească.

— Are să-ți spună ceva, l-a îndemnat Shelly.

— Nu te mai iubesc, Tori, a bâiguit el în cele din urmă.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi.

— Nu te cred.

Ron se străduia să fie ferm. Avea ochii umezi şi abia putea să se uite la fată.

— Este adevărat, a mai spus el, venindu-şi în fire.

„Ştiam că nu e adevărat”, a zis Tori mai târziu. „Îl obliga s-o spună, doar ca să ne rănească pe amândoi.”

În stilul tipic al lui Shelly, Ron a fost instruit să nu mai vorbească niciodată cu Tori după aceea. Singurul motiv era că lui Shelly nu-i plăcea relaţia dintre cei doi. Înţelegea că Ron ţinea mult la fiica ei mai mică şi că Tori se obişnuise să-l numească Unchiul Ron. Iar faptul că Tori ţinea la Ron şi îşi făcea griji pentru el trebuie să fi fost evident pentru mama ei.

Aşa cum făcuse cu Sami şi Nikki, Shelly a lăsat să se înţeleagă foarte clar că nu voia ca ei doi să-şi vorbească atunci când ea nu era de faţă, ca să le supravegheze conversaţia. Tori nu voia ca Unchiul Ron să aibă probleme. Era inteligent şi avea un simţ al umorului sec. Avea un stil aparte, cu părul lui prins în coadă şi bijuteriile egiptene grozave pe care le purta, pe care fata le admira.

Abia îşi mai vorbeau, chiar dacă el dormea în mai toate nopţile pe podeaua din faţa uşii dormitorului ei.

„Cel mai bine era să ne ţinem gura”, spunea Tori peste ani, „pentru că nu voiam să se mai întâmple cine ştie ce. Cu cât făceai mai puţine lucruri care să o deranjeze, cu atât era mai bine”.

Cu toate acestea, când Tori era sigură că mama ei dormea şi n-o putea auzi, se strecura în vârful picioarelor, din dormitorul ei, spre locul unde dormea Ron. În toiul nopţii, se apleca şi-l îmbrăţişa repede, în linişte. El zâmbea şi dădea uşor din cap. Niciunul nu scotea o vorbă.

Ron şi Tori împărtăşeau teama de ce se putea întâmpla dacă erau prinşi vorbind.

Unchiul Ron ar fi tras ponoasele, iar Tori nu-şi dorea aşa ceva, în ruptul capului.

*

Aşa cum se întâmplase de când se ştia, Sami era la mijloc. Ea era copilul de aur. Cea care o vedea pe mama lor aşa cum era, deşi rareori era ținta celor mai josnice pedepse. Relația ei cu Shelly era cât se poate de normală, din toate punctele de vedere. Shelly se ducea la Evergreen cu alimente, vorbeau la telefon sau mergeau împreună la cumpărături la Target, la Capital Mall.

Majoritatea vizitelor erau neanunțate. De multe ori îl lua cu ea şi pe Ron. Care aştepta tot timpul în maşină. Uneori ore întregi.

Sami şi iubitul ei, Kaley, au observat o degradare rapidă a înfățişării bărbatului.

— Arată mai rău ca data trecută, îşi spuneau unul altuia. Da, ceva mai rău.

Era adevărat. Ron se transforma cu repeziciune, devenind umbra unui om. Purta un tricou supradimensionat de damă. Era neîngrijit. Bijuteriile lui strălucitoare şi stilul său, care le dădea de înțeles celor din Raymond că Ron Woodworth nu era de prin părțile locului, dispăruseră.

Sami şi-a dat seama că se întâmplă ceva. Dar oare era posibil ca mama ei să-i facă lui Ron ceea ce-i făcuse lui Kathy? Mai târziu, Sami avea să se învinovățească pentru că nu a luat atitudine.

Ar fi ajutat cu ceva?

*

Nikki, pe de altă parte, nu renunțase la dorința ei de a încerca să îndrepte lucrurile. Nu ştia ce făcuse şeriful cu informațiile pe care i le dăduse ea, deşi se părea că nu prea multe. A sunat-o pe mama ei când a aflat de la Sami că Ron locuia acolo.

A răspuns robotul, iar Nikki a lăsat un mesaj.

„Ştiu de bărbatul care stă la voi. Trebuie să-l dai afară, până nu se repetă istoria.”

Shelly a sunat-o imediat.

— E un prieten de familie. Se poartă foarte frumos cu Tori. Nu se întâmplă nimic.

Sami părea să o susțină pe mama ei. Doar mergea acasă aproape în fiecare weekend. Era îngrijorată, dar vigilentă.

— Totul e în regulă, i-a spus Sami lui Nikki. Mereu o întreb pe Tori. E bine. Este mult mai guralivă decât eram noi. Ne-ar spune dacă s-ar întâmpla ceva.

— Eşti sigură? a întrebat Nikki.

Sami era convinsă.

— Nu i se întâmplă nimic. E bine.

Sami spunea ceea ce voia să creadă. Iar Nikki auzea ceea ce voia să audă.

Totul e în regulă. Ron e bine. Tori, la fel.

Odată, Sami a menționat că Ron nu poartă încălțăminte, ceea ce i s-a părut cam ciudat.

— Dar asta-i tot, a zis Sami.

O, la naiba! s-a gândit Nikki înainte de a încerca să nu se mai gândească la asta. *Ceva se întâmplă.*

*

Şi Dave Knotek ştia lucrul ăsta.

Era tot în Oak Harbor, pe Whidbey Island, de unde-şi trimitea salariul acasă. Când Shelly i-a spus prima dată că bunul său prieten, Ron Woodworth, s-a mutat la ei şi o ajută cu treburile casei, i s-a făcut rău. Ca şi cum ar fi primit un pumn într-un stomac deja suferind.

Iar când a văzut situația de aproape, bănuielile i-au fost confirmate.

„Mergeam acasă în weekenduri, iar starea individului se deteriora tot mai mult. Îl trimisese în mlaştină cu o maşină de tuns iarba, desculț şi în pantaloni scurți. Tăiat ca naiba! Şi am văzut-o cum îl obliga să-şi dea palme de nenumărate ori. Şi cum îi ascundea încălțămintea.”

Când Dave a întrebat-o despre lipsa pantofilor lui Ron, sugerând că-i puteau cumpăra o pereche, Shelly s-a mulțumit să dea din cap.

— Îi tot pierde, a zis ea.

*

Într-una din dățile când Ron a fugit, Shelly i-a spus lui Tori să se urce în maşină, să meargă să-l caute.

— De ce să-l căutăm? a întrebat Tori. Nici măcar nu-ți place să-l ai în preajmă, mamă.

Shelly i-a aruncat o privire rapidă şi rece.

— Are toate semnele alea pe el. O să intrăm cu toții în bucluc.

„Am rămas cu gura căscată", a povestit Tori. „Şi până în ziua de azi... cred că a fost o nebunie că mi-a răspuns cu atâta sinceritate, dar aşa a fost. De aceea nu voia să-l găsească cineva pe Ron, pentru că ar fi spus totul."

Când l-au găsit, bărbatul a urcat în maşină. Şi-a cerut scuze şi a promis să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Ori de câte ori fugea – ceea ce, cu timpul, se întâmpla din ce în ce mai rar –, Ron nu ajungea prea departe. La fel ca Shane, ori Kathy, Ron nu avea unde să se ducă. Shelly îl găsea de obicei în spatele vreunui copac sau printr-un tufiş în pădure, ascunzându-se ori încercând să se facă nevăzut în una dintre anexele casei familiei Knotek.

CAPITOLUL 60

— Tori! Mişcă-ți fundul încoace!

Shelly era în curte, cu un topor în mână.

Lizzie Borden[1] la puterea *n*.

---

[1] Lizzie Andrew Borden (1860-1927) – femeie americană care a fost judecată şi achitată pentru uciderea cu toporul, pe 4 august 1892, a

— Treci aici! a răcnit ea.

Tori s-a dus imediat la mama ei. Nu putea întârzia nicio secundă când mama ei avea tonul acela înfricoşător din *Fear Factor* în fiecare silabă ce-i ieşea din gură.

— Ce?

— Niciun ce... Vino aici!

Toporul era absolut înspăimântător. Cine ştie ce voia să-i facă mama ei, ori s-o oblige să facă altcuiva. Tori nu avea nicio idee despre ce anume făcuse de se enervase atât de tare, dar i-a spus oricum că îi pare rău.

Shelly a arătat cu toporul spre ea.

— L-ai lăsat afară peste noapte. De câte ori să-ți spun să pui lucrurile la loc?

— Îmi pare rău, mamă.

Shelly a făcut o mutră iritată.

— Bagă-ți-l în pantaloni.

Pentru oricine altcineva, comanda ar fi fost atât de absurdă, încât destinatarul n-ar fi înțeles ce vrea să spună. Tori a înțeles imediat. A băgat coada toporului pe cracul pantalonului şi în gheată, lama rămânând afară, în lateral.

Satisfăcută, Shelly i-a făcut un semn rapid din cap.

— Acum fă-ți treburile, a zis ea. Şi toporul rămâne acolo până termini. Ai înțeles?

Normal că înțelegea. Mama ei era nebună. Tori a şchiopătat prin curte în următoarele două ore, făcând ceea ce i se ceruse.

Dar lucrurile nu s-au oprit acolo. Cu mama ei, lucrurile nu se opreau niciodată.

---

tatălui şi a mamei sale vitrege în Fall River (Massachusetts). În ciuda faptului că a fost ostracizată de ceilalți locuitori, Borden şi-a petrecut restul vieții în Fall River. A murit de pneumonie la 66 de ani, cu doar câteva zile înainte de moartea surorii sale mai mari, Emma (*N.t.*).

Altă dată, patul ei părea să aibă cocoloaşe, aşa că fata a dat deoparte cuverturile, descoperind gunoiul din bucătărie şi baie. Ştia că mama ei îl pusese acolo – şi ştia şi de ce.

„Uitasem să duc gunoiul afară. Era felul ei de a-mi sugera să nu se mai întâmple niciodată aşa ceva."

A strâns totul, a dus gunoiul afară, după care s-a întors să schimbe aşternuturile.

În baie, Tori şi-a scuturat chiloţii, iar din ei a căzut un praf alb. Era pudra Gold Bond pe care Shelly obişnuia să o presare înăuntru. Uneori, pe când Tori avea în jur de 10 ani, mama ei apărea în baie cu recipientul cu pudră antibacteriană şi o instruia să-şi depărteze picioarele şi să-şi dea cu pudră pe vagin. Praful ardea, iar fetiţa plângea, spunând că nu vrea.

— E medicament, zicea Shelly. Ai nevoie de el. Toate fetele au nevoie de el.

— Doare rău, mamă, spunea Tori, înghiţindu-şi lacrimile.

— Of, Doamne Dumnezeule! Vino-ţi în fire, Tori!

În câteva rânduri, Shelly a decis că Tori trebuia să facă duş.

— Eşti jegoasă, a zis ea. Hai afară.

Tori a urmat-o la furtun.

— Dezbracă-te.

Afară era frig, dar Tori n-a protestat. Să fii „guralivă", cum îi spunea mama ei, nu era niciodată o idee bună. Şi-a dat jos hainele, iar Shelly a udat-o cu furtunul. Altă dată a folosit furtunul cu presiune pe fata ei cea mică. Cel puţin n-a obligat-o niciodată să se bălăcească, aşa cum păţiseră surorile ei.

Îl văzuse şi pe Ron ud şi îngheţat din când în când, aşa că presupunea că avea şi el parte de acelaşi duş exterior. Cei doi n-au vorbit niciodată despre asta. Nu li se dădea voie să vorbească despre nimic.

Şi tot aşa. Oricum, Tori a îndurat mai puține abuzuri odată ce Ron a intrat în scenă. Tot răul spre bine.

CAPITOLUL 61

Oriunde ar fi muncit pe proprietatea Knotek, era important ca Ron să fie tot timpul în alertă. Când Shelly îl striga, trebuia să lase totul baltă şi să meargă urgent la ea.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu răspundea, Shelly o lua razna. Îl aştepta fumegând, cu pumnii încleştați. Cu muşchii de la gât încordați şi ochii mijiți.

— Ai face bine să răspunzi naibii când te chem!

Ron se holba la ea, panicat.

— Vin, Shelly dragă!

Sunetul vocii lui speriate şi panicate îi dădea fiori lui Tori.

„Era unul dintre cele mai îngrozitoare sunete pe care le-am auzit vreodată" – gândindu-se la asta peste ani, Tori s-a înfiorat. „Părea că e pe moarte de fiecare dată când o spunea. Era ca şi cum [acel «Shelly dragă!»] era ultimul lucru pe care l-ar fi spus în viața lui, aşa de grăbit îl rostea, cu spaimă."

A-l ține în priză, a-l speria era doar una dintre tacticile folosite de Shelly pentru „a-l ajuta pe Ron să se facă bine". Plus o doză importantă de umilință, ca parte a aceluiaşi regim pervers.

Odată, mama ei a tras-o deoparte pe Tori în timp ce Ron stătea cu ele în sufragerie.

— Ştiai că Ron a avut un copil?

Tori i-a aruncat bărbatului o privire. Acesta şi-a ferit ochii.

— În Vietnam, a continuat Shelly. A lăsat o fată gravidă şi a făcut un copil. Da, o minune de bebeluş. Dar Ron, nenorocitul de el, n-a făcut nimic ca să-l ajute şi copilul a

murit. Probabil că a fost mai bine pentru el. Oricum, cine ar vrea un tată ca Ron?

Tori s-a uitat la el, dar bărbatul se făcuse ghem.

— Ron e un om bun, mamă.

Shelly s-a făcut roşie la faţă. Şi s-a crispat.

— Nu ştii nimic despre el, Tori, a certat-o ea. E cel mai rău dintre cei mai răi – n-ai să găseşti altul la fel.

Bărbatul se ghemuia din ce în ce mai mult, în timp ce Shelly arunca bombă după bombă. L-a făcut gras, gay şi i-a reproşat că şi-a pierdut rulota – i-a trântit orice îi trecea prin cap, în stilul ei de abuz prin asociere liberă. Îi plăcea la culme să-i pună la îndoială afecţiunea pentru ea sau dragostea pentru Tori.

— Nu-ţi pasă deloc de noi, Ron. Absolut deloc. Îmi dau seama doar uitându-mă la felul în care faci treburile pe aici. Te porţi de parcă ne faci o favoare. Barosanul. Eşti cel mai josnic dintre josnici. Nu-ţi pasă de mine. Doar te foloseşti de mine. Asta eşti, un nenorocit de profitor.

Alteori îi distorsiona pasiunea pentru egiptologie.

— O, Ron, zeii sunt dezgustaţi de tine. Crede-mă. O să ajungi în iad, nenorocitule!

„Dacă te uitai la el, era ca şi cum toată viaţa îi fusese absorbită din ochi”, a spus Tori peste ani. Era prea tânără la vremea aceea ca să perceapă similitudinile cu ce i se întâmplase lui Kathy, dar îşi dădea seama cu uşurinţă că, la un moment dat, după ce Ron se mutase la ei, se pierduse. „Nu râdea. Nu plângea. Stătea pur şi simplu.”

PARTEA VI

OPORTUNITATEA MAC

CAPITOLUL 62

Totuşi, Shelly încă se mai putea folosi de Ron – şi chiar într-un fel destul de însemnat. L-a angajat să aibă grijă de un supraviețuitor de la Pearl Harbor, pe nume James „Mac” McLintock, un prieten de familie al mamei lui Kathy Loreno, Kaye Thomas (şi, coincidență, principalul motiv pentru care Kaye îşi mutase familia în South Bend). Era un bărbat înalt, căruia îi plăceau whiskeyul de calitatea a doua şi tâmplăria. Avea un labrador negru, Sissy, pe care îl iubea la nebunie, şi era încântat de mobilitatea pe care i-o oferea scuterul, cu care se putea deplasa în jurul casei sale situate pe malul înalt al râului Willapa.

Shelly vorbea despre Mac ca despre tatăl pe care nu l-a avut niciodată. Îi dădea cu loțiune pe mâinile uscate şi se asigura că are tot ce-i trebuie. Se lăuda mereu față de alții cât de mult o iubea. Îl suna de câteva ori pe zi ca să se asigure că era bine. Nu era neobişnuit ca Shelly să apară la el acasă o dată sau de două ori pe zi. Şi Tori începuse să țină la el. Era o figură de bunic, iar lui Tori îi plăcea să meargă la el acasă, în timp ce mama ei îşi vedea de treaba ei ca îngrijitoare a lui. Îi asculta poveştile şi, de câteva ori, s-au şi întrecut cu scuterele pe stradă.

Întotdeauna îl lăsa să câştige.

În mai multe rânduri, Mac i-a spus lui Shelly că vrea să vină să locuiască cu el.

În schimb, ea l-a mutat acolo pe Ron.

Tori ştia că mama ei îi spusese lui Mac că Ron e homosexual. Bătrânul a ezitat să-l primească pe Ron ca ajutor. Dar Shelly a insistat. Ea nu putea fi acolo tot timpul, dar Ron putea. La început, lui Mac nu i-a plăcut ideea ca Ron să-i facă baie şi să se ocupe de nevoile lui personale;

totuşi, cu timpul, cei doi s-au acomodat. Ron era acolo aproape în fiecare zi, iar uneori rămânea şi peste noapte.

Deşi mai erau şi alte dormitoare în casa lui Mac, Tori a observat că Ron nu ocupa niciunul dintre ele. Aşa că s-a aventurat la subsol şi a deschis o magazie mică, fără ferestre. Înăuntru, a găsit câteva dintre lucrurile lui Ron, inclusiv nişte pături. Spațiul era strâmt, aproape ca o celulă de închisoare.

Mama îl obligă să doarmă acolo, s-a gândit ea.

Altă dată, a găsit nişte lenjerie de pat într-o zonă de depozitare a lemnelor de foc, sub uşa de la intrare. Spre deosebire de celula de la subsol, acest spațiu dădea afară. Podeaua murdară era umedă.

Chiar şi în casa lui Mac, departe de Shelly, era clar că aceasta încă îl controla pe Ron.

Doarme oriunde îi spune ea, s-a gândit Tori.

*

Lara Watson a făcut o criză de nervi când a aflat de la Sami că Shelly îngrijea un bărbat în vârstă pe nume Mac. Nu era încântată nici de prezența lui Ron prin preajma casei familiei Knotek. Se întâmpla ceva. Era sigură de asta. Aşa că l-a sunat imediat pe adjunctul Bergstrom de la biroul şerifului din Pacific County. A întrebat de cazul Kathy Loreno, iar acesta i-a spus că fusese suspendat.

Era în mijlocul unui proces important şi urma să revină la caz cât de repede va putea, i-a promis el.

— Am să continui să lucrez la el când o să am timp.

Ceea ce nu i-a picat deloc bine mamei vitrege a lui Shelly. L-a sunat pe şeriful poliției locale, Dale Schobert, care a sfătuit-o să le dea autorităților din Pacific County o şansă de a construi cazul.

— Probabil lucrează la el din culise, i-a spus el.

Ceea ce abia dacă a mulțumit-o pe Lara. Nu-i ieşea din cap faptul că Shelly fusese în stare să facă aşa o chestie de neimaginat şi era îngrijorată de ceea ce ar putea face în continuare.

De asemenea, a luat legătura cu bunicii materni ai lui Shane, despre care ştia că-şi făcuseră griji pentru el, iar aceştia i-au spus acelaşi lucru. Nici ei nu mai aveau veşti de la nimeni. Sami zicea şi ea că nu fusese niciodată contactată direct, ceea ce nu era întru totul adevărat – pur şi simplu nu-l mai sunase pe şerif. Nici Nikki nu mai fusese contactată după ce a luat legătura a doua oară, în urma declarației sale despre Kathy.

Absolut deloc.

CAPITOLUL 63

Shelly era în al nouălea cer când i-a spus lui Tori noutățile. James McLintock avea să-şi lase toată averea labradorului său, Sissy – dar, „după moartea lui Sissy", a continuat ea, „casa lui şi tot restul îmi vor reveni mie".

Tori nu-şi putea închipui o veste mai bună. De când mama ei fusese dată afară din slujba de asistent social pentru persoane în vârstă, părea puțin pierdută. Şi, cu siguranță, mult mai abuzivă. Ideea că urma să moştenească averea lui Mac schimba puțin lucrurile. O umplea pe mama ei de planuri.

Orice plan care o distrăgea pe Shelly de la obsesia ei de a face pe cineva să implore milă era foarte binevenit la Monohon Landing.

Pe 7 septembrie 2001, Mac i-a semnat lui Shelly o împuternicire. Lucru care pica într-un moment foarte bun pentru familia Knotek, a cărei situație financiară era la pământ. Shelly jonglase şi măsluise cărțile într-o asemenea măsură încât abia se mai descurca cu propriile minciuni.

Dave n-a ştiut cât de rău stăteau lucrurile din punct de vedere financiar până când l-a sunat soția lui şi i-a spus că trebuie să ceară un avans din salariu. Acesta s-a împotrivit, aşa că Shelly a luat problema în propriile mâini. A depus cerere pentru un împrumut rapid în Aberdeen, pe 25 septembrie 2001. A declarat un venit lunar al familiei de 3 500 de dolari.

Dave a început să vină mai des acasă în weekenduri, aşa încât scandalurile s-au înmulțit. Tori făcea zgomot mare la ea în cameră, în speranța că părinții ei o vor lăsa mai moale, dar asta nu a funcționat niciodată cu adevărat. Deşi îşi iubea tatăl mai mult decât orice, începea s-o irite faptul că venea acasă. Se părea că mama ei îşi înăbuşea o mare parte din furia pe care o avea față de Ron până când sosea tatăl ei, pentru a duce la îndeplinire cine ştie ce pedeapsă era instruit să aplice.

Țipetele erau legate întotdeauna de două lucruri – banii şi musafirul lor, Ron.

— Trebuie să faci ceva cu Ron, îi spunea Shelly lui Dave.

Cât despre Dave, el nu avea nevoie să mai pună alte întrebări. Shelly îl aburea cu o litanie de infracțiuni pe care Ron se presupunea că le comisese.

— S-a căcat în curte, a spus ea odată. L-am *văzut*. Veneam de după colț, iar el era acolo. Nu se mai poate aşa.

Sub privirea atentă a soției sale, Dave s-a năpustit asupra lui Ron şi, apucându-l de cămaşă, l-a tras atât de tare, încât şi-a pierdut echilibrul.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva pe aici.

Ron a rămas cu gura căscată, dar avea un stil de a devia atenția cu sarcasm ori cu o privire iritată.

Ce-a fost ăla, un râjet?

Orice ar fi fost, l-a enervat pe Dave şi mai tare.

— M-ai auzit? a zbierat el, trăgându-l pe Ron şi mai aproape.

Acesta nu a răspuns, iar Dave i-a dat o palmă peste cap. Ron părea şi mai şocat.

— Nu, a zis el în cele din urmă, n-am să mai fac niciodată aşa ceva.

*

Cu timpul, Shelly a găsit – sau poate chiar a *creat* – în Ron Woodworth o victimă ascultătoare. Acesta nu-i refuza aproape niciodată nesfârşitele cereri ridicole şi crude. Făcea orice, fără să clipească.

Ţipătul lui Shelly era ca un foc de armă în întuneric.

— Cretin nenorocit! Fă-o!

Tori, trezită brusc din somn, s-a târât jos din pat ca să vadă ce fusese acel zgomot înfiorător. A fost singura dată când a văzut în desfăşurare genul acela de pedeapsă. Mai târziu, îşi va aminti că a auzit-o de mai multe ori.

Ron era în chiloţi pe verandă. Corpul îi era ţeapăn, iar ochii sticloşi. *De frică? Din cauza drogurilor?* Shelly stătea în faţa lui, forţându-l să-şi dea palme cu ambele mâini, din toată puterea.

— Mai tare! zbiera la el. Trebuie să înveţi, Ron!

Tori nu înţelegea cum putea cineva să-şi facă singur aşa ceva. Se lovea peste faţă în mod repetat atât de tare, încât capul îi zbura într-o parte la fiecare lovitură.

Shelly îi dădea înainte cu amestecul ăla urât de epitete şi porunci.

— Poponarule! Puturosule! Nu mă face, că acuş te iau la palme! Spune-mi că-ţi pare rău!

Ron nu plângea, dar de data asta părea speriat.

— Îmi pare rău, Shelly dragă, a zis el.

— După tot ce-am făcut pentru tine, mă răsplăteşti cu nişte scuze jalnice. Mă dezguşti, Ron. Serios. Dezguşti pe toată lumea. Până şi mama ta a avut dreptate când ţi-a zis

să dispari. Am fost o idioată că te-am primit aici. Poponar blestemat şi nerecunoscător!

Tori şi-a auzit mama continuând să zbiere tot felul de obscenităţi, la care Ron nu răspundea decât cu „Îmi pare rău, Shelly dragă”.

Faţa i se înroşise şi începuse să plângă. Din cine ştie ce motiv, a continuat să facă ce-i spunea ea. Ca şi cum ar fi fost hipnotizat. A durat cel puţin cinci minute. Poate mai mult. Ca şi surorilor ei înainte, Tori a stat nemişcată în timp ce Shelly îşi tortura victima.

Apoi s-a întors în pat, s-a băgat sub pătură şi şi-a pus perna peste cap. Aşa cum mai făcuse de sute de ori înainte, a încercat să uite totul. Ceea ce făcea mama ei era atât de greşit. Atât de nemilos.

Când a auzit din nou palmele şi ţipetele, Tori şi-a adunat curajul de a-şi înfrunta mama.

— De ce-l obligi pe Ron să facă asta, mamă?

Shelly a oftat zgomotos, cu un aer exasperat. Ca şi cum mai mult decât bizar nu era comportamentul ei, ci întrebarea fiicei sale.

— Nu vezi că a fost rău? O merită.

Tori nu era convinsă. Chiar dacă Ron fusese rău, nu fusese *chiar atât* de rău. Iar pretenţiile lui Shelly erau imposibil de satisfăcut.

Vreau ca până dimineaţă toate buruienile din grădină să dispară!

Nu vreau să foloseşti toaleta din casă!

De ce te caci afară?

Tori a încercat o altă abordare. Cea evidentă, care spera că va face apel la omenia mamei sale.

— Dar îl doare, a spus ea.

Shelly i-a aruncat o privire urâtă.

— Du-te sus şi stai acolo! Asta n-are nicio legătură cu tine.

Tori a urcat în camera ei. Chiar dacă ştia că cineva trebuia să-i ia apărarea lui Ron, a înţeles că, întinzând şi mai mult coarda, n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Mama ei nu avea simţul omeniei. Acea abordare fusese o idee proastă. *Şi oricum, ce fusese în capul ei?*

Ron a continuat să facă greşeli, adică să fie „rău". Cel puţin din punctul de vedere al lui Shelly. Era prins în capcană şi nu era chip să-i evite furia. Tori a mai asistat la o confruntare în legătură cu fluidele corporale.

— Ce-i asta, Ron? l-a întrebat Shelly cu altă ocazie, ţinând în mână o cană cu urină.

Ron s-a uitat la recipient, după care şi-a coborât privirea.

— A trebuit să merg la toaletă şi nu am vrut să te trezesc.

Regula ei! Asta îşi dorea!

— Mă dezgustă, Ron, a zis ea. Nu pot permite aşa ceva în casa mea. Casa mea, Ron! Obiceiurile tale scârboase mă îmbolnăvesc.

— Îmi pare rău, Shelly dragă.

Ea i-a întins cana.

— Bea-o!

Ron n-a ezitat. A dus cana la gură şi a băut conţinutul până la ultima picătură.

După vreo două săptămâni, Tori l-a văzut pe Ron vărsând o cană cu urină pe fereastră. El a observat-o.

— Nu-ţi face griji, a zis fata. N-o să-i spun mamei.

Şi nu i-a spus.

Nimeni nu voia s-o enerveze pe Shelly.

Tori nu i-a spus nimic lui Ron pentru că-l iubea. Nu voia ca el să sufere din cauza ei.

Odată, acesta se ocupa de buruienile din grădină, iar mamei sale nu-i plăcea ritmul în care lucra. Nu era din vina lui. Maşina îi făcea probleme. Sunetul motorului care se oprea şi pornea din nou o enerva tot mai tare pe Shelly. Tori simţea energia care plutea în aer – era înfricoşător. S-a dus

în grădină ca să-i arate lui Ron cum să mențină maşina în funcțiune.

Ca s-o împiedice pe mama ei să facă orice i-ar fi venit.

Aproape gâfâia când a ajuns lângă el. Ron era aplecat peste maşină, chinuindu-se s-o facă să pornească. Era aproape gol, cu chelia şi spatele arse de soare. Dar asta nu era cel mai rău. Picioarele îi erau însângerate şi pielea de pe mâini julită.

— Unchiule Ron, i-a zis fata cu glas scăzut, încât mama ei n-o putea auzi. Îmi pare foarte rău.

Şi-ar fi dorit ca el să fi fugit. Să nu se mai întoarcă niciodată. Să fugă cât putea de departe. La mii de kilometri de mama ei. Nu mai conta că abuzurile asupra ei se domoliseră în raport direct proporțional cu escaladarea atacurilor asupra lui Ron. Ea era mai puternică. Putea să supraviețuiască.

Când Shelly a hotărât că Ron trebuia să se mute în casa lui Mac pentru servicii de îngrijire nonstop, Tori a simțit un val de uşurare.

Va fi mai în siguranță acolo, s-a gândit ea. *Lucrurile vor reveni la normal. Orice ar însemna asta.*

CAPITOLUL 64

Ideea de normalitate e relativă şi nu prea avea ce căuta la Monohon Landing.

Pe 9 februarie 2002, Tori se pregătea să se ducă la un meci de fotbal american la liceul Willapa Valley, când mama ei a sunat-o ca să-i spună că e la spital.

— Mac a căzut, a spus Shelly cu o voce tremurândă. S-a lovit rău. Vin să te iau imediat.

Fata îl iubea pe Mac. Aşa cum îl iubea şi pe Ron. Era genul de persoană care, mai mult ca orice, ar fi vrut să fie înconjurată de o familie iubitoare. Surorile ei crescuseră, iar

tatăl era mai mult absent. Rudele-surogat, precum Mac şi Ron, însemnau totul pentru ea.

Sau cel puțin în limitele impuse de mama ei.

Când a venit s-o ia, Shelly părea îngrijorată, dar nu isterică. A mormăit ceva despre un accident şi că nu credea că bătrânul va supraviețui.

— Nu-i bine deloc, a repetat ea. Ron era de față când s-a întâmplat.

Lui Tori i-a părut rău pentru acesta din urmă. Avea un suflet bun şi probabil că era mort de îngrijorare. Când au ajuns înapoi la spital, asistentele le-au informat că Mac murise. Tori a izbucnit în plâns şi s-a prăbuşit în brațele mamei sale.

Shelly nu părea deloc afectată.

Dimpotrivă, era aproape în extaz. Urma să primească 5 000 de dolari. Desigur, mai era şi problema labradorului. Dar Sissy era bătrână. Nu mai avea mult de trăit, şi atunci Shelly avea să primească moştenire casa lui Mac, care valora mai bine de 140 000 de dolari.

Moartea lui Mac a fost oarecum misterioasă. La început, Shelly vorbea destul de vag despre asta. Ron fusese cel care sunase la 911, spunând că bătrânul căzuse şi se lovise la cap. Nici autoritățile n-au părut deosebit de preocupate. Tori a aflat mai târziu că medicul examinator a trimis cazul pentru investigații suplimentare la medicul legist şi la procuratură atunci când a confirmat că Mac a murit în urma unui hematom subdural acut cauzat de o lovitură la cap. Era *posibil* ca rana să fi fost provocată de o cădere. În cele din urmă, investigațiile n-au mai continuat.

Asta era. Mac murise. Şi uite aşa Shelly era plină de bani. Situația ei se îmbunătățea în mod categoric.

Într-adevăr, la câteva zile după moartea lui Mac, de Ziua Îndrăgostiților, Tori a coborât la parter şi a găsit-o

împachetând cea mai grozavă cutie cu bomboane de ciocolată pe care o văzuse vreodată.

A doua zi a scris în jurnal:

Eram sigură că e pentru mine. Am urcat în vârful picioarelor, ca şi cum nu văzusem nimic, iar după vreo zece minute am coborât din nou – şi da, chiar era pentru mine!

În ciuda moştenirii – banii, casa din South Bend, labradorul Sissy, acum în lanţ, în curte –, înainte ca ultimele bomboane de ciocolată să fi fost devorate, Shelly a revenit la vechile obiceiuri. Era ca şi cum tocmai înghiţise norocul ca pe o gură bună de aer. Banii, pe care şi-i dorise o viaţă întreagă, erau buni, fireşte.

Dar vechile ei jocuri?

Erau mult, mult mai satisfăcătoare.

CAPITOLUL 65

Ceea ce s-a întâmplat în casa lui Mac din South Bend s-a transformat rapid dintr-o tragedie într-o oportunitate personală. Shelly a folosit episodul ca un catalizator pentru un nou atac împotriva lui Ron. A fost de o cruzime fără margini şi se întâmpla tot timpul, pe neaşteptate. Odată, când bărbatul era în spate, lucrând în grădină, Tori a auzit-o pe mama ei urlând la el.

— Tu l-ai omorât pe Mac! Eşti un criminal!

Când Ron a încercat să se apere, ea l-a împins în noroi, după care s-a întors în casă.

— El l-a omorât pe Mac, i-a spus lui Tori, în timp ce se învârtea prin casă. Nu pot trăi cu un criminal!

Tori nu ştia ce să creadă. Aflase că moartea lui Mac fusese un fel de accident. În plus, nu-l vedea pe Ron în stare să facă rău cuiva. Absolut deloc.

Altă dată, stăteau toţi trei în bucătărie. Tori îşi vedea de treburile ei, iar Ron şi mama ei se certau.

— Cum te-ai simți dacă un criminal ar locui în casa ta? l-a întrebat ea.

Bărbatul n-a răspuns. A continuat să privească în jos.

— Nu ți-ar conveni, a continuat Shelly. Câtuşi de puțin. Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. Eşti un criminal nenorocit.

Din nou, niciun răspuns.

Tori nu a crezut un cuvânt. Shelly simțise probabil reticența ei, aşa că folosea orice împrejurare pentru a readuce în discuție subiectul.

Cu timpul însă, s-a petrecut cel mai bizar lucru cu putință. Ron a început să-i dea dreptate lui Shelly.

— Ai dreptate, zicea el. Eu l-am omorât. Te rog să nu spui la nimeni.

Shelly răsucea cuțitul în rană.

— Nu mă dezamăgi, Ron. Să nu mă dezamăgeşti niciodată. Nu vreau să spun, dar trebuie să ştii că mă dezguşti. Eşti un criminal.

Altă dată, mama ei a luat o pauză de la televizor ca să-i spună ultima versiune a ceea ce se întâmplase în casa lui Mac în ziua când a murit.

— A căzut din scaunul cu rotile şi s-a lovit foarte tare la cap. Iar Ron a stat pur şi simplu cu mâinile-n sân, fără să facă nimic. A aşteptat prea mult până să cheme ajutor. E un nemernic inutil, Tori. Ştiu că tu-i găseşti părți bune, dar gândeşte-te. E un criminal! Ni l-a ucis pe bietul Mac! Care ți-a fost ca un bunic!

O altă versiune era că bătrânul veteran de război intrase în comă, iar Ron l-a lăsat să moară.

— Când m-a sunat, era deja prea târziu. Eu numesc aşa ceva crimă, Tori. Pe bune. Până şi simpla vedere a poponarului ăstuia îmi face greață.

Nu-i spune aşa lui Ron, gândea Tori, dar n-a putut zice decât:

— Nu ştiam nimic despre asta, mamă.

În timp ce-şi manifesta disprețul față de Ron pentru ce-i făcuse lui Mac, Shelly critica aspru şi testamentul bătrânului.

— Avocații ăia chiar sunt nişte tâmpiți, i-a explicat lui Tori. O să le spun că Sissy a fost lovită de o maşină şi a murit. Trebuie să mă susții. Nu-i mare lucru, dar trebuie să înțelegi că povestea asta e foarte importantă pentru familia noastră.

— Bine, mamă.

Fetei i s-a părut puțin ciudat, dar nu chiar îngrozitor. La urma urmelor, oricum mama ei avea să ia casa moştenire. Le făcuse multe lucruri de neimaginat ei şi lui Ron, dar n-avea să rănească cu adevărat un câine.

— După ce punem la punct casa şi o vindem, a mai zis Shelly, o să avem bani să ne mutăm în Oak Harbor şi să fim din nou o familie.

Pentru majoritatea copiilor, ar fi fost un vis devenit realitate. Tori se gândea doar la cât de mult se certau părinții ei când erau împreună.

A trăi sub acelaşi acoperiş zi de zi ar fi fost un coşmar.

Cel mai rău dintre toate.

*

Pe 19 martie 2002, la ceva mai mult de o lună de la moartea lui Mac şi la nouă luni după ce Lara şi Nikki trăseseră pentru prima dată un semnal de alarmă în legătură cu ce i se întâmplase lui Kathy Loreno, Lara Watson a primit mesaj să-l sune pe adjunctul Jim Bergstrom.

În sfârşit, a gândit ea.

Lara auzise deja că bătrânul de care avea grijă Shelly murise.

— Ea l-a omorât, i-a spus polițistului.

— Nu puteți şti aşa ceva, a replicat el.

— L-a otrăvit, sunt convinsă de asta.
— Era în vârstă. Şi bolnav de multă vreme.
— Cine are grijă de câine?
— Shelly, a zis adjunctul.
— Omul i-a lăsat casa.
— Aşa e. Iar ea are grijă de câinele lui.
Lara a insistat.
— Probabil că şi câinele e otrăvit.
— Câinele e bine. Cei din patrulă l-au văzut.
Lara nu reuşea să se liniştească. S-a gândit că Shelly îl omorâse probabil pe Mac. Era absolut convinsă că şi biata Kathy fusese ucisă. Nikki nu era o mincinoasă. Nici pe departe.
— Nu ştiu cum merg lucrurile la dumneavoastră, în Pacific County, a zis Lara în cele din urmă, dar nu e în regulă deloc. Trebuie să faceți ceva. Trebuie să descoperiți ce s-a întâmplat cu Kathy Loreno. Ați vorbit cu Sami?
Bărbatul i-a spus că nu reuşise încă să dea de ea.
Lara nu putea crede aşa ceva.
— Merge în Raymond în fiecare weekend, domnule polițist. E îngrijorată pentru sora ei mai mică. Se duce acasă doar ca să se asigure că Tori e bine. Că nu e rănită. Oare asta nu contează câtuşi de puțin?
Adjunctul Bergstrom a insistat că înțelege, dar nu putea face mai mult. Sami refuzase să-l sune înapoi.
Lara a închis. Nu l-a crezut nici măcar că a încercat.

*

Sami şi-a continuat relația clandestină cu sora ei mai mare. I-a luat apărarea lui Nikki în fața lui Tori când aceasta repeta ca un papagal cât de lipsită de respect şi putredă era Nikki, dar numai până la un punct. Nu voia să atragă atenția asupra faptului că păstrau legătura. Tori ar fi putut s-o pârască. Aşa cum făcuse şi ea, din păcate, cu

Nikki şi Shane, când erau copii. Mama lor avea un fel al ei de a scoate de la cineva ce voia, pentru ca apoi să dea vina pe mesager.

În mai 2002, la câteva săptămâni după convorbirea Larei cu adjunctul Bergstrom, Sami s-a furişat în Sandy (Oregon) şi a participat la nunta lui Nikki, la sala de evenimente a Larei. Era fericită pentru sora ei. De fapt, încântată. Nikki îşi găsise un bărbat minunat şi trăia o viaţă imposibil de imaginat pe când erau copii.

Când era forţată să se bălăcească.

Când i se spunea că va fi mereu o ratată.

Că nimeni n-o va iubi vreodată.

Sami, care-şi dorea în continuare, mai mult ca orice, să-şi iubească mama, ura faptul că Shelly nu fusese chemată la nuntă. Înţelegea motivul, desigur. *De ce-ar fi fost invitată torţionara lui Nikki?*

Dar chiar şi aşa, zicea ea ulterior, „mi-a părut rău că se înstrăinaseră".

Fără să spună nimănui, a purtat un inel special. Acel „inel al mamei" cu pietrele norocoase ale fetelor, a ei, a lui Nikki şi a lui Tori, încastrate pe o bandă de aur, un dar pe care plănuia să i-l facă lui Shelly a doua zi, de Ziua Mamei. Inelul era un alt mic secret, într-o familie ce ţinuse şi îngropase nenumărate alte secrete.

Purtând inelul, Sami a simţit „că era ca şi cum mama ar fi participat şi ea la nuntă".

*

După moartea lui Mac, Dave Knotek şi-a uzat cauciucurile bătrânei lui camionete făcând mai multe vizite acasă. Căsnicia lor mai fusese în impas şi în trecut, dar încercau împreună să găsească o bază mai solidă. Dave nu putea trăi fără Shelly. Ăsta era adevărul. Deşi era conştient că aveau o relaţie toxică, nu putea să n-o mai iubească.

Pe de altă parte, Shelly îi spunea că şi ea are nevoie de el. Că acum, mai mult ca oricând, era cel mai bun moment ca s-o ia de la capăt. Să plece din Pacific County pentru totdeauna, să nu se mai uite niciodată înapoi, era singurul mod în care puteau supraviețui. Ea era stresată cu moştenirea, iar Ron îi făcea tot felul de probleme.

După unul dintre weekendurile petrecute împreună, în iunie 2002, Dave i-a lăsat soției lui o scrisoare de dragoste siropoasă. Aşa cum făcea de multe ori, i-a spus pe numele ei de alint, Bunny.

Urăsc să te las aici. Mi se frânge inima. Vreau să fiu lângă tine în fiecare zi a vieții mele.

A spus că va verifica dacă există posibilitatea de a închiria o casă în Oak Harbor. Trebuiau să plece din Raymond şi s-o ia de la capăt.

Oriunde mă aflu, pot să-ți simt atingerea şi asta îmi merge la inimă. Îți simt iubirea chiar şi atunci când n-o merit. Te iubesc mereu atât de mult, pentru totdeauna.

N-ar fi spus-o cu voce tare şi niciodată soției lui, însă Dave simțea în sufletul lui că mariajul lor nu mai putea supraviețui multă vreme, nu fără un noroc chior.

*

Pe când soțul ei era în mod clar de partea sa, alte forțe acționau ca să facă lucrurile mult mai dificile decât credea Shelly că merită. De fapt, era uimită cât de rău erau tratați ea şi soțul ei după ce intraseră în posesia casei lui Mac. Vecinii – în frunte cu un şerif pensionar din Pacific County – se întrebau dacă soții Knotek aveau măcar dreptul la acea moştenire. Şeriful avea suspiciuni în legătură cu ce se întâmplase acolo.

Shelly habar nu avea de ce era tratată atât de aspru. Nu făcuse decât să se poate frumos cu Mac, tratându-l ca şi cum ar fi fost propriul ei tată. Îi dusese supă. I-l dăduse ca

îngrijitor pe Ron. Care-i lucrase bătrânului şi grădina. Nu-şi putea închipui o persoană care să fi dat dovadă de mai multă bunătate decât ea.

Pe 4 septembrie 2002, Shelly şi-a sunat din nou avocatul. Acesta a luat notă de apel şi a anunţat un alt avocat al lui Shelly că trebuia făcut ceva în legătură cu acea campanie de hărţuire declanşată împotriva ei.

Poliția din South Bend i-a oprit de câteva ori ca să le controleze actele de identitate, făcându-le, în general, viața mizerabilă lui Michelle şi soțului ei. Unul dintre polițişti chiar i-a sugerat lui Dave că, în acea seară, ar trebui să fie atent cum conduce.

Fiecare control părea să alimenteze şi mai mult furia lui Shelly împotriva tuturor, mai ales a lui Ron. La mai multe luni după moartea lui Mac, continua să profereze acuzații la adresa lui.

— Tu l-ai omorât pe Mac, Ron. L-ai omorât, nenorocitule!

— Nu-i adevărat, Shelly. A căzut. A căzut din scaunul cu rotile.

— Mincinosule! Ştiu ce-ai făcut, iar poliția o să vină şi-o să te ia. Fii sigur de asta. Ți-o jur!

Continua amenințare că o să fie arestat şi trimis la închisoare pentru uciderea lui Mac plana asupra lui Ron. Ajunsese să se facă mic în scaun când treceau pe lângă o maşină de poliție. Când bătea cineva la uşă, Shelly îl punea să se ascundă.

— Să nu scoți un sunet! O să te ia şi-o să te închidă pentru totdeauna!

Tori ştia ce pune la cale mama ei. Asta îl făcea pe Ron să trăiască în teroare; deoarece, în realitate, ea se temea că, dacă era arestat, Ron avea să mărturisească poliției toate lucrurile pe care i le făcuse.

CAPITOLUL 66

Ultima dată când Sandra Broderick îşi văzuse vechiul prieten, pe Ron Woodworth, fusese la o cină la Slater's Diner, în Raymond, în vara anului 2002. Acesta părea slăbit şi bolnav. Rămăsese şocată de transformarea lui, mintală şi fizică. Ron fusese spiritual şi ager. Avea o personalitate afectuoasă, care atrăgea uşor lumea. Acest Ron era departe de aşa ceva. El i-a spus că Shelly îi dă trei feluri de medicamente pentru depresie. Sandra l-a privit bănuitoare în timp ce le lua cu mâncare.

— Pastilele mă ajută, dar tot mai am dureri de cap.

A înghiţit o pilulă verde, apoi una maro şi o capsulă albă, în timp ce luau cina într-un separeu.

— Merg şi la doctor, şi la psihiatru.

„Era murdar şi nepieptănat", îşi amintea Sandra. „În trecut se îngrijea mai mult de felul cum arăta. Acum părea dezorientat, irațional şi incoerent."

Pe măsură ce vorbea, vechea lui prietenă din armată începea să se îngrijoreze din ce în ce mai mult. Era clar că Ron avea probleme serioase. Aşa că i-a spus-o.

El s-a mulţumit să privească în gol. Părea să nu urmărească nimic din ce i se spunea. Era în ceaţă, complet inconştient de cât de slab şi neputincios devenise.

„Nu mai era acel Ron pe care-l cunoşteam de douăzeci de ani."

La puţină vreme după cina aceea, Sandra a primit un telefon neaşteptat, dar binevenit, de la Ron. Bărbatul îi mărturisea, pentru prima şi singura dată, că erau nişte lucruri în legătură cu Shelly care-l deranjau.

— Mi-a luat maşinile şi nu mai vrea să mi le înapoieze, a spus el.

Sandrei nu i-a venit să creadă.

— Nu vrea să ţi le dea înapoi?

— Nu, a zis el. Şi i le cer întruna.

Acea dezvăluire a tulburat-o pe Sandra destul de mult încât să se deplaseze din Iron Springs, unde stătea, şi să supravegheze casa din Monohon Landing. A patrulat pe acolo, conducând încet, şi a văzut că maşina maro şi cea albastră ale lui Ron erau parcate în față.

N-a oprit să solicite informații.

„Nu-mi doream o confruntare cu ea [Shelly]", a recunoscut Sandra.

Dacă ar fi oprit, poate ar fi văzut ce anume ascundea Shelly.

Şi Sami era alarmată de schimbările pe care le vedea la Ron. A întrebat-o pe mama ei despre pierderea semnificativă în greutate a acestuia.

— Ron e în regulă?

Shelly a intrat imediat în defensivă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— E bolnav ori ceva de genul ăsta?

— Nu.

— A slăbit mult, mamă. Asta-i tot.

— Trebuia să slăbească, Sami. Era gras. Acum mănâncă sănătos. Fără prostii. E în cea mai bună formă de când se ştie. Are muşchi unde nici nu ştia că ar trebui să aibă.

Şi a continuat să pălăvrăgească despre cum munca în jurul casei l-a ajutat pe Ron să fie în formă.

— Îi place la nebunie să stea afară, să facă treabă, a zis ea.

Apoi Shelly i-a tăiat lui Ron tot părul, inclusiv îndrăgita lui coadă de cal. Sami l-a încolțit în curte şi l-a întrebat despre acea schimbare, într-un moment când era sigură că mama ei nu-i putea auzi.

— Îmi place aşa, a spus el. Fără păr.

L-a întrebat şi despre problemele cu dinții. Părea că nu-i mai rămăsese decât un singur dinte în față.

— O, ceilalți erau oricum falşi. Aştept să-mi pun proteză, Sami.

Bineînțeles, acest lucru nu avea să se întâmple. Când începuseră să-i cadă dinții, Tori şi-a întrebat mama de ce nu-l duc la un dentist.

— Are nevoie de proteză, mamă.

Shelly a respins din start sugestia.

— Nu poate merge la dentist pentru că are prea multe mandate de arestare emise pe numele lui. Nu l-ar putea trata. În plus, a adăugat ea, protezele sunt prea scumpe.

CAPITOLUL 67

Ultima dată când Nikki a văzut-o pe mama ei a fost la Olive Garden, în Olympia, în 2002, anul în care a murit Mac. Fata a ezitat în legătură cu întâlnirea, dar s-a gândit că nu are nimic de pierdut. *Poate lucrurile aveau să se îmbunătățească?* Sami continuase să-i spună că Tori era în regulă.

„Spune că mama e ciudată, dar o tratează bine. Nu ca pe noi.”

Shelly se îmbrăcase elegant pentru această ocazie şi arăta bine. Însă era evident că înfățişarea ei drăguță era doar un camuflaj.

Era aceeaşi femeie care fusese dintotdeauna.

„A fost foarte nepoliticoasă cu chelnerița”, a povestit Nikki. „O înjosea, îi trimitea lucrurile înapoi. M-am tot gândit, ştii, *N-am nevoie de aşa ceva. Nu vreau să fiu părtaşă la chestiile astea*. A fost rea, îngrozitoare. Faptul că am văzut-o a fost o greşeală teribilă.”

Nikki nu i-a spus nimic despre viața ei. A pus capăt poveştii înainte de desert.

„N-am mai văzut-o niciodată după aceea.”

*

Tori Knotek a păstrat o atitudine curajoasă. N-a spus o vorbă surorilor ei ori altcuiva despre ce se întâmpla acasă. Nu pentru că n-ar fi vrut ca mama ei să fie trasă la răspundere pentru ce făcea, ci pentru că se temea de consecințele nefaste care ar fi apărut dacă aceasta îşi ieşea din pepeni.

După tot ce văzuse, Tori era îngrozită de ce-ar fi putut să-i facă mama ei. Şi se temea că totul era cumva din vina ei.

I-a scris mamei sale în jurnal:

Ştiu că uneori par că nu te înțeleg, ori pur şi simplu nu vreau s-o fac, dar nu e aşa. Chiar deloc. Te înțeleg întotdeauna şi o să vreau mereu să te înțeleg. Sunt însă sătulă să vă tot dezamăgesc, pe tine şi pe tata, atât de mult. Ştiu că e doar din vina mea.

Chiar dacă nu reuşea să-şi găsească cuvintele, la un anume nivel, Tori ştia că mama ei era fericită doar atunci când făcea pe altcineva să sufere. Trebuia să existe un cuvânt pentru o astfel de persoană, care găsea bucurie în durerea altora. Oricare ar fi fost acel cuvânt, ei îi scăpa. Să zâmbeşti când cineva urlă? Să te desfete agonia unei tăieturi, a unei arsuri?

De ce era mama ei atât de ciudată?

În câteva rânduri, Tori a auzit-o spunându-i lui Ron să se bage sub biroul masiv din sufragerie, care se afla lângă dormitorul ei. Sunetul mobilei mişcate a scos-o din dormitor, ca să vadă ce se întâmplă.

De data asta.

— O să stai acolo, zicea Shelly, până când te aud plângând.

Ron se înghesuise sub birou.

— Îmi pare rău, Shell dragă, spunea el.

— Nu destul, poponar nenorocit ce eşti!

Ron a început să scâncească.

Asta a enervat-o şi mai tare pe Shelly.

— Prefăcut blestemat! Ştiu că te prefaci!

Tori a rugat-o pe mama ei să-l lase să iasă de acolo.

— Nu, a spus ea categoric. E pedepsit. Lasă-l în pace. A fost foarte rău. Nu vreau să intru în detalii. Lasă-l în pace.

Puțin mai târziu, Tori a observat că Ron se eliberase. Nu pentru mult timp, totuşi. Căci după o vreme era din nou sub birou, plângând.

Era destul de sigură că de data asta lacrimile erau adevărate.

CAPITOLUL 68

Când adjunctul şerifului din Pacific County, Jim Bergstrom, a încercat să înmâneze un ordin de restricție împotriva lui Ron, cerut de mama lui, a reuşit să-l zărească pe acesta pe verandă, când a oprit în fața casei familiei Knotek. Era în primăvara anului 2003. Ron, o siluetă slăbănoagă de păianjen, i-a aruncat o privire surprinsă şi apoi a dispărut pe câmp, printr-o mică deschizătură din gard.

— Hei, Ron! a strigat Bergstrom. Am venit doar să-ți aduc nişte documente.

După ce acesta s-a făcut nevăzut în pădurea din spatele casei, adjunctul a renunțat şi a bătut la uşă. A aşteptat. Şi a aşteptat. Într-un final, când a văzut că nu răspunde nimeni, a plecat, chiar dacă era destul de sigur că cineva era acasă.

Într-adevăr, fusese cineva.

Cincisprezece minute mai târziu, dispecerul a preluat un apel de la Shelly Knotek. Care era iritată. Agitată. Preocupată. Voia să se întâlnească cu polițistul în fața poştei din Raymond, ca să afle ce se întâmplă. Acolo, Bergstrom i-a povestit despre ordinul de restricție şi obligația de a i-l înmâna lui Ron.

— În momentul acesta nu locuieşte cu noi, i-a spus ea, privindu-l drept în ochi. S-a mutat în Tacoma.

— Nu-mi place să fiu minţit, i-a întors-o Bergstrom. L-am văzut la dumneavoastră acasă. A fugit. Ştiu că a fost acolo.

Ca întotdeauna, Shelly a întors-o rapid. Se pricepea la asta.

— Probabil că a fugit pentru că există nişte mandate de arestare pe numele lui. E bolnav. Eu doar am avut grijă de el. Are probleme cu inima.

Chiar a promis că îl va convinge să sune.

Înainte de a pleca, Bergstrom i-a pus câteva întrebări despre Kathy Loreno. I-a spus că familia femeii e în continuare îngrijorată că a dispărut pur şi simplu cu iubitul acela al ei, camionagiul. Că unul dintre fraţii ei a încercat s-o găsească cu ajutorul unui detectiv particular, iar mama sa a dat la ziar o ştire despre dispariţie.

— N-am mai auzit nimic de ea de multă vreme, i-a răspuns Shelly.

Nimeni nu mai auzise.

Întâlnirea cu poliţistul a părut s-o agaseze – şi nu din cauza lui Ron. Ci pentru că existau încă întrebări în legătură cu dispariţia lui Kathy, pe care şi le puneau atât familia acesteia, cât şi autorităţile.

La puţină vreme după aceea, Shelly i-a spus lui Sami că s-a întâlnit cu mama lui Kathy la o băcănie.

— Drăguţă ca întotdeauna. Mi-a făcut plăcere să mai stau de vorbă cu ea.

Sami se îndoia serios că întâlnirea ar fi avut loc măcar. La început, a considerat-o doar un impuls obsesiv al mamei sale de a minţi. Shelly mintea la fel cum respira. Sami n-a înţeles niciodată de ce aceasta se simţea obligată să mintă, când ar fi fost mai inteligent să nu spună nimic.

Apoi şi-a dat seama. Motivul minciunii legate de aşa-zisa întâlnire cu mama lui Kathy era doar o încercare de a testa terenul, o scuză de a reveni la povestea cu Kathy.

— Îți aminteşti numele iubitului ei? a întrebat-o.

Sami a ezitat.

— Rocky?

Era un test. Un spectacol-concurs. Un baston cu electroşocuri pentru un adevăr inventat.

Shelly s-a răstit la ea.

— Gândeşte-te! Îți aminteşti cu ce se ocupa?

Fata i-a făcut jocul.

— Era camionagiu!

Şi au continuat în acelaşi fel. Shelly a chestionat-o în mod repetat despre cum arăta Rocky. Cât de îndrăgostită era Kathy. Cum a fugit ca să trăiască o viață la care visase mereu.

— Dacă vine poliția, ştii ce trebuie să spui?

— Da, mamă. Ştiu.

Şi tot aşa – în persoană şi la telefon. Shelly a înnebunit-o cu întrebări şi scenarii. Uneori, Dave primea acelaşi tratament. Şi asta doar pentru a se asigura că toată lumea înțelegea care e miza.

— Ne-ar ruina familia. Gândeşte-te la Tori! Ar fi dată în plasament!

Însă toate scenariile din lume nu aveau – *nu puteau* – s-o pregătească pe Shelly pentru ceea ce urma să se întâmple, când lucrurile au devenit tot mai arzătoare.

*

Tori şi mama ei stăteau în maşină, în timp ce Shelly se uita prin corespondență. Facturile erau aproape întotdeauna ignorate; se uita după chestiile care o interesau – salariul soțului, vreo ofertă de la cine ştie ce magazin ieftin pentru vreun lucru de care chiar nu avea nevoie.

Şi pe care, mai mult ca sigur, nu şi-l permitea.

Shelly a deschis o scrisoare şi dintr-odată atmosfera din maşină s-a schimbat. S-a albit la faţă şi au început să-i tremure mâinile. A rămas cu ochii fixaţi pe o scrisoare. Era scrisă la maşină şi adresată ei, din Olympia, datată 18 aprilie 2003.

Focurile de armă pe care le-ai auzit azi-noapte erau din partea lui Kathy. Ca şi Domnul Iisus Hristos, EA a înviat din morţi şi s-a întors să se răzbune. Cenuşă din cenuşă...

Shelly s-a speriat. Cu toţii auziseră o împuşcătură noaptea trecută, când cineva trăsese în lumina de veghe a unui vecin.

În următoarele câteva zile, a întrebat-o în repetate rânduri pe Tori dacă venise cineva prin zonă întrebând de Kathy.

— E important, Tori. A fost cineva?

— Nu, mamă, a zis ea. Pe cuvânt.

— Gândeşte-te!

— Nu. Nimeni.

Tori nu înţelegea îngrijorarea exagerată a mamei sale. Kathy, de care Tori abia îşi amintea, nu era moartă. Fugise cu iubitul ei. Şi trăia undeva fericită. De ce ar fi vrut să se răzbune pe mama sa? Era cea mai bună prietenă a ei.

Shelly i-a spus despre scrisoare lui Dave, care habar nu avea de unde ar fi putut veni. Nici nu credea că Nikki şi-ar trăda familia. Poate cineva din familia lui Kathy auzise ceva şi voia să-i răzbune moartea? Dar în cazul ăsta, Dave şi Shelly au fost de acord că respectivul ar fi mers la poliţie.

Din câte ştiau, nu se întâmplase aşa ceva.

Cuprinsă de disperare, după vreo două ore, Shelly a sunat-o pe Sami la locul ei de muncă din Seattle.

Şeful acesteia a luat-o deoparte.

— Mama ta e la telefon.

— Păi, sunt în mijlocul orei.

— Pare ceva important.

Sami vorbise despre mama ei cu oricare dintre directorii sau şefii pe care-i avusese. Ştiind-o prea bine, a considerat-o o măsură preventivă. Mai ştia şi că, orice ar fi fost, Shelly ar fi continuat să sune până dădea de ea.

Aşa că s-a dus la telefon.

— Kathy! a lătrat Shelly. Te-a întrebat cineva de Kathy?

Şeriful din Pacific County încercase, dar Sami se ferise de autorități.

— Nu, mamă, a zis ea.

Shelly a insistat.

— Nimeni?

— Nu, mamă. Nimeni. Ce s-a întâmplat?

Shelly i-a povestit despre scrisoare.

Care a speriat-o şi pe Sami. Însemna că cineva din afara familiei Knotek aflase ce făcuseră mama şi tatăl ei. Cineva încerca să afle ce se întâmplase şi folosea amenințarea unei scrisori anonime pentru a pune lucrurile în mişcare.

— Dar n-are sens, a spus ea, chiar dacă, în adâncul sufletului ei, ştia că are.

Dacă ea ar fi pierdut pe cineva şi ar fi crezut că altcineva ştie ceva, ar fi găsit o cale de a face dreptate.

Kathy merita să i se facă dreptate.

S-a gândit la lănțişorul pe care i-l dăruise de ziua ei de naştere. La felul în care Kathy îşi făcea mereu timp pentru ele, aranjându-le părul ori făcându-le să râdă cu vreo povestioară. Se putea gândi la un milion de lucruri bune despre Kathy.

— Ştiu, a zis mama ei. Nu înțeleg ce se întâmplă. Tu înțelegi ceva?

— Nu. Îți jur. N-am nicio idee.

Sami a închis. Aproape că a sperat ca familia lui Kathy să fi pus scrisoarea în cutie. Familia lui Kathy, gândea ea, trebuia să ştie ce se întâmplase cu adevărat.

CAPITOLUL 69

Shelly a studiat scrisoarea lui Kathy ca un criminalist. A ținut-o în lumină. A învârtit-o în toate direcțiile. A analizat timbrul. Dar, cu toate acestea, n-a reușit să-și dea seama cine ar fi putut s-o trimită.

Putea fi oricine. Chiar și Shelly știa că nu avea șanse să câștige un concurs de popularitate în Raymond.

Amenințarea din misiva anonimă nu a făcut-o să dea înapoi ori să încerce s-o lase mai moale cu ceea ce-i făcea lui Ron. Dimpotrivă, se învârtea prin casă în halatul ei pe jumătate desfăcut, bombardându-l pe acesta cu tot felul de epitete. Oricât de mult ar fi încercat, Ron nu reușea să facă nimic așa cum trebuie.

Încercările nereușite de a-i face pe plac lui Shelly erau nenumărate.

Tori își spiona mama și tatăl în curte, într-un weekend când acesta din urmă venise acasă. Ron căzuse de pe acoperiș, unde curăța șindrila, și zăcea la pământ, lovit și zgâriat. În loc să-l ajute, Dave i-a ordonat să se ridice și să se apuce din nou de treabă.

Fără un cuvânt de protest, Ron și-a adunat puterile, a urcat din nou pe balustrada verandei și a căzut iarăși. Tori era sigură că și-a rupt un picior.

„Îmi amintesc că m-au dus înapoi la etaj, iar el a căzut din nou, și atunci l-am auzit pe tata lovindu-l cu palma. Destul de tare. Ron a țipat. Am presupus că l-a lovit peste față, dar nu puteam fi sigură. De ce? Nu știu de ce."

Poate se mișca prea încet ori era prea neîndemânatic, s-a gândit ea.

Povestea s-a repetat.

O dată și încă o dată.

Cu altă ocazie, Tori a auzit-o pe mama ei spunându-i lui Ron să fie bărbat şi să sară. S-a dus să se uite şi l-a putut vedea pe Ron, doar în chiloți, urcându-se pe balustradă şi ținându-se de stâlpul de susținere. Avea picioarele pline de sânge şi plângea.

De data aceasta, în felul lui tăcut şi lipsit de forță, rezista cumva.

— Nu vreau, Shelly dragă, implora el.

— Fă-o şi gata, a spus Shelly. N-am toată seara la dispoziție.

Şi a sărit, aterizând cu o bufnitură pe pietriş, în picioarele goale.

— Ridică-te! Fă-o din nou! Eşti un rahat nenorocit şi trebuie să fii pedepsit.

Ron a reuşit cumva să urce din nou pe balustradă şi să repete mişcarea.

Tori nu înțelegea cum putea Ron să mai meargă. Fiecare pas era un chin. Nu numai că se tăiase la picioare în nişte cioburi de sticlă dintr-o groapă din grădină, dar mai fusese obligat şi să sară de pe acoperiş ori de pe balustrada verandei. Ca să nu mai vorbim de felul în care mama ei îi îngrijea rănile.

Tori se uita la mama şi, uneori, la tatăl ei aşa cum un şofer încetineşte şi se holbează la un accident de maşină. Nu voia neapărat să vadă, dar nici nu putea să-şi întoarcă privirea.

Shelly a luat o cratiță cu apă fierbinte de pe sobă, cu aburii ridicându-se din ea în timp ce o ducea în hambar. Tori l-a auzit pe Ron țipând atunci când Shelly şi Dave l-au forțat să-şi cufunde picioarele rănite şi însângerate într-un amestec de apă fierbinte şi înălbitor.

„Îmi amintesc mirosul ăla – cel mai îngrozitor miros din lume”, a spus Tori peste ani. „Un amestec de înălbitor şi carne în descompunere, ca şi cum i-ar fi ars pielea. Pur şi

simplu îngrozitor. Mirosea de parcă era în putrefacție, efectiv a carne moartă. A mirosit aşa o lună întreagă. Până la sfârşit."

Chiar dacă se prăpădea lent, Shelly a continuat să-i interzică lui Ron să poarte încălțări în timp ce făcea treabă prin curte sau gimnastică afară. Picioarele lui loveau pietrişul atât de tare în timpul noilor pedepse cu sărituri, încât tălpile i-au crăpat, lăsând să se scurgă sânge şi puroi.

Ea îşi scotea din nou sticla de înălbitor, turnând lichidul caustic peste ele, spunându-i să tacă, să înceteze cu plânsul.

— Da, Shelly dragă, zicea el.

Altă dată, a fiert apă pe sobă, a umplut o cadă şi l-a pus să intre în ea.

„Într-o seară cred că a încălzit prea tare apa", îşi amintea Tori. „Iar el şi-a ars picioarele într-un asemenea hal, încât a început să-i cadă pielea de pe ele. Atunci mama a început să i le înfăşoare în tot felul de chestii."

Noaptea în care a început să i se desprindă pielea a fost ultima în care Ron a dormit în camera calculatorului, la etajul al doilea, lângă dormitorul lui Tori. Fata, pe atunci în vârstă de 14 ani, a crezut că era din cauză că abia mai putea să urce scările. După aceea, bărbatul a dormit mai mult în spălătorie, în hambar ori afară, pe verandă. Avea picioarele bandajate şi abia mai vorbea. Totuşi, nu s-a plâns niciodată.

Peste ani, când Dave Knotek a aflat că înălbitorul distruge, de fapt, pielea umană, a părut sincer surprins. Shelly îl folosise cu galoanele pe Kathy, Ron şi chiar pe fete. De fapt, n-au făcut niciodată un drum la băcănie fără să-şi refacă rezerva de înălbitor. Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor la care fusese martor, Dave tot nu putea crede că soția lui ar fi putut răni pe cineva în mod intenționat.

Probabil că nici Shelly nu ştia că înălbitorul este nociv, spunea el.

CAPITOLUL 70

La fel ca şi Kathy cu un deceniu în urmă, Ron nu se simțea mai bine. Era pe muchia prăpastiei, cu piciorul lui Shelly aşezat ferm pe gâtul lui. Femeia părea preocupată. Nu-l mai acuza că-l omorâse pe tatăl ei surogat, pe Mac. O lăsase mai moale şi cu insultele.

În vara anului 2003, Shelly l-a sunat pe Dave la serviciu ca să-i spună că e îngrijorată. S-ar putea să fi fost şi uşor panicată. Încerca să facă aranjamente ca să-l ducă pe Ron la un adăpost pentru oamenii străzii din Aberdeen. Ron nici nu voia să audă de aşa ceva. A refuzat categoric.

Rămăsese cu el pe cap. Ar fi vrut să-l vadă plecat. Nu se mai putea descurca cu el.

În timpul convorbirii, Shelly i-a spus că Ron încercase să se sinucidă sărind de pe craca unuia dintre arinii din curte.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Dave.

— A zis că a vrut să se omoare.

— Serios?

— Da, a zis ea. Ştia că suntem foarte hotărâți să-l ducem la un adăpost.

În realitate, lui Dave nu-i prea păsa de Ron. Îl îngrijora mai ales faptul că era mereu în preajma lui Tori, mai tot timpul în chiloți, şi că stătea pe capul lui Shelly.

Shelly şi-a continuat munca de convingere.

— A zis că nu mai vrea să trăiască şi că ar face tuturor o favoare dacă şi-ar încheia de tot socotelile cu viața. Şi că-i pare rău. „Sunt o povară, iar viața mea este un eşec. Am început să vă împovărez, pe tine, pe Dave şi pe Tori. Nu ştiu ce altceva să fac.”

Ron zăcea de câteva zile pe o bancă de pe veranda din spate. Shelly îl „hrănise” cu whiskey în timp ce-i spunea lui Tori că era bolnav, dar că o să se facă bine. Fata îşi dorea s-o creadă. *Dar picioarele alea*... Erau atât de umflate, încât abia şi le putea mişca.

— O să-l duc mâine la casa lui Mac, unde se va putea odihni puțin, i-a spus Shelly.

— Singur?

— O să fie bine. Nu-i aşa, Ron?

Acesta era beat şi slăbit. N-a reuşit decât să dea uşor din cap.

— Eşti sigură, mamă?

— O să trec să-l văd în fiecare zi. Nu-ți face griji.

În dimineața următoare, când s-a trezit, Tori a observat că Ron nu mai era nicăieri.

— Unde e? a întrebat-o pe mama sa.

Shelly s-a uitat în ochii ei.

— L-am dus la Mac azi-dimineață.

Fereastra fetei dădea înspre aleea din față – una cu pietriş, care nu permitea nimănui să se furişeze înăuntru sau afară fără să producă un scrâşnet caracteristic şi puternic.

— Oh, a exclamat Tori, care ştia să recunoască o minciună atunci când auzea una. Nu v-am auzit plecând.

*

Ron dispăruse de câteva zile, iar Tori şi mama ei stăteau pe canapea, la televizor.

— Nu poți să spui nimănui despre Ron, i-a zis Shelly.

Serios, mamă?

Tori n-avea idee despre ce parte nu poate vorbi. Lista se întindea probabil cam pe o sută de pagini.

— Ce?

Shelly i-a aruncat o privire aspră, aproape amenințătoare.

— Dacă spui cuiva, mai ales lui Sami, te reneg. Îți jur că am s-o fac. Am să uit că mai exişti, pentru tot restul vieții tale.

Asta era deja o amenințare.

În cameră s-a aşternut o tăcere grea.

— N-o să spun nimic, a zis Tori.

N-a întrebat-o pe mama ei de ce o amenința şi pe Sami. Sami nu a vorbit-o niciodată de rău pe mama lor. Cel puțin nu în prezența lui Tori. Sigur, zicea că e ciudată, dar care mamă nu i se părea cât de cât ciudată unui adolescent?

— Tori, a mai zis Shelly, dacă vin polițiştii pe aici, vreau să le spui că Ron a plecat şi locuieşte în Tacoma.

Fata a înghițit în sec. Era o minciună. Una mare de tot.

— Bine, mamă. Aşa am să spun.

Odată stabilită strategia – o mare minciună, în mod clar –, Tori a observat o schimbare în comportamentul mamei sale. Shelly a început să se poarte frumos cu ea. Fata a redevenit „turturica” ei. În următoarele câteva zile a şi pregătit feluri gustoase de mâncare. N-o mai forța să se dezbrace ca să vadă cum i se transforma corpul.

Totuşi, ori de câte ori Tori o întreba despre Ron, Shelly o expedia.

— E bine.

Tori insista puțin.

— Vreau să-l văd.

— Se odihneşte. Are nevoie de odihnă, Tori.

— Bine, dar mi-e dor de el.

— E bine, insista Shelly. Îl văd în fiecare zi. Uneori chiar de două ori. Merg la el în fiecare dimineață la 7:00, îi duc de mâncare şi văd cum se simte.

Tori ar fi putut începe chiar atunci propria listă cu minciuni ale mamei sale. Ron nu mergea nicăieri. Era blocat în casa lui Mac. Cât despre grija pe care i-o purta mama sa... Asta era o altă minciună.

„N-am auzit-o nici măcar o dată pornind maşina şi plecând dimineaţa”, zicea Tori mai târziu. „Aş fi auzit-o. În plus, nu se trezea niciodată aşa devreme, pentru nimeni şi nimic. Dormea până târziu, pentru că stătea trează toată noaptea.”

Fata întreba de Ron în fiecare zi.

— De ce tot întrebi de el?

— Îmi place de Unchiul Ron.

— Ei bine, e în regulă şi trebuie să încetezi să mai întrebi în fiecare zi.

Tori insista.

— Vreau să-l văd pe Unchiul Ron.

— Bine, a zis Shelly în cele din urmă. Bine. Dar sunt prea ocupată. Şi el la fel. Poate peste o zi sau două.

Şi atunci s-a terminat cu momentele frumoase, mesele şi declaraţiile de iubire.

Shelly a pus-o pe Tori să facă treburile lui Ron. Să plivească buruienile, să hrănească animalele, să aranjeze bucătăria – tot ce făcuse el. *Totul*. Spre satisfacţia ciudată a mamei sale.

— Aş vrea să fi fost Ron aici, îi spunea Shelly lui Tori. E mult mai bun la treburi decât tine.

Când Tori nu a curăţat cuşca câinelui destul de bine, Shelly i-a ordonat să intre înăuntru, după care a încuiat uşa.

— Te-nvăţ eu minte! Cum e să fii tratată ca preţiosul tău căţeluş? Tâmpito! Crezi că unui câine îi place să stea în propriul său rahat? Îţi place? Rahat! Rahat! Eşti îngrozitor de leneşă, Tori!

Tori se uita fix la mama ei printre zăbrelele din sârmă ale cuştii. Se gândea că probabil merita toate astea. Poate că nu făcuse o treabă destul de bună? Mama ei era întotdeauna foarte sigură.

— Îmi pare rău, mamă!

Shelly a dat drumul la furtun şi a udat-o, până când Tori a fost pătrunsă până la piele de o apă rece amestecată cu rahat de câine.

— Nu eşti bună de nimic!

CAPITOLUL 71

Era şi timpul. Sami fusese surprinsă şi fericită când Shelly o sunase pe nepusă masă să-i spună că, în sfârşit, se hotărâse să-i permită surorii ei mai mici, Tori, să meargă în Seattle şi să petreacă împreună câteva zile. Era o premieră.

Cele trei s-au întâlnit la cină la Olive Garden, în Olympia, un punct de întâlnire convenabil, la jumătatea drumului. Sami a observat imediat că ceva era într-o groaznică neregulă cu mâna dreaptă a mamei sale. Era foarte umflată. Degetul mare era de două ori mai mare decât în mod normal şi părea dislocat.

— Trebuie să mergi la spital, i-a zis Sami.

Shelly a părut s-o ignore.

— Serios, Sami. Sunt în regulă.

Nu era. Pe parcursul mesei, n-a prea vorbit. Era la limită. Nici nu arăta bine. Shelly se mândrise dintotdeauna cu felul în care arăta, dar acum se îngrăşase şi părul îi era vraişte. Părea să-şi fi pierdut şi câțiva dinți.

„Arăta ca o nebună”, îşi amintea Sami. „Era agitată, dezordonată. Ceva se întâmpla.”

Pe drumul de întoarcere spre Seattle, Sami pregătise două surprize pentru sora ei mai mică.

— În seara asta ai să mănânci sushi pentru prima dată. Te duc la Bento’s, în Greenwood.

Tori a făcut o grimasă.

— Nu sunt sigură...

Sami i-a zâmbit.

— O să-ți placă la nebunie.

— Care e cealaltă surpriză?

— Mâine mergem s-o vedem pe Nikki.

Dintr-odată, Tori a intrat în panică. Nu numai că era îngrozită s-o vadă pe sora ei, pentru prima dată în şapte ani, dar nu voia să poarte povara unei sfidări la adresa mamei sale. Aceasta îşi petrecuse ani întregi spunându-i ce persoană rea era Nikki, cât de egoistă şi cum nu-i păsa de nimeni. Cea mai rea soră din câte ar putea exista.

— Nu. Nu vreau s-o văd.

— Te iubeşte, a spus Sami. Doar ştii asta, nu?

De fapt, Tori nu ştia.

— Cred, a zis ea. Dar nu vreau să-i spun mamei.

Sami i-a zâmbit încurajator.

— Ai s-o vezi, indiferent ce-ai să spui.

Sushiul nu a avut cine ştie ce succes. Tori a reuşit să mănânce un rulou California, dar nimic mai mult. Era foarte tulburată. De-abia a reuşit să doarmă, fiind foarte agitată în legătură cu viitoarea întâlnire cu Nikki. *Dacă lui Nikki nu-i plăcea de ea?* Nikki avusese o mare influenţă în viaţa ei – îi purta de grijă, se juca cu ea. Şi dintr-odată a dispărut, devenind în viziunea mamei lor o persoană îngrozitoare. Tori nu ştia că Sami şi Nikki păstraseră legătura de-a lungul anilor.

Dar perspectiva întâlnirii cu Nikki era doar o parte a problemei care-i fura somnul lui Tori în noaptea aceea. O îngrijora şi ceea ce se întâmpla cu Ron acasă. Se gândise la asta pe tot parcursul cinei de la Olive Garden, ascultând-o pe mama lor cum o minţea pe Sami spunându-i că bărbatul se mutase în Winlock, ori Winthrop, ori Tacoma. Ea ştia că Ron era prea slăbit ca să plece undeva. Probabil că avea nevoie să fie dus la spital.

Şi poate că, spera ea, mama avea să-l şi ducă la unul.

*

Pentru Tori, întâlnirea cu surorile ei la Duke's Seafood & Chowder House, pe lacul Union din Seattle, din ziua următoare, a fost ca şi cum ar fi dat ochii cu cea mai uimitoare femeie din lume. Sora ei, Nikki, avea 28 de ani, o femeie în toată firea. Şi atât de frumoasă. Echilibrată. Cu un zâmbet minunat.

Vederea surorii sale mai mari pentru prima dată după atâția ani, avea să spună Tori ulterior, a fost cel mai important lucru din viața ei. Chiar şi după avalanşa de minciuni a mamei sale, menite să le țină separate, a ştiut din prima clipă că-i fusese nemaipomenit de dor de Nikki.

— Eşti atât de frumoasă, i-a spus Tori.

— Şi tu la fel.

Sami le-a adus împreună, sora mijlocie, cea care trăise de ambele părți ale prăpastiei.

Nimeni n-a vorbit, în timpul mesei, despre cât de groaznică era mama lor. Ori cât de greşit acționase tatăl lor. Pur şi simplu s-au bucurat toate trei de acel moment de reuniune şi refacere a legăturilor.

— Să nu uiți, Tori, i-a zis Sami, că nu trebuie să-i spunem mamei. Acest prânz cu Nikki poate să rămână doar secretul nostru. Ai înțeles?

Tori a fost de acord, deşi ştia că era mai uşor de spus decât de făcut. Mama lor avea talentul de a scotoci prin toate ungherele vieților lor pentru a descoperi lucruri pe care ele ar fi preferat să le țină secrete. Cu Shelly Knotek nu existau secrete.

Cu excepția propriului ei secret.

CAPITOLUL 72

Era trecut de două, în dimineața de 22 iulie 2003, când telefonul lui Dave a început să sune, trezindu-l – se afla la locul lui de muncă din Whidbey Island. Dormea adânc, aşa

încât n-a reuşit să se dezmeticească imediat. Era Shelly, fireşte. Dar nu Shelly cea dintotdeauna, exigentă. Această Shelly părea ezitantă şi obosită.

— Trebuie să vii acasă, i-a spus ea, ridicând puțin vocea.

Vorbea în şoaptă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dave, trezit dintr-odată.

Soția lui a început să se eschiveze.

— Nu e de bine, a zis ea. Se întâmplă ceva aici. E vorba despre Ron.

Până atunci, în 15 ani de căsnicie, Dave nu-i ceruse niciun fel de detalii soției sale. Erau împreună de suficient timp încât să ştie că nimeni nu-i putea cere lui Shelly să spună mai mult decât era dispusă să dezvăluie. I-a spus că Tori petrecea câteva zile cu Sami, în Seattle, şi că avea nevoie de el în Raymond, cât de repede putea să ajungă.

Dave fusese acasă cu o duminică în urmă şi-l văzuse pe Ron recuperându-se după ceea ce el şi Shelly insistaseră că fusese o cădere din copac. Probabil că-şi rupsese un deget din cauza asta. Dave îşi mai amintea că picioarele bărbatului erau bandajate şi că avea arsuri la cap şi pe piept, ca urmare a unui accident pe care Shelly îi spusese că-l avusese în timp ce dădea foc unor crengi în grădină. Mai avea şi nişte vânătăi. Foarte multe. Din nou, toate din cauza unui accident.

La insistențele lui Shelly, Dave îi spusese din nou lui Ron că trebuie să se mute, dar bărbatul refuzase să părăsească Monohon Landing. La un moment dat, Dave i-a oferit 270 de dolari ca să plece din oraş, dar Ron rămăsese neclintit în decizia lui. Nu voia s-o părăsească pe Shelly.

— Trebuie să pleci naibii de-aici, Ron, a spus Dave ridicând vocea pentru a se face înțeles.

Celălalt refuzase. Singura lui replică fusese că-şi va face rău ori se va sinucide dacă va fi obligat să plece.

Dave avea ceva probleme cu şeful lui, aşa că nu îndrăznea să-i spună că vrea să plece acasă.

— Nu pot să ajung până vineri, i-a spus lui Shelly.

Şi până vineri mai era mult.

În ciuda faptului că Shelly părea nervoasă şi supărată, nu i-a reproşat întârzierea.

„Nu mi-a spus că e mort", comenta Dave mai târziu referitor la apelul matinal al soției sale. „Nici nu trebuia. Ştiam. Şi ştiam şi din ce motiv."

Presimțirea lui s-a dovedit corectă.

Ron chiar murise.

Shelly pretindea că îl găsise mort pe veranda din spate. A spus că fusese un val de căldură şi că-l dusese acolo pentru ca aerul proaspăt să-i vindece rănile. I-a mai spus soțului ei că se temea că cineva ar putea să o învinovățească pentru toate acele răni – urme de arsuri, tăieturi şi vânătăi pe tot corpul lui Ron.

Insista că încercase să-l resusciteze, dar şi-a dat seama că era mort. Odată acceptată situația, i-a târât corpul în hambar şi a închis uşa. Acolo, l-a îmbrăcat în nişte pantaloni de trening curați – pe care refuzase să-l lase să-i poarte pe când era în viață – şi a pus cadavrul în doi saci de dormit. Apoi a scos tot echipamentul de camping din partea de sus a congelatorului, a deschis capacul şi a pus cadavrul înăuntru. A pus la loc echipamentul, aranjându-l în aşa fel încât nimeni – dar mai ales Tori – să nu observe că ceva fusese mişcat. Shelly s-a gândit la fiecare detaliu.

După ce a făcut toate acestea, i-a dat telefon lui Dave.

CAPITOLUL 73

Când Dave a ajuns acasă la sfârşitul săptămânii, Shelly i-a spus că trupul lui Ron e împachetat în saci de dormit şi ascuns în congelatorul din hambar. Dave se simțea ca un

zombi. Ideea că treaba asta se întâmpla din nou era mai mult decât putea suporta. Şi presimţise că aşa va fi. Ştiuse că Ron nu va sfârşi bine cât timp va rămâne la Monohon Landing. Era o pacoste, exact cum îi spusese Shelly. Şi oamenii de felul ăsta aduc mereu necazuri.

La naiba, Ron!

Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Shelly?

Dave se frământa, în timp ce scotea cadavrul lui Ron din congelator.

Cum a reuşit Shell să-l vâre acolo?

E un efort supraomenesc!

Dave nu s-a uitat deloc la rămăşiţe. Nu voia. În schimb, s-a ocupat în linişte de ceea ce mai făcuse şi în trecut. Forţa fizică nemaipomenită a soţiei sale i-a venit din nou în minte, în timp ce se lupta cu cadavrul, încercând să-l strecoare în doi saci menajeri negri, din plastic, pe care-i luase de la serviciu. Dave tremura în timp ce sacii tot alunecau pe când încerca să înfăşoare în ei cadavrul lui Ron.

Nu era uşor să scapi de un cadavru, chiar dacă avea ceva experienţă în această privinţă.

A rămas pe gânduri acolo, în hambar, printre vechiturile din viaţa lui cu Shelly şi fetele – haine vechi, jucării la care renunţaseră, echipamentul de campare de pe vremea când făceau tot felul de acţiuni împreună, ca o familie. Lângă congelator, Shelly îngrămădise lucrurile lui Ron, un tablou al vieţii şi al pasiunilor sale: cărţile lui de egiptologie, ochelarii, bijuteriile pe care şi le etala cu mândrie în vremurile de dinainte să fi fost anulat ca personalitate. Hainele pe care încetase să le mai poarte, pentru că Shelly îi dicta până şi cum să se îmbrace. Toate puse grămadă şi gata să fie aruncate.

— Am încercat să-l salvez, a insistat Shelly, în timp ce pândea în preajmă, frângându-şi mâinile. Am încercat să-l

resuscitez, dar n-a mers. Era prea slăbit. O, Doamne! Am încercat din răsputeri. Sunt aşa de speriată, Dave.

Şi el era.

— Vor crede că l-am abuzat în vreun fel, a mai zis ea. Poliția ne va învinovăți.

Dave ştia că are dreptate. *Şi de ce n-ar face-o? Cum de lăsaseră să se întâmple aşa ceva?*

I-a spus femeii că se putea descurca singur şi că ar trebui să meargă în casă să-şi revină. A cărat cadavrul lui Ron pe poarta din spate, chinuindu-se la fiecare pas să nu scape sacii de plastic alunecoşi.

Exista însă o singură problemă, şi încă una mare. În Pacific County, aprinderea unui foc în exterior era interzisă, din cauza verii fierbinți şi uscate. Deci nu-l putea incinera pe Ron, cum făcuse cu biata Kathy. Nu putea arunca cenuşa la Washaway Beach. Pe de altă parte, incinerarea n-ar fi fost practică, cu interdicție sau nu. Magazia care altădată bloca vederea spre grădină dispăruse şi în apropiere fusese pus un felinar stradal, ce arunca lumină spre locul cu pricina. Cineva putea vedea focul şi raporta autorităților.

Dave a luat o cazma şi o prelată albastră de plastic din hambar, iar ca un lucrător în construcții ce era, s-a gândit cum să facă o groapă. Trebuia să fie adâncă de 1-1,5 metri, destul de largă cât să încapă în ea un corp întins. Ar fi vrut s-o facă mai adâncă, dar nu putea din cauza terenului. Era tare ca piatra. Pământul l-a pus în prelată, ca mormântul să nu fie descoperit. Planificase să facă în aşa fel încât totul să pară normal.

A pus cadavrul pe o parte şi a împrăştiat pământul peste el. Când a terminat, a presărat cenuşă din groapa de foc peste pământul proaspăt răscolit. Apoi a pus deasupra şi un strat de crengi de brad.

Shelly a stat deoparte, până când soțul ei a terminat treaba. Niciodată nu voia să se implice în chestiile murdare.

El a rămas în spate, în întuneric, şi-a scos mănuşile de lucru şi a analizat ceea ce făcuse. Arăta bine, însă era doar ceva temporar. Trebuia să găsească o soluție permanentă. Care avea să aştepte până la ridicarea interdicției de a face focul. A dus prelata la casa lui Mac din South Bend şi a ascuns-o acolo.

Ca de obicei, chiar şi după o asemenea întâmplare, Dave o apăra pe Shelly şi n-o învinovățea de nimic.

„O iubesc din toată inima", a spus el. „În niciun caz nu i-a abuzat în vreun fel pe Ron şi pe Kathy. Doar că n-a sunat când a murit Ron. Din cauza temerilor pentru ce se întâmplase în trecut. Şi, aşa cum am spus, soția mea e genul care-şi face griji din orice şi nu voia decât să-şi protejeze familia. A fost doar protectoare, ca întotdeauna. Nu văd unde a greşit cu ceva."

CAPITOLUL 74

În Seattle, Sami şi Tori încercau să asimileze întâlnirea lor minunată cu Nikki. Fusese cea mai fericită zi din viața tuturor. De-a lungul anilor, lui Tori îi fusese ba dor, ba frică de Nikki, dar în acel moment vedea limpede manipulările mamei sale. N-ar fi trebuit s-o surprindă, dar se întâmplase.

Shelly voia să-i controleze pe oameni. Detesta orice scenariu în care nu era personajul principal. Ca şi cum familia lor era un fel de sectă: Nikki scăpase prima, apoi Sami. Lumea din afara oraşului Raymond era mai frumoasă – şi mai fericită – decât crezuse Tori vreodată că ar fi fost posibil. Ea era Dorothy din Kansas, transportată în lumea colorată de dincolo de curcubeu. Era evident cine fusese mama lor în acel scenariu.

Mama ei. Gândul la Shelly a readus-o pe Tori la cea mai mare frică a ei. Era obsedată de faptul că nu va putea ține secretă întâlnirea lor.

— Ba da, o să poți, a insistat Sami. Așa cum am putut și eu.

— Nu știu, a zis Tori.

Sami a rămas optimistă, încurajatoare.

— Eu știu. Pentru că te cunosc.

Sami a recuperat niște rufe din uscător, apoi s-au așezat amândouă și au început să le împăturească.

— O poveste amuzantă, a continuat Sami. Îmi amintesc cum mama obișnuia să mă trezească în toiul nopții și să-mi arunce pe jos tot ce aveam prin sertare, totul. Voia să mă asigur că totul e pus la punct. Iar dacă aveam vreo șosetă desperecheată, dezastru. Trebuia să-i caut perechea toată noaptea. Până la trei dimineața.

Tori a rămas tăcută o vreme.

— Și mie îmi face la fel, a zis în cele din urmă, ridicând privirea și întâlnind-o pe cea a surorii sale.

Inima lui Sami a început să bată cu putere. *Nu*, a gândit ea. *La naiba! Nu. Nu. Nu se poate. Nu Tori.*

„O întrebam de fiecare dată când ne întâlneam dacă e în regulă”, spunea Sami mai târziu. „Era treaba mea s-o protejez. Dar n-am reușit. Ăsta-i adevărul. N-am pus întrebările potrivite. Nu i-am spus ceea ce știam. Am întrebat-o doar dacă e în regulă. Ea și mama.”

— Ce altceva îți mai face mama, Tori?

Tori s-a uitat la Sami, care se prăbușea în fața ochilor ei, și i-a schițat o listă. Era un fel de bingo al pedepselor standard aplicate de Shelly, aceleași lucruri pe care le făcuse tuturor – lui Shane, Kathy, Nikki și ei însăși.

— Te lasă să dormi? a întrebat Sami.

— Nu.

— Te obligă să faci diverse chestii în pielea goală?

— Mda.

— Te încuie afară toată noaptea?

— Mda.

— Pe verandă?

— Corect.

Sami începuse deja să plângă. Şi-a luat sora în braţe.

— De ce nu mi-ai spus, Tori?

— Nu ştiu. Am crezut că mi se întâmplă numai mie. Nu aveam idee că mai făcuse aşa ceva. Credeam că tu şi Nikki aţi avut o copilărie fericită.

Sami ştia ce să facă în continuare. Era şansa ei, o ocazie să ceară o doză de realitate din partea surorii sale mai mici.

— I-a făcut ceva lui Ron? a întrebat ea.

Tori a început şi ea să plângă. Înţelegea că întrebarea surorii sale nu era chiar o întrebare. Ci mai degrabă o afirmaţie.

Un adevăr.

Tori a tras adânc aer în piept.

— Da. Toate câte ţi-am spus. Şi altele.

A urmărit reacţia surorii sale. Nu era şocată. A primit totul ca şi cum aşa ar fi trebuit să fie, o confirmare a ceea ce ştia deja.

— De unde ştii despre asta? a întrebat Tori.

Sami a înghiţit în sec.

— A mai făcut-o şi altă dată. Ne-a făcut-o tuturor. Şi lui Kathy.

Sami nu încetase niciodată să se gândească la Kathy. Putea să revadă în minte fiecare imagine pe care o reţinuse în timpul copilăriei sale la Casa Louderback ori la ferma de la Monohon Landing – bună sau rea. În ultima vreme, lucrurile începuseră să se clarifice. S-ar putea să fi fost scrisoarea trimisă de cine ştie cine. Poate sentimentul de vinovăţie pentru că n-o susţinuse pe sora ei mai mare, Nikki, când se dusese la poliţie. Ceea ce poate ar fi făcut, şi-

a spus ea, dacă şeriful ar fi insistat mai mult. S-ar fi pregătit pentru momentul prăbuşirii lumii sale dacă s-ar fi gândit măcar o secundă că Tori era abuzată.

Însă Tori părea să fie în regulă. Iar poliția nu-şi continuase investigația.

Aşa că nu a spus nimic.

Sami a cercetat şi mai în profunzime.

— Ron a încercat vreodată să fugă?

Tori a confirmat din cap.

— Da, de multe ori. Dar mama şi cu mine îl găseam întotdeauna şi-l aduceam înapoi.

— Şi Kathy a făcut la fel, a spus Sami.

— Mama a pus-o pe Kathy să facă lucruri ciudate, treburi casnice?

— Mda, a răspuns Sami. Trebuia să spele vasele în pielea goală.

Tori şi-a amintit o imagine veche cu Kathy, în casa din Old Willapa. Tori avea în jur de doi ani. Kathy se afla în baia de la primul etaj. Purta o cămaşă de noapte subțire de culoare verde. Îi cădea părul şi se mişca foarte greu.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase Tori pe Kathy, dar înainte ca aceasta să poată răspunde, mama ei şi-a luat fiica în brațe şi a dus-o de acolo.

Shelly nu spusese nimic, dar după aceea Tori a înțeles că nu trebuia să pună genul acela de întrebări. Nu avea voie să vorbească cu Kathy. Nu în felul acela.

Acum, Sami şi Tori se țineau în brațe şi plângeau, fără reținere. Nu şi-au mai ascuns nimic.

În afară de un lucru, poate.

Sami abia mai putea vorbi. Ştia că trebuie să-i spună surorii ei mai mici.

— Mama a omorât-o pe Kathy, a zis Sami aproape sufocându-se. Au ars-o în curte.

CAPITOLUL 75

Shelly stătea în fața chiuvetei din bucătărie, pe punctul de a se prăbuşi. Nu arătase niciodată mai rău. În ultimul an se îngrăşase cu mai bine de zece kilograme. Părul ei roşcat avea nevoie de o împrospătare cu Clairol. Asta la exterior, desigur. În interior, scrisoarea anonimă şi moartea lui Ron îi zdrobiseră bravada şi siguranța de sine care o ajutau de obicei să facă lucruri de neimaginat, fără să clipească.

Dave fusese primul care adusese în discuție necesitatea găsirii unei explicații pentru brusca plecare a lui Ron de la Monohon Landing. Poveştile de acoperire erau un domeniu bine cunoscut în familia Knotek. Kathy era plecată cu iubitul ei, Rocky, prin țară. Shane pescuia în Alaska, pe Kodiak Island. Nikki plecase din Raymond ca să-şi facă o viață nouă în Seattle. Nu se evaporaseră pur şi simplu; plecaseră unde doriseră dintotdeauna.

Totuşi, nimeni nu părea prea interesat de Ron. Ceea ce era bine. Şi în favoarea lor.

Dave, care fusese dintotdeauna partea pasivă în căsnicia lor, îşi dădea seama că Shelly era agitată. A hotărât să rămână la planul inițial. În interior, şi el era o epavă, dar nu se puteau lăsa amândoi copleşiți de emoții. Unul dintre ei trebuia să se adune.

— A stat la Mac în ultimele două săptămâni, a sugerat el. Îşi căuta de lucru.

— Corect, a acceptat Shelly, aproape mecanic. I-am dat ceva bani pentru autobuz.

Dave a oftat. Nu era un maestru al invențiilor, chiar dacă viața alături de Shelly însemna să înveți să minți.

— L-am dus până în Olympia ca să ia autobuzul, a continuat. Se hotărâse să plece în San Diego.

Shelly s-a luminat puțin.

— Chiar aşa. Vorbea mereu despre asta.

Ideea părea suficient de plauzibilă ca s-o mai calmeze puțin. Îşi făcea griji în legătură cu ce-ar gândi Tori, dar şi-a zis că fata ei va crede orice-i va spune ea.

— Am să-i spun când vine acasă de la Sami, a zis Shelly.

Dave credea că aşa era cel mai bine.

În seara aceea au repetat povestea la nesfârşit, de la cap la coadă şi invers, ajustând lucrurile când li se părea că descoperă vreo fisură în logica evenimentelor. Ron avea nevoie de bani. Mâncare. Haine noi. Tot ce-i lipsise la Monohon Landing era adăugat în ţesătura poveştii.

Şi totuşi, mai era loc de îndoială. Cea mai mică greşeală, cel mai mic semnal de alarmă le putea fi fatal.

Ca scenariu de rezervă, Shelly a pus din nou pe tapet ideea că Ron avea gânduri de sinucidere, din cauza lui Gary. I-a spus lui Dave că atunci când îi bandaja picioarele în baie, cu puțin înainte de a muri, Ron a văzut deschis dulăpiorul cu medicamente.

A mai făcut şi o descoperire în una dintre anexe, a spus ea.

— Am găsit astea în coteț. – Şi i-a arătat două cutii de medicamente de culoarea ambrei. – Probabil că a luat dintr-astea.

Dave nu s-a uitat mai îndeaproape. Nu avea nevoie. Ceea ce spunea Shelly avea sens. Ron fusese tulburat. De altfel, amenințase cu sinuciderea de mai multe ori. Bărbatul şi-a amintit de momentul când chiriaşul lor primise ordinul de restricție din partea mamei lui şi felul în care îl afectase. Şi atunci spusese că se va sinucide. Altă dată i-a spus lui Dave că şi-ar fi dorit să moară pur şi simplu, ca tuturor să le fie mai bine fără el.

— Asta simt, îi mărturisise Ron.

CAPITOLUL 76

Nu se poate. Nu din nou. Descoperirea că Shelly îi făcea lui Tori ceea ce le făcuse şi lor, surorilor mai mari, era devastatoare pentru Sami. Cele două au vorbit despre asta până dimineața. Era un oribil joc al potrivirilor – ce se întâmplase în trecut şi ce se petrecea atunci. Lacrimile şi furia alimentau conversația. Şi regretele.

Şi teama. Multă teamă.

Mai era şi întrebarea de care Sami se temea mai mult ca de orice. Se gândea la Ron şi la faptul că, aparent, plecase să-şi ia o nouă slujbă undeva, chiar dacă ultima dată când îl văzuse nu părea c-ar fi putut să facă vreo muncă, oricare ar fi fost ea.

— Cum se simte Ron? a întrebat.

Tori nu trebuia să-i răspundă cu vorbe. Expresia de pe fața ei i-a spus surorii sale tot ce trebuia să ştie.

— Cred că e mort, a zis ea. Cred că mama i-a făcut şi lui ceva.

Asta i-a produs şi mai multe lacrimi şi un val de emoție lui Sami. Şi-a amintit de apelurile recente ale mamei sale. O sunase mai frecvent în ultimele două săptămâni. Iar o dată îi spusese că Ron îşi caută de lucru în altă parte.

— În nord, în Winlock, spunea Shelly. La un parc de rulote. Chiar vrem să obțină slujba asta. Vreau să te rogi şi tu pentru asta. Roagă-te să reuşească.

Ceva nu suna bine în povestea mamei sale. De fiecare dată când Sami vorbea cu sora ei mai mică, Tori o informa că Shelly îi spunea că Ron stătea în casa lui Mac, ajutând cu pregătirile pentru vânzare.

— E timpul să se descurce şi singur, zicea Shelly.

— Cred că da, încuviința Sami, neştiind ce altceva să spună.

Ultima dată când îl văzuse, Ron era praf. Era de neconceput să poată să plece undeva singur şi să supraviețuiască.

Se învinovățea că nu făcuse mai mult. Văzuse problemele cu care se confrunta Ron. Cunoştea semnele de avertizare. Şi totuşi, pentru a supraviețui ea însăşi, se cufundase într-un ocean de negare. Fără colac de salvare. Doar Sami plutind în derivă, până când un val avea s-o tragă în adâncuri.

Şi s-o înece.

Sami şi-a revenit. Era trecut de două dimineața.

— Trebuie să-i spunem lui Nikki, a zis ea.

*

Nimeni nu se aşteaptă la veşti bune când primeşte un apel la ora aceea. Un accident de maşină. Un infarct. Cine ştie ce tragedie ce nu poate aştepta până dimineața.

Nikki a răspuns.

Era mai rău decât îşi imaginase.

Sami i-a povestit despre abuzurile care se întâmplau. Tot ce nu ştia. Cum Tori era încuiată în cuşca câinelui şi stropită cu furtunul. Nuditatea. Ascunderea mâncării. Şi Ron Woodworth.

— La fel i-a făcut şi lui Kathy, Nikki.

— Nu ştiu ce ar trebui să facem, a zis aceasta.

Se afla într-o lume complet diferită de cea în care fusese când se dusese la Raymond şi făcuse prima plângere în legătură cu mama lor, aproape cu doi ani în urmă, în iulie 2001. Era fericită. Avea în viața ei un bărbat pe care-l iubea. Nu voia să tulbure apele revenind la ceea ce făcuse mama ei.

— Trebuie s-o luăm pe Tori de acolo, a spus Sami.

Nikki ştia că Sami are dreptate, deşi implicarea poliției nu dusese până atunci la niciun rezultat. Şi ştia de ce sunt în stare mama şi tatăl ei când era vorba de răzbunare. Shelly torturase până la moarte o femeie şi minți în legătură cu ce se întâmplase. O făcuse şi pe Nikki complice în planul ei de a păcăli familia lui Kathy că aceasta se plimba prin țară

cu Rocky. O forțase să se bălăcească goală în noroi. Dave Knotek nu era nici el mai breaz. Aruncase o cărămidă într-o fereastră ca s-o facă să-şi piardă serviciul. O urmărise în Bellingham. Dave era Himmler, executând orbeşte oricare dintre poruncile malefice ale mamei sale – Hitler.

— Ultima dată n-a mers, a mai zis ea.

Sami ştia că era adevărat. Mai ştia şi că ar plăti scump trădarea părinților lor. Toți ar fi avut de suferit, într-un fel sau altul. Lumea s-ar putea întreba de ce nu au mers la poliție mai devreme. Şi cum de au putut, atâta vreme, să-şi întoarcă privirile.

Sami a tras adânc aer în piept.

— Poate că Tori va reuşi să treacă peste toate astea, ştii tu, cum am făcut şi noi.

Nikki nu era sigură, deşi, date fiind posibilele urmări, şi-a indus ideea că ar fi cel mai bun lucru de făcut. Cele două s-au străduit să se convingă că Tori va fi bine.

— Are 14 ani, a continuat Sami. Nu mai e mult.

— Ştiu. Va rezista.

— Dar dacă nu, Nikki... Dacă nu va putea, va trebui s-o luăm de acolo.

Nikki a fost de acord şi, într-un târziu, a adus vorba despre Shane.

Sami acceptase povestea că băiatul fugise, chiar dacă abia îl căutaseră.

— Mama i-a făcut ceva, Sami, a insistat Nikki.

Despre absența lui, surorile nu vorbiseră până atunci decât în şoaptă. Se tot întorceau la căsuța pentru păsări pe care mama lor insista că i-o lăsase, împreună cu un bilețel drăguț.

Nikki fusese mereu cea mai sceptică.

— Shane nu i-ar fi lăsat niciodată aşa ceva. O ura din suflet.

— Bine, Nikki, a acceptat Sami, dar mama nu ne-ar fi făcut cu adevărat ceva rău. Iar Shane era fratele nostru.

*

După ce a închis telefonul, Sami s-a întors la Tori.

— Trebuie să ne gândim cum ar fi mai bine. Crezi că poți să ne dai puțin timp, adică să mai aştepți o vreme? Peste patru ani o să fii majoră.

Tori i-a spus că voia să facă ce era mai bine pentru toată lumea, dar era extrem de furioasă, şi pe bună dreptate. Mai mult ca orice, voia ca mama lor să plătească pentru ce le făcuse tuturor.

— Trebuie oprită, a zis ea. Doar ştii asta, Sami. E malefică. Probabil cea mai rea persoană din lume. Uită-te ce-a făcut. Ce le-a făcut lui Kathy şi lui Ron, ție şi lui Nikki.

În timp ce sora ei vorbea, Sami derula în minte cele mai mari rele pe care le făcuse mama lor. Acum putea vedea tot ce se întâmplase, cât se poate de clar. Fără îndoială, Shelly era probabil cea mai rea persoană din lume.

Şi totuşi, e mama noastră. Singura pe care o vom avea vreodată.

Pentru că Sami tăcea, Tori a umplut spațiul dintre ele.

— Nu mai pot să fac asta, Sami.

Sami a luat-o în brațe. Era disperată. Ştia că viața tuturor va fi aruncată în aer dacă adevărul ieşea la iveală. Chiar şi aşa, ea găsise o cale de a scăpa de perfidia mamei sale.

Spera s-o poată face şi Tori.

*

Alte lacrimi au fost vărsate pe drumul de întoarcere spre Olympia, unde trebuiau să se întâlnească cu Shelly în parcarea de la Olive Garden. Vizita care ar fi trebuit să fie cel mai important moment al verii se transformase într-un

coşmar, după ce ajunseseră la concluzia că ceea ce i se întâmplase lui Kathy Loreno se repetase şi în cazul lui Ron.

Înainte de a opri lângă maşina mamei lor, care aştepta, Sami i-a spus surorii sale un ultim lucru:

— Dacă zice că Ron a plecat, înseamnă că probabil e mort.

Sami începuse să plângă. Avea ochii roşii şi era evident că mama lor va observa.

— Te simți bine? a întrebat Shelly.

Pregătită întotdeauna cu o glumă ori cu o modalitate de a abate atenția, Sami a răspuns imediat.

— Da. Doar că mi-e aşa greu să-mi iau rămas-bun de la surioara mea.

Surorile s-au îmbrățişat şi au plâns din nou, în timp ce Shelly le privea de la volanul maşinii sale. A fost un rămas-bun lung şi dureros. În cele din urmă s-au despărțit, iar Tori s-a urcat în maşină.

Shelly a pornit.

— Despre ce a fost vorba, Tori? a întrebat ea imediat ce a băgat în viteză.

— Doar un weekend grozav. O să-mi fie foarte dor de ea.

Shelly a mai încercat s-o tragă de limbă, dar fata i-a spus că nu se simte bine.

— Am o durere de cap cumplită, mamă.

Şi-a sprijinit capul de geamul portierei şi a închis ochii, prefăcându-se că doarme.

Nu vreau să vorbesc cu tine, se gândea ea.

Când au tras pe aleea de la Monohon Landing, i s-a părut că a aterizat pe o planetă străină. Tori fusese plecată doar de câteva zile şi totuşi, în mintea ei, aceasta nu mai era casa ei. Era un loc pe care nici măcar nu-l înțelegea. Totul părea ciudat.

— Ron şi-a găsit de lucru, i-a spus mama ei.

Tori ştia că e o minciună.

Ron e mort.

Dacă în timpul drumului mama ei nu prea vorbise, a strecurat o notă de duritate în voce când i-a spus fetei să dea de mâncare la câini. Un ton cu totul diferit de cel al surorilor ei.

Rece.

Răutăcios.

Tăios.

Tori s-a dus şi a făcut ce i se spusese. În casă, se simțea rău şi speriată. Lumea ei se întorsese cu susul în jos. Dar nu era singură. Le avea pe cele două surori ale ei, care o iubeau şi ştiau ce fel de monstru era mama lor în realitate. Şi asta o încuraja mai mult ca orice. O făcea să vrea să meargă la autorități şi să mărturisească totul.

Totuşi, Sami o implorase să aştepte. Tori a înțeles. Dar mai ştia şi că, în cazul în care exista un preț de plătit, *ea* ar fi fost cea care avea să achite nota de plată. Nu pedepsele o înspăimântau. Reuşise să supraviețuiască până atunci. Ceea ce o îngrijora era ideea că întâlnirea cu sora ei mai mare avea să fie singura.

„Ştiam că, în cazul în care nu spuneam nimic”, zicea ea mai târziu, „s-ar putea să n-o mai văd niciodată pe Nikki”.

Ceea ce pentru ea era de neconceput. Câtuşi de puțin. Nu voia să-şi mai piardă sora cea mare pentru a doua oară.

Dacă mergea la poliție, nu era doar pentru a o face pe mama ei să plătească. Nici măcar nu era din răzbunare. Ci doar o cale de a opri toată nebunia, pentru a putea fi din nou cu surorile ei.

Shelly o studia pe fiica ei, măsurând-o din cap până-n picioare. Nu era o privire preocupată ori iubitoare, pentru o fiică ce lipsise de acasă câteva zile. Shelly avea ochii unui prădător alfa. Avea o abilitate de a evalua oamenii.

— Totul e în regulă? a întrebat ea.

— Da, mamă.

— Mă minți.

— Nu, nu te mint.

— Vino aici, vreau să te îmbrățișez.

— Nu mă simt bine, a spus Tori. Mi-e cam rău. Îmi curge nasul.

Shelly a privit-o cu răceală.

— Oh? Pot să te ajut. Am ceva pentru asta.

A dispărut şi s-a întors cu două tablete.

— Ia astea.

*

Sami a simțit că înnebuneşte când Tori a sunat-o mai târziu, în seara aceea, spunându-i că mama lor încercase să-i dea două pastile, dar ea luase doar una.

— Ce? Ce ți-a dat?

— Nişte pastile.

— Ce fel de pastile?

— Galbene. Pentru răceală.

Pe Sami a cuprins-o disperarea, amintindu-şi când mama lor îi dăduse şi ei nişte pastile – se simțise atât de rău, încât nici nu mai putea să meargă. Ori toate acele dăți când o hrănise pe Kathy cu medicamente, provocându-i o stare de toropeală care ținea ore întregi. Mama ei le dăduse mereu medicamente, spunându-le că o să le facă să se simtă mai bine, când, de fapt, erau menite să le facă mai ascultătoare. Ori să le îndepărteze din calea ei, ca să se poată uita la televizor sau să stea pur şi simplu, fără să fie obligată să se ocupe de nevoile celorlalți din casă.

— Trebuie s-o arunci, Tori. Chiar acum.

Tori a ezitat puțin.

— Mama nu mi-ar face rău, a zis ea.

Sami a tras adânc aer în piept. După tot ce discutaseră, după toate detaliile despre care ştia că sunt reale, înțelegea foarte bine de ce era în stare Shelly. Nikki îi mărturisise că

la un moment dat crezuse că părinții ei complotaseră s-o ucidă, s-o facă să dispară după ce Shane se făcuse nevăzut, pentru că nu erau convinşi că, la un moment dat, nu va rupe tăcerea.

Nimeni n-ar fi crezut.

— Tu nu o cunoşti, Tori. Trebuie să dai imediat afară chestia aia!

Disperarea surorii ei i-a dat un impuls.

— Bine, a zis Tori. Cum?

— Încearcă s-o vomiți!

Tori a zis c-o s-o facă, deşi nu credea că va fi în stare. Îi era teamă că, dacă ar fi vomitat, mama ei ar fi aflat şi s-ar fi înfuriat pe ea. Ar fi putut să-i facă rău. A stat acolo, la ea în cameră, un minut. Se simțea amețită. Orice îi dăduse mama ei, o făcea să se simtă ciudat. S-a dus afară, în curte, căutând în jur, în timp ce se gândea că mama ei o urmăreşte.

A sunat-o din nou pe sora ei, a doua oară în seara aceea.

— Ia-mă de aici, a zis ea. Nu-l găsesc pe Ron. E mort, Sami. Sunt convinsă.

— Eşti sigură?

— Da. Te rog.

Sami a insistat să încerce din nou. Nu voia să meargă la poliție. Văzuse ce s-a întâmplat când Nikki le-a spus despre Kathy. Nu era o variantă viabilă.

— Eşti sigură că nu mai poți rezista vreo doi ani?

Cererea era ridicolă, amândouă ştiau lucrul ăsta.

— Nu. Nu pot, Sami, la naiba. Mama e o criminală. O să afle. Şi probabil că o să mă omoare şi pe mine. Ştii doar de ce e în stare, Sami.

— Bine, a zis Sami. O să te scoatem de acolo.

— Trebuie să plec acum, a spus Tori. Toate astea trebuie să înceteze.

CAPITOLUL 77

A doua zi dimineață, în timp ce mama ei stătea învelită în fața televizorului, Tori s-a dus în hambar, continuând să caute orice indiciu despre Ron. Nu i-a luat mult timp. O grămadă de efecte personale ale acestuia, inclusiv lenjeria de corp, zăcea pe congelator, împreună cu nişte bandaje însângerate cu care îi fuseseră înfăşurate picioarele, după ce-i fuseseră muiate în apă clocotită cu înălbitor. Petele de sânge erau vechi, maronii, dar Tori a înțeles ce erau.

Doamne sfinte, s-a gândit ea*. Ce caută toate astea aici?*

A rămas nemişcată o clipă, încercând să proceseze ceea ce vedea. Voia să rețină fiecare articol, în caz că mama ei intenționa să scape de ele. Fără să se gândească prea mult, fata a luat unele dintre lucrurile pline de sânge şi le-a ascuns în coteţul găinilor.

Apoi a căutat prin casă orice altceva îi aparținuse lui Ron. Pe atunci nu mai avea prea multe – câteva cărți şi mai puțin de un sertar de haine –, dar totul dispăruse. S-a uitat şi după o pereche de blugi care-i rămăseseră largi şi fuseseră depozitați în dulapul uneia dintre surorile ei. Şi aceia dispăruseră.

S-a dus şi la groapa de foc. Părinții ei se purtaseră ciudat, iar îndemnurile mamei sale de a sta departe de ea păreau mai mult decât suspecte. Chiar dacă auzise povestea de la Sami, îi era greu să se gândească măcar la ce se întâmplase cu Kathy, când ea era mică.

Tori avea nevoie de mai multe dovezi. Ceva de care poliția să se poată folosi pentru a demonstra că Ron fusese ucis şi aruncat undeva.

Poate în acelaşi fel în care surorile ei spuneau că se întâmplase şi cu Kathy.

Repede şi fără zgomot, s-a aplecat şi a cules crengile pe care bănuia că tatăl ei le pusese peste groapă. Pământul fusese netezit deasupra.

Au curățat deja totul, s-a gândit ea. *Ştiu că va veni cineva să caute*.

În cele din urmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, Tori a luat nişte pământ amestecat cu cenuşă şi s-a grăbit să-l ducă în coteț. A presupus că scăpaseră de Ron în acelaşi fel în care surorile ei îi spuseseră că făcuseră cu Kathy. Mâinile îi tremurau, dar nu plângea. Tori ştia că face ceea ce trebuie.

Mama ei trebuia oprită.

S-a întors în casă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mama ei stătea tot acolo. Făcând ce făcea de obicei, adică mai nimic. Tori a urcat la etaj.

Shelly şi-a văzut de treburile ei. A completat o fişă de schimbare a adresei pentru contul de card de credit al lui Ron de la Lowe's, punând Monohon Landing ca fosta lui adresă. Nu avea o nouă stradă pentru el; totuşi, se hotărâse pentru un oraş. Nu Winlock, Winthrop sau alt loc prea îndepărtat.

A scris Tacoma.

CAPITOLUL 78

Raymond era la un milion de kilometri distanță. Cel puțin aşa simțea uneori. Lui Nikki nu-i plăcea să privească înapoi. Era căsătorită. Voia să-şi construiască un cămin, în ciuda a tot ce-i făcuseră mama şi tatăl ei. Cum să-i explici cuiva bălăceala în noroi? Ori cruzimea cu care mama ei o tratase pe Kathy?

Sau pe Shane.

Oare ce-o fi cu el?

Pe 6 august 2003, Nikki şi Sami s-au dus cu maşina în Pacific County, pentru a-i spune şerifului ceea ce ştiau că e adevărat. Erau mai speriate şi mai nervoase ca niciodată în viața lor. Drumul a fost punctat de numeroase „dar dacă..."

şi de lungi momente de tăcere chinuitoare. Şi de lacrimi. Ceea ce se întâmplase era groaznic. Ceva ce le depăşea. Groaznic pentru că nu fusese dezvăluit şi, surorile ştiau asta, deoarece era probabil prea târziu pentru a-l mai salva pe Ron. Era a doua oară când Nikki vorbea cu adjunctul Jim Bergstrom. Prima dată fusese un eşec de proporţii. Nu dusese la niciun rezultat. *De ce nu le ajutase nimeni?* Nu putea fi doar vina lui Sami, că nu vorbise cu el. De fapt, Bergstrom şi un alt poliţist fuseseră la Monohon Landing să se intereseze de Ron. Ştiau că era ascuns acolo şi că trecutul lui Shelly Knotek nu era deloc strălucit.

Prin oraş, lumea îi zicea Psycho Shelly.

Mai ştiau şi că biata Kathy Loreno fusese văzută ultima dată în viaţă în compania lui Shelly. Şi că Ron fusese cel care sunase la 911 atunci când Mac căzuse, chipurile, din scaunul cu rotile, lăsând-o pe Shelly beneficiara finală a averii veteranului din al Doilea Război Mondial.

În lacrimi şi cu pauze lungi, încercând să-şi facă curaj pentru ceea ce aveau să declare, surorile Knotek şi-au spus povestea – aceeaşi pe care o mai spusese şi Nikki înainte. De data aceasta însă, a fost diferit. Li s-a dat crezare. Reprezentanţi ai procuraturii şi ai forţelor de ordine s-au tot perindat prin camera de interogatoriu de la biroul şerifului din Pacific County. Adjunctul Bergstrom şi lucrătorii de la procuratură au înregistrat toată declaraţia. Şocantă şi dureroasă. Nikki şi Sami au văzut rezultate la cald: o operaţiune de salvare a surorii lor mai mici şi tragerea la răspundere a părinţilor lor pentru ceea ce făcuseră.

— Dacă Ron e mort, i-a spus Nikki adjunctului, cu vocea cedându-i în timp ce se uita în ochii lui, să ştiţi că l-aţi fi putut salva.

Bergstrom nu a răspuns, ceea ce lui Nikki i-a convenit; oricum, nimic din ce-ar fi putut să spună n-ar fi schimbat lucrurile.

După dezvăluirea aproape a fiecărui detaliu îngrozitor, fetele s-au întors la maşina lui Nikki, urmând să plece spre Seattle. Era întuneric beznă şi luna atârna sus, pe cer. Erau terminate emoțional. Deopotrivă triste şi furioase. Şi speriate. Dar gândindu-se mai ales la sora lor mai mică şi la felul în care i se va schimba viața când Serviciul de Protecție a Copilului avea să vină a doua zi dimineață ca s-o preia.

— Va fi bine, a zis Nikki.

Sami i-a dat dreptate.

— E mai puternică decât eram noi.

Nikki s-a perpelit în pat toată noaptea, incapabilă să-şi scoată din minte evenimentele. Când s-a târât jos din pat, şi-a sunat singurul aliat pe care-l avusese încă din copilărie, pe bunica ei, Lara. Negăsind-o la telefon, i-a trimis un e-mail.

Trebuie să mă suni. Am fost în Raymond până la unu noaptea. Serviciul de Protecție a Copilului o va lua pe Tori de acasă azi, la ora 8:00. Mama şi Dave au făcut DIN NOU ceva groaznic! Am fost la procurorul din Pacific County, iar Sami a venit şi ea cu mine.

*

Tori a sunat-o pe Nikki de două ori, întrebându-se ce se întâmplase cu poliția.

— Ce ar trebui să fac?

— Doar să aştepți, Tori.

— Cât? Nu mai pot să stau aici.

— O să te scoatem de-acolo. Îți promit.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Shelly a sunat-o pe Sami ca să discute despre planurile pentru ziua ei de naştere, ce se apropia.

— Tata o să vă ducă la surfing! a zis ea.

— De-abia aştept, a spus fata, străduindu-se să-şi păstreze calmul, să n-o trădeze vocea.

În ciuda tuturor celor întâmplate, îi era greu să nu-şi avertizeze mama. *Fă-ți bagajele şi fugi naibii! Trebuie să pleci de acolo, mamă! Vin după tine!*

Normal că n-a făcut-o. Niciodată nu mai fusese aşa înspăimântată. Ceea ce urma să se întâmple nu mai putea fi oprit.

*

Tori avea doar 14 ani, dar era puternică. În timp ce a aşteptat toată noaptea şi ziua următoare ca părinții ei să fie arestați, a tot sunat-o pe Sami.

— Nu au făcut nimic, spunea ea referindu-se la şerif. Mama e încă acasă. Eu, la fel. De ce durează aşa mult?

Sami nu era sigură. Credea că odată făcute declarațiile, lucrurile se vor mişca rapid. Toate au crezut asta. Şi ea era îngrijorată.

— Ştiu că lucrează la caz, i-a spus lui Tori.

— Tot zici asta, dar nu sunt sigură.

Sami a făcut tot posibilul ca să-şi liniştească sora. Vedea că, în timp ce Tori era la limita răbdării, ea rămânea calmă şi echilibrată.

— Am ascuns hainele lui Ron în coteț, a mai zis Tori.

— Bine. Asta-i foarte bine.

Tori s-a pregătit şi pentru percheziția pe care autoritățile aveau să o efectueze pentru a căuta probe. A scris un bilet pe o foaie de hârtie alb cu roz, cu un bondar vesel care zbura în partea de sus a foii.

Dragă FBI, Poliție etc.

Vă rog să nu-mi stricați toate lucrurile în timpul percheziției. Oricum, aici nu veți găsi nimic interesant. Vă rog să nu vă atingeți de lucrurile mele. Şi vă rog să le găsiți animalelor nişte case primitoare.

CAPITOLUL 79

A doua zi dimineață, când s-a auzit un ciocănit, Tori era deja la uşa din față. Nu a deschis imediat. Nu voia ca mama ei să ştie cât de fericită era că şeriful ajunsese în sfârşit. În timp ce-l privea apropiindu-se, fata de 14 ani l-a recunoscut în adjunctul Jim Bergstrom pe bărbatul care mai venise şi cu altă ocazie, să afle informații despre Ron.

Când Shelly i s-a alăturat, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit.

— Ce-ai făcut? Ai zis ceva?

Tori s-a uitat drept în ochii mamei sale. Fără să tresară. Nici măcar nu a clipit.

— Nu, mamă. Nu.

Polițistul i-a spus lui Shelly că venise împreună cu asistenții sociali pentru Tori. O luau pentru suspiciune de abuz asupra minorilor. Shelly a început imediat să se agite indignată. Tori a observat că era speriată. N-a spus prea multe, însă repeta că nu înțelege ce se întâmplă.

Bergstrom s-a dus cu Tori la etaj, unde aceasta şi-a luat un schimb de haine şi câteva lucruri personale. Era albă la față, iar pe urechi şi pe gât îi apăruse o erupție roşie. Un semn familiar. Chiar şi atunci când nu putea spune cât de speriată sau îngrijorată era, corpul ei arăta cum se simte.

Tori i-a şoptit polițistului la ureche:

— Trebuie să obțineți un mandat de percheziție şi să vă întoarceți. În hambar sunt o grămadă de lucruri ale lui Ron. Sunt aproape sigură că părinții mei le vor da foc. Am pus unele dintre ele în coteț. Ca să le ascund.

După ce au ieşit, i-a spus altui om al legii că mama ei îi dăduse două pastile mici, galbene, cu vreo două săptămâni în urmă. Ea luase doar una, ceea ce o enervase pe Shelly.

— Ei bine, zisese ea, deci n-ai încredere în mine.

Când Tori şi-a spus povestea anchetatorilor din Pacific County, în acea după-amiază, a minimalizat cea mai mare parte din ceea ce i se întâmplase. A spus ce ştia despre Ron şi că ea credea că era mort. Nu ştia nimic despre Kathy,

pentru că fusese prea mică în perioada aceea. Avea grijă ce spunea, pentru că, în mintea ei, exista întotdeauna posibilitatea ca aceştia s-o ducă înapoi la mama ei.

Dacă mă trimit acasă, ce-o să-mi facă mama? se întreba.

Mai târziu, a mărturisit că le spusese poliţiştilor „cam 10% din lucrurile rele".

Cu toate acestea, investigatorii au înţeles că 10% dintr-un coşmar este tot un coşmar.

*

Sami s-a uitat la telefon şi a încercat să-şi păstreze cumpătul. Apelul de care se temea. S-a gândit să-l lase să intre pe căsuţa vocală, poate chiar să pretindă că nu l-a primit niciodată.

Era numărul mamei sale.

Urma scandalul, care avea să se întindă în tot districtul.

— Da, mamă...

Niciun „bună, dulceaţă" ori ceva de genul ăsta. Doar o relatare la foc automat a ceea ce se întâmplase.

A ceea ce Sami şi sora ei declanşaseră.

— Au luat-o pe Tori chiar în clipa asta, Sami! Poliţia! a exclamat Shelly. Au venit şi-au luat-o pentru abuz asupra minorilor. Nu ştiu ce se întâmplă! Tu ai vreo idee?

Sami a tras adânc aer în piept şi a făcut pe nevinovata.

— Ce se întâmplă, mamă?

Shelly spumega. Vorbea întruna.

— N-am ridicat o dată mâna asupra ei. Nici nu cred c-am pedepsit-o vreodată! Şi de fiecare dată când am făcut-o, mi-a părut rău.

Minciunile mamei sale păreau întotdeauna foarte convingătoare.

— O, mamă, a spus Sami. Îmi pare foarte rău.

În multe privinţe, nu era o minciună. Lui Sami îi părea rău pentru multe lucruri. Că nu văzuse semnalele de

avertizare că sora ei era abuzată. Că nu fusese mai sceptică atunci când Ron i-a spus că e în regulă. Că nu le susţinuse pe Nikki şi pe bunica ei când vorbiseră cu autorităţile despre Kathy.

Îi mai părea rău şi pentru mama ei. Shelly părea disperată. Era prinsă în capcană şi încerca să se agaţe de telefon pentru a ieşi din situaţia în care se afla, situaţie pe care ea însăşi o provocase. Credea că totul era legat de Tori. *Of, Doamne*. Nu ştia că plecarea lui Tori de la Monohon Landing era doar vârful aisbergului.

Shelly era deja înnebunită.

— A zis ceva cât a stat la tine? a întrebat ea. Că nu se înţelege cu mine?

Din nou, Sami cea împăciuitoare, copilul mijlociu, care aproape că fusese preferata mamei sale, a trebuit să mintă.

— Nu, mamă, a zis ea. Nimic.

— Crezi că Nikki o fi sunat la poliţie sau a spus ceva despre Kathy? Şi din cauza asta au luat-o pe Tori?

— Nu, mamă. N-ar face aşa ceva.

Ulterior, Sami a sunat-o repede pe Nikki.

— Mama e înnebunită.

— Bine, a spus Nikki. Aşa şi trebuie.

Nikki a făcut apoi greşeala să răspundă la telefon şi să îndure tirada mamei sale, care-i spunea că cineva făcuse plângere că o maltratează pe Tori şi cum aceasta fusese luată de Protecţia Copilului.

— Smulsă din braţele mele fără niciun motiv! ţipa ea.

Nikki nu ştia ce să spună. Nu voia să-i mărturisească faptul că ea şi Sami depuseseră plângerea, ori că Tori însăşi jucase un rol în plecarea ei de la Monohon Landing.

— Îmi pare rău, mamă.

Normal că nu-i părea rău. De fapt, după tot ce-i făcuse Shelly ei, lui Kathy, Shane, Tori, Sami şi Ron, cum ar fi

putut cineva să-şi manifeste compasiunea faţă de o situaţie dificilă pe care ea însăşi o crease?

— O să-i dau eu de cap şi la chestia asta imediat! a jurat Shelly.

Spunea că poliţiştii o făcuseră înadins. *Tori nu era un copil abuzat. Dimpotrivă. Fusese răsfăţată. Avusese totul pe tavă.* Nu vedea niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-i facă rău lui Tori, în felul ăla oribil pe care-l sugeraseră autorităţile.

Şi Shelly şi-a scuipat de-a valma furia, scuzele şi negarea, până când apelul s-a încheiat, din fericire.

Nikki a început să se simtă puţin nesigură în legătură cu ceea ce făcuse, cu acea furtună pe care ea şi surorile ei o declanşaseră spunând adevărul. I-a trimis un e-mail bunicii sale în care-i spunea că se prăbuşeşte şi că se gândea că poate mama ei nu comisese nicio fărădelege.

Lara i-a răspuns imediat şi ferm. Vorbise cu poliţia şi cu procuratura mai mult de două ore şi începea să simtă paşii mici ai anchetei şi felul în care fiecare sincopă îi afecta pe toţi.

Le-am spus că Shelly te-a sunat aseară şi au zis... NU trebuie să-i mai răspunzi la telefon. NU MAI RĂSPUNDE... E obligatoriu!!!! Shelly aleargă peste tot ţipând şi dând vina pe toată lumea... E ca un ŞOBOLAN încolţit... Ia ordinul ăla de restricţie şi blochează telefonul...

Lara o cunoştea pe Shelly mai bine decât oricine. O văzuse pe fiica ei vitregă în acţiune, făcând lucruri în totală contradicţie cu realitatea. Dacă cerul era albastru, Shelly insista că e verde. Era un maestru al manipulării. De data aceasta nu avea să mai scape cu ceea ce făcuse.

Mama ta îţi bagă acum tot felul de chestii în cap şi îi acuză pe toţi că vorbesc despre ea. Autorităţile spun să NU TE LAŞI PĂCĂLITĂ.

Poliția nu spunea nimic. Nu exista o altă cale de a afla ce se întâmplă decât sunând acasă. Sami şi Nikki aveau nevoie de veşti.

La sfârşitul zilei, Sami şi-a luat inima în dinți şi a sunat-o pe mama ei, să vadă ce se întâmpla în Raymond.

Cum era de aşteptat, mama lor era agitată.

— Nu ne lasă să vorbim cu Tori, a spus Shelly. Tot nu ştim ce se întâmplă şi de ce.

Sami n-o mai auzise niciodată pe mama ei aşa buimacă, deopotrivă furioasă şi confuză. Dave, care venise acasă din Whidbey Island, a luat telefonul şi a întrebat-o pe Sami dacă ştie ceva.

— Nu, a spus ea. Nu ştiu nimic.

Nici el nu era în apele lui, nervos şi confuz. Era ca şi cum Dave Knotek habar n-avea că se întâmplase ceva ieşit din comun. Sami îşi iubea tatăl. Era sigură că trebuia să ştie, doar fusese acolo! Mai ştia şi că oricare ar fi fost tâmpenia pe care mama ei îl pusese s-o facă, el nu avea nicio vină. Cel puțin nu întru totul. Îl considera şi victimă, şi complice, în acelaşi timp.

— Bine, atunci, a zis el. Mă duc la poliție să văd ce pot să aflu.

În noaptea aceea, strălucirea albăstrie a ecranului televizorului a inundat curtea, în timp ce maşinile poliției se strecurau pe lângă proprietatea familiei Knotek. Shelly urmărea un maraton de emisiuni despre crime, frunzărind cartea de telefoane în căutarea unui avocat bun. Dave băuse la greu şi luase antiacide, iar acum dormea în camionetă. Sau încerca să doarmă. Poate că Shelly nu-şi dădea seama care era scopul real al jocului, dar el ştia. Nu era vorba numai de Tori. Şi mai ştia că toată bravada soției lui despre cât de grijulii şi inteligenți fuseseră când scăpaseră de Kathy nu mai era valabilă în cazul lui Ron Woodworth. Acesta fusese mutat din congelator şi băgat într-o groapă mare din

curtea din spate. De fapt, nu dispăruse. Dave era destul de sigur că va fi găsit.

Iar când se va întâmpla asta, totul se va termina.

A doua zi, Dave a lăsat-o pe Shelly la casa lui Mac şi s-a dus să vadă ce se întâmpla cu Tori. În timp ce se uitase la televizor şi căutase un avocat, Shelly strecurase două bilețele în geanta albastră cu flori pe care Dave o luase cu el la Protecția Copilului, pentru Tori.

Primul: *Ce se întâmplă?*

Al doilea: *Ai spus ceva?*

*

Tori chiar spusese ceva. Şi Nikki la fel. Şi Sami. Lara îşi adusese şi ea contribuția. Au aflat că şi alții făcuseră la fel. Kaye Thomas publicase chiar un anunț în ziarul *Willapa Harbor Herarld*, cu o fotografie a fiicei sale, cu titlul „Persoană dispărută".

Şi totuşi, nimic din ce declaraseră aceştia nu ar fi dus la o arestare.

Dave Knotek s-a ocupat singur de asta.

Nereuşind să afle unde e Tori, s-a dus la biroul şerifului din Pacific County. Era obosit. Doborât. Şi, pe deasupra, foarte nervos. Când anchetatorii l-au întrebat dacă e de acord cu un interogatoriu, acesta n-a găsit vreun motiv să refuze. Nu avea nevoie de avocat. N-o abuzase niciodată pe fetiță, nici el şi nici soția lui.

Aşa cum s-a dovedit, nu despre asta voiau să-i pună întrebări. S-au concentrat pe Ron şi Kathy. Dave a susținut cu fermitate că el şi Shelly n-au făcut nimic rău; totuşi, curând, povestea lui a început să se clatine şi omul a început să plângă. La un moment dat, a zis că trebuie să meargă la toaletă; anchetatorii au fost de acord, iar unul dintre ei l-a însoțit pe hol.

Chiar în fața toaletei, Dave a cedat şi i-a spus polițistului unde era îngropat Ron şi unde împrăştiase rămăşițele lui Kathy, după ce-i arsese cadavrul în groapa de foc.

Autoritățile au ridicat-o pe Shelly de la casa lui Mac. Era confuză. Indignată. Chiar nu putea înțelege de ce ar crede cineva că făcuse ceva rău.

În fond, nu făcuse decât să ajute nişte oameni.

Nikki a plâns când a aflat că părinții ei fuseseră arestați. Dave recunoscuse că scăpase de cadavrele lui Kathy şi Ron, dar nimic altceva. Nu o învinovățise pe Shelly, iar aceasta nu scosese o vorbă.

Data arestării era o adevărată ironie tragică – ziua de naştere a lui Kathy Loreno. Dispărută de zece ani, femeia care le spusese fetelor Knotek să nu o ajute, de frică să nu li se întâmple ceva, ar fi împlinit 45 de ani în ziua aceea.

Nikki i-a trimis un e-mail bunicii sale.

Poliția urmează să percheziționeze casa şi curtea azi. Ține-ne pumnii să găsească ceva. Dar cred că mărturia lui Dave că a scăpat de cadavre ar putea fi de-ajuns, împreună cu declarațiile noastre. Să nu uităm că mama e destul de inteligentă şi că a reuşit să scape basma curată din MULTE situații. Sper ca asta să nu fie una dintre ele.

În timp ce vârtejul adevărului începea să-i tragă pe Shelly şi Dave la fund, rămânea problema celeilalte persoane care dispăruse în noapte.

Shane.

PARTEA VII

ADEVĂRUL
SHANE

CAPITOLUL 80

A doua zi după arestarea părinților săi, Sami a ieşit împreună cu iubitul ei, Kaley, la o cină la Metropolitan Grill, în Seattle, pentru a sărbători cea de-a 25-a sa aniversare. În ciuda celor întâmplate, Sami şi-a spus că sărbătorirea zilei de naştere ar fi o mică plută de salvare pe o mare dezlănțuită. Multora, o asemenea atitudine li s-ar fi părut poate ciudată, dar Sami era o tânără care-şi petrecuse întreaga viață încercând să stabilească un curs care să pară măcar cât de cât normal. Cu orice preț. Făcuse sport în liceu purtând colanți care să-i ascundă urmările bătăilor. Inventase scuze când mama ei nu venea s-o ia, socotind că o plimbare pe jos până acasă era exact de ce avea nevoie.

Cu fiecare îmbucătură, înghițea câte puțin din ceea ce-i trecea prin minte. A încercat chiar să glumească în legătură cu unele întâmplări, dar nu era deloc amuzant. Îi era greu să se şi gândească la ele. Peste tot, în ziare şi la televizor, se vorbea despre părinții ei. La televizor apăruseră fotografii ale lui Kathy furnizate de familia ei, precum şi fotografia de pe permisul de conducere al lui Ron.

„Abuzuri şi decese în zona rurală din Raymond."

„Un cuplu din Raymond s-a împrietenit cu trei străini care apoi au dispărut."

„PROCURORII DIN RAYMOND URMĂRESC VARIANTA OTRĂVIRII."

Realitatea a ceea ce se petrecea în Raymond a distrus momentul aniversar, iar cei doi au părăsit restaurantul.

În timp ce conduceau prin Tacoma, lui Sami i-a sunat mobilul.

Era bunica ei.

Apelul a început cu un moment de tăcere, Lara încercând să-şi găsească cuvintele, în aşa fel încât să nu doară. Totuşi, nu exista o cale mai uşoară.

— Shane e mort, a zis Lara cu o voce spartă. Dave a mărturisit că l-a omorât.

Sami a scăpat telefonul din mână şi a început să ţipe.

— E mort! Chiar e mort! Shane!

Kaley a încercat s-o liniştească, dar nu putea face nimic mai mult decât să conducă. Sami a urlat până a rămas fără voce.

Se consolase ani la rând cu gândul că Shane e undeva în lume, fericit. Poate având copii. Trăind, muncind şi devenind o versiune matură a copilului care fusese la Monohon Landing şi înainte. Acum, fantezia se risipise ca fumul. *Mort*.

Jucase un joc cu ea însăşi. Fusese o speranţă care se dovedise, în final, o minciună.

„L-am căutat mereu, de-a lungul anilor”, zicea ea mai târziu. „În mulţimea de pe stradă. Ştiam că ceva nu era în regulă şi nu putea să dispară pur şi simplu, dar voiam să cred că e undeva acolo, fericit.”

*

Dave Knotek recunoscuse o grămadă de lucruri pe care le făcuse. Cu toate acestea, uciderea lui Shane Watson a fost un subiect care nu a ajuns niciodată la o mărturisire completă, înregistrată. El şi anchetatorii erau la ei pe proprietate când a recunoscut, în cele din urmă, că nepotul lui era mort.

— Shane e în ocean, a zis el stând la marginea câmpului, în timp ce criminaliştii şi câinii răscoleau proprietatea.

Mai târziu, le-a spus investigatorilor că intrase în hambar şi-l găsise pe Shane jucându-se cu puşca – ceea ce-i interzisese în mod explicit.

— Shane, dă-mi arma! a pretins el că i-a cerut.

Adolescentul a refuzat.

— Dă-mi-o! a repetat Dave.

Cum Shane a continuat să nu-l asculte, a zis că a încercat să i-o ia cu forța, iar arma s-a descărcat. Când şi-a dat seama ce făcuse, a intrat în casă panicat.

Cele trei fete erau la etaj. Era sigur că nimeni nu auzise împuşcătura. I-a spus imediat lui Shelly ce s-a întâmplat, iar ea a început să plângă. Au ieşit amândoi afară.

— Vreau să-l văd, a spus Shelly.

Dave a ținut-o, refuzând s-o lase să vadă cadavrul lui Shane. A început şi el să plângă, iar Shelly l-a luat în brațe ca pe un copil.

— Ce ne facem? a întrebat ea.

În acel moment, nu ştia. Era împietrit. Prea îngrozit, mai târziu avea să insiste să raporteze accidentul din hambar.

Dacă într-adevăr asta fusese.

*

Era cum nu se putea mai rău. După ce a aflat că şi Shane fusese omorât, Nikki i-a scris un e-mail bunicii sale.

Serios, nu cred că mai pot suporta mult toate astea. Îmi doream o viață liniştită. N-am făcut niciodată lucruri rele şi m-am ferit de necazuri. Acum nu mai pot deschide televizorul fără s-o văd pe mama.

Ştiuse întotdeauna că exista posibilitatea ca Shane să fi fost ucis, dar îşi dorise mai mult ca orice să creadă că e bine. Era îngrozită că trebuia să se confrunte realmente cu ideea că poate ceva din ceea ce-i spusese ea lui Shelly dusese la moartea băiatului.

CAPITOLUL 81

A doua zi după moartea lui Kathy Loreno, în vara anului 1994, Shelly era ca un animal în cuşcă, agitându-se prin casa din Monohon Landing, ca şi cum nu avea nicio cale de ieşire din încurcătura pe care ea însăşi o crease pentru ea şi familia ei. A plâns. A ocărât. Dar mai ales părea hotărâtă. Făcuse chiar şi un jurământ.

— N-am să las pe nimeni să distrugă familia asta, a spus ea.

Dave, care făcuse treaba murdară şi înfiorătoare a soției sale, i-a spus că totul va fi bine.

— Nimeni nu ne va distruge. Îți promit.

Shelly nu era convinsă, aşa că s-a concentrat imediat asupra celor doi copii mai mari. Shane şi Nikki erau apropiați. Lucrau afară în grădină împreună, discutând. Shelly i-a spus soțului ei că ştia că cei doi aveau să vorbească şi că treaba asta nu-i plăcea deloc.

— O să vorbească, a spus ea.

Dave n-a fost de acord cu ea.

— Nu, n-o vor face. Nikki e sânge din sângele nostru. Shane la fel.

— Shane *nu* e din sângele nostru, i-a întors-o ea. O să spună. O să distrugă familia.

— Ba n-o s-o facă, a zis el.

Totuşi, dintre toți cei din casă, îi era clar că Shane era într-adevăr veriga slabă.

Shelly a continuat să-l bată la cap. Îl suna la serviciu. Îi reamintea imediat ce venea acasă. Se prefigura o furtună, iar băiatul era cauza. Avea să-i distrugă.

— Trebuie să scăpăm de el, a zis ea.

Dave n-avea nevoie să-şi bată capul ori să întrebe ceva. Ştia exact ce voia să spună Shelly. Singura soluție pentru a asigura supraviețuirea restului familiei era să-l elimine pe Shane din peisaj, însă nu-i plăcea deloc ideea. Shane îi era ca un fiu.

— Nu ştiu, i-a spus soției sale.

Shelly detesta slăbiciunea şi echivocul.

— Ba ştii. Şi-ai s-o scoți la capăt. Trebuie s-o faci.

*

Se pare că Shane era pregătit să acționeze în legătură cu tot ce se întâmpla în familia Knotek. I-a spus lui Nikki, confidenta lui, că vrea să-i arate ceva.

— Dar trebuie să păstrezi secretul.

Era foarte serios şi vorbea în şoaptă. I-a zis fetei să vină în hambar. În timp ce Nikki ținea de şase, vărul ei, pe care-l considera mai mult decât un frate, a scos trei fotografii dintr-o gaură pe care o făcuse într-un ursuleț de pluş.

Erau nişte imagini polaroid cu Kathy, goală, plină de vânătăi negre şi albastre, târându-se pe podea.

— Au omorât-o pe Kathy, i-a zis el, punând pozele pe jos. Ştii bine. Şi eu ştiu. Trebuie să mergem la poliție. Mama ta e o psihopată, iar tatăl tău este şi el serios dat peste cap.

— De unde ai astea? a întrebat ea.

— Le-am şterpelit de la mama ta.

Nikki a rămas cu ochii la ele. Nu ştia ce să spună.

— Am de gând să le duc la poliție, a continuat Shane. Te bagi?

Nikki, mai speriată ca oricând, a răspuns în cele din urmă:

— Bine, hai s-o facem.

Au discutat despre găsirea unui moment potrivit şi stabilirea unui plan de acțiune pentru situația în care poliția va veni să-i aresteze pe Shelly şi pe Dave. Nikki l-a asigurat pe băiat că era de partea lui. Voia s-o vadă pe mama ei în închisoare. Să plătească pentru ce le făcuse tuturor, dar mai ales lui Kathy.

Zăpada însângerată. Loviturile cu piciorul în cap. Duşul ce se făcuse roşu de la sângele ei. Mirosul rânced al acelor smoothie-uri pe care mama ei i le dădea femeii.

— O urăsc, i-a zis lui Shane.

— Şi eu la fel.

Shane fusese mereu aliatul ei. Era de acord cu tot ce zicea el, dar în realitate era îngrijorată.

— Dar dacă nu ne cred?

Băiatul a strecurat pozele înapoi în umplutura moale a jucăriei.

— Avem dovada, fotografiile.

Nikki a continuat să analizeze planul şi consecinţele lui. Voia să meargă la facultate şi să-şi construiască un viitor departe de Raymond. Chiar dacă mama ei îi distrusese stima de sine, o parte din ea ştia că era destul de puternică pentru a reuşi. Adevărul îi va face bine şi va îndrepta un mare rău. Toate acestea erau incontestabile. S-a gândit la surorile ei şi la felul în care vor fi despărţite şi date în plasament. Ce urma să se întâmple cu ele? Vor ajunge pe la rude? Ori la străini? Aveau s-o ducă şi mai rău? Tori era adorată şi fericită. Sami părea să evite abuzurile lui Shelly mai bine decât ea. Nu făcea valuri. Lucrurile stăteau rău doar pentru ea şi Shane, deşi pe moment nu erau chiar groaznice.

Abia dacă a închis un ochi în noaptea aceea, luptându-se cu planul lui Shane. Nu voia ca el să spună. Nu voia ca familia ei să se destrame.

A doua zi dimineaţă a văzut-o pe mama ei. Simţea noduri în stomac.

— Shane are nişte poze, mamă.

Shelly s-a oprit din ce făcea şi a studiat-o.

— Poze cu ce?

— Cu Kathy.

Cealaltă a luat foc.

— Unde?

S-a repezit la Nikki şi a apucat-o de umeri.

— În camera lui, a zis fata, dând puțin înapoi. În ursulețul lui.

Nikki a ştiut imediat. Fitilul fusese aprins. Chiar în clipa aceea, şi-ar fi dorit să-şi retragă cuvintele. A văzut privirea de rechin a mamei sale. Aceeaşi privire pe care o aveau câinii când Shelly îi lega de măr şi le spunea copiilor că animalele sunt bine.

Feroce. Hotărâtă. Doar o muşcătură.

Nikki avea să-şi petreacă următorii douăzeci de ani şi mai bine încercând să înțeleagă ce o determinase să-l pârască pe Shane în ziua aceea. Doar îl iubea. Se gândea la el ca la un frate. Ei doi erau uniți de ura pe care le-o purtau lui Shelly şi Dave. Îi voiau pe amândoi în închisoare. Dacă cineva merita să fie acolo, ei erau. Nu pentru ce-i făcuseră ei. Ci pentru Kathy.

S-a întrebat de mii de ori de ce-l trădase.

„N-am vrut să-i creez probleme”, a spus ea. „Însă eram foarte speriată că toată lumea va afla ce se întâmplase. Nu am spus că urma să ducă fotografiile la poliție. Am spus doar că le avea.”

*

Shelly a dat alarma şi l-a sunat imediat pe Dave. La început, acesta n-a înțeles despre ce era vorba.

Ceea ce a enervat-o şi mai tare.

— Îți spun că are o fotografie cu Kathy. O poză pe care are de gând s-o ducă la poliție. Trebuie s-o găsim!

— Şi ce apare în fotografie? a întrebat Dave.

— Cred că a fost făcută după ce a murit. Un polaroid. Ne va face să picăm prost. N-am făcut nimic rău, dar o fotografie de felul ăla... o să ne distrugă. Trebuie s-o găseşti, la naiba!

Dave era epuizat după ce condusese din Whidbey Island. Ideea că exista o probă fotografică a ceea ce i se întâmplase lui Kathy l-a alertat. A început s-o caute din clipa când a ajuns acasă, dar ursulețul nu era nicăieri. A căutat prin toate anexele, a săpat chiar prin unele locuri din grădină unde Shane ar fi putut ascunde o poză. În acelaşi timp, Shelly răscolea prin casă.

Niciunul n-a găsit nimic.

Apoi Dave l-a luat pe Shane la întrebări.

CAPITOLUL 82

Nikki a auzit țipete din magazia de lemne. Era vocea mamei sale. Dar şi a tatălui ei. Voci ridicate, violente şi absolut înspăimântătoare. Când şi când, în pauzele dintre zbierete, fata distingea şi câte un țipăt al lui Shane.

Ca de animal lovit. Cu un cablu electric. Sau cu o coadă de lopată. Ori cu pumnul.

— Ce aveai de gând să faci, Shane? urla Shelly. Gunoi nerecunoscător ce eşti! N-o să ne distrugi familia. N-ai să-mi trimiți fetele într-o nenorocită de instituție de stat!

— Nu, spunea băiatul.

— Te pregăteai să vorbeşti! zbiera şi Dave. Ca să ne distrugi familia! Nenorocitule! De ce naiba ai vrea să faci una ca asta?

Şi tot aşa. Apoi s-a aşternut liniştea.

Data următoare când Nikki l-a văzut pe Shane era plin de vânătăi.

— M-au bătut măr, a zis el. Din cauza pozelor cu Kathy.

— Asta face ea de obicei, Shane. Îmi pare rău. Serios.

Nikki se simțea teribil de vinovată pentru ce se întâmplase, chiar dacă, din câte ştia, Shane nu era conştient că ea îl pârâse părinților.

„A fost din vina mea”, a spus ea mai târziu, învinovățindu-se pentru cele întâmplate.

*

Shelly n-a renunțat.

— Ce ai de gând să faci cu Shane? îl întreba tot timpul pe Dave.

Acesta ştia ce vrea să spună. Să ucidă un adolescent care-i era ca un fiu.

De câte ori Dave venea acasă, îl presa să facă un plan în vederea unei crime. Şi când el stătea acolo, aproape stupefiat pentru că nu ştia ce să spună, ori cum s-o domolească, Shelly venea cu propriile sugestii în legătură cu ce se putea face.

— Vreau să pară un accident, îl instruia ea.

— Bine. – Dave îşi dorea să vorbească despre orice altceva. – Un accident? Nu ştiu, Shell. Nu ştiu dacă pot.

Ea i-a sugerat să-l ducă pe Shane în pădure la tăiat lemne şi să doboare un copac peste el.

— Un accident de felul ăsta, spunea ea.

Din nou, Dave nu era sigur.

— Ar fi destul de greu de pus în practică.

Răspuns greşit.

Shelly turba.

— Trebuie să te porți ca un bărbat, la naiba! Cu boaşe adevărate. Doamne! Ce fel de bărbat eşti tu? Îți dai seama ce e în joc aici? Fetele noastre! Vrei ca el să spună şi apoi să ne distrugă viețile pentru ce i-a făcut lui Kathy?

Shelly nu avea niciodată vreo vină. Le spunea tuturor că Shane o abuzase pe Kathy. Ori soțul ei. Că ea nu avea nicio idee despre ce se întâmpla când nu era de față, ca să aibă grijă de Kathy.

— Ştii foarte bine că Shane a omorât-o pe Kathy a noastră! Amândoi ştim lucrul ăsta. Merită să moară pentru ce-a făcut. Dave, fii bărbat!

Acesta a promis că va rezolva problema. I-a spus lui Shelly că-şi va face timp să se gândească la cel mai bun plan, dar în realitate spera ca ea să uite.

Dar n-a uitat.

*

Multă vreme nu s-a întâmplat nimic. La ordinele lui Shelly, Shane şi Nikki se ascundeau sub casa vecinilor şi trăgeau cu urechea, să vadă dacă nu cumva auziseră ori văzuseră ceva în legătură cu Kathy. *Ţipete în curte în timpul înecului simulat? Poate mirosul înţepător al focului?*

Nimic.

Vara a trecut şi copiii s-au întors la şcoală. A venit Crăciunul, iar Shelly a făcut mare caz, cum se întâmpla de obicei, stivuind cadourile şi apoi luându-le. Ea nu obişnuia să bea, aşa că Anul Nou a trecut în linişte.

Totul a fost relativ calm până în februarie, la şase luni după moartea lui Kathy.

Nikki s-a trezit în miezul nopţii. Un zgomot îi întrerupsese somnul. *Se întâmplase ceva*. S-a uitat prin cameră şi a ascultat cu atenţie. În casă era linişte. S-a culcat la loc, întrebându-se dacă nu cumva auzise acel zgomot în vis.

Nici pe departe.

CAPITOLUL 83

Era în februarie 1995. Târziu. Linişte. Întuneric beznă. Dave şi-a luat arma de calibru 22 din cabina camionetei şi s-a dus în hambar să-l caute pe Shane. Se simţea ca un robot – se deplasa cu mişcări mecanice. Uşa era închisă. A

răsucit clanța şi a intrat. Lumina s-a aprins. N-a scos un cuvânt.

Dave l-a împuşcat pe nepotul său în ceafă.

Sângele s-a prelins pe podeaua de ciment.

Shane era mort.

Dave era ca anesteziat când s-a aplecat. Nu voise să-l omoare pe băiat. Nici măcar nu s-a gândit că *ar putea* s-o facă. Dar se simțea ca şi cum ar fi fost teleghidat, impulsionat de frumoasa roşcată cu care se căsătorise.

Femeia pe care o iubea ca pe lumina ochilor.

Femeia care se putea uita la el când contul din bancă era gol, spunând că era vina băncii – „Iar ne-au amețit contul! Mâine fac plângere!"

Femeia despre care tatăl său şi-a dat seama din clipa când a cunoscut-o că-i o escroacă şi aduce doar belele – „Dacă rămâi cu ea înseamnă că ai rumeguş în loc de creier".

S-a întors în casă şi i-a spus lui Shelly ce făcuse.

— L-am omorât pe Shane.

Shelly a rămas cu gura căscată, ca un seif aruncat de pe o clădire cu zece etaje. Părea absolut şocată. Ca şi cum totul se întâmplase ca din senin.

— Ce-ai făcut? a întrebat ea, cu ochii măriți de uimire. L-ai omorât pe nepotul nostru? De ce?

Serios, Shelly?

Dave nu ştia ce să mai creadă. Ea îl implorase, îl hărțuise, îl ademenise s-o facă încă din ziua când murise Kathy.

— Acum ce ne facem? a întrebat ea.

— Ce-am făcut şi cu Kathy, a zis el.

Lui Shelly i-a surâs ideea.

Funcționase şi înainte.

După ce şi-a mai revenit, Dave s-a întors în hambar, a băgat corpul lui Shane într-un sac de dormit şi l-a târât într-un spațiu de lângă bancul de lucru. A turnat înălbitor

într-o găleată cu apă şi s-a apucat să curețe urmele de sânge. Îi promisese soției sale că nu va mai rămâne nicio urmă. Pic de ADN. Nimic care să indice ce anume se întâmplase.

Apoi a aşteptat o ocazie – când fetele erau plecate de acasă – ca să incinereze cadavrul.

A doua zi dimineață, fetele s-au trezit cu căsuța pentru păsări şi cu povestea că Shane ar fi fugit în Alaska, la pescuit. După o zi sau două, Shelly le-a propus să rămână peste noapte la nişte prieteni – ocazie rară, pe care fiecare dintre ele a acceptat-o cu bucurie.

De data aceasta, când Dave a ars cadavrul, a făcut-o fără ajutorul unor acceleratori sau a unor foi de tablă, aşa cum făcuse în cazul lui Kathy. Fără cauciucuri. Fără motorină. A folosit doar lemn şi a tot pus vreascuri peste cadavrul nepotului său până n-au mai rămas din el decât oase şi cenuşă. A durat toată noaptea şi o parte din dimineața următoare – mai mult decât incinerarea lui Kathy.

Foile de tablă pe care le folosise la capul ei fuseseră totuşi foarte eficiente, s-a gândit el.

Când cenuşa s-a răcit suficient de mult, a băgat-o cu lopata în saci, pregătind-o pentru călătoria deja cunoscută spre Washaway Beach. A parcat camioneta, s-a uitat în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni, apoi a aruncat cenuşa în valurile înspumate ale Pacificului.

Când Nikki, Sami şi Tori s-au întors acasă a doua zi, grămada de la foc dispăruse.

La puțin timp după aceea, Dave a adus un excavator şi a împins mizeria pe povârnişul dealului, peste nişte tufe de rugi de mure.

Shelly a insistat să raporteze şerifului din Pacific County că Shane fugise de acasă. Dave a dat telefon şi i-a spus adjunctului că nepotul lui obişnuia să dispară zile întregi de acasă.

— Provine dintr-o familie cu probleme, a spus Dave, adăugând că el şi soția lui îl căutaseră peste tot.

Poliţistul i-a mulţumit pentru informaţie, iar Dave i-a spus lui Shelly că li se sugerase „s-o lase baltă”.

Shane dispăruse. Cadavrul la fel. Următorul lucru la care trebuiau să se gândească era arma crimei.

*

Carabina scurtă de calibru 22 folosită pentru uciderea lui Shane constituia într-adevăr o problemă. Dave n-o voia pe lângă casă. Era sigur că cineva avea s-o găsească, descoperind într-un fel sau altul ce se întâmplase cu Shane. Era cu nervii la pământ, când i-a venit în minte un plan cu care Shelly a fost de acord. S-a dus cu maşina la nord de Raymond, pe un drum forestier izolat, iar după ce s-a asigurat că nu-l vede nimeni, a coborât din maşină şi a îngropat arma în pământ. Arma care-l ucisese pe Shane era asemenea inimii care-şi spune taina a lui Edgar Allan Poe, luându-l mereu în râs pe Dave, amintindu-i de ceea ce-i făcuse nepotului său. Shelly era şi ea absolut sigură că, în ciuda locului izolat şi a grijii de care dăduse dovadă soţul ei, cineva va da cu siguranţă peste armă, înţelegând ce se întâmplase.

— Trebuie să mergi s-o recuperezi, i-a spus ea.

Iar el a făcut întocmai. Două săptămâni mai târziu, Dave s-a dus înapoi în pădure, a luat-o şi a adus-o acasă. A pus-o în groapa de foc şi a ars-o.

„Speram ca materialul să se topească sau ceva de genul ăsta”, a spus el mai târziu. „Dar n-a fost aşa.”

Dave i-a dat lui Shelly ce mai rămăsese din arma crimei, iar femeia a depozitat rămăşiţele în spatele unui dulap din bucătărie. Dave nu le-a mai văzut niciodată.

CAPITOLUL 84

Chiar şi după moartea lui Shane, Shelly a tot căutat fotografiile cu Kathy. Acestea constituiau dovada a ceva ce nu putea fi explicat. Sau cel puțin nu chiar atât de uşor. Răscolea casa când fetele erau plecate la şcoală. Căuta şi prin anexe, pe sub pietre şi printre lucrurile depozitate în hambar.

Trebuiau să fie pe undeva pe-acolo.

Shelly nu ştia pe atunci, dar mai exista cel puțin o imagine cu Kathy, pe un film nedevelopat, ascuns într-un sertar din sufragerie. Shane îi făcuse femeii o poză, goală, târându-se pe podeaua din sufragerie. Oribilă şi dezgustătoare. Era clar că femeia era chinuită. Probabil că îi era şi frig. Încerca să se deplaseze dintr-o cameră în alta şi părea să fie prea slăbită şi abuzată ca să mai poată sta în picioare.

Kathy fusese redusă la condiția unui animal.

— Trebuie să găsim pozele, i-a amintit Shelly lui Dave în timp ce cotrobăia prin camerele copiilor şi prin sertarul cu vechituri din bucătărie.

Nu putea renunța la această căutare nesfârşită, deoarece voia să găsească fotografiile şi să le distrugă.

— Dacă pune cineva mâna pe ele, ajungem în apă clocotită, spunea ea.

Apă clocotită? Un eufemism tipic pentru soția lui. Deşi Dave era şi el conştient că viața lor de până atunci ar fi luat sfârşit. Erau cufundați până-n gât în porcăria aia. A ajutat-o să caute, apoi ea a luat-o de la capăt după câteva săptămâni, întorcând iarăşi casa pe dos şi blestemându-l pe Shane pentru înşelătoria lui.

— Se pregătea să ne trădeze, a zis ea.

În vremea aceea, Shelly a început să înflorească povestea fugii lui Shane, spunându-le fetelor că sunase cu puțin timp în urmă.

— A zis c-o să mai sune.

Altă dată, înainte de a pleca de acasă, le-a spus fetelor:

— Dacă sună Shane cât sunt plecată, încercați să aflați pe unde e.

Dave a tras-o deoparte.

— Nu complica povestea, i-a spus el. Nu mai adăuga tot felul de chestii. A fugit de acasă. Gata, a plecat.

Totuşi Shelly nu se putea abține. Încercând să anticipeze lucrurile, a însemnat în calendar data când „fugise" băiatul. Pe măsură ce trecea timpul, a mai adăugat şi alte însemnări, cu cele câteva dăți când ea şi fetele merseseră cu maşina prin Pacific County în căutarea lui.

În trecut îl căutase cu mare eficiență. De data asta însă, nimic.

Dave însuşi lipsise de la serviciu de câteva ori pentru a-l căuta pe Shane, zicea el. Dar în zadar. Fetele credeau că face tot ce poate ca să-l găsească pe vărul lor.

Peste ani, Dave spunea că s-a gândit la Shane în fiecare zi. Şi noapte.

„Nu poți trece niciodată peste uciderea unui om", spunea el. „Nici măcar o clipă. E mereu acolo."

CAPITOLUL 85

Nikki şi Sami au rămas în contact permanent după arestarea părinților lor, evitând televizorul atunci când puteau, chiar dacă acest lucru era aproape imposibil. „Crimele şi torturile din Raymond", cum fuseseră numite pe scurt faptele soților Knotek, invadaseră media din jurul lor. Relatările posturilor de televiziune vorbeau despre o casă a ororilor în mijlocul unei comunități bucolice de pe malul oceanului. Se făceau comparații cu *Arsenic şi dantelă veche*, *Draga mea mamă* şi *Psycho.* Toată lumea vorbea despre familia Knotek.

În afară de surorile Knotek. Nikki, Sami şi Tori n-au făcut niciodată vreo declarație în media. Era o promisiune pe care şi-o făcuseră una alteia.

Cauțiunea pentru cei doi era de câteva milioane de dolari; şi se confruntau cu tot felul de acuzații, de la omor la ascunderea unei crime.

Deşi fetele Knotek voiau dreptate pentru Kathy, Shane şi Ron, tot nu le era uşor să-şi vadă viața prin prisma mass-mediei – o reflexie a unor lucruri deopotrivă străine şi familiare.

Părinții lor omorâseră mai multe persoane.

Făcuseră cele mai crude şi josnice lucruri pe care cineva le poate face unei alte ființe umane.

Şi majoritatea acestora se petrecuseră chiar sub ochii lor.

În doar două săptămâni, Sami, pe atunci în vârstă de 25 de ani, a obținut custodia lui Tori. Sami, care pe atunci locuia singură într-o garsonieră de pe Greenwood Avenue, în Seattle, a făcut aranjamentele necesare pentru a obține un apartament cu două camere. Se simțea mulțumită să-i ofere surorii sale oportunitatea unui nou început, departe de părinții lor.

*

Shelly ştia că Sami e ținta ei cea mai bună – Dave era şi el închis, Tori era minoră, iar Nikki, după tot ce-i făcuse, o cauză pierdută. Probabil că-şi dăduse seama că nu mai avea loc în viața fiicei sale mai mari. Nici măcar nu s-a străduit prea tare.

Dar Sami, o clasică soră mijlocie pacifistă, era genul care voia să-i mulțumească pe toți.

Aproape din prima ei zi în închisoare, în aşteptarea procesului, Shelly i-a trimis lui Sami scrisori cu liste de lucruri de care avea nevoie. Voia tot ce-i putea oferi fata ei, însă nu orice. Un anumit sutien. Un anumit halat. O

anumită loțiune. Tonul îi era exigent şi umilitor. Chiar şi din închisoare, Shelly se purta ca şi cum i se cuvenea tot ce voia.

Sami i-a împachetat conştiincioasă tot ce-i ceruse. Chiar dacă ştia că Shelly merita să fie acolo unde era, o întrista mult să şi-o închipuie singură şi părăsită, precum şi ideea că toate celelalte aveau lenjerie intimă confortabilă şi halate drăguțe, în timp ce mama ei purta doar ce-i dădea statul.

Nu le-a spus niciuneia dintre surori că o ajuta pe mama lor, dar Nikki şi-a dat seama în momentul când Sami a lăsat să se înțeleagă că mamei îi era greu după gratii.

— Îi trimiți lucruri mamei? a întrebat Nikki.

La început Sami a evitat întrebarea, dar apoi a recunoscut.

— De vreo două ori, a zis ea. N-a fost mare lucru.

Lui Nikki nu-i venea să creadă.

— Vorbeşti serios? După tot ce ne-a făcut? *O ajuți?*

Într-un fel, Sami încă simțea că nu prea avea de ales.

— Te controlează, i-a zis Nikki. Nu înțelegi? Face ce-a făcut dintotdeauna.

*

În februarie 2004, la şase luni după arestare, Dave Knotek a pledat pentru reducerea acuzației de crimă de gradul întâi pentru uciderea lui Shane Watson la crimă de gradul doi şi s-a declarat vinovat pentru înlăturarea ilegală a unor rămăşițe umane şi complicitate la omor. Chiar dacă fetele i-au spus foarte clar că a o ajuta pe mama lor însemna ruperea oricărei relații cu ele, Dave a susținut în continuare că nu va ajuta la urmărirea penală a lui Shelly. Pe de altă parte, Shelly voia cu disperare să se asigure că Dave îşi va ține gura – chiar dacă legea privilegiului marital din Washington îl putea scuti să depună mărturie. Oricum, nu ceea ce ar fi spus el la bară era ceea ce fiicele ei ştiau că o va

îngrijora. Tot ce trebuia să facă era să susțină ce văzuseră şi spuseseră ele.

Ceea ce a şi făcut.

A fost condamnat la puțin sub 15 ani de închisoare.

Apoi a venit rândul lui Shelly.

Procurorii din Pacific County le-au spus familiilor victimelor că nu puteau proba, în cazul ei, omorul calificat. Cadavrul lui Kathy nu mai exista. Oasele şi cenuşa de sub pat dispăruseră. Autopsia lui Ron nu putuse dovedi cu exactitate cum fusese rănit – sau de către cine. Dată fiind starea rămăşițelor lui, era greu de demonstrat cauza morții. Susținătorii lui Kathy şi Ron au înțeles că respectivul caz era prea greu, cu multe implicații, pentru ca procurorul districtual să poată face față.

Nikki, Sami şi Tori ştiau că mama lor era inteligentă, vicleană, genul de persoană care nu şi-ar fi asumat niciodată vina pentru nimic din ceea ce făcuse.

Apa fiartă.

Înălbitorul.

Săptămânile petrecute în sala pompelor.

Fără mâncare.

Fără haine.

Totul era minciună sau fapte greşit interpretate.

La zece luni după arestare, Shelly a introdus o aşa-numită pledoarie de vinovăție Alford. Acest gen de pledoarie poate fi destul de derutant – îi permite acuzatului să pledeze vinovat, dar şi să-şi afirme nevinovăția în acelaşi timp. De asemenea, este o pledoarie care permite apărării şi acuzării să salveze aparențele – şi banii –, evitând să se ajungă la un proces care ar duce aproape sigur la o condamnare. Respectiva pledoarie a salvat, probabil, şi autoritățile districtuale de o oarecare umilință. Presa nu avea să mai dezgroape semnalele de alarmă neluate în seamă de poliție în legătură cu implicarea lui Shelly şi Dave în fapte penale.

Nimeni nu putea nega faptul că Ron ar mai fi putut fi în viață dacă povestea lui Nikki despre uciderea lui Kathy ar fi fost anchetată mai agresiv de biroul şerifului. Poate că şi Mac ar mai fi trăit o vreme.

În cele din urmă, ambele părți au elaborat un acord provizoriu pentru o condamnare de 17 ani.

La pronunțarea sentinței, două luni mai târziu, Shelly părea dărâmată. Părul îi era încâlcit şi vopseaua roşcată se decolorase de mult într-un amestec de gri şi blond-roşcat. Uniforma portocalie de deținută atârna pe ea.

Nimeni din familia ei nu era acolo pentru a o susține.

S-a adresat curții înainte ca judecătorul să pronunțe sentința. Vorbele i s-au amestecat cu câteva lacrimi.

„În închisoare, în sala de judecată şi în această comunitate", a spus ea, „şi oriunde altundeva sunt văzută ca un fel de monstru înspăimântător. În realitate, nu sunt. Am făcut totuşi nişte greşeli oribile. Kathy era prietena mea, avea valori şi idealuri. Ar fi fost mereu alături de mine. Eu nu am fost. Nu am fost acolo când a murit. N-am sprijinit-o."

I-a acuzat pe Shane şi pe Nikki, susținând că cei doi adolescenți fuseseră abuzatorii lui Kathy.

Ea nu avea nicio vină. Nici în legătură cu biata Kathy, nici cu Ron.

„Cred că nu sunt vinovată de crimă, de faptul că i-am provocat deliberat moartea. Dar o mamă este responsabilă pentru mediul ei familial. A fost maltratată în casa mea, iar acum a murit. N-am să trec niciodată peste asta şi nici nu merit să o fac."

Judecătorul care a pronunțat sentința a luat totul în considerare, ascultând pledoariile ambelor părți. Procurorul a menționat cât de complicat fusese cazul şi cum era posibil ca adevărul în legătură cu cele întâmplate să nu fie cunoscut niciodată.

Spre deosebire de multe alte înțelegeri, pledoaria Alford nu o obliga pe Shelly să spună instanței ce făcuse.

Totuşi Shelly a părut surprinsă că vorbele ei n-au avut efectul dorit asupra judecătorului. În loc să o compătimească, i-a mai adăugat câțiva ani la condamnare. Sub privirea uluită a lui Shelly, acesta a condamnat-o la mai bine de 22 de ani – cu cinci mai mult decât cei 17 pe care îi acceptase – pentru omor de gradul doi în cazul lui Kathy şi pentru ucidere din culpă în cazul lui Ron.

Nimeni nu era fericit. Toată lumea era însă mulțumită.

Pentru o femeie care trăia pentru a-i controla pe ceilalți, care se delecta spunându-le oamenilor ce şi cum să facă, era o justiție pe măsură.

Shelly Knotek nu avea să mai conducă pe nimeni şi nimic timp de mai bine de două decenii.

Epilog

Dave Knotek a fost eliberat din închisoare în 2016. Trăieşte pe coasta statului Washington şi, în ciuda problemelor de sănătate, lucrează mult la o fabrică de procesare a fructelor de mare. E slab şi se chinuie să stea în picioare toată ziua. Singurul lucru care-l ajută să meargă mai departe este relația cu fiicele lui Tori şi Sami. Nikki refuză să-l vadă, iar el o înțelege. Spune că are încă remuşcări pentru rolul pe care l-a jucat în evenimentele de la casele Louderback şi Monohon Landing. Şi ştie că va avea remuşcări pentru tot restul vieții.

Nikki nu poate nici să ierte, nici să uite. Poate doar să-şi continue viața, crescându-şi copiii într-un fel pe care mama ei nu l-ar înțelege niciodată. Cu dragoste. Şi respect. Ştie că ceea ce i s-a întâmplat a afectat-o în moduri insesizabile, dar alege să ia ce e mai bun din oameni, chiar dacă nu şi în cazul părinților ei. Nikki încearcă să nu se gândească la mama ei. Deşi le-a spus copiilor săi mai mari că bunica lor

maternă e în închisoare pentru că a făcut ceva foarte rău, se abține să dea detalii. Inima ei rămâne grea şi plină de regrete în legătură cu contribuția ei la ce li s-a întâmplat lui Shane şi lui Kathy. Pentru Nikki, faptul că a fost ea însăşi o victimă n-a constituit niciodată o scuză.

Shelly Knotek va fi eliberată în 2022, moment în care va avea 68 de ani. Continuă să susțină că tot ce i s-a întâmplat a fost o greşeală, pretinzând că nu a înțeles bine ce însemna pledoaria Alford. Niciuna dintre fiicele ei n-a mai văzut-o de când a părăsit Pacific County; şi totuşi cineva care a vizitat închisoarea de femei din Gig Harbor (Washington) spune că are părul alb şi se luptă cu cancerul.

Cel puțin aşa afirmă ea.

Din casa ei mare din Raymond, Sami e de părere că mama sa a fost soi rău, cineva în care, din păcate, natura malefică s-a dezvoltat în condiții prielnice. „Nu cred că ar mai fi ucis pe cineva dacă s-ar fi născut într-o altă familie, în alt oraş, ori dacă s-ar fi măritat cu un bărbat mai puternic", spune ea. „Mamei îi plăcea să tortureze oameni. A mers doar prea departe şi a văzut că-i place. Nu ştiu ce să zic."

Cât despre tatăl ei? Îl iubeşte, dar şi azi se luptă cu ce s-a întâmplat în trecut.

„Nu-mi pasă ce a făcut mama ori cât de puternică era", a spus Sami. „Dacă mama mi-ar pune o armă la tâmplă şi mi-ar spune că trebuie să-mi împuşc fratele, n-aş face-o nici în ruptul capului. Nici Nikki n-ar face aşa ceva. În niciun caz. Dar tata a făcut-o."

Tori, care acum are un nou loc de muncă, are uneori momente de nostalgie după mama pe care cândva a iubit-o. Nu-i este dor de Shelly, dar îi e dor să aibă o mamă. Din fericire, surorile ei umplu acest gol. Chiar dacă şi-a construit o relație apropiată cu tatăl ei şi a petrecut, nu

demult, Crăciunul cu el, Tori nu vrea să mai aibă de-a face cu Shelly.

Aceasta a încercat, desigur.

I-a scris pe vremea când fata era în grija lui Sami, după ce fusese trimisă la închisoare, despre cât de fericită era că fiica ei cea mică are în viața ei atâția oameni care o iubesc şi au grijă de ea.

Am făcut alegeri foarte proaste în viață. Am făcut multe greşeli. Pe unele le regret profund. Dar tu nu eşti ca mine. Să nu crezi niciodată ce s-a spus despre mine. Eu reprezint mult mai mult.

Sami nu i-a dat niciodată scrisoarea surorii sale.

„Tori nu avea nevoie de aşa ceva", a spus Sami. „E inteligentă şi fericită, iar mama nu-şi are locul în viața ei."

Surorile Knotek se întâlnesc de câteva ori pe an, de obicei la Nikki acasă, lângă Seattle. Nikki s-a întors în Raymond în 2018, pentru prima dată după proces. A fost greu, dar Sami era şi ea acolo, în timp ce îşi amintea de mama lor. Şi-a amintit şi cele câteva dăți în care aceasta fusese bună – chiar atentă. Şi atunci a plâns. Şi Sami s-a întors la casele Louderback şi Monohon Landing, pentru prima dată, în toamna aceea. A avut o reacție visceralã când a văzut baia de la Louderback şi locul în care Nikki era obligată să se bălăcească. A plâns şi ea. A şi zâmbit. A descoperit o baltă de peşte pe care o construise Kaley şi locul unde parca maşina când o aducea acasă, pentru ca apoi să claxoneze şi să dea flash-uri cu farurile până când Shelly ceda şi o lăsa să intre în casă.

Surorile îşi trimit mesaje şi vorbesc tot timpul. Înțeleg gravitatea faptelor pe care le-au comis părinții lor şi grozăvia celor întâmplate în copilărie. Chiar dacă Shelly a căutat să le țină departe una de alta şi să le controleze pentru totdeauna, a subestimat puterea legăturii lor.

Surori pentru totdeauna. Dar fără a mai fi vreodată victime.

Postfață

Din interior, un cămin violent arată cu totul altfel decât îl percep cei din afară. Copiii care cresc alături de nişte părinți reci, narcisişti ori sadici nu ştiu că nu e normal ca o persoană care are grijă de ei să aibă înclinații pentru cruzime extremă. Chiar şi atunci când văd o diferență față de familiile prietenilor, deja le-a fost inhibată abilitatea de a contesta autoritatea parentală. În loc să caute ajutor, ei se ascund în sine şi se adaptează.

Tot mai mulți urmaşi ai criminalilor în serie – mai ales fete – vorbesc acum despre legătura lor familială cu cei mai monstruoşi dintre infractori. Şi ei sunt victime, spun, şi aşa este. Îi găsiți la talk-showuri, în podcasturi şi în paginile propriilor cărți de memorii. Melissa Moore, fiica „criminalului cu față veselă" Keith Jesperson, chiar a realizat un serial TV în care le face cunoştință rudelor unor criminali în serie cu membrii familiilor victimelor, în speranța unei vindecări.

Unii urmaşi sunt luați prin surprindere, asemenea lui Kerri Rawson, fiica lui Dennis Rader, criminalul în serie „BTK" din Wichita. La un deceniu după arestarea acestuia în 2005, ea îi mărturiseşte unui reporter suferința şi umilințele pe care le-a trăit când a aflat că iubitorul ei tată, pe care l-a îndrăgit toată viața, a omorât zece oameni – inclusiv copii – în oraşul ei natal. În *A Serial Killer's Daughter* [*Fiica unui criminal în serie*], aceasta descrie dificilul proces de a încerca să înțeleagă de ce a făcut-o şi cum ar putea ea să-şi continue viața.

Cu toate acestea pe alții nu-i surprinde viața dublă a părintelui lor criminal, deoarece au fost martori la manifestări deschise de abuz şi violență. Unii chiar au

condus poliția la ei acasă. Înspăimântați şi ruşinați de sentimente de trădare, au sperat totuşi să îndrepte răul şi să-i oprească pe monştri.

O astfel de poveste este cea a fiicelor criminalei abuzive Michelle „Shelly" Knotek. O femeie a cărei frumusețe a deviat suspiciunile şi-a dominat familia şi-şi supunea copiii şi chiriaşii unor chinuri îngrozitoare. Folosind poveşti de acoperire şi o slujbă de îngrijitoare ca să-şi ascundă cruzimea sadică, a scăpat ani la rând, în ciuda comportamentului ei violent. Şi-a manipulat al treilea soț ca s-o ajute să-şi ascundă crimele şi chiar să ucidă pentru ea.

Pare imposibil să poată impune cineva o asemenea atitudine de supunere, dar prădătorii de succes folosesc diverse instrumente ca să-şi asigure reuşita. Sunt răbdători şi buni observatori, planifică şi pregătesc lucrurile cu grijă. În primul rând, caută oameni supuşi, cu puține resurse: propriii copii ori părinți în vârstă, prieteni în dificultate, persoane fără adăpost, bolnavi psihic sau persoane fără legături familiale. Apoi pun în aplicare un program de erodare permanentă a capacității victimelor de a rezista. Chiar şi în fața unui comportament revoltător, asemenea persoane vor fi prea înspăimântate, docile, confuze sau incapabile să riposteze ori să ceară ajutor.

Având doar legături emoționale superficiale cu adevărul şi moralitatea, prădătorii se antrenează să imite comportamente de încredere, precum cinstea şi compasiunea, pentru a exploata aşteptările celorlalți. Dacă li se opune rezistență, ei pot pivota într-o fracțiune de secundă şi îşi pot strecura cu uşurință povestea de acoperire. Ştiu ce vor şi ce trebuie să facă pentru a-şi atinge obiectivul. Knotek s-a folosit de un personaj inventat, plin de farmec şi succes, ca să câştige încrederea potențialelor noi victime. Odată prinse muştele în plasă, scotea acul.

Unii prădători sunt sadici, descrişi ca fiind marii rechini albi ai criminalităţii deviante. Inteligenţa lor criminală este inegalabilă, la fel ca şi capacitatea de a face rău altora. Sunt fericiţi doar atunci când distrug vieţile celor din jur, de obicei prin abuzuri psihice şi fizice. Le place să biciuiască, să lege, să ardă, să spânzure, să electrocuteze, să strivească, să străpungă ori să-şi sufoce victimele până la inconştienţă şi apoi să le resusciteze. Controlul asupra altora prin durere îi face să se simtă puternici.

Înclinaţia spre sadism se formează în timpul anumitor asocieri din adolescenţa timpurie, dublate de un temperament insensibil, care simte nevoia de control şi nu are remuşcări. Chiar şi aşa, mai mult de o treime dintre sadici mărturisesc că şi-au descoperit înclinaţiile perverse până la vârsta adultă; le place sentimentul de autoritate ce apare când pot face ce vor cu o fiinţă umană vulnerabilă şi supusă, iar fanteziile se înmulţesc şi devin din ce în ce mai sofisticate şi mai perverse. Deoarece caută stimulare, devin inventivi în ceea ce priveşte tipurile de cruzime pe care le exercită asupra altora. Grija obişnuită care însoţeşte viaţa de părinte nu înseamnă nimic pentru ei.

Dr. Michael Stone, psihiatru criminalist şi inventatorul scalei în 22 de puncte a răului, include cazuri de „părinţi din iad" atunci când descrie ce nu merge bine într-o instituţie considerată scena fundamentală a siguranţei şi a protecţiei. El îi cataloghează drept malefici pe acei părinţi care arată lumii o faţă normală din punct de vedere social, pentru a ascunde răul pe care-l fac în intimitatea casei lor. Îşi satisfac propriile nevoi şi dorinţe pe seama rudelor, mai ales a copiilor. Cu cât obţin mai multă plăcere prin actele de tortură, cu atât mai mult se complac în felul lor de a fi. Într-adevăr, Stone rezervă categoria „cea mai malefică" – nivelul 22 – criminalilor psihopaţi şi torţionari, tortura fiind motivaţia lor principală. Aceştia prosperă provocând durere.

După ce se plictisesc de un fel de tortură, găsesc sau inventează alta. Preferă să-şi ţină victimele în viaţă cât mai mult timp posibil, punând în practică cele mai dăunătoare fantezii ale lor, dar ştiind că, în cele din urmă, acele persoane vor trebui să moară.

Victimele care vor să primească ajutor recunosc cât de greu le-ar fi să convingă autorităţile de comportamentul sadicului. Ştiu că dacă încearcă, dar nu reuşesc, pedeapsa va fi severă. Aşa încât de multe ori decid să aştepte, sperând ca la un moment dat să poată fugi. Chiar şi complicii sadicului, odată prinşi, se pot întreba cum de au putut încălca o linie pe care nu credeau că o vor depăşi vreodată. Totuşi, odată ce privesc în altă parte în timpul torturii ori comit ei înşişi o faptă abominabilă la cererea sadicului, sunt compromişi. Nu prea mai au de ales decât să continue. Prădătorii pricepuţi ştiu cum să păstreze controlul.

Chiar şi atunci când părinţii sadici sunt prinşi, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi, coşmarul continuă pentru copiii lor. Unii evită mass-media, îşi schimbă numele, fac terapie şi speră să-şi trăiască viaţa cât mai normal cu putinţă. Alţii caută un forum public. Indiferent de calea pe care o aleg, infractorul le-a mânjit deja sufletele. Aşa încât pot ajunge să sufere de tulburări de somn sau de alimentaţie, cu o incapacitate de a întreţine relaţii sănătoase sau cu episoade necruţătoare de sindrom de stres posttraumatic. E posibil ca, fără să vrea, să-şi abuzeze propriii copii ori să simtă o dorinţă incontrolabilă de a se descărca pe cei pe care-i iubesc. Cu cât află mai multe despre anormalitatea vieţii lor timpurii, cu atât mai mare este posibilitatea ca daunele să afecteze zone semnificative ale vieţii lor de adult. Ar putea chiar să se teamă de o transmitere genetică, aşa că-şi vor supraveghea copiii cu o vigilenţă sporită.

„Îngrijitorul" sadic şi prădător poate avea un efect de undă devastator asupra vieţii victimelor supravieţuitoare, a

căror vindecare poate dura ani întregi. Chiar şi când înţeleg, într-un final, ce au păţit, acestea au adesea sentimente de vinovăţie. S-ar putea chiar să-l mai iubească pe părintele care le-a făcut rău, fără să accepte cu adevărat enormitatea abuzului. Ar putea reacţiona atunci când părintele încearcă în continuare să-i controleze din închisoare. Pentru cei din afară e greu de înţeles, însă indiferent de forma pe care o are, căminul e în continuare cămin.

Victimele abuzurilor pot încă să-l iubească pe monstru. Această loialitate ambivalentă ar putea fi o ultimă formă de a face rău a prădătorului.

Dr. Katherine Ramsland

*

Dr. Katherine Ramsland este profesor de psihologie medico-legală la DeSales University din Pennsylvania. A publicat mai bine de o mie de articole şi 65 de cărţi, printre care *The Psychology of Death Investigations*, *Confession of a Serial Killer: The Untold Story of Dennis Rader, the BTK Killer* şi *The Mind of a Murderer*. Organizează ateliere de lucru pentru forţele de ordine, medici legişti şi avocaţi şi a fost consultant pentru mai multe seriale de televiziune, printre care *The Alienist*, *CSI* şi *Cititorii de oase*. De asemenea, scrie în mod regulat un blog pentru *Psychology Today*.

Mulţumiri

Subiectul e întunecat şi înspăimântător, dar în timp ce scriam această carte am fost copleşit de un sentiment de speranţă şi recunoştinţă. Pentru Nikki, Sami şi Tori. Sunt deosebit de recunoscător curajoaselor surori Knotek pentru că mi-au încredinţat povestea lor. Am crescut într-o familie cu fraţi, dar dacă aş fi fost atât de norocos să am şi o soră, mi-aş fi dorit să fie oricare dintre ele. Fiecare îmi aminteşte

că oricât de teribil ar fi startul în viață al unei persoane, ceea ce contează e unde ajunge. Şi fiecare dintre ele este dovada vie a faptului că, indiferent de situație, dragostea familiei este singurul lucru pe care putem conta întotdeauna.

Îi sunt îndatorat şi tatălui lor, Dave Knotek, pentru că a acceptat să ne întâlnim şi să vorbim despre partea cea mai urâtă a călătoriei lui prin viață alături de Shelly. Sincer, nu ştiam la ce să mă aştept, dar acum îl văd prin ochii lui Sami şi Tori. Ştiu că niciodată nu va minimaliza, nici nu va încerca să-şi ascundă vinovăția pentru cele întâmplate în Raymond. Îşi va petrece restul vieții ispăşind pentru ceea ce a făcut şi m-a ajutat să scriu această poveste doar pentru că fetele lui au vrut asta.

Lara Watson e tot ce ți-ai dori de la o bunică. N-am să uit niciodată interviul nostru din Portland şi ajutorul ei constant în a spune povestea, de când s-a mutat într-o zonă mai însorită. Îi mulțumesc şi fiicei sale mai mici pentru fotografiile care m-au ajutat să ataşez chipuri numelor membrilor familiei.

Shelly continuă să fie jucătoarea care a fost dintotdeauna. Ne-am scris câteva scrisori şi a acceptat să ne întâlnim, dar apoi a tot amânat, spunându-mi că e prea ocupată. Am avut şi o scurtă convorbire telefonică. Mai bine de un an, am sperat că va accepta un interviu. Am fost naiv. E asemenea multora de felul ei, victima unor circumstanțe care nu au nimic de-a face cu ceea ce a făcut vreodată.

Multe mulțumiri lui Kelly Paananen pentru amintirile obsedante despre sora ei (şi pentru prăjiturile pe care le-a adus din New York). Ştiu că încă are inima grea din cauza pierderii lui Kathy. E o suferință care nu dispare niciodată. Îi mulțumesc şi fratelui ei, Jeff Loreno. Apreciez, de asemenea, timpul şi perspectiva pe care mi le-au oferit Kaley Hanson şi mama lui, Barb, cu ocazia uneia dintre

numeroasele vizite pe care le-am făcut în Raymond. Şi o imensă recunoştinţă i-o datorez secretarului de la Pacific County Senior Records, James Whorlton, pentru că m-a scos din încurcătură când s-a rătăcit un dosar.

Rămâne să mai mulţumesc echipei care s-a ocupat de publicarea acestei cărţi. Sunt extrem de recunoscător lui Shannon Jamieson Vazquez pentru grija şi înţelegerea deosebită de care a dat dovadă în timpul procesului de editare. M-a provocat să sap mai în profunzime – şi chiar dacă, trebuie să recunosc, a fost dureros uneori, a fost exact ceea ce trebuia să fac. Iar despre echipa de la Thomas & Mercer şi Amazon Publishing... ce-aş putea să mai spun? Gracie Doyle şi Liz Pearsons, sunteţi uimitoare – şi recunoaşteţi imediat o poveste deosebită atunci când o vedeţi. Sunt cel mai norocos autor cu putinţă.

Nu am mai scris de ani buni o carte despre crime adevărate, aşa că lumea mă tot întreabă: De ce asta, de ce acum? Shelly Knotek ocupă un loc oarecum bizar în analele genului. Tot ce a făcut ea a fost manifestarea unui monstru – oribil, crud. Şi totuşi necunoscut. A scăpat neluată în seamă odată cu trecerea timpului şi datorită pledoariei Alford. N-a existat un proces senzaţional. Nu a fost un adevărat proces public care să scoată la iveală tot ceea ce a făcut.

Nikki, Sami şi Tori au vrut ca lumea să ştie ce a făcut mama lor. Este un avertisment pentru cei vulnerabili care s-ar putea intersecta cu ea după ce va fi, în sfârşit, eliberată din închisoare. Toţi se tem c-ar putea recidiva.